RICK RIORDAN

MAGNUS CHASE

și zeii din Asgard

SABIA VERII

RICK RIORDAN

Seria:
Magnus Chase și zeii din Asgard
Volumul 1

SABIA VERII

Original: Magnus Chase and the Gods of Asgard, #1:
The Sword of Summer (2015)

Traducere din limba engleză de:
ALEX MOLDOVAN și MARIANA BURUIANĂ

virtual-project.eu

2016

Rick Riordan s-a născut pe 5 iunie 1964 în San Antonio, Texas. A predat timp de cincisprezece ani limba engleză și științele sociale în diverse școli din Statele Unite, însă a decis „cu greu” să renunțe la cariera de profesor după ce a cunoscut succesul editorial cu literatura de factură polițistă, dar mai ales cu seria pentru copii *Percy Jackson și Olimpienii,* apărută deja la Editura Arthur. Ceea ce a început ca o simplă poveste inspirată din mitologie, spusă copiilor săi înainte de culcare, a devenit în câțiva ani o adevărată „modă” culturală, numai în librăriile americane fiind disponibile de-a lungul timpului peste treizeci și cinci de milioane de exemplare din seriile *Percy Jackson, Cronicile familiei Kane* și *Eroii Olimpului.* Până în prezent, Rick Riordan a ocupat deja locul întâi pe lista *New York Times* a celor mai bine vânduți autori, iar traduceri din cărțile sale au apărut în peste treizeci de țări.

Volumul *Sabia Verii* este primul din seria nou apărută, inspirată din mitologia nordică, *Magnus Chase și zeii din Asgard.*

Capitolul 1

Bună dimineața! *Vei muri*

Mda, știu. Veți citi despre cum am murit în chinuri groaznice și veți spune: „Uau! Ce tare, Magnus! Pot să mor și eu în agonie?”

Nu. Nu se poate.

Nu săriți de pe acoperișuri. Nu vă aruncați în fața mașinilor și nici nu vă dați foc. Nu așa se face. Nu veți sfârși unde am sfârșit eu.

În plus, nu vreți să fiți în pielea mea. Decât dacă aveți vreo dorință nebună să vedeți războinici strigoi care se hăcuiesc între ei, săbii care străpung nasul unor uriași și elfi întunecați în costume șic, altfel, nici prin cap să nu vă treacă să căutați ușile cu cap de lup.

Mă numesc Magnus Chase. Am șaisprezece ani. O să vă povestesc despre cum s-a dus de râpă viața mea după ce-am fost ucis.

•

Ziua a început destul de normal. Dormeam pe trotuar sub un pod din Grădina Publică când un tip mi-a tras una și m-a trezit, spunându-mi:

— Ești căutat.

Apropo, de doi ani locuiesc pe străzi.

Unii veți zice: „O, ce trist!” Alții: „Ha, ha, ce ratat!” Dar dacă m-ați întâlni pe stradă, nouăzeci și nouă la sută dintre voi ați trece pe lângă mine de parcă aș fi invizibil. V-ați ruga: „Doamne, sper să nu-mi ceară bani”. V-ați întreba dacă sunt mai în vârstă decât par, pentru că un adolescent n-ar avea ce căuta pe străzile din Boston în toiul iernii, înfășurat într-un sac de dormit vechi și împuțit. „Cineva ar trebui să-l ajute pe sărmanul băiat!”

Apoi ați merge mai departe.

Mă rog. N-am nevoie de mila voastră. Sunt obișnuit să mi se râdă în nas. Și foarte obișnuit să fiu ignorat. Să continuăm.

Vagabondul care m-a trezit e un tip pe nume Blitz. Ca de obicei, arăta de parcă trecuse printr-un uragan. Părul negru și sârmos era plin de bucățele de hârtie și de rămurele. Avea

pielea măslinie și, din loc în loc, era acoperită cu gheață. Barba creață îi era răvășită. Poalele hainei erau tivite cu zăpadă pentru că o târâse pe jos – Blitz avea un metru șaizeci și cinci înălțime –, iar pupilele îi erau atât de dilatate încât se confundau cu irisurile. Expresia lui mereu alarmată îl făcea să arate ca și cum ar fi pe punctul să țipe.

Am clipit ca să-mi limpezesc ochii. Aveam în gură un gust de hamburger stătut. Sacul de dormit era cald și chiar n-aveam chef să ies din el.

— Cine mă caută?

— Nu sunt sigur.

Blitz și-a frecat nasul care îi fusese rupt de atâtea ori încât căpătase forma unui fulger.

— Împart unii fluturași cu numele și fotografia ta.

Am înjurat. Cu polițiștii și gardienii din parc mă descurcam. Dacă auzeam de polițiști leneși, asistenți sociali voluntari, studenți beți, dependenți de droguri în căutare de victime mici și neajutorate de care să se lege, eram liniștit. Toate astea ar fi fost ca și cum cineva ar fi încercat să mă trezească punându-mi în față clătite și suc de portocale.

Dar dacă cineva știa cum mă cheamă și cum arăt, asta nu era bine. Poate că cei de la adăpost se supăraseră că le stricasem casetofonul. (Colindele alea mă scoseseră din minți.) Poate că fusesem surprins de vreo cameră de supraveghere când furasem ultima dată din buzunare în cartierul teatrelor. (Hei, aveam nevoie de bani pentru pizza.) Sau poate că, deși puțin probabil, poliția mă căuta ca să-mi pună întrebări despre moartea mamei...

Mi-am adunat lucrurile, chestie care mi-a luat cam trei secunde. Sacul de dormit bine strâns a ajuns în rucsac, alături de periuța de dinți, niște șosete și lenjeria de corp. Cu excepția hainelor de pe mine, era tot ce-aveam. Cu rucsacul pe umăr și cu gluga gecii trasă până în dreptul ochilor, puteam să mă pierd ușor în mulțimea de pietoni. Boston-ul era plin de puștani de liceu. Unii erau mai slăbănogi și arătau mai tineri decât mine.

M-am întors spre Blitz.

— Unde i-ai văzut pe ăia cu fluturașii?

— Pe Beacon. Se îndreaptă spre partea asta. Un tip alb de vârstă mijlocie și o adolescentă, probabil fiică-sa.

M-am încruntat.

— N-are nicio noimă. Cine…

— Nu știu, puștiule, dar trebuie să pleci.

Blitz a privit printre gene în lumina soarelui care răsărea colorând în portocaliu ferestrele zgârie-norilor. Din motive care nu-mi erau foarte clare, Blitz ura lumina zilei. Poate era cel mai scund și mai trupeș vampir boschetar din lume.

— Ar trebui să mergi la Hearth. Se învârte prin Copley Square.

Am încercat să nu mă enervez. Oamenii străzii din zonă spuneau în glumă că Hearth și Blitz erau mama și tatăl meu, pentru că fie unul, fie celălalt era mereu în preajma mea.

— Mersi, am spus. Mă descurc.

Blitz și-a ros unghia de la degetul mare.

— Nuș' ce să zic, puștiule. Azi e altceva. Trebuie să fii foarte atent…

— De ce?

A aruncat o privire peste umărul meu.

— Uite-i.

Nu vedeam pe nimeni. Când m-am întors, Blitz dispăruse.

Mă scotea din minți când făcea chestia asta. *Puf*! Tipul era ca un ninja. Un ninja vampir vagabond.

Aveam de ales: să merg în Copley Square și să stau cu Hearth sau să o iau spre Beacon și să încerc să-i depistez pe cei care mă căutau.

Descrierea lui Blitz îmi stârnise curiozitatea. Un tip alb de vârstă mijlocie și o adolescentă care mă căutau la răsăritul soarelui într-o dimineață friguroasă. De ce? Cine erau?

M-am strecurat pe malul iazului. Nu mergea mai nimeni pe aleea de sub pod. De aici puteam vedea dealul și pe oricine s-ar fi apropiat pe aleea de sus, fără să fiu văzut.

Pe jos se așternuse un strat de zăpadă. Cerul era atât de albastru încât te dureau ochii. Crengile desfrunzite ale copacilor arătau de parcă ar fi fost trase în sticlă. Vântul îmi trecea prin haine, dar frigul nu mă deranja. Mama obișnuia să glumească spunând că sunt pe jumătate urs polar.

„La naiba, Magnus!”, m-am dojenit.

Chiar și după doi ani, amintirile despre ea erau ca un teren minat. Cum dădeam peste una, cum îmi pierdeam de îndată liniștea sufletească.

Am încercat să mă concentrez.

Bărbatul și fata veneau spre mine. Părul grizonant îi trecea bărbatului peste guler – nu pentru că ar fi fost asta intenția, ci pentru că nu părea să dea doi bani pe tuns. Arăta încurcat, ceea ce m-a dus cu gândul la un profesor suplinitor: „Știu că am fost lovit de un cocoloș de hârtie înmuiată în scuipat, dar habar n-am cine l-a aruncat.” Era încălțat cu niște pantofi total nepotriviți pentru iarna din Boston. Șosetele aveau nuanțe diferite de maro. Cravata arăta de parcă îi făcuse nod bâjbâind pe întuneric.

Fata sigur era fiica lui. Avea părul la fel de des și ondulat, deși al ei era blond deschis. Era îmbrăcată mai rezonabil, cu cizme de iarnă, blugi și un hanorac, de sub care, la gât, se întrezărea un tricou portocaliu. Avea o expresie mai hotărâtă, mai furioasă. Ținea strâns în mână un teanc de fluturași de parcă ar fi fost niște eseuri la care ar fi primit pe nedrept note proaste.

Dacă pe mine mă căuta, nu voiam să mă găsească. Era înfricoșătoare.

Nu i-am recunoscut nici pe ea, nici pe taică-său, dar ceva se întâmpla în creierul meu… ca și cum un magnet încerca să extragă o amintire foarte veche.

Tatăl și fiica s-au oprit la răscruce. S-au uitat în jur de parcă abia și-ar fi dat seama că se aflau în mijlocul unui parc pustiu, în toiul iernii, la o oră imposibilă.

— Incredibil, a spus fata. Îmi vine să-l strâng de gât.

Presupunând că se referea la mine, m-am ghemuit și mai mult.

Tatăl a oftat.

— Poate c-ar trebui să încercăm să nu-l omorâm. E unchiul *tău.*

— Dar *doi ani*? a întrebat fata. Tată, cum a putut să nu ne spună nimic timp de *doi ani*?

— N-am nicio explicație pentru comportamentul lui Randolph. Niciodată n-am avut, Annabeth.

Am tras aer în piept cu atâta forță încât mi-a fost teamă că mă vor auzi. Parcă mi s-ar fi luat un văl de pe creier, dezvăluind amintiri încă vii de când aveam șase ani.

Annabeth. Ceea ce însemna că omul cu părul grizonant era… unchiul Frederick?

Mi-am amintit de ultima Zi a Recunoștinței petrecută în familie: Eu și Annabeth în biblioteca din casa unchiului

Randolph, jucându-ne cu niște piese de domino, în timp ce la parter adulții țipau unul la celălalt.

„Ai noroc că trăiești cu maică-ta.” Annabeth a mai așezat o piesă de domino pe clădirea miniaturală pe care o făcuse. Era incredibil de bine construită și avea coloane în față, ca un templu. „Eu o să fug de-acasă”.

N-aveam nicio îndoială că vorbea serios. Eram uimit de siguranța ei.

Apoi unchiul Frederick a apărut în prag. Avea pumnii strânși. Expresia lui sumbră contrasta cu renul zâmbitor de pe puloverul pe care îl avea pe el. „Annabeth, plecăm”. Annabeth s-a uitat la mine. Ochii ei cenușii erau un pic prea fioroși pentru o elevă în clasa întâi. „Ai grijă de tine, Magnus”.

Cu o mișcare din deget, a dărâmat templul din piese de domino.

A fost ultima dată când am văzut-o.

După acea zi, mama a fost de neclintit: „Ne ținem departe de unchii tăi. Mai ales de Randolph. Nu-i voi da ce-și dorește. Niciodată”.

Nu mi-a explicat ce-și dorea Randolph sau pentru ce se certase cu Frederick și Randolph.

„Ai încredere în mine, Magnus. Dacă stăm prin preajma lor… e prea periculos”.

Aveam încredere în mama. Nici după moartea ei n-am luat legătura cu rudele mele.

Acum, dintr-odată, mă căutau.

Randolph locuia în oraș, dar, din câte știam, Frederick și Annabeth locuiau tot în Virginia. Și totuși, iată-i aici, împărțind fluturași cu numele și fotografia mea. Oare de unde *făcuseră rost* de o fotografie cu mine?

Îmi vâjâia capul atât de tare, încât am ratat o parte din discuția lor.

— … ca să-l găsim pe Magnus, a spus unchiul Frederick. Și-a scos smartphone-ul. Randolph se află la adăpostul din South End. Spune că fără succes. Ar trebui să încercăm la adăpostul pentru tineri de pe cealaltă parte a parcului.

— De unde știm că Magnus mai trăiește? a întrebat Annabeth cu tristețe. După *doi ani*! Poate zace înghețat în vreun șanț!

Într-un fel eram tentat să sar de unde mă ascundeam și să strig: „TA-DA!”

Deși trecuseră zece ani de când o văzusem pe Annabeth, nu-mi plăcea s-o văd necăjită. Dar după atâta timp petrecut pe stradă, învățasem pe calea cea grea: nu te arunca niciodată cu capul înainte până nu înțelegi ce se întâmplă.

— Randolph e convins că Magnus trăiește, a spus unchiul Frederick. E undeva în Boston. Dacă chiar e în pericol…

Au luat-o spre strada Charles, și sunetul vocilor lor a fost purtat de vânt.

Tremuram, dar nu de frig. Îmi venea să fug după Frederick, să-l abordez și să-i cer să-mi spună ce se întâmplă. De unde știa Randolph că încă eram în oraș? De ce mă căutau? În ce fel îmi era viața pusă în pericol mai mult decât în orice altă zi?

Dar nu m-am luat după ei.

Mi-am amintit ultimul lucru pe care mi-l spusese mama. Mă codisem să folosesc scara de incendiu, s-o părăsesc, dar ea m-a prins de mâini și m-a privit în ochi. „Magnus, fugi! Ascunde-te. Să n-ai încredere în nimeni. O să te găsesc eu. Orice ai face, nu-i cere ajutorul lui Randolph”.

Apoi, înainte să ies pe fereastră, ușa apartamentului a fost făcută țăndări. Din beznă au apărut două perechi de ochi albaștri strălucitori…

Am alungat amintirea și m-am uitat cum unchiul Frederick și Annabeth se îndepărtau, luând-o spre est, spre parcul Common.

Unchiul Randolph… Din cine știe ce motiv, luase legătura cu Frederick și Annabeth. Îi făcuse să vină în Boston. În tot acest timp, Frederick și Annabeth nu știuseră că mama a murit, iar eu am dispărut. Părea imposibil, dar dacă era adevărat, de ce le spusese Randolph tocmai acum?

Exista un singur mod de-a obține răspunsuri fără să fiu nevoit să mă întâlnesc cu el. Casa lui din oraș era în Back Bay, o plimbare scurtă de unde mă aflam. Din ce spusese Frederick, Randolph nu era acasă. Era undeva în South End, căutându-mă.

Cum nimic nu se compară cu o spargere dacă vrei să-ți începi ziua în mod plăcut, am hotărât să-i fac o vizită.

Capitolul 2

Bărbatul cu sutien de metal

Conacul familiei era nașpa.

O, desigur, *voi* n-ați fi fost de aceeași părere. Ați vedea imensa casă cu șase etaje placată cu gresie, cu garguie la colțurile acoperișului, cu vitralii luminoase, cu scări din marmură și toate celelalte detalii care sugerează că aici locuiesc niște bogătași și v-ați întreba de ce dorm pe străzi.

Două cuvinte: unchiul Randolph.

Era casa *lui.* Era fiul cel mai mare, așa că moștenise casa de la bunici, care muriseră înainte să mă nasc. N-am știut niciodată prea multe din povestea familiei, dar între cei trei copii, Randolph, Frederick și mama, era foarte multă ranchiună. După Marea Schismă de la Ziua Recunoștinței, n-am mai trecut niciodată pe la casa bătrânească. Apartamentul nostru era la vreo cinci sute de metri distanță, dar Randolph ar fi putut la fel de bine să locuiască pe Marte.

Mama nu pomenea de el decât dacă se întâmpla să trecem pe lângă casa placată cu gresie. Atunci arăta spre casă așa cum arăți spre o stâncă periculoasă. „O vezi? Uite-o. Evit-o”.

După ce am ajuns pe străzi, se întâmpla să trec noaptea pe lângă ea. Mă uitam pe ferestre și vedeam vitrine strălucitoare cu săbii și topoare antice, coifuri înfricoșătoare cu apărătoare pentru față care mă priveau de pe pereți, statui care se iveau la ferestrele de la etaj ca niște fantome împietrite.

M-am gândit de multe ori să intru în casă și să arunc o privire, dar niciodată n-am fost tentat să bat la ușă. „Te rog, unchiule Randolph, știu că ai urât-o pe mama și pe mine nu m-ai văzut de zece ani; știu că-ți pasă mai mult de piesele tale de colecție vechi și ruginite decât de familie; dar aș putea să locuiesc în casa ta minunată și să mănânc firimiturile de pâine rămase de la masa ta?” Nu, mulțumesc. Mai bine rămân pe stradă și mănânc falafel vechi de-o zi de la *food court.*

Cu toate astea… Mă gândeam că n-ar trebui să fie prea greu să pătrund în casă, să dau o tură și să văd dacă puteam găsi

niște răspunsuri pentru ce se întâmpla. Și dacă tot intram, poate reușeam să iau niște chestii pe care să le amanetez.

Îmi pare rău dacă asta vă jignește simțul civic.

De fapt, stați așa. Nu, nu-mi pare rău.

Nu fur de la oricine. Îi aleg pe ticăloșii nesuferiți care au oricum prea mult. Dacă conduci un BMW nou și parchezi pe un loc rezervat persoanelor cu handicap, fără să ai vreun handicap, atunci da, n-am nicio problemă să-ți sparg geamul și să-ți iau mărunțișul din suportul pentru pahar. Dacă ieși din Barneys cu o pungă de batiste de mătase, vorbind absorbit la telefon și împingând nepăsător oamenii care-ți ies în cale, te voi aștepta, gata să-ți fur portofelul. Dacă îți permiți să dai cinci mii de dolari ca să-ți sufli nasul, atunci îți permiți să-mi faci și mie cinste cu cina.

Sunt deopotrivă judecător, juriu și hoț. Și dacă vorbim de ticăloșii nesuferiți, cred că nimeni nu-l întrecea pe unchiul Randolph.

Casa dădea spre Bulevardul Commonwealth. Am luat-o prin spate, spre o străduță numită poetic Aleea Publică nr. 429. Locul de parcare al lui Randolph era gol. Niște scări coborau spre intrarea de la subsol. N-am văzut niciun sistem de alarmă. Ușa avea o încuietoare simplă, fără siguranță. „Haide, Randolph. Complică și tu puțin lucrurile”.

În două minute eram înăuntru.

Am ajuns în bucătărie și m-am servit cu niște felii de curcan, biscuiți și lapte din cutie. Falafel n-avea. La naiba! Chiar îmi era poftă, în schimb am găsit un baton de ciocolată și l-am îndesat în buzunar pentru mai târziu. (Ciocolata trebuie savurată, nu mâncată pe fugă.) Apoi m-am îndreptat spre parterul casei, un mausoleu cu mobilă de mahon, covoare orientale, picturi în ulei, pardoseli de marmură și candelabre de cristal… Era jenant. Cine trăiește așa?

La șase ani nu-mi dădeam seama cât de scumpe erau toate lucrurile astea, dar părerea mea despre conac nu se schimbase: întunecat, apăsător, înfiorător. Mi-era greu să mi-o închipui pe mama crescând aici. Înțelegeam perfect de ce devenise o admiratoare înfocată a spațiilor deschise.

Apartamentul nostru de deasupra restaurantului Korean BBQ din Allston fusese destul de confortabil, dar mamei nu-i plăcuse niciodată să stea în casă. Spunea mereu că adevărata ei casă

era Blue Hills. Obișnuiam să mergem în drumeție și să campăm acolo indiferent de vreme – aer curat, fără pereți sau plafoane, fără oameni, doar rațe, gâște și veverițe.

Prin comparație, casa asta placată cu gresie părea o închisoare. Cum stăteam singur pe hol, parcă-mi umblau pe piele niște gândaci invizibili.

Am urcat la primul etaj. Biblioteca mirosea a soluție de lustruit cu parfum de lămâie și a piele, așa cum îmi aminteam. Pe un perete se afla o vitrină luminată plină de coifurile ruginite de vikingi ale lui Randolph și de lame de secure oxidate. Mama îmi spusese la un moment dat că Randolph a predat istorie la Harvard până să fie concediat în urma unui incident jenant. N-a intrat în detalii, dar era evident că tipul rămăsese un împătimit al artefactelor.

„Ești mai deștept decât unchii tăi, Magnus”, mi-a spus mama cândva. Cu notele tale, poți intra cu ușurință la Harvard”.

Asta se întâmpla cât ea încă trăia, eu eram încă la școală și aș fi putut avea un viitor, fără să fiu nevoit să fac rost de următoarea masă.

Într-un colț al biroului lui Randolph se afla o lespede mare de piatră, ca o piatră funerară, cioplită și pictată cu modele șerpuite complicate, de culoare roșie. În mijloc avea un desen grosolan cu o fiară care-și arăta colții – un leu sau poate un lup.

M-am cutremurat. Mai bine să nu ne gândim la *lupi.*

M-am apropiat de biroul lui Randolph. Speram să găsesc un computer sau un carnețel cu informații utile – orice ar fi putut explica de ce mă căutau. În schimb, pe tot biroul erau împrăștiate bucăți subțiri și îngălbenite de pergament subțiri ca foile de ceapă. Arătau ca niște hărți făcute de un copil din Evul Mediu pentru științele sociale: schițe șterse ale unei linii de coastă pe care anumite puncte erau marcate cu niște simboluri pe care nu le cunoșteam. Deasupra lor era un săculeț de piele, pe post de prespapier.

Mi-a stat inima-n loc. Am recunoscut săculețul. Am dezlegat șnurul și am scos o piesă de domino… doar că nu era o piesă de domino. La șase ani, când mă jucam cu Annabeth, asta îmi închipuisem. De-a lungul anilor, convingerea mi se întărise. Dar, în loc de puncte, pe aceste pietre erau pictate niște simboluri roșii.

Cea pe care o aveam în mână arăta ca o ramură de copac sau ca un F deformat:

Inima îmi bătea cu putere. Nu știam sigur de ce. M-am întrebat dacă fusese o idee bună să intru în casa aia. Simțeam că se prăbușeau pereții peste mine. Fiara de pe lespedea uriașă din colț parcă rânjea la mine, conturul roșu strălucind ca sângele proaspăt.

M-am dus lângă fereastră, crezând că pot să văd afară. De-a lungul bulevardului se întindea Commonwealth Mall – o fâșie de parc acoperită cu zăpadă. Copacii desfrunziți erau împodobiți cu beculețe de Crăciun. În capătul străzii, înconjurată de un gard de fier, se afla statuia de bronz a lui Leif Eriksson[1], pe un piedestal, cu mâna streașină la ochi. Leif privea spre pasajul Charlesgate, de parcă ar fi spus: „Uite, am descoperit o autostradă!"

Obișnuiam să glumesc cu mama pe seama lui Leif. Uniforma lui era sumară: o fustă scurtă și un pieptar care semăna cu un sutien de viking.

Habar n-aveam ce căuta statuia aia în centrul Boston-ului, dar m-am gândit că nu putea fi o coincidență că unchiul Randolph a ajuns să-i studieze pe vikingi. Locuise aici toată viața. Probabil că zi de zi îl privise pe Leif de la fereastră. Copil fiind, poate că Randolph se gândise: „Cândva o să-i studiez pe vikingi. Bărbații cu sutiene de metal sunt ca lumea!"

Privirea mi-a coborât spre baza statuii. Cineva stătea acolo… și se uita la mine.

Știți cum e când nu recunoști din prima pe cineva când îl vezi într-un loc neașteptat? În umbra lui Leif Eriksson stătea un bărbat înalt și palid într-o geacă de piele neagră, pantaloni negri de motociclist și ciocate. Părul scurt și țepos era blond, aproape alb. Singura pată de culoare era un fular în dungi, roșu cu alb, înfășurat la gât, și care îi cădea pe umeri ca o acadea topită.

---

[1] Leif Eriksson (970-1020) – Explorator scandinav, considerat în prezent drept primul european care a debarcat în America de Nord, cu 492 de ani înaintea lui Cristofor Columb.

Dacă nu l-aș fi cunoscut, aș fi zis că voia să imite un personaj de anime. Dar îl cunoșteam. Era Hearth, prietenul meu boschetar și „mama” mea surogat.
M-am cam speriat și m-am simțit puțin jignit. Mă văzuse pe stradă și mă urmărise? N-aveam nevoie de un zeu protector care să-mi poarte de grijă.
Mi-am desfăcut brațele: „Ce faci aici?”
Hearth a făcut un gest ca și cum ar fi cules ceva din mâna făcută căuș și l-ar fi aruncat. După doi ani petrecuți împreună, ajunsesem să pricep destul de bine limbajul semnelor.
Îmi spunea: „ȘTERGE-O!”
Nu părea alarmat, dar era greu să-l citești pe Hearth. Nu-și prea arăta emoțiile. De câte ori pierdeam vremea cu el, se holba la mine cu ochii lui cenușii spălăciți de parcă s-ar fi așteptat să explodez.
Am pierdut secunde prețioase încercând să-mi dau seama ce voia să spună și ce căuta aici când ar fi trebuit să fie în Copley Square.
A mai făcut un semn: a îndreptat în față arătătoarele, coborându-le și ridicându-le de două ori. „Grăbește-te”.
— De ce? am întrebat cu voce tare.
Din spatele meu am auzit o voce gravă:
— Bună ziua, Magnus.
Am tresărit. În pragul ușii bibliotecii stătea un bărbat cu pieptul bombat, cu o barbă scurtă albă și păr cărunt. Peste costumul de lână închis la culoare avea un palton bej de cașmir. Cu mâinile înmănușate strângea capătul unui baston din lemn lustruit, cu vârf metalic. Ultima dată când îl văzusem avea părul negru, dar i-am recunoscut vocea.
— Randolph.
Și-a înclinat capul un milimetru.
— Ce surpriză plăcută. Mă bucur că ești aici.
Nu părea nici surprins, nici bucuros.
— N-avem prea mult timp.
Mâncarea și laptele au început să mi se agite în stomac.
— M-mult timp… înainte să ce?
Pe frunte i-au apărut cute. Nasul i s-a încrețit ca și cum ar fi simțit un miros ușor neplăcut.
— Azi împlinești șaisprezece ani, nu-i așa? Vor veni să te omoare.

Capitolul 3

Nu vă urcați în mașină cu rude ciudate

LA MULȚI ANI MIE!

Era 13 ianuarie? Sincer, habar n-aveam. Timpul zboară altfel când dormi sub poduri și mănânci din tomberoane.

Deci aveam șaisprezece ani. Drept cadou, fusesem încolțit de unchiul Ciudățilă, care m-a anunțat că aș putea fi victima unui asasinat.

— Cine…, am dat să întreb. Știi ce? Nu contează. Mi-a făcut plăcere să te văd, Randolph. Eu o să plec acum.

Randolph a rămas în prag, blocându-mi calea. A îndreptat vârful metalic al bastonului spre mine. Jur că simțeam tocmai din celălalt capăt al camerei cum mă înțeapă în piept.

— Magnus, trebuie să discutăm. Nu vreau să te găsească. Mai ales după tot ce s-a întâmplat cu mama ta…

Un pumn în față ar fi fost mai puțin dureros.

Amintirile din acea noapte au început să mi se învălmășească în cap ca un caleidoscop, provocându-mi o senzație de greață: cum se zguduise clădirea în care locuiam, țipătul de la etajul inferior, mama – care fusese nervoasă și paranoică toată ziua – care mă trăgea spre scara de incendiu, spunându-mi să fug. Ușa spartă făcută țăndări. Din hol au apărut două fiare, cu blana de culoarea zăpezii murdare și ochii strălucitori, albaștri. Degetele mi-au alunecat pe balustrada scării de incendiu și am căzut, aterizând pe o grămadă de saci de gunoi de pe alee. Câteva momente mai târziu, ferestrele apartamentului nostru au explodat, iar flăcările au țâșnit în afară.

Mama îmi spusese să fug. Am fugit. Îmi promisese că mă va găsi. N-a fost să fie. Apoi, am auzit la știri că trupul îi fusese recuperat din incendiu. Poliția mă căuta. Aveau să-mi pună întrebări legate de indicii de incendiere premeditată, de problemele disciplinare de la școală, de relatările vecinilor despre strigătele și zgomotul puternic care se auzise din apartamentul nostru chiar înainte de explozie și despre fuga

mea de la locul faptei. În nicio mărturie nu se pomenea de lupi cu ochi strălucitori.

Din acea noapte m-am tot ascuns, am trăit în umbră, prea ocupat cu supraviețuirea ca s-o pot jeli ca lumea pe mama, întrebându-mă dacă fiarele alea nu fuseseră cumva doar o halucinație de-a mea… Dar știam că nu era așa.

Acum, după atâta timp, unchiul Randolph voia să mă ajute.

Am strâns atât de tare în palmă piesa de domino încât mi s-a imprimat o urmă.

— Nu știi ce s-a întâmplat cu mama. Nu ți-a păsat niciodată de noi.

Randolph a coborât bastonul. S-a sprijinit în el și apoi și-a coborât privirea în covor. Aproape c-ar fi crezut că-i rănisem sentimentele.

— Am rugat-o pe mama ta, a spus. I-am spus să te aducă aici, să locuiești într-un loc unde te puteam proteja. A refuzat. După ce a murit…

A scuturat din cap.

— Magnus, habar n-ai cât te-am căutat sau ce pericol mare te paște.

— Sunt bine, am izbucnit, deși inima îmi bătea nebunește. Mi-am purtat singur de grijă.

— Poate, dar vremurile alea s-au dus.

Siguranța din vocea lui Randolph mi-a dat fiori.

— Ai împlinit șaisprezece ani, vârsta maturității. Le-ai scăpat o dată în noaptea în care a murit mama ta. A doua oară nu le vei mai scăpa. E ultima noastră șansă. Lasă-mă să te ajut, altfel nu mai apuci ziua de mâine.

Lumina palidă de iarnă a pătruns prin vitraliu, scăldând chipul lui Randolph în culori care se tot schimbau, transformându-l ca un cameleon.

N-ar fi trebuit să vin aici. Am fost un prost, un prost, un prost. Mama îmi spusese clar de nenumărate ori: „Nu te duce la Randolph”. Și totuși, iată-mă la el.

Cu cât îl ascultam mai mult, cu atât eram mai îngrozit și mai dornic să aud ce avea de zis.

— N-am nevoie de ajutorul tău.

Am pus piesa aia ciudată de domino pe birou.

— Nu vreau…

— Știu despre lupi.

Asta m-a oprit.

— Știu ce ai văzut, a spus mai departe. Știu cine a trimis creaturile alea. Indiferent ce cred cei de la poliție, eu știu adevărul despre moartea mamei tale.

— Cum…

— Magnus, sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le povestesc despre părinții tăi, despre moștenirea ta… Despre tatăl tău.

Un fior rece ca gheața mi-a alunecat pe șira spinării.

— L-ai cunoscut pe tata?

N-am vrut să-i dau lui Randolph prea multă putere. Traiul pe străzi mă învățase cât de periculoasă putea fi puterea. Dar mă prinsese. *Trebuia* să aud totul. Judecând după sclipirea din ochii lui, știa și el lucrul ăsta.

— Da, Magnus. Identitatea tatălui tău, moartea mamei tale, motivul pentru care am refuzat s-o ajut… toate se leagă.

A făcut un semn spre vitrina cu prețioasele lui obiecte vikinge.

— Toată viața mea am avut un singur scop. Am încercat să deslușesc un mister istoric. Până nu demult, n-am avut tabloul complet. Acum însă îl am. Totul are legătură cu ziua de azi, ziua în care împlinești șaisprezece ani.

M-am retras spre fereastră, cât mai departe de unchiul Randolph.

— Uite ce e, nu înțeleg mai nimic din ce-mi spui, dar dacă îmi poți spune ceva despre tata…

Clădirea s-a zguduit de parcă undeva departe s-ar fi tras o salvă de tun – un huruit atât de puternic încât mi-au clănțănit dinții în gură.

— În curând vor fi aici, a venit avertismentul lui Randolph. Nu mai avem timp.

— Cine sunt ei?

Randolph a pornit spre mine șchiopătând, sprijinindu-se în baston. Genunchiul drept părea să nu-i funcționeze.

— Îți cer foarte mult, Magnus. N-ai niciun motiv să te încrezi în mine. Dar trebuie să vii cu mine *chiar acum.* Știu unde e moștenirea ta.

A arătat spre vechile hărți de pe birou.

— Împreună putem recupera ce-ți aparține. E singurul lucru care te-ar putea proteja.

M-am uitat peste umăr, pe fereastră. Hearth dispăruse din Commonwealth Mall. Asta ar fi trebuit să fac și eu. Uitându-mă la unchiul Randolph, am încercat să identific vreo asemănare cu mama, ceva care să-mi inspire încredere. N-am găsit nimic. Un trup impozant, ochii negri pătrunzători, un chip serios și un fel rigid de-a fi… era exact opusul mamei.

— Mașina mea e în spate, a spus.

— P-poate ar trebui să-i așteptăm pe Annabeth și pe unchiul Frederick.

Randolph s-a strâmbat.

— Ei nu mă cred. Nu m-au crezut *niciodată.* Din disperare, ca ultimă soluție, i-am adus la Boston ca să mă ajute să te caut, dar acum, dacă tot ești aici…

Clădirea s-a zguduit din nou. De data asta bubuitura a părut mai apropiată și mai puternică. Aș fi vrut să cred că provenea de la vreun șantier din apropiere sau de la o ceremonie militară sau orice altceva cu o explicație mai simplă. Dar instinctul îmi spunea altceva. Sunetul semăna cu pasul puternic al unui uriaș – era la fel cu cel care ne zguduise apartamentul în urmă cu doi ani.

— Te rog, Magnus!

Lui Randolph îi tremura vocea.

— Și eu mi-am pierdut familia din cauza acelor monștri. Mi-am pierdut soția, pe fiicele mele.

— Tu… tu ai avut familie? Mama nu mi-a spus niciodată nimic…

— Nu, bănuiesc că n-a făcut-o. Dar mama ta… Natalie a fost singura mea soră. Am iubit-o. A fost groaznic s-o pierd. Nu te pot pierde și pe tine. Vino cu mine. Tatăl tău ți-a lăsat ceva ce trebuie să găsești – ceva ce va schimba lumile.

Prea multe întrebări mi se învârteau în minte. Nu îmi plăcea sclipirea de nebunie din ochii lui Randolph. Nu îmi plăcea că folosise pluralul *lumi.* Și nu-l credeam că încercase să mă găsească după moartea mamei. Fusesem vigilent tot timpul. Dacă Randolph ar fi întrebat de mine, unul dintre prietenii mei de pe stradă m-ar fi avertizat, așa cum făcuse de dimineață Blitz cu Annabeth și Frederick.

Ceva se schimbase – ceva ce-l făcuse pe Randolph să creadă că merita să mă caute.

— Ce se întâmplă dacă fug? am întrebat. Vei încerca să mă oprești?

— Dacă fugi, te vor găsi. Te vor ucide.

Îmi simțeam gâtul ca plin de cocoloașe de vată. N-aveam încredere în Randolph. Din nefericire, știam că e sincer în legătură cu oamenii care încercau să mă omoare. Se simțea adevărul în glasul lui.

— Bine, atunci, am spus, să facem o plimbare.

Capitolul 4

Serios, omul nu știe să conducă

Ați auzit povești despre șoferii nepricepuți din Boston? Așa e și unchiul Randolph.

Individul a pornit cu BMW-ul 528i (*trebuia* să fie un BMW) și a prins viteză pe Bulevardul Commonwealth, ignorând semafoarele, claxonându-i pe alți șoferi, trecând haotic de pe o bandă pe alta.

— Ai ratat un pieton, i-am spus. Vrei să te întorci să-l lovești?

Randolph era prea distras ca să-mi răspundă. Se uita întruna spre cer de parcă s-ar fi așteptat să vadă nori de furtună. A trecut în viteză cu BMW-ul prin intersecția din Exeter.

— Deci, unde mergem? l-am întrebat.

— La pod.

Clar ca lumina zilei. Nu sunt decât vreo douăzeci de poduri în Boston.

Mi-am trecut mâna peste scaunul din piele încălzit. Trecuseră vreo șase luni de când nu mai mersesem cu o mașină. Ultima dată urcasem în Toyota unui asistent social. Înainte de asta, într-o mașină de poliție. De fiecare dată sub un nume fals. Am reușit să scap mereu, dar în ultimii doi ani, mașinile deveniseră pentru mine ca niște celule. Nu eram sigur că de data asta aveam mai mult noroc.

Așteptam ca Randolph să-mi răspundă la toate întrebările cicălitoare pe care voiam să i le pun, cum ar fi: Cine e tata? Cine a ucis-o pe mama? Cum ți-ai pierdut soția și copiii? Ai halucinații în acest moment? Chiar trebuie să folosești apă de colonie cu aromă de cuișoare?

Dar el era prea ocupat să provoace haos în trafic.

În cele din urmă, doar pentru a face conversație, l-am întrebat:

— Deci, cine încearcă să mă omoare?

A făcut dreapta pe Arlington. Am ocolit Grădina Publică, am trecut pe lângă statuia ecvestră a lui George Washington, pe lângă șirurile de felinare cu gaz și gardurile vii acoperite cu

zăpadă. Am fost tentat să sar din mașină, să alerg până la iazul cu lebede și să mă ascund în sacul de dormit.

— Magnus, a spus Randolph, mi-am dedicat viața studiului explorării de către scandinavi a Americii de Nord.

— Uau, mulțumesc, am spus. M-ai lămurit cu asta.

Dintr-odată, Randolph *chiar* mi-a amintit de mama. S-a încruntat exasperat la mine la fel ca ea, mi-a aruncat aceeași privire pe deasupra ochelarilor, ceva de genul: „Te rog, puștiule, las-o mai moale cu sarcasmul”. M-a durut inima dându-mi seama de asemănare.

— Bine, am spus. O să-ți fac pe plac. Explorarea întreprinsă de scandinavi. Adică de vikingi.

Randolph s-a strâmbat.

— Mă rog… *Viking* înseamnă *pirat.* E mai degrabă o descriere a activității lor. Nu toți scandinavii erau vikingi. Dar, da, despre ei e vorba.

— Statuia lui Leif Eriksson… Asta înseamnă că vikingii… ăăă… adică, scandinavii au descoperit Boston-ul? Am crezut că pelerinii au făcut asta…

— Ți-aș putea ține o prelegere de trei ore doar despre asta.

— Te rog nu.

— E de ajuns să spunem că scandinavii au explorat America de Nord și chiar au construit așezări în jurul anului 1000, cu aproape cinci sute de ani înaintea lui Cristofor Columb. Oamenii de știință s-au pus de acord în această privință.

— Ce ușurare. Nu-mi place când oamenii de știință nu se înțeleg.

— Dar nimeni nu poate spune sigur până unde au navigat scandinavii spre sud. Au ajuns ei până la Statele Unite de azi? Statuia lui Leif Eriksson a fost proiectul de suflet al unui gânditor din anii 1800 care voia să creadă asta, un tip pe nume Eben Horsford. Era convins că Boston-ul era așezarea uitată întemeiată de scandinavi, Norumbega, punctul cel mai îndepărtat în care ajunsese expediția lor. Știa asta din instinct, era doar o senzație, dar nu avea nicio dovadă palpabilă. Majoritatea istoricilor l-au considerat un trăsnit…

S-a uitat la mine cu înțeles.

— Lasă-mă să ghicesc, am spus. Tu nu crezi că e un țicnit.

M-am abținut să spun: „Cine se-aseamănă se-adună”.

— Hărțile de pe biroul meu, a continuat Randolph. *Ele* sunt dovada. Colegii mei spun că sunt niște falsuri, dar nu sunt. Mi-am pus reputația la bătaie în privința asta!

„De asta ai fost dat afară de la Harvard”, mi-am zis.

— Exploratorii scandinavi chiar au ajuns foarte departe. Căutau ceva… Și au găsit acel ceva aici. Una dintre corăbiile lor s-a scufundat în apropiere. Ani de zile am crezut ca epava se află în Golful Massachusetts. Am sacrificat totul ca s-o găsesc. Am cumpărat o corabie și am pornit împreună cu soția mea și cu copiii în expediții. Ultima oară…

Vocea i s-a frânt.

— Furtuna a apărut din senin, focul…

Nu părea nerăbdător să spună mai multe, dar am prins ideea: își pierduse familia pe mare. Chiar că mizase totul pe teoria asta nebunească despre prezența vikingilor în Boston.

Mi-a părut rău pentru el, desigur. Dar nu-mi doream să fiu eu următoarea lui victimă.

Ne-am oprit la intersecția dintre Boylston și Charles.

— Mă gândeam c-aș putea coborî aici.

Am încercat mânerul. Portiera era încuiată. O încuiase șoferul.

— Magnus, ascultă. Nu întâmplător te-ai născut în Boston. Tatăl tău voia să găsești ce-a pierdut în urmă cu două mii de ani…

Am simțit furnicături în picioare.

— Ai spus… două mii de ani?

— Mai mult sau mai puțin.

M-am gândit să țip și să lovesc în geam. Mi-ar fi sărit cineva în ajutor? Dacă aș fi reușit să ies din mașină, poate i-aș fi găsit pe unchiul Frederick și pe Annabeth, presupunând că erau mai puțin nebuni decât Randolph.

A virat pe strada Charles și a luat-o spre nord printre Grădina Publică și parcul Common. Randolph m-ar fi putut duce oriunde – la Cambridge, North End sau într-un loc izolat unde te poți descotorosi de cadavre.

Am încercat să-mi păstreze calmul.

— Două mii de ani… mai mult decât trăiesc tații obișnuiți.

Fața lui Randolph mi-a amintit de Omul din Lună din vechile benzi desenate alb-negru: palidă și rotundă, plină de găuri și cicatrice, cu un zâmbet secretos nu foarte prietenos.

— Magnus, ce știi despre mitologia scandinavă?

„E din ce în ce mai bine”, mi-am zis.

— Ăăă… nu prea multe. Avea mama o carte cu imagini din care-mi citea când eram mic. Parcă mai sunt și vreo două filme despre Thor, nu-i așa?

Randolph a clătinat din cap dezgustat.

— Filmele alea ridicole. N-au nicio legătură cu realitatea. Adevărații zei din Asgard – Thor, Loki, Odin și restul – sunt mult mai puternici, mult mai înspăimântători decât orice personaj pe care l-ar putea inventa Hollywood-ul.

— Dar… sunt niște mituri. Nu există cu adevărat.

Randolph s-a uitat la mine cu un soi de milă.

— Miturile sunt povești despre adevărurile pe care le-am uitat.

— Uite, tocmai mi-am amintit că am o întâlnire puțin mai încolo…

— Cu un mileniu în urmă, exploratorii scandinavi au sosit în țara asta.

Randolph a trecut pe lângă barul Cheers de pe strada Beacon, unde grupuri de turiști își făceau poze în fața firmei. Am văzut un flyer cocoloșit pe care vântul îl purta pe trotuar: scria DISPĂRUT pe el și era o poză mai veche de-a mea. Un turist a călcat pe el.

— Căpitanul exploratorilor, a continuat Randolph, era fiul zeului Skirnir.

— Fiul unui zeu… Serios, poți să mă lași oriunde. O iau la picior mai departe.

— Omul ăsta avea cu el un obiect foarte special, a spus Randolph, care cândva aparținuse tatălui tău. În timpul unei furtuni corabia scandinavă s-a scufundat și obiectul s-a pierdut. Dar tu… Tu ai capacitatea să-l găsești.

Am încercat din nou portiera. Era tot blocată.

Ce era chiar mai rău de-atât? Cu cât Randolph spunea mai multe, cu atât îmi venea mai greu să mă conving că era nebun. Povestea lui mi s-a strecurat în minte – furtuni, lupi, zei, Asgard. Cuvintele se potriveau ca piesele unui puzzle pe care nu avusesem niciodată curajul să-l termin. Începeam să-l cred și asta mă speria teribil.

Randolph a ocolit intrarea în parcarea Storrow Drive. A parcat lângă un aparat de taxat de pe strada Cambridge. La nord,

dincolo de șinele suspendate din stația de metrou Mass General T, se înălțau turnurile de piatră ale podului Longfellow.

— Acolo mergem? am întrebat.

Randolph a căutat niște monede în suportul pentru pahar.

— În toți anii ăștia, a fost mult mai aproape decât mi-am dat seama. N-aveam nevoie decât de *tine*!

— Mă simt iubit, asta-i clar.

— Azi împlinești șaisprezece ani.

Lui Randolph îi dansau ochii-n cap de emoție.

— E cea mai bună zi pentru a-ți revendica moștenirea. Dar e și momentul așteptat de dușmanii tăi. Mai întâi trebuie s-o găsim.

— Dar…

— Ai și tu puțină încredere, Magnus. Odată ce găsim arma…

— Armă? Moștenirea mea este o *armă*?

— Odată ce ajunge în mâinile tale, vei fi mult mai în siguranță. Pot să-ți explic. Te pot ajuta să te antrenezi pentru ce va urma.

A deschis portiera. Înainte să apuce să coboare, l-am prins de încheietura mâinii.

De obicei evit să ating oamenii. Contactul fizic îmi dă fiori. Dar voiam să fie foarte atent.

— Un singur răspuns vreau să-mi dai, i-am spus. Un răspuns *clar,* fără înflorituri și prelegeri de istorie. Ai spus că l-ai cunoscut pe tata. Cine e?

Randolph și-a pus mâna peste a mea, gest care m-a făcut să tresar. Avea palma prea aspră și bătătorită pentru un profesor de istorie.

— Jur pe viața mea, Magnus, că ăsta e adevărul: tatăl tău e un zeu scandinav. Acum grăbește-te. Nu putem parca aici mai mult de douăzeci de minute.

Capitolul 5

Mereu mi-am dorit să distrug un pod

— Nu poți să lansezi o bombă ca asta și apoi să pleci! am strigat în urma lui Randolph care se îndepărta.

În ciuda bastonului și a piciorului înțepenit, tipul se mișca bine. Parcă era medaliat cu aur la Olimpiada de șchiopătat. A luat-o repede înainte, urcând pe trotuarul podului Longfellow, în timp ce eu am pornit-o în fugă după el, cu vântul șuierându-mi în urechi.

Navetiștii de dimineață soseau din Cambridge. Un șir de autoturisme se întindea pe toată lungimea podului, înaintând cu viteza melcului. Ai fi zis că eu și unchiul meu eram singurii oameni atât de proști cât să traversăm podul pe jos, la temperaturi sub zero grade, dar pentru că eram în Boston, mai erau vreo șase alergători care suflau din greu, ca niște foci, în costumele lor mulate din lycra. Pe celălalt trotuar se afla o mamă cu doi copii într-un cărucior. Copiii arătau tot așa de fericiți pe cât mă simțeam și eu.

Unchiul încă era cu vreo cinci metri înaintea mea.

— Randolph! l-am strigat. Cu tine vorbesc!

— Curenții râului, a murmurat el. Depunerile de pe maluri… care au permis ca timp de o mie de ani mareele să-și schimbe direcția…

— Hei!

L-am prins de mâneca paltonului de cașmir.

— Sari la partea în care tăticul era un zeu scandinav.

Randolph s-a uitat în jur. Ne-am oprit lângă unul dintre principalele turnuri ale podului – un con de granit înalt de cincisprezece metri. Oamenii spuneau că turnurile arătau ca niște solnițe și pipernițe uriașe, dar mie mi s-a părut întotdeauna că seamănă cu Daleks din *Doctor Who.* (Da, sunt un tocilar. Dați-mă în judecată. Și, da, până și puștii fără adăpost se mai uită la televizor – în camerele de zi ale adăposturilor, pe calculatoarele din bibliotecile publice… Avem metodele noastre.)

Treizeci de metri mai jos, râul Charles River avea o sclipire de oțel, presărat din loc în loc cu insule de zăpadă și gheață, făcându-l să semene cu pielea unui piton uriaș.

Randolph s-a aplecat atât de mult peste balustradă că mi-a dat emoții.

— Ce ironie, a murmurat el. Tocmai aici, din toate locurile posibile…

— Așa, am spus, în legătură cu tata…

Randolph mi-a pus mâna pe umăr.

— Uită-te acolo jos, Magnus. Ce vezi?

M-am uitat cu grijă peste balustradă.

— Apă.

— Nu, sculptura de sub noi.

M-am uitat din nou. Cam pe la jumătatea digului, o ieșitură de granit se întindea deasupra apei ca o lojă de teatru, cu un vârf ascuțit.

— Seamănă cu un nas.

— Nu, e… Mă rog, din unghiul ăsta *chiar* că arată ca un nas. Dar e prora unei corăbii vikinge. Vezi? Mai e una și pe celălalt dig. Poetul Longfellow, după care a fost botezat podul, era fascinat de scandinavi. A scris poeme despre zeii lor. La fel ca Eben Horsford și Longfellow credea că vikingii au explorat Boston-ul. De aici și ornamentele de pe pod.

— Ar trebui să organizezi tururi, am spus. Toți fanii împătimiți ai lui Longfellow ar plăti bani frumoși.

— Nu înțelegi?

Randolph încă își ținea mâna pe umărul meu, lucru care nu mă liniștea deloc.

— Atâția oameni au știut asta de-a lungul secolelor. Au simțit *instinctiv,* chiar dacă n-aveau nicio dovadă. Regiunea asta nu doar c-a fost vizitată de vikingi. A fost un loc sacru pentru ei! Chiar dedesubt – undeva lângă corăbiile decorative – se află epava unei corăbii adevărate, cu o încărcătură de o valoare inestimabilă.

— Eu nu văd decât apă. Și tot vreau să-mi povestești despre tata.

— Magnus, exploratorii scandinavi au venit aici în căutarea axului lumilor, a trunchiul arborelui. L-au găsit…

O bubuitură înfundată a răsunat de pe celălalt mal. Podul s-a cutremurat. Cam la un kilometru distanță, din hățișul de coșuri și turle din Back Bay s-a ridicat spre cer o coloană de fum negru.

M-am sprijinit de balustradă.

— Hm, asta n-a fost lângă casa ta?

Randolph și-a luat o mină gravă. Lumina soarelui dădea bărbii lui aspre o tentă argintie.

— Nu mai avem timp. Magnus, întinde mâna deasupra apei. Sabia e acolo jos. Cheam-o. Concentrează-te pe ea de parcă ar fi cel mai important lucru din lume – lucrul pe care ți-l dorești cel mai mult.

— O sabie? Eu… uite ce-i, Randolph, îmi dau seama că ai o zi grea, dar…

— FĂ-O!

Asprimea din vocea lui m-a făcut să tresar. Probabil că Randolph *era* nebun, cu toată vorbăria lui despre zei și săbii și epave de corăbii antice. Însă coloana de fum de deasupra cartierului Back Bay era cât se poate de reală. Sirenele urlau în depărtare. Pe pod, șoferii și-au scos capetele pe geamuri să se holbeze și să facă poze cu telefoanele.

Și oricât aș fi vrut să spun că e o greșeală, cuvintele lui Randolph s-au lipit de mine. Pentru prima dată, am simțit că trupul îmi vibra pe frecvența potrivită, ca și cum, în sfârșit, aș fi fost reglat să mă sincronizez cu coloana sonoră a vieții mele de doi bani.

Am întins mâna deasupra râului.

Nu s-a întâmplat nimic.

„Bineînțeles că nu se întâmplă nimic”, m-am certat. „La ce te așteptai?”

Podul s-a cutremurat și mai tare. Pe trotuar, un alergător s-a împiedicat. Am auzit o bufnitură în spate, când o mașină s-a izbit de o alta aflată în față și claxoanele au început să răsune.

Deasupra acoperișurilor din Back Bay s-a ridicat o a doua coloană de fum. Cenușă și scântei portocalii au țâșnit spre cer de parcă ar fi fost o explozie vulcanică, din adâncuri.

— Asta… asta a fost mult mai aproape, am remarcat. Ca și cum ceva s-ar apropia de noi.

Chiar am sperat că Randolph îmi va spune: „Nu, n-are cum. Nu vorbi prostii!”

Parcă a îmbătrânit sub ochii mei. Ridurile i-au devenit mai adânci. Avea umerii lăsați. S-a lăsat cu toată greutatea în baston.

— Te rog, nu din nou, a murmurat el pentru sine. Nu ca ultima dată.

— Ultima dată?

Apoi mi-am amintit cum își pierduse soția și fiicele – o furtună iscată din senin și un foc.

Randolph m-a privit în ochi.

— Mai încearcă odată, Magnus. Te rog!

Am întins mâna deasupra râului. Mi-am imaginat că o căutam pe mama, încercând s-o smulg din trecut, s-o salvez de lupi și din apartamentul în flăcări. Am încercat să găsesc răspunsuri care să explice de ce am pierdut-o, de ce viața mea de atunci încoace nu fusese decât o pantă descendentă.

Din apă, chiar de sub mine, au început să iasă aburi. Gheața s-a topit. Zăpada a dispărut, iar în urma ei a apărut o gaură în formă de mână – mâna *mea,* de douăzeci de ori mai mare.

Nu știam ce să fac. La fel mă simțisem și prima oară când mama mă învățase să merg cu bicicleta. „Nu te gândi la ce faci, Magnus. Nu ezita, că vei cădea. Continuă să mergi”.

Mi-am mișcat mâna înainte și înapoi. Treizeci de metri mai jos, mâna din care ieșeau aburi îmi imita mișcările, curățând suprafața râului Charles. Dintr-odată, m-am oprit. Am simțit în palmă un punct fierbinte, de parcă aș fi interceptat o rază de soare.

Era ceva acolo în apă o sursă de căldură îngropată adânc în mâlul rece de pe fundul râului. Am strâns pumnul și am tras.

S-a format o cupolă de apă care s-a spart ca un balon de gheață carbonică. Un obiect asemănător unei țevi de plumb a țâșnit în sus și mi-a aterizat în mână.

Nu semăna deloc cu o sabie. Am apucat-o de un capăt, dar n-avea mâner. Dacă avusese vreodată vârf sau tăiș, între timp dispăruseră. Avea dimensiunea unei săbii, dar era atât de ciobită și de ruginită, acoperită de scoici și plină de noroi și mizerie, încât nici nu știam sigur dacă era din metal. Pe scurt, era cea mai tristă, ridicolă, dezgustătoare bucată de fier vechi pe care am scos-o vreodată dintr-un râu cu ajutorul magiei.

— În sfârșit! a spus Randolph, ridicând ochii spre ceruri.

Am avut sentimentul că dacă n-ar fi avut genunchiul bolnav, ar fi îngenuncheat pe trotuar și ar fi înălțat o rugăciune zeilor scandinavi inexistenți.

— Da.

Am ridicat noua achiziție.

— Deja mă simt mai în siguranță.

— Poți s-o faci ca nouă! a spus Randolph. Încearcă!

Am întors lama. Mă miram că nu mi se dezintegrase încă în mână.

— Nu știu, Randolph. Chestia asta pare să fi depășit *de mult* faza în care putea fi făcută ca nouă. Nici reciclată nu știu dacă poate fi.

Dacă par neimpresionat sau nerecunoscător nu mă înțelegeți greșit. Modul în care am scos sabia din râu a fost așa de tare, încât m-am speriat. Am vrut mereu să am o superputere. Doar că nu mă așteptam ca superputerea mea să fie aceea de a recupera deșeuri de pe fundul râului. Voluntarii care muncesc în folosul comunității m-ar fi adorat.

— Concentrează-te, Magnus! a spus Randolph. Repede, înainte să...

Cincisprezece metri mai încolo, mijlocul podului a fost cuprins de flăcări. Unda de șoc m-a împins în balustradă. Am simțit o arsură pe partea dreaptă a feței. Pietonii au început să țipe. Mașinile virau aiurea și se ciocneau unele de altele.

Din nu știu ce motiv prostesc, am luat-o la fugă spre locul exploziei. Parcă nu mă puteam abține. Randolph a pornit șchiopătând după mine, strigându-mă, dar vocea lui părea îndepărtată, nesemnificativă.

Focul dansa pe capotele mașinilor. Geamurile se făcuseră țăndări de la căldură, umplând șoseaua cu bucățele de sticlă. Șoferii au coborât din mașini și au luat-o la fugă.

Podul părea lovit de un meteorit. Un cerc desenat pe asfalt cu un diametru de trei metri, era carbonizat și fumega. În mijlocul zonei de impact stătea o siluetă de dimensiunile unui om: un bărbat întunecat într-un costum închis la culoare.

Când spun întunecat, vreau să spun că avea pielea de un negru perfect, cea mai frumoasă nuanță de negru pe care am văzut-o vreodată. Nici cerneala unui calmar în miez de noapte n-ar fi fost așa de neagră. Hainele îi erau la fel: geacă și pantaloni bine croiți, o cămașă și-o cravată bine strânsă – toate făcute din

același material ca o stea neutronică. Chipul lui era de o frumusețe neomenească, de obsidian sculptat. Avea părul lung pieptănat pe spate cu un luciu impecabil. Pupilele îi străluceau ca niște cercuri mici de lavă.

Mi-am zis că dacă Satana ar exista, ar arăta ca tipul ăsta.

Apoi mi-am zis că nici vorbă, Satana ar fi o nimica toată pe lângă el. Tipul ăsta era consultantul în materie de modă al Satanei.

M-a țintuit cu ochii lui roșii.

— Magnus Chase!

Avea o voce gravă și răsunătoare, cu un ușor accent german scandinav.

— Mi-ai adus un cadou.

Între noi se afla o Toyota Corolla abandonată. Consultantul în materie de modă al Satanei a trecut prin mașină, topind-o; și-a croit drum prin mijlocul ei, așa cum o lampă cu gaz topește ceara.

Cele două jumătăți ale Corollei s-au prăbușit sfârâind în spatele lui, cu roțile topite.

— Îți voi face și eu un cadou.

Omul întunecat a întins mâna. Din mâneca și din degetele lui ca abanosul ieșea fum.

— Dă-mi sabia și îți voi cruța viața.

Capitolul 6

Faceți loc rățuștelor, altfel vă vor pocni în cap

Am văzut ceva ciudățenii la viața mea.

Odată, am urmărit niște oameni îmbrăcați doar în slip și cu fesuri de Moș Crăciun care alergau pe strada Boylston în toiul iernii. Am cunoscut un tip care putea cânta la muzicuță cu nasul, la tobe cu picioarele, la chitară cu mâinile și la xilofon cu fundul – toate în același timp. Am cunoscut o femeie care adoptase un cărucior de cumpărături pe care îl botezase Clarence. Apoi a mai fost tipul care pretindea că e din Alpha Centauri și purta conversații filosofice cu gâștele canadiene.

Așa că, sigur. Un model masculin satanic bine îmbrăcat care putea topi mașini, de ce nu? Mintea mea încerca să se adapteze cât să accepte și ciudățenia asta.

Tipul întunecat aștepta cu mâna întinsă. Aerul din jur tremura din pricina fierbințelii.

La vreo treizeci de metri mai încolo s-a oprit un tren de navetiști Red Line. Conductorul se holba la haosul ce i se așternea în fața ochilor. Doi alergători încercau să scoată un bărbat dintr-un Prius pe jumătate distrus. Doamna cu căruciorul dublu desfăcea chingile cu care erau asigurați copiii care țipau, în timp ce roțile căruciorului se topiseră. În loc s-o ajute, un idiot care stătea lângă ea și-a scos telefonul, încercând să filmeze dezastrul.

Mâna îi tremura atât de tare încât m-am îndoit că va reuși să facă o filmare bună.

Randolph, ajunse lângă mine, mi-a spus:

— Sabia, Magnus. Folosește-o!

Am avut senzația neplăcută că voinicul meu unchi se ascundea în spatele meu.

Bărbatul întunecat a chicotit.

— Domnule profesor Chase... Vă admir stăruința. Am crezut că ultima noastră întâlnire v-a fost de-ajuns. Dar iată-vă din nou, gata să mai sacrificați un membru al familiei!

— Ține-ți gura, Surt!

Vocea lui Randolph era stridentă.

— Sabia e la Magnus! Întoarce-te în focul din care te-ai întrupat.

Surt n-a părut intimidat, deși mie mi s-a părut că „întrupat” e un cuvânt foarte intimidant.

Tipul cu focul m-a cercetat de parcă aș fi fost la fel de plin de scoici ca sabia.

— Dă-o încoace, puștiule, altfel o să ai de-a face cu puterea lui Muspell. Voi incinera podul și pe toți cei de pe el.

Surt și-a ridicat brațele. Flăcările i s-au strecurat printre degete. La picioarele lui, asfaltul fierbea. Alte parbrize s-au spart. Șinele de tren au gemut. Conductorul de pe Red Line a început să țipe isteric în stație. Tipul care filma cu telefonul a leșinat. Mama cu cei doi copii s-a prăbușit peste căruciorul în care cei mici continuau să plângă. Randolph a gemut și s-a clătinat în spatele meu.

Căldura lui Surt nu m-a făcut să leșin. Doar m-a înfuriat. Nu știam cine era ticălosul ăsta incandescent, dar recunoșteam un bătăuș când vedeam unul. Prima regulă a vieții pe stradă: nu lăsa niciodată un bătăuș să-ți ia lucrurile.

Am îndreptat spre Surt ceea-ce-se-poate-să-fi-fost-cândva-o-sabie.

— Liniștește-te, amice. Am o bucată ruginită de metal și nu mă tem s-o folosesc.

Surt a rânjit.

— Leit tăică-tău; nici el nu era un luptător.

Am strâns din dinți. „Bine”, mi-am zis, „e vremea să-l șifonez puțin pe individul ăsta”.

Dar până să mă pun pe treabă, mi-a trecut pe lângă ureche ceva șuierând și l-a lovit pe Surt în frunte.

Dacă ar fi fost o săgeată *reală,* Surt ar fi încurcat-o. Din fericire pentru el, era un proiectil de jucărie, cu o inimioară roz în vârf – o ciudățenie de Ziua Îndrăgostiților, mi-am zis. Proiectilul l-a lovit pe Surt între ochi cu un chițăit vesel, apoi i-a căzut la picioare și s-a topit instant.

Surt a mijit ochii. Arăta la fel de confuz cum ca și mine.

Din spate am auzit o voce familiară:

— Fugi, puștiule!

Prietenii mei Blitz și Hearth luau cu asalt podul. Mă rog... Zic eu că *luau cu asalt.* Asta ar presupune o imagine impresionantă. Nu era. Nu știu de ce, Blitz purta o pălărie cu boruri largi și ochelari de soare, astea pe lângă haina lui lungă și neagră, așa că arăta ca un popă italian zdrențăros și foarte scund. În mâinile înmănușate ținea un înfricoșător băț de lemn cu o pancartă de un galben aprins pe care scria: FACEȚI LOC RĂȚUȘTELOR.

Fularul în dungi roșu cu alb al lui Hearth flutura ca o pereche de aripi frânte. A mai pus o săgeată în arcul roz de Cupidon și a tras în Surt.

Binecuvântate fie inimile lor nebune! Înțelesesem de unde făcuseră rost de armele alea ridicole: de la magazinul de jucării de pe strada Charles. Am cerșit în fața lui de câteva ori și văzusem chestiile alea în vitrină. Blitz și Hearth mă urmăriseră până aici. Au apucat în grabă cele mai la îndemână arme mortale. Pentru că erau doar niște demenți fără adăpost, nu făcuseră cea mai inspirată alegere.

Stupid și lipsit de sens? Clar. Dar m-a uns pe suflet cum încercau ei să mă protejeze.

— Te acoperim noi! Blitz a trecut în viteză pe lângă mine. Fugi!

Surt nu se așteptase să fie atacat de niște vagabonzi cu arme ușoare. A rămas nemișcat în timp ce Blitz l-a lovit peste cap cu semnul pe care scria FACEȚI LOC RĂȚUȘTELOR. Următoarea săgeată a lui Hearth și-a greșit ținta și m-a nimerit în fund.

— Hei! m-am plâns eu.

Tare de urechi, Hearth nu m-a auzit. A trecut în goană pe lângă mine și s-a aruncat în luptă, lovindu-l pe Surt în piept cu arcul din plastic.

Unchiul Randolph m-a apucat de braț. Abia mai respira.

— Magnus, trebuie să plecăm. ACUM!

Poate că ar fi trebuit s-o iau la goană, dar am rămas acolo înlemnit, privind cum cei mai buni prieteni ai mei îl atacau pe stăpânul întunecat al focului cu niște jucării ieftine din plastic.

În cele din urmă, Surt s-a plictisit de joacă. I-a tras un dos de palmă lui Hearth azvârlindu-l prin aer. Pe Blitz l-a lovit cu piciorul în piept atât de tare încât micuțul s-a poticnit și a aterizat în fund chiar în fața mea.

— Destul!

Surt a întins brațul. Din palma deschisă s-a ridicat o limbă de foc lungă care s-a transformat într-o sabie curbată din flăcări albe.

— Acum chiar că m-ați enervat. Veți muri cu toții.

— Pe galoșii zeilor! s-a bâlbâit Blitz. Ăsta nu e un uriaș al focului oarecare. E chiar Cel Negru!

„Mai există Cel Galben?” am dat să întreb, dar la vederea sabiei de foc mi-a cam pierit cheful de glumă.

Flăcările au început să se rotească în jurul lui Surt. Furtuna de foc s-a extins, transformând mașinile în cenușă, topind asfaltul, făcând ca niturile podului să sară ca niște dopuri de la sticlele de șampanie.

Înainte doar mi se *păruse* că era cald. De-abia acum Surt încingea atmosfera.

Hearth s-a prăbușit pe balustradă la vreo zece metri în față. Nici pietonii inconștienți și șoferii prinși în mașini n-aveau să reziste prea mult. Chiar dacă flăcările nu-i atingeau, aveau să moară asfixiați sau de hipertermie. Nu știu de ce, pe mine încă nu mă afecta căldura.

Randolph s-a clătinat, sprijinindu-se cu totul de brațul meu.

— Eu... eu... am, am...

— Blitz, am spus, du-l pe Randolph de-aici. Târăște-l dacă trebuie.

Din ochelarii de soare ai lui Blitz ieșea fum. Borul pălăriei începea să ardă mocnit.

— Copile, nu te poți bate cu tipul ăla. E Surt, Cel Negru în persoană!

— Ai mai spus asta.

— Dar eu și Hearth ar trebui să te protejăm!

Am vrut să i-o trântesc: „Și vă descurcați de minune cu pancarta aia cu FACEȚI LOC RĂȚUȘTELOR!” Dar la ce mă puteam aștepta de la doi boschetari? Nu făceau parte din trupele speciale. Erau doar prietenii mei. Sub nicio formă n-aveam să-i las să moară apărându-mă pe mine. Cât despre unchiul Randolph... Nu-l prea cunoșteam. Nici nu-mi prea plăcea de el. Dar eram rude. Îmi spusese că nu mai suporta să piardă încă un membru al familiei. Mda, nici eu. De data asta n-aveam de gând să fug.

— Du-te, i-am spus lui Blitz. Îl iau eu pe Hearth.

Blitz a reușit cumva să-l sprijine pe unchiul meu. S-au îndepărtat împleticindu-se.

Surt a izbucnit în râs.

— Sabia va fi a mea, puștiule. Nu poți schimba soarta. Îți voi transforma lumea în cenușă!

M-am întors să-l înfrunt.

— Începi să mă scoți din sărite. Acum va trebui să te omor.

Am intrat în zidul de foc.

Capitolul 7

Arăți grozav fără nas, serios

Probabil vă gândiți: „Uau, Magnus. Ce prostie din partea ta!”

Mulțumesc. Am și eu momentele mele.

În mod normal, nu intru în ziduri de foc. Dar am știut că n-o să fiu rănit. Știu că sună ciudat, dar încă nu leșinasem. Căldura nu mă deranja prea tare, chiar dacă asfaltul mi se topea sub picioare.

Temperaturile extreme nu m-au deranjat niciodată. Nu știu de ce. Unii oameni au încheieturi flexibile. Alții pot da din urechi. Eu pot dormi iarna afară fără să mor înghețat și pot să-mi țin mâna deasupra unei flăcări de chibrit fără să mă ard. Așa câștigasem câteva pariuri în adăposturile pentru oamenii străzii, dar nu m-am gândit niciodată că toleranța mea avea ceva special… *magic.* Și nici nu mi-am testat vreodată limitele.

Am trecut prin perdeaua de foc și l-am pocnit pe Surt în cap cu sabia ruginită. Pentru că întotdeauna încerc să-mi țin promisiunile.

Lama n-a părut să-l rănească, dar flăcările învolburate s-au stins. Pentru o milisecundă, Surt s-a holbat la mine complet șocat. Apoi mi-a tras un pumn în burtă.

Am mai primit eu pumni la viața mea, dar nu de la un luptător de foc de categoria grea al cărui nume de scenă era Cel Negru.

M-am încovoiat ca un șezlong. Vederea mi s-a încețoșat și am început să văd triplu. Când mi-am revenit, eram în genunchi, holbându-mă la balta aburindă de lapte, curcan și biscuiți regurgitați de pe asfalt.

Surt ar fi putut să-mi taie capul cu sabia de foc, dar cred că nu m-a considerat demn de asta. Se plimba încoace și-ncolo prin fața mea, țâțâind.

— Slăbuț, a zis. Un băiețel moale. Dă-mi sabia de bunăvoie, progenitură a tribului Vanir. Îți promit că vei muri repede.

„Progenitură a tribului Vanir?”

Învățasem o mulțime de insulte bune, dar pe asta n-o mai auzisem.

Încă mai aveam în mână sabia ruginită. Mi-am simțit pulsul în metal de parcă sabia ar fi avut o inimă proprie. De-a lungul lamei și până în urechi s-a auzit un murmur slab ca motorul pus în mișcare al unei mașini.

„Poți s-o faci ca nouă”, îmi spusese Randolph.

Aproape că îmi venea să cred că vechea armă se agita, se trezea la viață. Însă nu destul de repede. Surt mi-a tras un picior de-am zburat cât colo.

Am aterizat pe spate, cu privirea la cerul acoperit de fum. Probabil că Surt mă lovise atât de tare ca să am halucinații înainte de moarte. La treizeci de metri în aer, am văzut o fată în armură, călare pe un cal de ceață, care dădea ocol câmpului de luptă. În mână avea o suliță din lumină pură. Armura ei de zale strălucea precum sticla argintată. Purta un coif conic de oțel peste un batic verde, ca un cavaler medieval. Avea un chip frumos, dar aspru. Pentru o fracțiune de secundă, privirile ni s-au întâlnit.

„Dacă ești reală”, mi-am zis, „ajută-mă”.

Fata a dispărut în fum.

— Sabia, a spus Surt, aplecat deasupra mea cu fața lui de obsidian. E mai valoroasă dacă mi-o dai de bunăvoie, dar dacă trebuie, ți-o voi smulge din mâna moartă.

Sirenele răsunau în depărtare. M-am întrebat de ce echipajele de urgență nu apăruseră deja. Apoi mi-am amintit de celelalte două explozii de proporții din Boston. Oare Surt le provocase? Sau mai adusese cu el niște prieteni incandescenți?

La marginea podului, Hearth s-a ridicat cu greu în picioare. Deja începeau să miște și câțiva dintre pietonii inconștienți. Pe Randolph și Blitz nu-i vedeam nicăieri. Speram să se fi pus la adăpost deja.

Dacă reușeam să-l țin ocupat pe Omul de Foc, poate că ceilalți aveau timp s-o ștargă de acolo.

Am reușit cumva să mă ridic în picioare.

M-am uitat la sabie și… da, cu siguranță aveam halucinații.

În loc de o bucată de fier vechi ruginit, țineam în mână o armă adevărată. Simțeam mânerul învelit în piele, cald și exact pe măsura palmei mele. Garda, o bucată de oțel obișnuită, lustruită și ovală contrabalansa lama de aproape optzeci de centimetri, care avea două tăișuri și vârful rotunjit, mai potrivit pentru sfârtecat decât pentru înjunghiat. Pe centru, lama avea

un șanț lat inscripționat cu rune vikinge, ca cele pe care le văzusem în biroul lui Randolph. Aveau o nuanță mai deschisă de argintiu, ca și cum ar fi fost încrustate la forjarea lamei.

Sabia chiar murmura, ca vocea unui om care încearcă să găsească tonul potrivit.

Surt s-a tras un pas în spate. Ochii lui roșii ca lava pâlpâind de neliniște.

— Habar n-ai, puștiule, ce ții în mână. Nici nu vei trăi suficient cât să afli.

Și-a rotit iataganul în aer.

N-aveam niciun pic de experiență cu săbiile, în afară de faptul că am văzut de douăzeci și șase de ori *Mireasa Prințului* când eram mic. Surt m-ar fi spintecat în două dacă sabia mea n-ar fi avut alte planuri.

Ați ținut vreodată un titirez pe vârful degetului? Simți cum se mișcă singur, înclinându-se în toate direcțiile. Sabia făcea la fel. Se mișca singură, parând sabia de foc a lui Surt. Apoi a descris un arc, trăgându-mi brațul după ea, și s-a înfipt în coapsa dreaptă al lui Surt.

Cel Negru a urlat. Rana din coapsă a început să fumege, aprinzându-i pantalonii. Sângele lui sfârâia și strălucea ca lava unui vulcan. Sabia de foc s-a dezintegrat.

Până să-și revină, sabia mea a sărit în sus și l-a tăiat pe față. Surt s-a dat înapoi urlând, cu mâinile căuș în dreptul nasului.

Cineva striga în stânga mea – mama cu cei doi copii.

Hearth încerca s-o ajute să-i scoată pe mititei din căruciorul care fumega gata să ia foc.

— Hearth! am țipat, înainte să-mi amintesc că n-are rost.

Cum Surt era încă preocupat, am șchiopătat spre Hearth și am arătat spre capătul podului.

— Du-te! Du-i pe copii de aici!

Putea să citească pe buze, dar nu i-a plăcut mesajul meu. A clătinat din cap cu fermitate, ridicându-l în brațe pe unul dintre copilași.

Mama îl legăna pe celălalt.

— Pleacă, i-am spus. Prietenul meu te va ajuta.

Mama n-a stat pe gânduri. Hearth mi-a aruncat o ultimă privire: „Nu e o idee bună”. Apoi a urmat-o pe femeie, cu bebelușul care i se zgâlțâia în brațe plângând: „A! A! A!”

Tot mai rămăseseră oameni nevinovați blocați pe pod: șoferi blocați în mașini, pietoni care se foiau năuci, cu hainele aburinde și pielea roșie ca niște homari. Sirenele echipajelor de intervenție se auzeau mai aproape, dar nu-mi dădeam seama cum ar fi putut poliția sau paramedicii să intervină câtă vreme Surt era încă dezlănțuit, incendiind totul în jur.

— Puștiule!

Vocea Celui Negru suna de parcă ar fi făcut gargară cu sirop.

Și-a luat mâinile de pe față și am văzut de ce. Sabia mea care acționa singură îi tăiase nasul. Sângele îi aluneca pe obraji și cădea sfârâind pe asfalt. Pantalonii îi arseseră și rămăsese în niște boxeri roșii imprimați cu flăcări. Cu boxerii și cu râtul tocmai retezat, arăta ca o variantă diabolică a lui Porky Pig.

— Te-am suportat destul, a bolborosit.

— Exact la asta mă gândeam și eu în privința ta.

Am ridicat sabia.

— O vrei? Vino și ia-o.

Privind în urmă, a fost o prostie din partea mea să spun asta.

Am zărit din nou deasupra mea ciudata siluetă cenușie – fata călare care se învârtea ca un vultur, urmărind evenimentele.

În loc să atace, Surt s-a aplecat și cu mâinile goale a smuls niște asfalt din șosea. A făcut din el o minge incandescentă fumegândă pe care a aruncat-o cu viteză spre mine.

Încă un sport la care nu mă pricep: baseball-ul. Am rotit sabia, sperând să lovesc proiectilul. Am ratat. Ghiuleaua de asfalt mi s-a înfipt în burtă și acolo a rămas – arzând, pârjolind, distrugând.

Nu puteam respira. Durerea era atât de mare încât am simțit cum toate celulele din corp îmi explodau una după alta.

În ciuda acestui fapt, am fost cuprins de calm ciudat: eram pe moarte. N-aveam să-mi mai revin. M-am pomenit gândind: „Bine. Măcar să fie o moarte memorabilă”.

Vederea mi-a slăbit. Sabia murmura și mi se mișca în mână, dar abia îmi mai simțeam brațele.

Surt m-a studiat, rânjindu-mi cu fața lui distrusă.

„Vrea sabia”, mi-am spus. „Nu se poate s-o aibă. Dacă e să mor, îl trag și pe el după mine”.

Slăbit, am ridicat mâna liberă. Am făcut un gest pe care îl putea înțelege și fără să cunoască limbajul semnelor.

A urlat și a atacat.

Când a ajuns lângă mine, sabia a sărit în sus și l-a străpuns. Mi-am folosit ultimele forțe să mă agăț de el în timp ce inerția ne-a aruncat pe amândoi peste balustradă.

— Nu!

A încercat să se elibereze, izbucnind în flăcări, lovind cu picioarele și încercând să-mi scoată ochii, dar nu i-am dat drumul și ne-am prăbușit în râul Charles, cu sabia încă înfiptă în stomacul lui, în timp ce măruntaiele îmi erau arse de asfaltul topit din burtă. Am zărit apariția de fum – fata călare care cobora galopând drept spre mine, cu mâna întinsă.

PLEOSC! Am căzut în apă.

Și am murit. Sfârșit.

Capitolul 8

Atenție la interval și
la individul păros cu secure

Când eram la școală așa îmi plăcea să închei poveștile.

E finalul perfect, nu? „Billy a mers la școală. A avut o zi bună. Apoi a murit. Sfârșit”.

Nu se termină în coadă de pește. Pune punct frumos și elegant.

Doar că, în cazul meu, n-a fost așa.

Poate vă gândiți: Dar, Magnus, n-ai murit *cu adevărat.* Altfel n-ai putea spune povestea. Ai fost doar pe-aproape. Apoi ai fost salvat ca prin minune, bla, bla, bla”.

Nu. Chiar am murit. Sută la sută: mațele mi-au fost distruse, organele vitale arse, m-am izbit cu capul de apa înghețată a râului după o cădere de la 12 metri, mi-am rupt toate oasele, plămânii mi s-au umplut cu apă rece ca gheață.

Termenul medical folosit este *mort.*

„Doamne, Magnus, și ce-ai simțit?”

M-a durut. Rău. Mulțumesc de întrebare.

Am început să visez. Lucru ciudat – nu numai pentru că eram mort, ci și pentru că eu nu visez. Mai mulți oameni au încercat să mă contrazică în privința asta. Toată lumea visează, mi-au zis, doar că eu nu-mi amintesc visele. Însă vă spun că mereu am dormit lat. Până când chiar am fost lat. După aceea, am visat ca un om normal.

Eram în Blue Hills, într-o drumeție cu mama. Aveam în jur de zece ani. Era o zi caldă de vară, și briza răcoroasă adia printre pini. Ne-am oprit la Lacul Houghton ca să aruncăm pietre în apă. Am reușit trei ricoșeuri. Mama a reușit patru. Întotdeauna câștiga. Nu ne păsa de asta. Râdea și mă îmbrățișa și mie îmi era de-ajuns.

E greu s-o descriu. Ca s-o înțelegi cu adevărat pe Natalie Chase, trebuia s-o cunoști. Obișnuia să glumească că animalul ei spiritual era Tinker Bell din *Peter Pan.* Dacă v-o puteți imagina

pe Tinker Bell pe la treizeci și ceva de ani – mai puțin aripile – în haine din flanelă și dril și încălțăminte Doc Martens, atunci aveți o imagine destul de clară despre cum arăta mama. Era micuță, cu trăsături delicate, părul scurt și blond, cu o coafură pixie și ochi de un verde aprins care străluceau ironic. Ori de câte ori îmi citea povești, mă uitam la pistruii pe care-i avea pe nas și încercam să-i număr.

Radia de fericire. Mai bine de-atât nu pot s-o descriu. Iubea viața. Entuziasmul ei era molipsitor. Era cea mai amabilă, cea mai calmă persoană pe care-am cunoscut vreodată... Asta până cu câteva săptămâni înainte să moară.

În vis, asta n-avea să se întâmple decât peste câțiva ani. Stăteam împreună lângă iaz. A respirat adânc, inspirând mirosul acelor calde de pin.

— Aici l-am cunoscut pe tatăl tău, mi-a spus. Într-o zi de vară ca asta.

Comentariul ei m-a luat prin surprindere. Rareori vorbea despre tata. Nu l-am cunoscut, nici n-am văzut poze cu el. Poate părea ciudat, dar mama nu făcea caz de relația lor, așa că nu făceam nici eu.

Mi-a spus răspicat că tata nu ne-a abandonat, doar a mers mai departe. Nu-i purta pică. Rămăsese cu amintiri plăcute din scurta perioadă pe care o petrecuseră împreună. După ce relația a luat sfârșit, a aflat că era însărcinată cu mine și a fost în culmea fericirii. De atunci, am rămas doar noi doi. N-aveam nevoie de altcineva.

— L-ai întâlnit la iaz? am întrebat-o. Se pricepea să facă scărița pe apă?

A izbucnit în râs.

— O, da. Mă *nenorocea* la aruncatul cu pietre. Prima zi... a fost perfectă. Mă rog, cu o singură excepție.

M-a tras lângă ea și m-a sărutat pe frunte.

— Pe atunci nu te aveam pe tine, dovlecel.

Da, recunosc. Mama îmi spunea *dovlecel.* Râdeți cât vreți. După ce-am mai crescut, îmi era rușine, dar asta se întâmpla pe vremea când mai trăia. Acum aș da orice s-o mai aud spunându-mi dovlecel.

— Cum era tata? am întrebat-o.

Mi se părea ciudat să spun *tata.* Cum îi spui cuiva „tată”, dacă nu l-ai cunoscut?

— Ce s-a întâmplat cu el?

Mama și-a desfăcut brațele în lumina soarelui.

— De asta te aduc aici, Magnus. Nu-l simți? E peste tot.

N-am înțeles ce voia să spună. De obicei nu folosea metafore. Spunea lucrurilor pe nume și era cât se poate de cu picioarele pe pământ.

Mi-a ciufulit părul.

— Hai să ne întrecem până la plajă.

Imaginea din vis s-a schimbat. Stăteam în biblioteca unchiului Randolph. În fața mea, sprijinit pe-o parte pe birou, lenevea un bărbat pe care nu-l mai văzusem niciodată. Își plimba degetele pe colecția de hărți vechi.

— Moartea a fost o alegere interesantă, Magnus.

Bărbatul a zâmbit. Hainele lui păreau nou-nouțe: teniși de un alb strălucitor, blugi noi și un tricou cu Red Sox. Părul ciufulit era o combinație de roșu, maro și galben, care parcă spunea: „Doar ce m-am trezit”. Avea un chip uimitor de frumos. Ar fi putut face reclamă la aftershave în revistele pentru bărbați, dar cicatricele îi stricau perfecțiunea. Pe nas și pe obraji avea urme de arsuri, ca niște cratere de pe lună. Avea buzele mutilate de un șir de crestături, de jur-împrejurul gurii – să fi fost oare găuri de la *piercing*-uri care între timp se închiseseră? Dar de ce și-ar pune cineva atâtea *piercing*-uri în buze?

Nu eram sigur ce să-i răspund fantasmei pline de cicatrice, dar cum vorbele mamei încă îmi stăruiau în minte, l-am întrebat:

— Tu ești tata?

Halucinația a ridicat din sprâncene. Și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

— O, îmi *place* de tine! O să ne distrăm. Nu, Magnus Chase, nu sunt tatăl tău, dar cu siguranță sunt de partea ta.

A trecut cu degetul pe sub logo-ul Red Sox de pe tricou.

— Îl vei întâlni destul de curând pe fiul meu. Până atunci, îți dau un sfat: să n-ai încredere în aparențe. Să n-ai încredere în motivele camarazilor tăi. O, și încă ceva – s-a repezit și m-a prins de încheietura mâinii – spune-i Tatălui Suprem că-l salut.

Am încercat să mă eliberez. Mă strângea ca într-o menghină. Imaginea s-a schimbat. Dintr-odată zburam printr-o ceață cenușie și rece.

— Nu te mai zbate! am auzit o voce feminină.

Fata pe care o văzusem dând ocol pe deasupra podului mă ținea de încheietura mâinii. Gonea prin aer pe calul ei nebulos, trăgându-mă după ea ca pe un sac cu rufe. Pe spate avea prinsă o suliță strălucitoare. Armura din zale sclipea în lumina cenușie.

M-a strâns și mai tare.

— Chiar vrei să cazi în Interval?

M-am prins că nu se referea la magazinul de îmbrăcăminte[2]. Când m-am uitat în jos n-am văzut nimic – doar un cenușiu nesfârșit. Am hotărât că nu voiam să cad.

Am încercat să deschid gura. N-am putut. Am clătinat slab din cap.

— Atunci nu te mai zbate, mi-a ordonat.

Sub coif, câteva șuvițe de păr negru îi ieșiseră de sub baticul verde. Avea ochii de culoarea scoarței de sequoia.

— Nu mă face să-mi pară rău, a spus.

Mi-am pierdut conștiența.

M-am trezit fără aer, cu mușchii încordați, în alertă.

M-am ridicat în capul oaselor și mi-am dus mâna la burtă, așteptându-mă să găsesc o gaură mare în locul intestinelor. Însă nici vorbă de asfalt care să ardă mocnit. Nu mă durea nimic. Sabia aceea ciudată dispăruse. Hainele îmi arătau normal – nu erau nici ude, nici arse, nici rupte.

De fapt, hainele mele arătau *prea* bine. Aceleași lucruri pe care le purtam de câteva săptămâni – singura mea pereche de blugi, cămășile puse una peste alta, geaca – nu puțeau. Păreau să fi fost spălate și puse la loc pe mine cât fusesem inconștient, un gând care m-a neliniștit. Ba chiar miroseau a lămâie, amintindu-mi de vremurile bune când mama îmi spăla rufele. Pantofii arătau ca noi, erau la fel de lucioși ca atunci când îi scosesem din tomberonul din spatele magazinului Marathon Sports.

Ce era și mai ciudat: până și *eu* eram curat. Nu mai eram murdar pe mâini. Pielea îmi părea proaspăt frecată. Mi-am trecut degetele prin păr și nu mai era încurcat, nici urmă de crenguțe sau mizerie.

M-am ridicat încet în picioare. N-aveam nicio zgârietură. M-am clătinat pe călcâie. Mă simțeam de parcă aș fi putut alerga un kilometru. Am tras aer în piept și am simțit miros de foc în

---

[2] Joc de cuvinte, în original Gap, companie de articole de îmbrăcăminte din Statele Unite. (N.r.).

șemineu și de furtună de zăpadă. De ușurare era să izbucnesc în râs. Reușisem cumva să supraviețuiesc!

Doar că… era imposibil.

Unde mă aflam?

Treptat, am început să văd mai limpede. Stăteam în curtea din față a unei case opulente, de genul celor de pe Beacon Hill – opt nivele de calcar alb impunător și marmură gri care se înălțau pe cerul hibernal. Ușile duble erau din lemn gros, închis la culoare, întărit cu fier. Fiecare ușă avea pe mijloc un ciocănel în formă de cap de lup în mărime naturală.

Lupi… era suficient să mă facă să urăsc locul ăsta.

M-am întors să caut o ieșire spre stradă. Nu exista niciuna, doar un zid de calcar alb, înalt de cinci metri care înconjura curtea. Cum să n-ai poartă?

Nu vedeam mare lucru peste zid, dar era clar că eram tot în Boston. Am recunoscut câteva clădiri din jur. În depărtare se ridicau zgârie-norii din Downtown Crossing. Probabil mă aflam pe strada Beacon, chiar vizavi de parcul Common. Dar cum ajunsesem aici?

Într-un colț al curții se afla un mesteacăn înalt, cu coaja de un alb imaculat. M-am gândit să mă cațăr în el ca să trec peste zid, dar nu ajungeam la crengile de jos. Apoi mi-am dat seama că mesteacănul era complet înfrunzit, lucru care n-ar fi trebuit să fie posibil în toiul iernii. Și asta nu era tot: frunzele aveau o strălucire aurie de parcă ar fi fost suflate cu aur de douăzeci și patru de carate.

Lângă copac, pe perete, era prinsă o placă de bronz. N-o observasem mai înainte pentru că majoritatea clădirilor din Boston au plăcuțe inscripționate, dar acum m-am uitat mai atent. Textul era în două limbi. O dată era folosit alfabetul scandinav pe care-l văzusem mai devreme. A doua oară era scris în engleză:

BUN VENIT LA COPACUL GLASIR.
CERȘITUL INTERZIS. VAGABONDAJUL INTERZIS.
APROVIZIONAREA HOTELULUI:
VĂ RUGĂM FOLOSIȚI INTRAREA DIN NIFLHEIM

Bine… Mi-am depășit doza zilnică de ciudățenii. Trebuia s-o șterg de-acolo. Trebuia să trec peste zid, să aflu ce s-a întâmplat

cu Blitz și Hearth – poate și cu unchiul Randolph dacă mă simțeam suficient de generos – și apoi, poate să fac autostopul până în Guatemala. Mă *săturasem* de orașul ăsta.

Apoi ușile duble s-au deschis spre interior cu un *scârțâit.* O lumină galbenă, orbitoare s-a revărsat afară.

În prag a apărut un bărbat voinic. Era îmbrăcat în uniformă de portar: joben, mănuși albe și un frac verde închis, cu literele HV brodate pe rever, dar era imposibil ca tipul ăsta să fi fost portar de-adevăratelea. Avea fața plină de negi și murdară de cenușă. Nu-și mai aranjase barba de zeci de ani. Avea ochii roșii și o căutătură criminală, și o secure cu lamă dublă prinsă la brâu. Pe ecusonul lui scria: HUNDING, SAXONIA, PREȚUIT MEMBRU AL ECHIPEI DIN ANUL 749 E.N.

— Îmi… îmi pare rău… m-am bâlbâit. Cred că… ăăă… am greșit casa.

Bărbatul s-a încruntat. S-a apropiat de mine și m-a mirosit. El mirosea a terebentină și carne arsă.

— Ai greșit casa? Nu cred. Ai venit să te cazezi.

— Să… ce?

— Ești mort, nu-i așa? m-a întrebat. Urmează-mă! Te conduc la recepție.

Capitolul 9

Sigur vrei cheia de la minibar

Ați fi surprinși dacă v-aș spune că locul era chiar mai mare în interior?

Numai holul arăta precum cea mai mare cabană de vânătoare din lume – spațiul era de două ori mai mare decât apărea din exterior. Patru mii de metri pătrați de parchet erau acoperiți cu piei de animale exotice: zebră, leu și o reptilă de doisprezece metri pe care nu mi-aș fi dorit s-o întâlnesc când era în viață. Pe peretele din dreapta ardea focul într-un șemineu de dimensiunile unui dormitor. În fața lui, câțiva adolescenți în halate verzi și pufoase de baie stăteau întinși pe niște canapele de piele neîncăpătoare, râdeau și beau din pocale de argint. Pe polița șemineului se afla capul împăiat al unui lup.

„O, ce bine”, mi-am zis înfiorat. „Iar lupi”.

Tavanul, care avea sulițe pe post de grinzi, era susținut de coloane din trunchiuri de copaci. Pe pereți luceau scuturi. Lumina părea să radieze de peste tot – o strălucire aurie caldă care mă deranja la ochi ca lumina unei după-amiezi de vară după ce ai stat într-o sală întunecoasă de cinema.

Un panou aflat în mijlocul foaierului și care nu era susținut de nimic anunța:

ACTIVITĂȚIE ZILEI

LUPTĂ UNU LA UNU PÂNĂ LA MOARTE!
SALA OSLO, ORA 10.
LUPTĂ ÎN GRUP PÂNĂ LA MOARTE!
SALA STOCKHOLM, ORA 11.
PRÂNZ CU BUFET SUEDEZ PÂNĂ LA MOARTE!
SALA DE MESE, ORA 12.
LUPTĂ ÎNTRE ARMATE PÂNĂ LA MOARTE!
CURTEA PRINCIPALĂ, ORA 13.
BIKRAM YOGA PÂNĂ LA MOARTE! SALA COPENHAGA,
ADUCEȚI-VĂ COVORAȘUL, ORA 16.

Portarul Hunding a zis ceva, dar îmi vâjâia capul atât de tare că n-am înțeles nimic.

— Scuze, am spus, ce?

— Bagaje, a repetat el. Ai?

— Ăă…

Am căutat cu mâna breteaua rucsacului. Se pare că nu înviase odată cu mine.

— Nu.

Hunding a mârâit.

— Nimeni nu mai vine cu bagaje. Nu ți-au pus *nimic* pe rugul funerar?

— Pe ce?

— Nu contează.

A privit încruntat spre colțul îndepărtat al camerei, unde carena răsturnată a unei bărci servea drept recepție.

— N-are rost să mai amânăm momentul. Haide!

Se pare că bărbatul din spatele carenei apela la serviciile aceluiași frizer ca Hunding. Avea o barbă așa de mare că ar fi putut primi propriul cod poștal. Părul părea un uliu izbit de parbrizul unei mașini. Purta un costum cu dungi verde închis. Pe ecusonul lui scria: HELGI, MANAGER, GOTLANDUL DE EST, PREȚUIT MEMBRU AL ECHIPEI DIN ANUL 749 E. N.

— Bun venit!

Helgi și-a ridicat privirea din ecranul calculatorului.

— Vă cazați?

— Ăă…

— Știți că ora de cazare este 15, mi-a spus. Dacă muriți mai devreme, nu vă pot garanta c-o să am o cameră pregătită.

— Aș putea să revin la viață, m-am oferit.

— Nu, nu.

A bătut ceva pe tastatură.

— A, uite.

A zâmbit, dezvăluind fix trei dinți.

— Ați primit un apartament.

Lângă mine, Hunding a mormăit pe sub mustață:

— Toți primesc apartamente. Toți *avem* apartamente.

— Hunding…, l-a avertizat managerul.

— Scuzați-mă domnule.

— Nu vrei să folosesc bățul.

Hunding s-a strâmbat.

— Nu, domnule.

M-am uitat când la unul, când la altul, citind numele de pe ecusoane.

— Ați început să lucrați aici în același an, am remarcat. 749… ce înseamnă *E.N.*?

— Era noastră, a spus managerul. Se mai spune și A.D.

— Atunci de ce nu-i spuneți A. D?

— Deoarece Anno Domini, *Anul Domnului,* sună perfect pentru creștini, dar pe Thor îl cam enervează. Încă e supărat că Iisus nu s-a prezentat la duelul la care îl provocase.

— Ce tot vorbiți?

— N-are importanță, a spus Helgi. Câte chei doriți? V-ajunge una?

— Eu tot nu înțeleg unde mă aflu. Dacă voi sunteți aici din 749, înseamnă că au trecut peste o mie de ani.

— Nu-mi aminti, a bombănit Hunding.

— Dar e imposibil. Și… și ați spus că sunt mort? Nu mă simt mort. Mă simt bine.

— Domnule, a spus Helgi, vi se va explica totul diseară la cină. Atunci sunt întâmpinați în mod oficial noii oaspeți.

— Walhalla.

Cuvântul a ieșit la suprafață din străfundurile minții – o poveste pe care mi-o aminteam pe bucăți și pe care mi-o citea mama când eram mic.

— HV-ul de pe rever. V de la Walhalla?

Helgi mi-a transmis foarte clar din priviri că-i puneam răbdarea la încercare.

— Da, domnule. Hotelul Walhalla. Felicitări. Ați fost ales să vă alăturați oștii lui Odin. De-abia aștept să aud la cină despre faptele dumneavoastră de vitejie.

Mi s-au muiat picioarele. M-am sprijinit de recepție ca să nu cad. Încercasem să mă conving că totul era o greșeală – un hotel tematic bine pus la punct unde fusesem luat drept oaspete. Acum nu mai eram atât de sigur.

— Mort, am bolborosit. Vreți să spuneți că sunt cu adevărat… Chiar sunt…

— Cheia camerei.

Helgi mi-a întins o piatră gravată cu o singură rună vikingă, asemenea celor din biblioteca unchiului Randolph.

— Doriți cheia de la minibar?

— Ăă…

— Vrea cheia de la mini-bar, a răspuns Hunding în locul meu. Copile, vrei cheia de la minibar. Va fi o ședere lungă…

Simțeam un gust metalic în gură.

— Cât de lungă?

— O eternitate, a spus Helgi, sau măcar până la Ragnarok. Hunding vă va conduce la cameră. Să vă bucurați de Viața de Apoi. Următorul!

Capitolul 10

Camera mea nu e deloc oribilă

N-am fost prea atent când Hunding m-a condus prin holul hotelului. Mă simțeam de parcă aș fi fost învârtit de cincizeci de ori, apoi mi s-ar fi dat drumul în mijlocul unui circ și mi s-ar fi spus să mă distrez.

Fiecare sală prin care treceam părea mai mare decât cea de dinainte. Majoritatea oaspeților hotelului arătau ca niște liceeni, deși unii păreau puțin mai în vârstă. Fete și băieți stăteau împreună în grupuri mici, lenevind în fața șemineurilor, discutând în diverse limbi, mâncând snacksuri sau jucând șah, scrabble și încă un joc care presupunea folosirea de pumnale adevărate și o lampă cu gaz. Am tras cu ochiul în saloanele laterale și am văzut mese de biliard, aparate de Flipper, o sală de jocuri video de modă veche și ceva care semăna cu o fecioară de fier dintr-o cameră de tortură.

Angajatele hotelului, îmbrăcate cu cămăși de-un verde închis, se plimbau printre oaspeți, aducând platouri cu mâncare și carafe cu băuturi. Din câte mi-am dat seama, toate angajatele erau războinice solide, cu scuturi pe spate și săbii sau topoare la brâu, ceea ce nu prea vezi în industria serviciilor.

O chelneriță înarmată până-n dinți a trecut pe lângă mine cu un platou aburind cu rulouri de ou. Mi-a chiorăit stomacul.

— Cum de mi-e foame dacă sunt mort? l-am întrebat pe Hunding. *Niciunul* dintre ei nu pare mort.

Hunding a ridicat din umeri.

— Poți fi mort în multe felini. Gândește-te la Walhalla ca la un… upgrade. Acum ești *einherjar.*

A pronunțat cuvântul ceva de genul: *in-her-iar.*

— Einherjar, am repetat. Ce ușor e de pronunțat.

— Da. Suntem aleșii lui Odin, soldați în armata lui veșnică. Cuvântul *einherjar* se traduce de obicei cu „războinic singuratic”, dar asta nu surprinde cu adevărat sensul. Înseamnă mai mult… *războinicii de altă dată* – războinici care au luptat

plini de curaj în ultima viață și se vor lupta la fel în Ziua Judecății. Jos!

— Ziua Judecății de Jos?

— Nu, lasă-te jos!

Hunding m-a tras în jos când o suliță a zburat pe lângă noi. S-a înfipt într-un tip care stătea pe cea mai apropiată canapea, ucigându-l pe loc. Băuturile, zarurile și banii de la Monopoly au zburat în toate părțile. Cei alături de care jucase s-au ridicat în picioare, ușor iritați, aruncând o căutătură cruntă în direcția de unde venise sulița.

— Te-am văzut, John Mână Roșie! a țipat Hunding. În salon e *Interzis înțepatul cu sulița*!

Din sala de biliard a răsunat un râs și cineva a răspuns... în suedeză?! Nu părea să-i pară rău.

— Da, bine.

Hunding a continuat de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Lifturile sunt chiar aici.

— Stai puțin, am spus. Tipul ăla tocmai a fost ucis cu o suliță. N-ai de gând să *faci* ceva?

— A, se ocupă lupii.

Mi-a crescut pulsul.

— Lupii?

Într-adevăr, în timp ce jucătorii de Monopoly își adunau piesele, doi lupi cenușii au apărut în salon, l-au apucat pe mort de picioare și l-au scos târâș de acolo, cu sulița încă înfiptă în piept. Dâra de sânge s-a evaporat instantaneu. Canapeaua străpunsă s-a reparat de la sine.

M-am ghemuit după cel mai apropiat ghiveci cu flori. Nu-mi pasă cum sună asta. Am fost pur și simplu copleșit de teamă. Lupii ăștia nu aveau ochi albaștri strălucitori ca animalele care atacaseră apartamentul meu, dar tot mi-am dorit să fi ajuns într-o viață de apoi unde mascota să fi fost un gerbil.

— Nu există reguli împotriva uciderii? am întrebat încet.

Hunding a ridicat din sprânceana stufoasă.

— A fost doar de amuzament, puștiule. Până la cină, victima va fi în regulă.

M-a scos din ascunzătoare.

— Haide.

Înainte s-apuc să mai întreb ceva despre „amuzament”, am ajuns la lift. Gratiile de la ușa liftului erau făcute din sulițe.

Pereții erau căptușiți cu scuturi de aur suprapuse. Panoul de control avea atâtea butoane, încât se întindea de la podea până la tavan. Cel mai mare număr era 540. Hunding a apăsat pe 19.

— Cum să fie cinci sute patruzeci de etaje? am întrebat. Ar însemna că e cea mai înaltă clădire din lume.

— Dacă ar exista doar într-o singură lume, atunci da. Însă face legătura între toate cele Nouă Lumi. Tu ai apărut prin intrarea din Midgard. Ca majoritatea muritorilor.

— Midgard…

Mi-am amintit vag ceva despre faptul că vikingii cred în existența a nouă lumi diferite. Randolph folosise și el termenul de *lumi.* Trecuse mult timp însă de când îmi citise mama poveștile scandinave.

— Adică lumea oamenilor, cum ar veni.

— Da.

Hunding a respirat adânc și a început să recite: „Cinci sute patruzeci de etaje are Walhalla; cinci sute patruzeci de uși care dau spre cele Nouă Lumi”. A zâmbit. Nu se știe niciodată când sau unde trebuie să pornim la război.

— De câte ori s-a întâmplat asta?

— Păi, niciodată. Totuși… se poate întâmpla în orice moment. Eu, unul, ard de nerăbdare! Până la urmă, Helgi va trebui să înceteze să mă mai pedepsească.

— Managerul? De ce te pedepsește?

Hunding s-a întristat.

— E o poveste lungă. El și cu mine…

Ușa din sulițe a liftului s-a deschis.

— Nu contează.

Hunding m-a bătut pe spate.

— O să-ți placă la etajul nouăsprezece. Ai vecini de treabă!

Întotdeauna mi s-a părut că holurile hotelurilor sunt întunecate, deprimante și claustrofobice. Însă etajul nouăsprezece nu mi s-a părut așa. Tavanul boltit avea șase metri și în loc de grinzi era susținut – ați ghicit – de sulițe. De parcă Walhalla obținuse o ofertă de nerefuzat de la Depozitul Angro de Sulițe. Torțele ardeau în suporturi de fier, însă nu scoteau fum, doar împrăștiau o lumină portocalie caldă asupra colecției de săbii, scuturi și tapiserii puse pe pereți. Holul era atât de lat încât ai fi putut juca fotbal acolo fără nicio problemă.

Covorul roșu ca sângele avea modele în formă de ramuri de copac care se mișcau ca în bătaia vântului.

Camerele se aflau la cincisprezece metri distanță una de cealaltă, toate cu uși din lemn de stejar finisat rudimentar, întărit cu fier. N-am văzut nicio clanță sau broască. În mijlocul fiecărei uși era un cerc de fier mare cât o farfurie în care era inscripționat un nume încercuit de rune vikinge.

Pe prima ușă scria: GUNDERSON TARE CA PIATRA. Din spatele ușii am auzit strigăte și un clinchet metalic, de parcă ar fi avut loc o luptă cu săbii.

Pe următoarea scria: MALLORY KEEN. În spatele acelei uși era liniște.

Urma THOMAS JEFFERSON, J.R. Din cameră s-au auzit împușcături, deși părea mai degrabă să fie vorba de un joc video decât de împușcături adevărate. (Da, știu cum sună și una, și alta.)

Pe cea de-a patra ușă scria pur și simplu X. În fața ei se afla un cărucior pe care se afla un platou de argint cu un cap retezat de porc. Urechile și râtul arătau de parcă cineva ciugulise din ele.

Acuma, eu sunt critic culinar. Neavând casă, nici nu mi-aș permite să fiu. Dar totul până la capete de porc.

Aproape ajunseserăm la capătul holului când, de după colț, a apărut în viteză o pasăre mare și neagră care mi-a trecut razant pe deasupra capului, mai să-mi reteze o ureche. Am urmărit cum pasărea – un corb care ducea în gheare un carnețel și un pix – a dispărut pe hol în jos.

— Ce-a fost asta? am întrebat.

— Un corb, a răspuns Hunding. Foarte prețioasă informația.

Până la urmă, ne-am oprit în fața unei uși pe care scria MAGNUS CHASE.

Când mi-am văzut numele scris cu rune, am început să tremur. Mi s-a spulberat și ultima speranță că era o greșeală, o festă de ziua mea de naștere sau o încurcătură cosmică. Eram așteptat la acest hotel, îmi scriseseră și numele.

Ca să fie clar, Magnus înseamnă *mare.* Mama m-a botezat așa pentru că familia noastră se trage din regi suedezi sau ceva de genul ăsta, care au trăit acum un milion de ani. În plus, mi-a spus că eram cea mai mare împlinire a vieții ei. Știu. Unu, doi, trei și: „Ooooooo, ce drăguț!” Era un nume enervant. De obicei,

oamenii îl scriau Mangus, care rimează cu Angus. Îi corectam de fiecare dată: „Nu, e Magnus, rimează cu sinus”, moment în care mă priveau nedumeriți.

Oricum, numele meu era pe ușă. Odată intrat se considera că m-am cazat. Potrivit managerului, asta avea să fie casa mea până la sfârșitul lumii.

— Îndrăznește!

Hunding a arătat spre cheia pe care o aveam în mână, adică piatra pe care era inscripționată o rună. Simbolul semăna cu simbolul infinitului sau cu o clepsidră răsturnată:

— E *dagaz,* a spus Hunding. Nu te teme. Simbolizează noi începuturi, transformări. În plus, deschide ușa camerei tale. Numai tu ai acces.

Am înghițit în sec.

— Și dacă, de exemplu, angajații hotelului vor să intre?

— A, folosim o cheie specială a angajaților.

Hunding s-a lovit ușurel peste securea de la brâu.

Nu mi-am dat seama dacă glumește sau nu.

Am ridicat piatra. Nu voiam s-o încerc, dar nici nu voiam să stau pe hol unde puteam fi străpuns de o suliță rătăcită sau rănit într-o coliziune cu un corb. Instinctiv, am lipit piatra de semnul *dagaz* de pe ușă. Cercul format din rune a început să capete o strălucire verde. Ușa s-a deschis.

Am pășit și mi-a căzut fața.

Apartamentul era mai frumos decât orice alt loc în care locuisem vreodată, mai frumos decât orice loc pe care-l vizitasem vreodată, inclusiv conacul unchiului Randolph.

Am înaintat, ca în transă, spre mijlocul apartamentului, unde un atriu central se deschidea spre cer. Pantofii mi s-au scufundat în iarba verde și deasă. Grădina era înconjurată de patru stejari mari, ca niște stâlpi. Crengile de jos se răsfirau pe tavanul încăperii, îmbinându-se cu grinzile. Crengile de sus ieșeau prin deschizătura atriului, formând o coroană deasă.

Lumina soarelui îmi încălzea chipul. Camera era străbătură de o adiere plăcută, care mirosea a iasomie.

— Cum e posibil? m-am uitat uimit la Hunding. Sunt sute de etaje deasupra noastră, dar se vede cerul. Și suntem în toiul iernii. Cum de e însorit și cald?

Hunding a ridicat din umeri.

— Nu știu, e magie. Dar e viața *ta* de apoi, puștiule. Ai dobândit niște avantaje, nu-i așa?

Le-am dobândit? Nu mă simțeam tocmai demn de avantaje.

M-am răsucit încet pe călcâie. Apartamentul era în formă de cruce, cu patru zone care porneau din atriul central. Fiecare aripă era cât fostul meu apartament. Una dintre ele era holul pe care intrasem. Următoarea era un dormitor cu un pat mare. În ciuda dimensiunilor patului, camera era aerisită și simplă: pe pat era o cuvertură bej și niște perne care păreau foarte pufoase, pereții erau bej fără lucrări de artă, oglinzi sau alte elemente decorative. Spațiul putea fi delimitat cu niște draperii grele maro.

Mi-am amintit cum, în copilărie, mama îmi aranja camera cu cât mai puține zorzoane. Întotdeauna adormeam greu dacă nu era întuneric complet în casă și dacă erau lucruri care să mă deranjeze. Uitându-mă la acest dormitor, am avut senzația că cineva mi-a pătruns în minte de unde a scos exact ce aveam nevoie pentru a mă simți confortabil.

Aripa din stânga era o zonă de garderobă/baie cu gresie neagră și bej, culorile mele preferate. Printre avantaje se numărau și o saună, o cadă cu hidromasaj, un dressing, o cabină de duș imensă și o toaletă la fel de mare. (Am glumit cu toaleta, dar chiar era un tron elegant, numai bun pentru niște morți care se respectă.)

A patra aripă a apartamentului adăpostea o bucătărie și o cameră de zi. Într-un capăt al camerei de zi se afla o canapea imensă din piele, iar în fața ei era un televizor cu plasmă cu vreo șase sisteme diferite de joc băgate în dulapul cu aparatură. În celălalt capăt erau două fotolii cu spătar rabatabil puse în fața unui șemineu și un perete plin de cărți.

Da, îmi place să citesc. În privința asta sunt ciudat. Chiar și după ce m-am lăsat de școală mi-am petrecut mult timp în Biblioteca Publică din Boston, unde am învățat despre tot felul de lucruri doar pentru că aveam ocazia să-mi petrec timpul la

căldură, într-un loc unde eram în siguranță. Vreme de doi ani mi-a fost dor de vechea mea colecție de cărți; nu m-am gândit niciodată că o să mai am parte de așa ceva.

M-am dus să văd ce cărți erau pe rafturi. Apoi am observat fotografia cu ramă de argint de pe polița de deasupra șemineului.

O chestie ca o bulă de heliu mi-a urcat pe esofag în sus.

— Nu se poate...

Am luat fotografia. Eram eu, la opt ani, împreună cu mama, pe vârful Muntelui Washington din New Hampshire. Fusese una dintre cele mai frumoase excursii din viața mea. Rugasem un pădurar să ne facă fotografia. În fotografie zâmbeam (nu prea mai fac asta acum) și se vedea că-mi lipseau doi dinți din față. Mama era în genunchi în spatele meu, cuprinzându-mă cu brațele, cu riduri în colțul ochilor ei verzi, cu pistruii accentuați de soare și părul blond fluturând în bătaia vântului.

— E imposibil, am murmurat. N-a existat decât o fotografie. A ars în incendiu...

M-am întors spre Hunding care își ștergea ochii.

— Ești bine?

Și-a dres vocea.

— Da! Sigur că sunt bine. Celor de la hotel le place să-ți pună la dispoziție suveniruri, amintiri din viața trecută. Fotografii...

Parcă i-au tremurat buzele sub barbă.

— Când am murit eu nu existau fotografii. Chestia e că... ești norocos.

Nu-mi mai spusese nimeni demult că sunt *norocos.* Gândul ăsta m-a scos din transă. Mama nu mai era de doi ani lângă mine. Eram mort sau fusesem *avansat,* de doar câteva ore. Angajatul acesta din Saxonia era aici din 749 e.n. Eram curios cum a murit și ce membri ai familiei lăsase în urmă. O mie două sute de ani mai târziu, încă îi dădeau lacrimile când se gândea la ei; mi s-a părut un mod chinuitor de a-ți petrece viața de apoi.

Hunding și-a îndreptat spinarea și și-a șters nasul.

— Am terminat cu asta! Dacă ai întrebări, sună la recepție. De-abia aștept să aud diseară la cină ce fapte vitejești ai săvârșit.

— Eu... fapte vitejești?

— Hai, nu fi modest. N-ai fi fost ales dacă n-ai făcut ceva eroic.

— Dar…

— Mi-a făcut plăcere să vă fiu de ajutor, domnule, și bun venit la Hotelul Walhalla.

A întins palma. Mi-a luat o secundă să-mi dau seama că voia bacșiș.

— Ăăă…

M-am căutat prin buzunare, fără să mă aștept să găsesc ceva. În mod miraculos, batonul de ciocolată pe care-l șterpelisem de la unchiul Randolph era tot acolo, întreg și numai bun după călătoria prin viața de după moarte. I l-am dat lui Hunding.

— Îmi pare rău, e tot ce am.

A căscat ochii cât cepele.

— Pe toți zeii din Asgard! Mulțumesc, puștiule!

A mirosit ciocolata pe care o ținea ca pe un potir sfânt.

— Uau! Bun, dacă ai nevoie de ceva, dă-mi de veste. Walkiria ta va veni să te ia chiar înainte de cină. Uau!

— Walkiria mea? Stai așa. N-am nicio walkirie.

Hunding a izbucnit în râs, cu ochii la batonul de ciocolată.

— Da, și eu aș zice asta dacă aș avea o walkirie ca a ta. La câte încurcături a provocat…

— Ce vrei să spui?

— Ne vedem diseară, puștiule!

Hunding s-a îndreptat spre ușă.

— Am lucruri de mâncat, adică de *făcut.* Ai grijă să nu mori până la cină!

Capitolul 11

Încântată de cunoștință. Acum îți voi zdrobi traheea

M-am prăbușit în iarbă.

Privind cerul albastru printre crengile copacilor, mi-am dat seama că îmi era greu să respir. Nu mai avusesem o criză de astm de ani de zile, dar îmi aminteam toate nopțile în care mama mă ținea în brațe în timp ce șuieram, simțind cum o centură invizibilă mi se strângea în jurul pieptului. Poate vă întrebați cum de mă mai ducea mama cu cortul și să mă cațăr pe munți dacă aveam astm, dar statul în aer liber îmi făcea bine.

Cum zăceam în mijlocul atriului, am inspirat aerul curat sperând că asta îmi va regla respirația.

Din păcate, eram sigur că nu era vorba de o criză de astm. Era o cădere nervoasă severă. M-a șocat nu doar faptul că eram mort, prizonier într-o bizară viață de apoi vikingă în care oamenii comandau capete de porc prin room service și se trăgeau în țeapă unii pe ceilalți în hol.

La cum îmi trăisem viața, puteam accepta asta. *Normal* că sfârșisem în Walhalla în ziua în care împlinisem șaisprezece ani. Așa sunt eu, norocos.

Ce m-a surprins cu adevărat: pentru prima oară după moartea mamei eram într-un loc confortabil, sigur și teafăr (din câte îmi dădeam seama). Adăposturile nu se puneau. Cantinele pentru săraci, streșinile și sacii de dormit de sub poduri nu se puneau. Întotdeauna dormeam iepurește. Nu mă puteam relaxa. Acum aveam timp să mă gândesc la lucruri.

Și asta nu era bine.

N-avusesem parte de luxul de a jeli cum se cuvine moartea mamei. N-avusesem timp să-mi plâng de milă. Într-un fel, asta îmi folosise la fel de mult ca abilitățile de supraviețuire pe care le învățasem de la mama – să navighez, să pun cortul, să fac focul.

Și toate excursiile noastre în parcuri, pe munți, la lacuri! Atâta vreme cât vechiul ei Subaru mergea, ne petreceam weekendurile în afara orașului, explorând natura.

— De ce anume fugim? o întrebasem într-o vineri, cu câteva luni înainte să moară.

Eram nervos. Voiam să rămân și eu odată acasă. Nu-i înțelegeam graba de a face bagajele și de a pleca.

Mi-a zâmbit, dar părea mai îngrijorată decât de obicei.

— Trebuie să profităm de timpul petrecut împreună, Magnus.

Oare mama de fapt mă pregătise să supraviețuiesc pe cont propriu? Ca și cum ar fi știut ce urma să i se întâmple… dar era imposibil. Pe de altă parte, dacă e să ne gândim, imposibil era și ca tata să fie un zeu scandinav.

Chiar dacă încă respiram greu, m-am ridicat și am început să mă plimb prin noua mea cameră. Din fotografia de pe șemineu îmi rânjea un Magnus de opt ani, cu părul ciufulit și dinți lipsă. Puștiul ăla era naiv, nu aprecia ce avea.

Am aruncat o privire spre rafturile de cărți: autorii mei preferați din copilărie, din genurile fantasy și horror – Stephen King, Darren Shan, Neal Shusterman, Michael Grant, Joe Hill; seriile mele preferate de romane grafice – Scott Pilgrim, Sandman, Watchmen, Saga; plus o mulțime de cărți pe care aș fi vrut să le citesc la bibliotecă. (Pont de la un boschetar profesionist: bibliotecile publice sunt adăposturi sigure. Au băi. Nu prea obișnuiesc să dea afară copiii care citesc, atâta timp cât nu put prea tare sau nu fac scandal.)

Am luat cartea ilustrată pentru copii cu mituri scandinave din care îmi citea mama când eram mic. Era plină de imagini simpliste cu zei vikingi fericiți și zâmbitori, curcubeie, flori și fetițe blonde. Și fraze de genul: „Zeii locuiau pe un tărâm minunat și frumos!” Nimic despre Surt cel Negru care dădea foc cărucioarelor pentru copii și arunca bucăți de asfalt încins, nimic despre lupii care ucideau mame și aruncau apartamente în aer. Asta m-a înfuriat.

Pe măsuța de cafea era un carnețel legat în piele pe care scria SERVICII CLIENȚI. L-am răsfoit. Meniul de la room-service avea zece pagini. Lista cu posturi TV era aproape la fel de lungă, iar harta hotelului era atât de complicată, împărțită în atâtea subsecțiuni, că n-am priceput nimic. Nu existau ieșiri de urgență

marcate clar: IEȘI PE AICI PENTRU A REVENI LA VIAȚA TA DE DINAINTE!

Am aruncat carnețelul în șemineu.

În timp ce ardea, un nou exemplar a apărut pe măsuța de cafea. Porcăria asta de hotel magic nu mă lăsa nici măcar să vandalizez lucrurile așa cum trebuie.

Într-un acces de furie, am răsturnat canapeaua. Nu mă așteptam să ajungă departe, dar a alunecat de-a lungul camerei și s-a izbit de perete.

M-am uitat la pernele împrăștiate, la canapeaua răsturnată, la zugrăveala crăpată și la urmele lăsate pe perete. Cum reușisem să fac asta?

Canapeaua n-a revenit singură la loc. A rămas exact acolo unde o aruncasem. Mânia mi-a dispărut. Probabil că nu făcusem decât să-i dau bătăi de cap suplimentare unui biet angajat ca Hunding. Nu era corect.

M-am mai plimbat puțin, gândindu-mă la tipul negru și incandescent de pe pod și la motivul pentru care își dorea sabia. Speram că Surt murise odată cu mine – mai *definitiv* decât mine – dar nu eram optimist. Măcar Blitz și Hearth de-ar fi scăpat. (A, da. Poate și Randolph.)

Și sabia... Unde era? Înapoi pe fundul râului? Puteai renaște în Walhalla cu un baton de ciocolată în buzunar, dar nu și cu o sabie în mână. Cam aiurea.

În poveștile de odinioară, Walhalla era destinată eroilor care muriseră în luptă. Asta îmi aminteam și eu. Cu siguranță nu mă simțeam ca un erou. O luasem pe coajă și mațele îmi fuseseră spulberate. Faptul că îl înjunghiasem pe Surt și căzusem de pe pod, era un eșec în toată regula. O moarte vitejească? Nu prea.

Am înlemnit.

Mi-a venit o idee care m-a zdruncinat serios.

Mama... Dacă cineva murise vitejește, *ea* era aceea. Ca să mă protejeze de...

Dar cineva a bătut la ușă.

Ușa s-a deschis și a intrat o fată... Aceeași fată care zburase pe deasupra podului în timpul luptei și care apoi mă trăsese după ea prin golul acela cenușiu.

Renunțase la coif, la platoșă și la sulița strălucitoare. Își prinsese baticul verde la gât, lăsându-și părul lung și șaten să-i curgă în voie pe umeri. Pe gulerul și manșetele rochiei albe erau

brodate rune vikinge. La centura de aur avea atârnate un set de chei de modă veche și o secure cu o singură lamă. Arăta ca o domnișoară de onoare de la nunta unui personaj din Mortal Kombat.

S-a uitat la canapeaua răsturnată.

— Te-a supărat mobila?

— Ești reală, am remarcat.

S-a atins pe brațe.

— Da, așa pare.

— Mama, am spus.

— Nu, a spus, nu sunt mama ta.

— Vreau să spun – e și ea aici, în Walhalla?

A rostit un „O” abia auzit. S-a uitat în depărtare de parcă și-ar fi cumpănit răspunsul.

— Îmi pare rău. Natalie Chase nu e printre aleși.

— Dar *ea* a fost cea curajoasă. S-a sacrificat pentru mine.

— Te cred.

Fata își studia cheile.

— Dar aș ști dacă ar fi aici. Noi, walkiriile, nu putem să-i alegem pe toți cei care au murit vitejește. Sunt... mulți factori, multe vieți de apoi.

— Atunci, ea unde e? Vreau și eu acolo. Nu sunt erou!

S-a năpustit spre mine, m-a împins în zid cu la fel de multă ușurință cum împinsesem eu canapea. Mi-a apăsat antebrațul pe gât.

— Nu spune asta, a șuierat fata. NU SPUNE ASTA! Mai ales nu în seara asta, la cină.

Respirația ei mirosea a mentă. Avea ochii întunecoși și luminoși în același timp. Îmi aminteau de o fosilă pe care o avea mama – o secțiune transversală a unui animal marin asemănător unui nautilus, numit amonit. Fosila asta strălucea de parcă ar fi absorbit milioane de ani de amintiri cât se aflase sub pământ. Ochii fetei aveau același fel de strălucire.

— Nu înțeleg, am bombănit. Trebuie să...

Mi-a presat și mai tare traheea.

— Ce anume crezi că nu înțeleg? Că îți plângi mama? Că ai fost judecat pe nedrept? Că ești într-un loc unde nu vrei să fii, silit să ai de-a face cu oameni cu care ai prefera să n-ai de-a face?

N-am știut ce să-i răspund, mai ales că nu puteam respira.

A făcut un pas în spate. În timp ce mă sufocam și mă înecam, ea se plimba cu o privire aiurea. Securea și cheile de la centură i se legănau.

Mi-am mângâiat gâtul rănit.

„Nu fi tâmpit, Magnus”, mi-am spus. „Un loc nou: învață regulile”.

Nu puteam începe să mă plâng și să ridic pretenții. Trebuia să las deoparte povestea cu mama. Aveam să-mi dau seama mai târziu dacă și unde era. Deocamdată, hotelul nu se deosebea cu nimic de orice adăpost pentru tineri, adăpost temporar sau cantină socială din subsolul vreunei biserici. Fiecare loc avea regulile lui. Trebuia să aflu cine erau conducătorii, care era ierarhia, care erau lucrurile interzise din cauza cărora mă puteam trezi înjunghiat sau călcat în picioare. Trebuia să supraviețuiesc... Chiar dacă eram deja mort.

— Scuze, am spus.

Mă simțeam de parcă aș fi înghițit o rozătoare vie cu multe gheare.

— Dar de ce te interesează dacă sunt erou sau nu?

S-a lovit peste frunte.

— Uau, asta-i culmea! Poate pentru că eu am fost cea care te-a adus aici? Poate pentru că e în joc cariera mea? Încă o gafă și...

Și-a înghițit vorbele.

— Nu contează. Când vei fi prezentat, aprobă ce spun eu. Ține-ți gura, dă din cap și încearcă să pari curajos. Nu mă face să regret că te-am adus aici.

— În regulă. Dar, ca să fie clar, nu ți-am cerut ajutorul.

— Pe ochiul lui Odin! Erai pe moarte! Celelalte opțiuni erau Helheim sau Ginnungagap sau... S-a cutremurat. Hai să zicem că sunt locuri mai rele decât Walhalla în care să-ți petreci viața de apoi. Am văzut ce-ai făcut pe pod. Fie că recunoști sau nu, ai acționat curajos. Te-ai sacrificat pentru a salva o mulțime de oameni.

Cuvintele ei sunau ca un compliment. După ton, însă, ai fi zis că mă face idiot.

S-a apropiat și mi-a tras un pumn în piept.

— Ai potențial, Magnus Chase. Nu mă dezamăgi, că altfel...

Din difuzoare s-a auzit un sunet atât de puternic încât fotografia de pe șemineu a tremurat.

— Ce-i asta? am întrebat. Un raid aerian?

— E cina.

Și-a îndreptat spatele. A tras aer în piept și mi-a întins mâna.

— Hai s-o luăm de la început. Bună, sunt Samirah al-Abbas.

Am privit-o chiorâș.

— Să nu mi-o iei în nume de rău, dar nu sună ca un nume foarte viking.

Mi-a zâmbit crispată.

— Îmi poți spune Sam, la fel ca toată lumea. Voi fi walkiria ta în seara asta. Mă bucur să facem cunoștință cum se cuvine.

Mi-a strâns mâna atât de puternic, că mi-au pocnit degetele.

— Acum o să te conduc la cină.

A încercat să zâmbească.

— Dacă mă faci de râs, de mâna mea mori.

Capitolul 12

Măcar nu trebuie să gonesc caprele

În hol și-au făcut apariția și vecinii mei. Thomas Jefferson Jr. părea de vârsta mea. Avea părul scurt și ondulat, un corp deșirat și purta o pușcă pe umăr. Haina din lână albastră avea nasturi din alamă și niște însemne pe mânecă – o uniformă militară din timpul Războiului Civil, din câte mi-am dat seama. M-a salutat din cap și mi-a zâmbit.

— Ce mai faci?

— Ăăă… sunt mort, se pare, am spus.

A izbucnit în râs.

— Da. O să te obișnuiești. Poți să-mi spui T.J.

— Magnus, am spus.

— Haide!

Sam m-a tras după ea.

Am trecut pe lângă o fată care era probabil Mallory Keen. Avea părul creț și roșcat, ochii verzi și un cuțit pe care îl agita în fața unui tip înalt de doi metri care stătea în fața ușii marcate cu un X.

— Tot cu capul de porc? a întrebat Mallory Keen cu un vag accent irlandez. X, chiar crezi că vreau să văd un cap de porc retezat de fiecare dată când ies pe ușă?

— N-am mai putut mânca, a mârâit X. Și n-a încăput în frigider.

Dacă ar fi fost după mine, nu l-aș fi enervat. Era clădit ca un dispozitiv de neutralizare a bombelor. Dacă aveai o grenadă cu cuiul scos, cred că puteai scăpa liniștit de ea cerându-i pur și simplu lui X s-o înghită. Avea pielea de culoarea burții de rechin, era plin de mușchi și negi. Avea atâtea crestături pe față, că era greu să-ți dai seama care era nasul.

Am trecut pe lângă ei, X și Mallory fiind prea preocupați cu cearta ca să ne bage în seamă.

Când ne-am îndepărtat suficient, am întrebat-o pe Sam:

— Care-i treaba cu tipul ăla solid?

Sam și-a dus degetul la buze.

— X e pe jumătate trol. E cam sensibil în legătură cu asta.
— Pe jumătate trol? Există așa ceva?
— Desigur, a spus. Și merită să fie aici la fel de mult ca tine.
— Hei, am zis eu ceva? Întrebam doar.
Reticența din vocea ei m-a făcut să mă întreb care o fi fost povestea tipului.
Când am trecut prin fața ușii lui GUNDERSON TARE CA PIATRA, lama unei securi a străpuns ușa dinspre interior. S-a auzit un râs înăbușit.
Sam m-a împins în lift. A dat la o parte câțiva einherjari care încercau să urce.
— Cu următorul, băieți.
Ușa făcută din sulițe s-a închis. Sam a introdus o cheie într-o fantă de pe panou. A apăsat o rună roșie, iar liftul a coborât.
— O să te duc în sala de mese înainte să se deschisă ușile principale, ca să apuci să-ți faci și tu o idee.
— Aha… sigur. Mulțumesc.
De undeva de sus a început să se audă muzică scandinavă.
„Felicitări, Magnus!” mi-am zis. „Bun venit în paradisul luptătorilor, unde poți asculta Frank Sinatra în norvegiană PENTRU ETERNITATE!”
Am încercat să mă gândesc la ce aș fi putut spune, de preferință, ceva care să n-o facă pe Sam să-mi rupă gâtul.
— Deci… toți cei de la etajul nouăsprezece par de vârsta mea, am remarcat. Sau de vârsta noastră. În Walhalla ajung doar adolescenți?
Samirah a clătinat din cap.
— Einherjarii sunt grupați în funcție de vârsta pe care o aveau când au murit. Ești în cea mai tânără grupă, care ajunge cam până la vârsta de nouăsprezece ani. În cea mai mare parte a timpului n-o să-i vezi pe membrii celorlalte două grupuri, adulții și seniorii. E mai bine așa. Adulții… Ei bine, nu-i iau în serios pe adolescenți, chiar dacă adolescenții au petrecut aici sute de ani.
— Tipic, am spus.
— Cât despre luptătorii seniori, nu se integrează întotdeauna bine. Imaginează-ți un azil foarte violent.
— Seamănă cu niște adăposturi în care am fost.
— Adăposturi?
— Nu contează. Deci, ești walkirie. Tu îi alegi pe toți oamenii din hotel?

— Da, sigur, a spus. I-am ales de una singură pe toți cei din hotel.

— Ha, ha! Știi ce-am vrut să spun. Mă refeream la comunitatea ta sau cum vrei să-i spui.

— Așa e. Walkiriile sunt responsabile cu alegerea einherjarilor. Toți războinicii de aici au murit vitejește. Cu toții au crezut în onoare sau au avut legătură cu zeii scandinavi, ceea ce i-a făcut eligibili pentru Walhalla.

Mi-am amintit ce îmi spusese unchiul Randolph, cum că sabia era o moștenire de la tata.

— O legătură… cum ar fi faptul că ești copilul unui zeu?

Mi-a fost teamă că Sam va râde de mine, dar ea a dat din cap serioasă.

— Mulți einherjari sunt semizei. Mulți sunt muritori obișnuiți. Ai fost ales pentru Walhalla grație curajului și onoarei, nu datorită moștenirii tale. Cel puțin, așa ar trebui să stea lucrurile…

Nu mi-am dat seama dacă tonul ei era melancolic sau revoltat.

— Și tu? am întrebat. Cum ai devenit walkirie? Ai avut parte de-o moarte nobilă?

A izbucnit în râs.

— Nu încă. Eu sunt încă vie.

— Cum așa?

— Ei bine, duc o viață dublă. În seara asta, te însoțesc la cină. Apoi trebuie să mă grăbesc acasă și să-mi termin tema la analiză matematică.

— Nu glumești, nu-i așa?

— N-aș îndrăzni să glumesc cu tema la analiză matematică.

Ușile liftului s-au deschis. Am intrat într-o încăpere de mărimea unui stadion.

Mi-a căzut fața.

— Sfinte…

— Bine ai venit în Sala de ospețe a celor uciși, a spus Samirah.

Șiruri lungi de mese coborau din sectoarele amplasate cel mai sus. În mijlocul încăperii, în locul unui teren de baschet, se înălța un copac mai înalt decât Statuia Libertății. Ramurile de jos se aflau pe la 30 de metri înălțime. Coroana acoperea întreaga sală, atingând tavanul bombat și ieșea printr-o deschizătură

uriașă din partea superioară. Deasupra, stelele străluceau pe cer.

Prima mea întrebare n-a fost probabil cea mai importantă.

— Ce caută capra aia în copac?

De fapt, erau o mulțime de animale care mergeau printre ramuri. Pe majoritatea nu le-am recunoscut, dar pe cea mai de jos creangă se agita o capră mițoasă foarte grasă. Din ugerul umflat țâșnea lapte ca dintr-un duș stricat. Sub copac, patru luptători îndesați purtau un ciubăr mare de aur pe niște bețe pe care le sprijineau pe umeri. Se duceau când într-o parte, când în alta, încercând să rămână sub capră, ca să poată strânge laptele. Judecând după cât erau de uzi, nu se descurcau prea bine.

— Pe capră o cheamă Heidrun, mi-a spus Sam. Laptele ei e folosit pentru a face miedul de Walhalla. E bun. O să vezi.

— Și tipii care umblă după ea?

— Mda, e o sarcină ingrată. Poartă-te frumos, altfel s-ar putea să fii pus să cari ciubărul.

— Știu și eu… N-ar putea pur și simplu să dea jos capra?

— E o capră liberă. Miedul ei are un gust mai bun.

— Normal. Și… celelalte animale? Veverițe și oposumi și…

— Veverițe zburătoare și leneși, a completat Sam. Ăștia sunt drăguți.

— Bine. Și luați cina aici? Nu cred că-i tocmai igienic, cu tot excrementul ăsta de animale.

— Animalele din Copacul Laeradr sunt bine-crescute.

— Copacul… La-era-dr. Ați botezat copacul.

— Majoritatea lucrurilor importante au nume.

S-a încruntat la mine.

— Tu de unde ziceai că vii?

— Ești foarte amuzantă.

— Unele animalele sunt nemuritoare și au sarcini specifice. Nu se vede, dar undeva sus există un cerb pe nume Eikthrymir. Noi îi spunem Ike. Vezi cascada aia?

Era greu să n-o vezi. De undeva, de la înălțime, apa șerpuia pe canelurile scoarței într-un torent puternic care cădea de pe o creangă dând naștere unei perdele albe zgomotoase. Apa ateriza într-un iaz de mărimea unui bazin olimpic, aflat între două rădăcini ale copacului.

— Coarnele cerbului produc apă non-stop, a spus Sam. Apa se scurge de pe ramuri în lac. De acolo, ajunge sub pământ și alimentează râurile tuturor lumilor.

— Așadar... *Toată* apa curge din coarnele unui cerb? Sunt convins că la geografie am învățat altceva.

— Nu provine toată din coarnele lui Ike. Mai e și apa provenită de la dezgheț, apa de ploaie, substanțele poluante și mici urme de fluor și scuipat de jotun.

— De *jotun*?

— Da, de uriaș.

Nu părea să glumească, deși era greu să-mi dau seama. Fața ei era foarte încordată – ochii îi jucau în cap și strângea din buze de parcă fie se abținea să râdă, fie se aștepta la un atac. Mi-o și imaginam făcând *stand-up comedy,* deși poate nu cu securea lângă ea. Trăsăturile ei mi se păreau, în mod ciudat, cunoscute – linia nasului, curbura maxilarului, șuvițele subtile roșii și arămii din părul negru.

— Ne-am mai întâlnit vreodată? am întrebat. Vreau să spun... înainte să-mi alegi sufletul pentru Walhalla?

— Mă îndoiesc, a spus ea.

— Dar ești muritoare? Locuiești în Boston?

— Dorchester. Sunt în anul doi la Academia Regală. Locuiesc cu bunicii și îmi petrec cea mai mare parte a timpului căutând scuze pentru a-mi ascunde activitățile ca walkirie. În seara asta, Jid și Bibi cred că dau meditații la matematică unui grup de elevi. Alte întrebări?

Privirea ei spunea altceva: „Destul cu întrebările personale”.

M-am întrebat de ce locuia cu bunicii. Apoi mi-am amintit ce spusese mai devreme, că înțelege ce înseamnă să-ți jelești mama.

— Nu mai am întrebări, am hotărât. Mi-ar exploda capul.

— Asta n-ar fi prea plăcut, a spus Sam. Să-ți găsim un loc înainte ca...

De jur-împrejurul camerei, s-au deschis brusc o sută de uși. Armatele Valhallei s-au năpustit înăuntru.

— Cina este servită, a spus Sam.

Capitolul 13

Cartoful Phil își găsește sfârșitul

Am fost luați pe sus de un val de războinici înfometați. Einherjarii năvăleau din toate direcțiile, împingându-se, glumind și hăhăind în timp ce se îndreptau să-și ocupe locurile.

— Ține-te bine, mi-a spus Sam.

M-a apucat de încheietura mâinii și ne-am ridicat de la pământ ca Peter Pan.

Am gemut.

— Nu puteai să mă avertizezi?

— Ți-am zis să te ții bine.

Am trecut pe deasupra luptătorilor. Nimeni nu ne-a băgat în seamă, cu excepția unui singur tip pe care l-am lovit din greșeală în față. Alte walkirii se agitau de colo-colo – unele escortând războinici, altele ducând platouri de mâncare și carafe cu băutură.

Ne-am îndreptat spre masa care părea cea mai importantă – tribuna de onoare, dacă ne-am fi aflat la un meci de fotbal. Vreo doisprezece tipi fioroși se așezau în fața platourilor aurite de aur și a pocalelor încrustate cu bijuterii. La loc de cinste se afla un tron gol de lemn cu spătar înalt, pe care stăteau cocoțați doi corbi, curățându-și penele.

Eu și Sam am aterizat la masa din stânga. Alți doisprezece comeseni se așezau la masă – două fete și patru tipi în haine obișnuite, plus șase walkirii îmbrăcate cam ca Sam.

— Tot nou-veniți? am întrebat.

Sam a dat din cap, încruntată.

— Șapte într-o seară e foarte mult.

— Asta-i bine sau rău?

— Faptul că mor mai mulți eroi înseamnă că se întâmplă mai multe lucruri rele în lume. Iar asta înseamnă…

Și-a țuguiat buzele.

— Nu contează. Hai să ne așezăm.

Până să apucăm, o walkirie înaltă ne-a tăiat calea.

— Samirah al-Abbas, ce ne-ai mai adus în seara asta – încă unul pe jumătate trol? Poate vreun spion de-al tatălui tău?

Fata părea să aibă vreo optsprezece ani. Era destul de mare ca să joace pe poziția de pivot la baschet, cu părul blond împletit în două cozi care-i cădeau pe umeri. Peste rochia verde purta o bandulieră cu ciocane cu cap rotund, o armă cam ciudată după părerea mea. Poate că în Walhalla se băteau multe cuie. La gât avea o amuletă de aur în formă de ciocan. Ochii ei erau albaștri și înghețați ca cerul de iarnă.

— Gunilla, a spus Sam crispată, el e Magnus Chase.

I-am întins mâna.

— Gorila? Încântat de cunoștință.

A strâmbat din nas.

— *Gunilla,* conducătoarea walkiriilor. Iar tu, nou-venitule...

Cornul pe care-l auzisem mai devreme a răsunat din nou. De data asta am văzut și de unde venea sunetul. Lângă copac, doi tipi țineau un corn de animal cu negru și cu alb, de mărimea unei canoe, în timp ce un al treilea tip sufla în el.

Cele câteva mii de luptători s-au așezat. Gorila mi-a aruncat o privire amenințătoare, apoi s-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat spre capul mesei.

— Ai grijă, m-a avertizat Sam. Gunilla e puternică.

— Și o mare măgăriță.

Sam și-a reținut cu greu zâmbetul.

— Și asta.

Părea răvășită, iar degetele i se albiseră pe mânerul securii. M-am întrebat la ce se referise Gunilla cu „spion de-al tatălui tău”, dar având în vedere că încă mă durea traheea de ultima dată când o înfuriasem pe Sam, am hotărât că e mai bine să nu întreb.

M-am așezat în capul mesei, lângă Sam, așa că n-am apucat să vorbesc cu ceilalți nou-veniți. Între timp, sute de walkirii zburau prin încăpere, împărțind mâncare și băutură. Când carafa unei walkirii se golea, ea se năpustea la ciubărul de aur care clocotea deasupra unui foc uriaș, umplea carafa cu mied gustos din lapte de capră și servea mai departe. Felul principal provenea de la o vatră din celălalt capăt al încăperii. Pe o frigăruie de treizeci de metri se rotea trupul unui animal. Nu eram sigur ce fel de animal, dar era de mărimea unei balene albastre.

O walkirie a trecut în zbor, punându-mi în față un platou cu mâncare și o cupă. Nu mi-am dat seama ce fel de carne erau feliile alea, dar miroseau minunat, înecate în sos, cu cartofi și felii groase de pâine cu unt. Nu mai mâncasem de mult o masă caldă, dar am ezitat.

— Ce animal mănânc?

Sam s-a șters la gură cu dosul palmei.

— Se numește Saehrimnir.

— Cum puteți să dați nume mâncării? Nu vreau să știu numele cinei. Iar cartoful – îl cheamă oare Steve?

Și-a dat ochii peste cap.

— Nu, prostuțule. Ăsta e Phil. *Pâinea* e Steve.

M-am uitat la ea.

— Glumesc, a spus ea. Saehrimnir e fiara magică din Walhalla. În fiecare zi e ucisă și gătită la cină. În fiecare dimineață, învie, bine, mersi.

— Probabil că pentru bietul animal e chiar aiurea. Dar seamănă cu vaca sau cu porcul sau…

— Seamănă cu ce vrei tu să semene. Eu am vită. Alte părți ale animalului sunt pui sau porc. Eu nu mănânc carne de porc, dar unora dintre cei de aici le place.

— Și dacă sunt vegetarian? Dacă vreau falafel?

Sam a înțepenit.

— Glumești?

— De ce să glumesc? Îmi place falafelul.

S-a relaxat.

— Păi dacă vrei falafel, cere din partea stângă. Acolo e tofu. Poate fi condimentat să semene cu orice.

— Vrei să spui că există un animal a cărui parte stângă e făcută din tofu?

— Suntem în Walhalla, paradisul războinicilor aflați în slujba lui Odin. Mâncarea va avea un gust perfect, orice ai alege.

Stomacul meu a devenit nerăbdător, așa că m-am pus pe halit. Grătarul era exact cât trebuie de iute și dulce. Pâinea era ca un norișor cald, cu crustă de unt. Chiar și cartoful Phil era grozav.

Pentru că nu eram mare fan al laptelui de capră crescută în libertate, am ezitat să încerc miedul, dar chestia din pocal semăna mai degrabă cu un cidru acidulat.

Am luat o gură. Dulce, dar nu prea dulce. Rece și plăcut, cu arome subtile pe care nu le-am identificat. Să fi fost mure? Sau miere? Sau vanilie? Am golit paharul.

Dintr-odată, simțurile mi-au luat foc. Nu semăna cu alcoolul (da, am încercat să beau alcool, am vomitat, am încercat din nou să beau alcool, am vomitat din nou). Miedul nu mă făcea să mă simt amețit, sedat sau îngrețoșat. Era mai degrabă ca un espresso cu gheață, fără gustul amar. M-a trezit, mi-a dat o senzație de căldură, de încredere, dar fără să mă agite sau să-mi facă inima să bată mai tare.

— E bună chestia asta, am recunoscut.

O walkirie a venit în picaj, mi-a reumplut paharul și a zburat mai departe.

M-am uitat la Sam, care își curăța baticul de firimituri.

— Tu te ocupi vreodată cu servirea?

— Sigur. Facem pe rând. E o onoare să-i servești pe einherjari.

Nu părea deloc sarcastică.

— Câte walkirii sunt?

— Câteva mii?

— Câți einherjari?

Sam și-a umflat obrajii.

— Zeci de mii? După cum am spus, asta e doar prima cină. Mai există alte două schimburi pentru războinicii mai în vârstă. În Walhalla sunt cinci sute patruzeci de uși. Pe fiecare ar trebui să încapă opt sute de războinici care să iasă la luptă deodată. Asta ar însemna patru sute treizeci și două de mii de einherjari.

— O grămadă de tofu.

A ridicat din umeri.

— Personal, cred că numărul e exagerat, dar Odin e singurul care știe precis. Vom avea nevoie de o armată mare când va veni Ragnarok-ul.

— Ragnarok-ul?

— Sfârșitul lumii, a spus Sam. Când cele Nouă Lumi vor fi distruse într-un mare incendiu, iar armatele zeilor și a uriașilor se vor lupta pentru ultima oară.

— O! Acel Ragnarok.

Am măsurat din priviri marea de luptători adolescenți. Mi-am amintit de prima mea zi la liceul din Allston, cu câteva luni înainte ca mama să moară și viața mea să se ducă naibii. La școală erau în jur de două mii de copii. În pauze, pe holuri era

haos pur. Cantina era ca un bazin cu pești piranha. Dar era nimic în comparație cu Walhalla.

Am arătat spre masa principală.

— Cine sunt șmecherii ăștia? Mulți dintre ei par mai în vârstă.

— Nu le-aș spune șmecheri, a spus Sam. Sunt șefi de clan, nobilii Walhallei. Cu toții au fost invitați personal de către Odin să stea la masa lui.

— Deci, tronul gol…

— Este al lui Odin. Da. El… cum să spun, a trecut ceva timp de când n-a mai apărut la cină, dar corbii lui urmăresc tot ce se întâmplă și îi dau raportul.

Mă nelinișteau corbii ăia, cu ochii lor mici și negri. Aveam senzația că sunt foarte interesați de mine.

Sam a făcut un semn spre dreapta tronului.

— Acela e Erik Secure Însângerată. Iar acela e Erik cel Roșu.

— O mulțime de Erik.

— Uite-l și pe Leif Eriksson.

— Uau! Dar nu poartă pieptar metalic.

— O să ignor comentariul ăsta. Iar acela e Snorri. Și fermecătoarea noastră prietenă Gunilla. Apoi Stăpânul Nelson și Davy Crockett.

— Davy… stai așa, *pe bune*?

— În capăt e Helgi, managerul hotelului. Probabil l-ai cunoscut.

Helgi părea să se distreze, râzând cu Davy Crockett și sorbind mied. În spatele scaunului său stătea bagajistul Hunding, cu un aer groaznic de trist, alegând conștiincios boabe de struguri și dându-i-le lui Helgi una câte una.

— Care-i treaba cu managerul și Hunding?

Sam a făcut o față acră.

— O vrajbă ancestrală, de când erau în viață. Când au murit, amândoi au ajuns în Walhalla, dar Odin l-a prețuit mai mult pe Helgi și l-a pus responsabil cu hotelul. Prima poruncă a lui Helgi a fost ca dușmanul lui, Hunding, să-i fie servitor și să se ocupe pentru totdeauna de toate sarcinile înjositoare.

— Nu pare tocmai paradisul pentru Hunding.

Sam a ezitat. Cu voce joasă, mi-a spus:

— Chiar și în Walhalla există o ierarhie. Nimeni nu vrea să fie la baza ei. Nu uita, când începe ceremonia…

La masa cea mare, șefii de clanuri au început toți odată să bată cu pocalele în mese. Einherjarii din jur li s-au alăturat, până când întreaga Sală a celor uciși a ajuns să răsune în ritmul bătăilor unei mari inimi metalice.

Helgi s-a ridicat și și-a ridicat pocalul. Zgomotul a încetat.

— Războinici!

Vocea managerului a umplut sala. Părea atât de impunător, că era greu de crezut că era același tip care în urmă cu câteva ore îmi oferise un apartament mai bun și cheia de la minibar.

— Șapte noi eroi căzuți ni s-au alăturat astăzi! Ar fi un motiv suficient pentru a sărbători, dar mai am o surpriză pentru voi. Mulțumită conducătoarei walkiriilor, Gunilla, astăzi, pentru prima dată, nu doar că vom *auzi* despre faptele de vitejie ale nou-veniților, ci vom putea să le și vedem!

Lângă mine, Sam a părut să se sufoce.

— Nu, a murmurat ea. Nu, nu, nu…

— Să înceapă prezentarea morților! a urlat Helgi.

Zece mii de războinici s-au întors și s-au uitat nerăbdători spre mine.

Capitolul 14

Patru milioane de canale și noi ne uităm la „Prin ochii walkiriilor”.

Ura! Sunt ultimul.

Am fost ușurat când prezentările au început cu einherjarii de la celălalt capăt al mesei... până când am văzut ce făcuseră ceilalți nou-veniți ca să ajungă în Walhalla.

Helgi a strigat:

— Lars Ahlstrom!

Un tip blond s-a ridicat odată cu walkiria lui. Lars era atât de emoționat, că și-a răsturnat pocalul, stropindu-se cu mied magic pe pantaloni. Un hohot de râs a răsunat în toată sala.

Helgi a zâmbit.

— Așa cum mulți știți, Gunilla a introdus noi echipamente în ultimele luni. Și-a dotat walkiriile cu armuri cu camere de luat vederi ca să poată fi monitorizate și, sperăm, că ne vom distra și noi!

Războinicii au ovaționat și și-au lovit cănile, acoperind sunetele scoase de Sam care înjura lângă mine.

Helgi a ridicat pocalul.

— Vă prezint „Prin ochii walkiriilor”!

În jurul copacului, s-au aprins mai multe ecrane holografice gigantice care pluteau în aer. Imaginea era fragmentată, preluată probabil de la o cameră aflată pe umărul unei walkirii. Ne aflam la înălțime, survolând un feribot care se scufunda într-o mare cenușie. Jumătate dintre bărcile de salvare atârnau legate de cabluri. Pasagerii săreau peste bord, unii fără veste de salvare. Walkiria s-a apropiat. Imaginea din film s-a concentrat pe un punct.

Lars Ahlstrom se târa pe puntea care se înclina, cu un extinctor în mâini. Ușa salonului era blocată de un obiect mare de metal. Lars s-a chinuit să-l miște, dar era prea greu. În cameră erau blocați vreo doisprezece oameni, care băteau disperați în geamuri.

Lars le-a strigat ceva în... suedeză? Norvegiană? Sensul era clar: DAȚI-VĂ ÎNAPOI!

Imediat ce s-au conformat, Lars a izbit geamul cu stingătorul. La a treia încercare, s-a spart. Cu tot frigul de-acolo, Lars și-a dat jos haina și a pus-o peste sticla spartă.

A rămas lângă geam până când ultimii pasageri au ieșit în siguranță și au fugit spre bărcile de salvare. Lars a luat din nou extinctorul și a dat să-i urmeze, dar nava s-a clătinat violent. S-a izbit cu capul de perete și a alunecat în jos, inconștient.

Corpul a început să-i strălucească. În cadru a apărut brațul walkiriei, care s-a întins spre el. O siluetă aurie sclipitoare s-a ridicat din corpul lui Lars, probabil sufletul. Lars cel auriu a prins mâna walkiriei, iar ecranul s-a făcut negru.

Războinicii din întreaga sală au început să aplaude.

La masa principală, șefii de clan dezbăteau. Eram suficient de aproape ca să pot trage cu urechea. Un tip – Stăpânul Nelson? – întreba dacă un extinctor poate fi considerat armă.

M-am aplecat spre Sam.

— De ce contează asta?

Își rupea pâinea în bucățele tot mai mici.

— Pentru a ajunge în Walhalla, un războinic trebuie să moară în luptă, cu o armă în mână. Asta e singura cale.

— Deci, am șoptit, oricine poate ajunge în Walhalla dacă pune mâna pe o sabie și moare?

A oftat.

— Desigur că nu. Nu le putem permite puștilor să folosească arme și să moară intenționat. Sinuciderea n-are nimic eroic. Sacrificiul, curajul trebuie să fie neplanificate – o reacție eroică autentică într-un moment de criză. Trebuie să izvorască din inimă, fără ca respectivul să se gândească la răsplată.

— Și deci... ce se întâmplă dacă șefii de clan decid că un nou-venit n-ar fi trebuit ales? E readus la viață?

Am încercat să nu par prea optimist.

Sam și-a ferit privirea.

— Odată ce devii einherjar, nu mai există cale de întoarcere. Ți se pot repartiza cele mai înjositoare sarcini. S-ar putea să-ți fie greu să câștigi respectul celorlalți. Dar rămâi în Walhalla. Dacă șefii de clan hotărăsc că ai avut o moarte nedemnă... ei bine, walkiria e pedepsită pentru asta.

— Aha.

Dintr-odată, am înțeles de ce toate walkiriile de la masa noastră păreau cam tensionate.

Șefii de clan au votat. Au hotărât în unanimitate că extinctorul putea fi considerat armă, și că moartea lui Lars survenise în luptă.

— Ce dușman mai puternic decât marea există? a spus Helgi. Îl găsim pe Lars Ahlstrom demn de Walhalla!

Sala a răsunat cu aplauzele. Lars a fost cât pe-aci să leșine. Walkiria l-a ridicat zâmbind și făcând mulțimii cu mâna.

Când hărmălaia s-a potolit, Helgi a continuat.

— Lars Ahlstrom, îți cunoști părinții?

— Eu… Noul-venit a ezitat. Nu l-am cunoscut pe tata.

Helgi a dat din cap.

— Nu e nimic ieșit din comun. Vom căuta înțelepciunea runelor, dacă Tatăl Suprem nu dorește să intervină.

Toată lumea s-a întors spre tronul neocupat. Corbii și-au ciugulit penele și au cârâit. Tronul a rămas gol.

Helgi n-a părut surprins, ci dezamăgit. A făcut semn către vatră. Din grupul de servitori și bucătari a ieșit o femeie acoperită cu mantie cu glugă verde. Chipul îi era ascuns în umbra glugii, dar judecând după cât era de cocoșată și după mâinile noduroase, trebuie să fi fost bătrână.

Am murmurat către Sam:

— Vrăjitoarea asta cine mai e?

— O *vala.* O prezicătoare. Poate face vrăji, poate citi viitorul și… alte lucruri.

Vala s-a apropiat de masa noastră. S-a oprit în fața lui Lars Alhstrom și a dat la iveală de sub un săculeț din piele. A scos din el o mână de rune asemănătoare celor din biroul unchiului Randolph.

— Și runele? i-am șoptit lui Sam. Pentru ce sunt?

— E vechiul alfabet viking, a spus ea, dar în același timp, fiecare literă simbolizează ceva mai puternic – un zeu, un tip de magie, o forță a naturii. Sunt un fel de cod genetic al universului. *Vala* poate citi în pietre pentru a-ți afla soarta. Cei mai mari vrăjitori, ca Odin, nici n-au nevoie să folosească pietrele. Ei pot manipula realitatea doar rostind numele unei rune.

Mi-am spus în gând că trebuie să-l evit pe Odin. Nu aveam nevoie ca realitatea să-mi fie manipulată și mai mult.

În fața mesei noastre, *vala* a mormăit ceva ininteligibil. A aruncat pietrele la picioare. Acestea au aterizat pe podeau murdară – unele cu fața în sus, altele cu fața în jos. O singură rună a părut să atragă atenția tuturor. Ecranele holografice au proiectat imaginea pentru toți cei din sală.

Pentru mine simbolul nu însemna nimic, dar sute de războinici au izbucnit în strigăte de aprobare.

— Thor! au strigat aceștia. Apoi au început să scandeze THOR, THOR, THOR!

Sam a mârâit.

— Tot ce ne lipsea, altă odraslă de-a lui Thor.

— De ce? Care-i problema?

— Nimic. Sunt grozavi. Gunilla… și ea e fiica lui Thor.

— A!

Conducătoarea walkiriilor a zâmbit, arătând chiar mai înfricoșător decât atunci când era încruntată.

După încetarea ovațiilor, *vala* și-a ridicat brațele zbârcite.

— Lars, fiu al lui Thor, bucură-te! Runele spun că vei lupta bine la Ragnarok. Iar mâine, în prima luptă, îți vei dovedi vitejia și vei fi decapitat!

Publicul a izbucnit în aplauze și în râs. Lars a devenit brusc foarte palid. Asta i-a făcut pe luptători să râdă și mai cu poftă, de parcă decapitarea ar fi fost doar un ritual enervant, cu nimic mai rău decât o farsă din vestiarul școlii. Vala și-a adunat runele și s-a retras în timp ce walkiria l-a ajutat pe Lars să se așeze la locul lui.

Ceremonia a continuat. A urmat o nou-venită pe nume Dede. Salvase mai mulți copii de la școala din satul ei când soldații unui dictator militar încercaseră să-i răpească. Flirtase cu unul dintre soldați, îl păcălise s-o lase să-i încerce arma, pe care apoi a folosit-o împotriva oamenilor dictatorului. Fusese ucisă, dar datorită altruismului ei, ceilalți copii au avut timp să scape. Filmul era destul de violent. Vikingilor le-a plăcut la nebunie. Dede a fost ovaționată în picioare.

Vala a citit runele. A confirmat că părinții lui Dede erau muritori obișnuiți, dar nimănui n-a părut să-i pese. Potrivit runelor, Dede urma să lupte cu vitejie la Ragnarok. În săptămâna următoare avea să-și piardă brațele în luptă de mai multe ori, iar într-o sută de ani avea să ajungă la masa șefilor de clan.

— Oooooo!

Mulțimea a murmurat apreciativ.

Ceilalți patru nou-veniți au fost la fel de impresionanți. Cu toții salvaseră oameni, sacrificându-și viețile plini de curaj. Doi erau muritori. Unul era fiul lui Odin, ceea ce a stârnit o mică rumoare.

Sam s-a aplecat spre mine.

— După cum spuneam, Odin n-a mai fost văzut de mult. Orice semn că încă se mișcă printre muritori e binevenit.

Ultima nou-venită era o fiică de-a lui Heimdall. Nu știam despre cine era vorba, dar vikingii păreau impresionați.

Îmi plesnea capul de la atâtea informații. Simțurile îmi erau în alertă de la prea mult mied. Nici nu mi-am dat seama că se ajunsese la capătul mesei până când Helgi mi-a rostit numele.

— Magnus Chase! a răcnit el. Ridică-te și impresionează-ne cu curajul tău!

Capitolul 15

Filmul cu gafa mea devine viral

Curajul meu n-a impresionat pe nimeni.

M-am tot foit pe scaun cât timp a rulat filmul. Einherjarii priveau ecranele în tăcere, șocați. Apoi au început murmurele și bombănelile, punctate de pufnituri în râs pline de îndoială.

„Prin ochii walkiriilor” a arătat doar niște fragmente din ce se întâmplase. Eram pe pod, față în față cu Surt care invoca o tornadă de foc. Camera s-a fixat pe mine și s-a văzut cum îl amenințam cu o bucată ruginită de metal. Apoi au apărut Hearth și Blitz. Blitz l-a lovit pe Cel Negru cu indicatorul pe care scria FACEȚI LOC RĂȚUȘTELOR! Săgeata trasă de Hearth cu arcul lui de jucărie m-a nimerit în fund. Surt mi-a tras un pumn. Surt m-a lovit în coaste. Am vomitat și m-am zvârcolit în agonie.

Filmulețul a fost dat pe repede înainte până la faza în care stăteam cu spatele lipit de balustrada podului. Surt a aruncat ghiuleaua de asfalt incandescent. Am lovit cu sabia și am ratat. În sală, mii de războinici au murmurat „Ooooo!” când bucata de pavaj m-a lovit în stomac. Surt a atacat și am căzut amândoi, înfruntându-ne în aer.

Chiar înainte să atingem apa, imaginea a înghețat și s-a mărit. Sabia ieșea acum din burta lui Surt, dar nu se afla în mâinile mele, pentru că le avem în jurul gâtului gros al lui Surt.

Un murmur neliniștitor s-a răspândit prin cameră.

— Nu, am spus. Nu, nu așa s-a… Cineva a editat materialul. Arată ca o gafă care trebuia ștearsă la montaj.

Fața lui Sam era ca de piatră. La masa șefilor de clan, Gunilla a rânjit. Atunci mi-am dat seama: *Erau camerele ei de filmat, deci și montajul era făcut tot de ea.*

Din cine știe ce motiv, Gunilla dorea s-o facă pe Sam de râs și pe mine să arăt ca un idiot… ceea ce, recunosc, nu era o sarcină dificilă.

Helgi a pus jos pocalul.

— Samirah al-Abbas… explică-ne!

Sam și-a atins marginea baticului. Am avut senzația că ar fi preferat să și-l tragă peste cap în speranța că se va face nevăzută. O înțelegeam.

— Magnus Chase a murit vitejește, a spus ea. L-a înfruntat singur pe Surt.

S-au auzit din nou murmure neplăcute.

Unul dintre șefii de clan s-a ridicat.

— Spui că acela era Surt. Era cu siguranță un *jotun* de foc, dar dacă sugerezi că însuși stăpânul ținutului Muspelheim…

— Știu ce am văzut, Erik Secure Însângerată. Băiatul ăsta – Sam a arătat spre mine de parcă eram un specimen reușit – a salvat multe vieți pe acel pod. Filmul nu arată întreaga poveste. Magnus Chase a acționat ca un erou. Merită să se numere printre cei căzuți.

S-a ridicat un alt șef de clan.

— N-a murit efectiv cu sabia în mână.

— Stăpâne Ottar – am simțit încordarea din vocea lui Sam – șefii de clan au mai trecut și altă dată cu vederea astfel de detalii. Indiferent dacă Magnus avea sau nu sabia în mână în momentul morții, a murit vitejește în luptă. Acesta e spiritul legii lui Odin.

Stăpânul Ottar a pufnit.

— Mulțumesc, Samirah al-Abbas, fiică a lui Loki, că ne înveți spiritul legii lui Odin.

Nivelul tensiunii din sală a crescut vertiginos. Sam și-a dus mâna la secure. Mă îndoiam că mai vedea și altcineva cum îi tremurau degetele.

Loki… Numele îmi suna cunoscut. Cel mai mare ticălos din mitologia scandinavă, fiu de uriași. Era cel mai mare dușman al zeilor. Dacă Sam era fiica lui, ce căuta aici? Cum devenise o walkirie?

Din întâmplare, am văzut privirea Gunillei. Era clar că savurează spectacolul. De-abia își reținea zâmbetul. Dacă era fiica lui Thor, atunci se înțelegea ura ei față de Sam. În poveștile din vechime, Thor și Loki încercau mereu să se mutileze reciproc.

Între timp, șefii de clan dezbăteau.

În cele din urmă, managerul Helgi a vorbit.

— Samirah, noi nu vedem nimic eroic în moartea băiatului. Noi vedem un pitic și un elf cu arme de jucărie…

— Un pitic și un elf? am întrebat, dar Helgi m-a ignorat.

— … vedem un *jotun* de foc care a căzut de pe un pod și l-a tras pe băiat cu el. E neobișnuit ca un fiu din ținutul Muspell să ajungă în Midgard, dar nu e prima dată când se întâmplă.

— Corect, a mormăit șeful de clan cu perciuni stufoși. Ar fi trebuit să vedeți ce *jotun* de foc a avut Santa Anna cu el la Alamo. Vă spun…

— Da, mulțumim, stăpâne Crockett.

Helgi și-a dres glasul.

— După cum spuneam, vedem foarte puține dovezi că Magnus Chase e demn să fie în Walhalla.

— Domnilor!

Sam vorbea încet și cu grijă, de parcă ar fi vorbit cu niște copii.

— Filmul e măsluit.

Helgi a izbucnit în râs.

— Sugerezi că n-ar trebui să credem ce vedem cu ochii noștri?

— Ceea ce sugerez eu e că ar trebui să auziți povestea și din punctul meu de vedere. Asta a fost întotdeauna tradiția noastră – să *povestim* despre faptele de vitejie ale eroului.

Gunilla s-a ridicat.

— Scuzați-mă, domnilor, dar Samirah are dreptate. Poate că ar trebui s-o lăsăm pe fiica lui Loki să vorbească.

Mulțimea a huiduit și a fluierat. Unii au strigat: „Nu! Nu!”

Helgi a făcut semn cerând liniște.

— Gunilla, faci cinste surorilor tale luând apărarea unei colege walkirii, dar Loki a fost întotdeauna un maestru al vorbelor alunecoase, mieroase. Personal, aș prefera să mă încred în ceea ce văd decât să fiu amețit de cuvinte meșteșugite.

Războinicii au aplaudat.

Gunilla a ridicat din umeri în sensul că măcar a încercat și s-a așezat la locul ei pe scaun.

— Magnus Chase! a strigat Helgi. Îți cunoști părinții?

Am numărat până la cinci. Primul impuls a fost să țip: „Nu, dar tatăl tău a fost cu siguranță un măgar!”

— Nu-mi cunosc tatăl, am recunoscut. Dar cu privire la film…

— Poate că ai un potențial pe care noi nu-l putem vedea, a spus Helgi. Poate că ești fiul lui Odin sau al lui Thor sau al vreunui alt nobil zeu al războiului, iar prezența ta ne onorează.

Vom căuta înțelepciunea în rune, asta dacă Tatăl Suprem nu dorește cumva să intervină.

A privit la tron, care a rămas gol. Corbii m-au studiat cu ochii lor negri și înfometați.

— Foarte bine, a spus Helgi. Să vină *vala* și…

Dintre rădăcinile copacului, din locul unde cascada cădea în lacul întunecat, a apărut o bulă imensă.

PLEOSC!

Pe apă au răsărit trei femei înveșmântate în alb.

În sală s-a lăsat liniștea. Nu se auzeau decât trosnetului focului și vuietul cascadei. Mii de luptători au privit încremeniți cum cele trei femei în alb au pornit spre mine.

— Sam? am șoptit. Sam, ce se întâmplă?

Și-a luat mâna de pe secure.

— Nornele, a spus ea. Înseși Nornele au venit să ghicească viitorul.

Capitolul 16

Nornele. De ce Nornele?!

Mi-ar fi plăcut să mă avertizeze și pe mine cineva că voi muri. Să-mi spună: „Hei, o să pici de pe un pod mâine și o să devii un strigoi viking, așa că pune mâna și citește câte ceva despre Walhalla”.

M-am simțit extrem de nepregătit.

Mi-am amintit că auzisem ceva despre Norne, niște doamne care controlau destinele muritorilor, dar nu știam cum le cheamă sau ce voiau sau cum ar fi trebui să mă port cu ele. Trebuia să fac o plecăciune? Să le ofer cadouri? Să o iau la goană urlând?

Lângă mine, Sam a murmurat:

— E rău. Nornele nu apar decât în cazuri extreme.

Nu voiam să fiu un caz extrem. Voiam să fiu un caz simplu: „Hei, bravo! Ești un erou. Ia o prăjitură”.

Sau, și mai bine: „Hopa. A fost o greșeală. Te poți întoarce la viața ta obișnuită de dinainte”.

Nu că viața mea obișnuită ar fi fost grozavă, dar era de departe mai bună decât să fiu considerat nevrednic de doisprezece bărboși pe care-i cheamă Erik.

Pe măsură ce Nornele se apropiau, mi-am dat seama cât erau de înalte – peste doi metri și jumătate. Sub glugi, fețele lor erau frumoase, dar lipsite de viață – perfect albe, chiar și ochii. Trăgeau după ele o fâșie de ceață ca un voal de mireasă. S-au oprit la șase metri în fața mesei mele și și-au întors în sus palmele. Semănau cu niște sculpturi în zăpadă.

„Magnus Chase”. Nu mi-am dat seama care dintre Norne a vorbit. Vocea slabă, imaterială, a răsunat în întreaga sală, mi s-a strecurat în minte și mi-a înghețat creierul. „Vestitorul Lupului”.

Mulțimea s-a agitat neliniștită. Mai întâlnisem cuvântul „vestitor” undeva, poate într-un roman fantasy, dar nu-mi aminteam ce înseamnă. Nu-mi plăcea cum sună. „Lup” cu atât mai puțin.

Tocmai hotărâsem că cea mai isteață opțiune era să o iau la goană urlând. Apoi, în mâinile Nornei din mijloc a apărut un fuior de ceață care s-a materializat în șase pietre inscripționate cu rune. Le-a aruncat în aer. Pietrele au plutit deasupra ei, fiecare transformându-se într-un simbol alb, luminos, mare cât un panou iluminat.

Nu știam să citesc runele, dar am recunoscut-o pe cea din centru. Era același simbol pe care-l alesesem din punga pe care o avea unchiul Randolph în birou:

„Fehu”, a anunțat vocea glacială. „Runa lui Frey”.

Câteva mii de luptători s-au foit în scaune, cu armurile zăngănindu-le.

Frey... Cine era Frey? Îmi simțeam mintea înghețată. Gândurile erau ca o masă vâscoasă.

Nornele au vorbit deodată, trei voci fantomatice la unison, făcând să tremure frunzele copacului uriaș:

Ales din greșeală, ucis neonest.
Erou ce nu-și are locu-n Walhalla.
Nouă zile soarele trebuie să meargă spre est,
Înainte ca Sabia Verii să dezlege fiara.

Runele strălucitoare s-au evaporat. Cele trei Norne s-au înclinat în fața mea. Apoi s-au transformat în ceață și au dispărut.

M-am uitat la Sam.

— Cât de des se întâmplă asta?

Arăta de parcă ar fi fost pocnită între ochi cu un ciocan de-al Gunillei.

— Nu. Nu poate fi o greșeală. Mi s-a spus... Mi s-a promis...

— Cineva *ți-a* spus să mă iei?

În loc de răspuns, a început să murmure ceva încet, de parcă ar fi calculat traiectoria unei rachete care a deviat de la curs.

La masa șefilor de clan, lorzii se sfătuiau. Cele câteva mii de einherjari din sală mă studiau. Mi s-a strâns stomacul ca o hârtie origami.

În cele din urmă, Helgi s-a întors spre mine.

— Magnus Chase, fiu al lui Frey, destinul tău e problematic. Lorzii din Walhalla trebuie să analizeze mai temeinic. Deocamdată, vei fi primit ca un tovarăș. Te numeri printre einherjari acum. Acest lucru nu poate fi schimbat, chiar dacă a fost o greșeală.

S-a încruntat la Sam.

— Samirah al-Abbas, Nornele înseși au hotărât că ai luat hotărârea greșită. Ai ceva de spus în apărarea ta?

Sam a făcut ochii mari, de parcă tocmai și-ar fi dat seama de ceva.

— Fiul lui Frey…

S-a uitat în jur disperată.

— Einherjari, nu vă dați seama? El e fiul lui Frey! Surt însuși a fost pe acel pod! Asta înseamnă că sabia… S-a întors spre masa șefilor de clan. Gunilla, tu *trebuie* să înțelegi. Trebuie să găsim acea sabie! E nevoie de o misiune, imediat…

Helgi a lovit cu pumnul în masă.

— Destul! Samirah, ești judecată pentru o eroare gravă. Nu-i treaba ta să ne spui ce să facem. Și *cu siguranță* nu ești în măsură să ceri o misiune!

— N-am făcut nicio greșeală, a spus Sam. Am făcut așa cum mi s-a poruncit! Eu…

— Poruncit?

Helgi și-a mijit ochii.

— Cine ți-a poruncit?

Sam a închis gura și a părut să se dezumfle.

Helgi a dat din cap încruntat.

— Înțeleg. Gunilla, înainte să anunț verdictul șefilor de clan cu privire la această walkirie, dorești să vorbești?

Gunilla s-a fâțâit în scaun. Îi dispăruse sclipirea din ochi. Arăta ca cineva care se așezase la coadă ca să se dea în călușei și s-a trezit brusc prinsă într-un *montagne russe.*

— Eu…

A clătinat din cap.

— Nu, stăpâne. N-am nimic de adăugat.

— Foarte bine, a spus Helgi. Samirah al-Abbas, pentru decizia greșită în ceea ce-l privește pe acest einherj, Magnus Chase, și pentru greșelile tale din trecut, șefii de clan au hotărât să fii expulzată din comunitatea walkiriilor. Începând de acum, ți se retrag puterile și privilegiile. Întoarce-te în Midgard acoperită de rușine!

Sam m-a apucat de braț.

— Magnus, ascultă-mă. Trebuie să găsești sabia. Trebuie să-i oprești…

A fost ca o poză cu blitz: o explozie luminoasă și Sam a dispărut. Mâncarea neterminată și firimiturile din jurul scaunului pe care stătuse erau singurele indicii c-a existat vreodată.

— Cu asta, ospățul s-a încheiat, a anunțat Helgi. Ne vedem mâine pe câmpul de luptă! Somn ușor și visați la o moarte glorioasă!

Capitolul 17

N-am cerut bicepși

N-am prea putut dormi. Și cu siguranță n-am visat la o moarte glorioasă. Trecusem deja prin asta și ajunsesem în viața de apoi.

Cât timp durase cina, canapeaua fusese pusă la loc și reparată. M-am așezat pe ea și m-am apucat să răsfoiesc vechea mea cărticică despre mitologia scandinavă, dar n-am găsit prea multe informații despre Frey. O imagine mică surprindea un tip blond într-o tunică, zburdând prin pădure, cu o doamnă blondă alături și câteva pisici care li se jucau la picioare.

Frey era zeul primăverii și al verii! scria dedesubt. *Zeul bogăției, al abundenței și fertilității. Sora lui geamănă, Freya, zeița iubirii, era foarte frumoasă*! *Și avea pisici*!

Am aruncat cartea. Grozav! Tata era un zeu de mâna a zecea care zburda prin pădure. Probabil că fusese eliminat la începutul ultimului sezon din *Dansez pentru asgardieni.*

Dacă m-a afectat cumva să aflu asta? Nu chiar. Poate n-o să credeți, dar identitatea tatii n-a contat niciodată prea mult pentru mine. Nu m-am simțit vreodată incomplet – nici n-am crezut că viața mea ar avea sens doar dacă mi-aș cunoaște tatăl. Știam cine eram. Eram fiul lui Natalie Chase. Cât despre sensul vieții… Văzusem prea multe ciudățenii ca să mai cred în așa ceva.

Chiar și-așa, mai erau destule puncte pe lista-cu-lucruri-pe-care-nu-le-înțeleg. Primul punct de pe listă: Cum era posibil ca un puști fără adăpost să aibă un tată care era zeul abundenței și bogăției? Ce glumă proastă!

De asemenea, de ce fusesem luat în vizor de un tip mare și rău ca Surt? Dacă tot era stăpânul ținutului Muspelheim, Marele Rege al Prăjelilor, n-ar fi putut alege și el niște eroi mai interesanți, cum ar fi copiii lui Thor? Măcar tatăl lor era cunoscut din filme. Al meu nici măcar pisici nu avea. Fusese nevoit să împrumute câteva de la sora lui.

Și Sabia Verii... Presupunând că fusese cea pe care o scosesem din râul Charles, cum ajunsese acolo? De ce era atât de importantă? Unchiul Randolph o căuta de ani de zile. Ultimele cuvinte ale lui Sam au fost despre găsirea sabiei. Dacă aparținuse tatii, iar el era un zeu nemuritor, de ce-și lăsase arma să zacă pe fundul unui râu vreme de o mie de ani?

M-am uitat la șemineul gol. Cuvintele Nornelor mi se învârteau în minte, deși aș fi vrut să le uit.

„Vestitorul". Mi-am amintit ce era un vestitor: ceva care anunța sosirea unei forțe puternice, ca un ușier care vestește intrarea președintelui sau ca cerul care se înroșește înaintea unui uragan. Nu voiam să fiu vestitorul Lupului. Văzusem destui lupi cât să-mi ajungă pentru o viață. Veșnică. Voiam să fiu vestitorul înghețatei sau al falafelului.

„Ales din greșeală, ucis neonest".

Era cam târziu pentru asta. La naiba, eram un einherjar! Aveam numele scris pe ușă. Aveam cheia de la minibar.

„Erou ce nu-și are locu-n Walhalla."

Îmi plăcea mai mult versul ăsta. Probabil însemna că o puteam șterge de-aici. Dar și că șefii de clan mă puteau face să dispar cât ai zice pește sau mă puteau arunca în gura caprei magice.

„Nouă zile soarele trebuie să meargă spre est.

Înainte ca Sabia Verii să dezlege fiara".

Versurile astea mă deranjau cel mai tare. Din câte știam, soarele se deplasa dinspre est spre vest. Și cine era fiara? Bănuiam că era un lup – întotdeauna e un nenorocit de lup. Dacă sabia trebuia să elibereze un lup, mai bine rămânea pierdută.

O amintire cu un lup legat nu-mi dădea pace. Mi-a alunecat privirea spre cartea de mitologie pentru copii și am fost tentat s-o ridic. Dar eram deja prea tulburat.

„Magnus, ascultă-mă", îmi spusese Sam. „Trebuie să găsești sabia. Trebuie să-i oprești..."

Îmi părea rău de Samirah al-Abbas. Încă eram supărat că mă adusese aici, mai ales dacă fusese o greșeală, dar nu voiam să fie dată afară din rândul walkiriilor doar pentru că un film măsluit mă făcuse să par un nătâng. (Bine, mai nătâng decât de obicei.)

Am hotărât că ar fi mai bine să mă culc. Nu mă simțeam obosit, dar dacă mai stăteam treaz și mă mai gândeam la lucruri, îmi lua foc creierul.

Am încercat patul. Prea moale. M-am întors în atriu, m-am întins pe iarbă și am rămas uitându-mă la stele printre crengile copacului.

La un moment dat probabil că am adormit.

M-a trezit un sunet ascuțit – o ramură ruptă. Cineva a înjurat.

Deasupra mea, cerul devenea cenușiu în lumina de dinaintea zorilor. Câteva frunze pluteau prin aer. Ramurile s-au mișcat de parcă cineva greoi se foia printre ele.

Am rămas întins, ascultând, privind în jur. Nimic. Oare îmi imaginasem?

Pe sub ușa de la intrare s-a strecurat o bucată de hârtie.

M-am ridicat năuc.

Poate că managerul îmi făcuse nota și îmi dădea voie să plec. M-am îndreptat împleticindu-mă spre ușă.

Cu mâna tremurând, am luat hârtia, dar nu era nota. Era un bilețel cu un scris de mână foarte frumos:

Bună, vecine!

Vino să iei micul dejun cu noi în salonul 19. Pe hol și la stânga. Adu-ți armele și armura.

T.J.

T.J.… Thomas Jefferson Jr., tipul de vizavi.

După fiascoul din seara trecută, nu-mi închipuiam de ce ar fi vrut să mă invite la micul dejun. Nu înțelegeam nici de ce aveam nevoie de arme și armură. Poate că și covrigii vikingi erau războinici.

Am fost tentat să baricadez ușa și să mă ascund în cameră. Poate că așa m-ar fi lăsat toată lumea în pace. Poate că atunci când toți luptătorii ar fi fost ocupați cu ședințele lor de yoga până la moarte, m-aș fi putut strecura să caut ieșirea spre Boston.

Pe de altă parte, voiam răspunsuri. Nu-mi puteam scoate din cap ideea că, dacă ăsta era un loc destinat celor care mureau vitejește, mama ar fi putut fi și ea pe-aici, pe undeva. Sau că cineva ar fi putut ști în *care* viață de apoi ajunsese. Măcar T.J.

părea prietenos. Puteam să-mi petrec timpul cu el o vreme să văd dacă era ceva de aflat la el.

M-am târât spre baie.

M-am temut că toaleta era o mașinărie ucigașă vikingă cu lame de secure și o arbaletă acționată când trăgeai apa, dar funcționa ca una normală. Cu siguranță nu era mai înfricoșătoare decât toaletele publice din parcul Common.

Dulăpiorul pentru medicamente era plin cu toate obiectele mele de toaletă preferate sau, mai bine zis, care fuseseră obiectele mele de toaletă preferate din vremea în care avusesem o casă.

Iar dușul… Am încercat să-mi amintesc când avusesem ultima dată parte de un duș fierbinte făcut pe îndelete. Sigur, ajunsesem în Walhalla curat ca prin minune, dar după o noapte în care dormisem prost în atriu, eram pregătit să fac un duș ca la carte.

Mi-am dat jos țoalele și eram gata să urlu.

Ce era în neregulă cu pieptul meu? De ce-mi arătau brațele așa? Ce erau umflăturile alea ciudate?

De obicei, evit să mă privesc în oglindă. Nu sunt o persoană pe care să doresc s-o văd în mod regulat. Dar acum m-am uitat.

Părul arăta la fel, nu chiar atât de murdar și de încurcat, dar îmi ajungea tot până la bărbie, o perdea de păr de un blond spălăcit, cu cărare pe mijloc.

„Arăți ca Kurt Cobain”, mă necăjea mama. „L-am iubit pe Kurt Cobain, mai puțin atunci când era mort”.

„Păi, știi ceva, mamă? mi-am zis. Acum avem și asta în comun!”

Aveam ochii cenușii – mai degrabă că ai verișoarei mele Annabeth decât ca ai mamei. Aveam o privire goală, înfricoșătoare, dar asta era normal și-mi fusese de mare folos pe străzi.

Pe de altă parte, mi-am recunoscut cu greu partea superioară a corpului. Încă de pe vremea crizelor urâte de astm din copilărie, fusesem mai degrabă sfrijit. Cu toate drumețiile și campările în aer liber, aveam un piept concav, mi se vedeau coastele și aveam pielea atât de subțire, că mi se vedeau venele albastre ca o hartă.

Acum… Umflăturile alea ciudate aduceau suspect de mult cu niște mușchi.

Nu mă înțelegeți greșit. Nu e ca și cum m-aș fi transformat în Captain America. Eram tot slab și gălbejit, dar mușchii îmi erau bine definiți. Pieptul nu mai arăta de parcă urma să se găurească la următoarea pală de vânt mai puternică. Pielea era mai netedă, mai puțin translucidă. Toate erupțiile și crestăturile și mușcăturile pe care le aveam pentru că locuiam pe stradă dispăruseră. Dispăruse chiar și cicatricea din palma stângă, de când pe la zece ani mă tăiasem cu un cuțit de vânătoare.

Mi-am amintit cât de puternic mă simțisem când doar ce ajunsesem în Walhalla, cum azvârlisem cu canapeaua în celălalt capăt al camerei cu o seară în urmă. Mă gândisem întruna la asta.

Ce spusese Hunding despre Walhalla? Că era un *upgrade*?

Am strâns pumnul.

Nu știu ce m-a apucat. Cred că atunci când mi-am dat seama că nici propriul corp nu mai era al meu, furia, frica și incertitudinea din ultimele douăzeci și patru de ore au atins punctul culminant. Fusesem smuls din propria viață. Fusesem amenințat, umilit și upgradat cu forța. Nu cerusem un apartament. Nu cerusem bicepși.

Am tras un pumn în perete.

Pumnul meu a pătruns prin faianță, prin gips carton și printr-un stâlp de patru centimetri pe nouă. Am scos mâna. Am întins degetele. Nu părea să mi se fi rupt ceva.

Am privit gaura în formă de pumn pe care o făcusem deasupra suportului pentru prosop. „Mda”, am mormăit. „Cei de la curățenie o să mă adore”.

Dușul m-a ajutat să mă liniștesc. Apoi, înfășurat într-un halat de baie pufos pe care erau brodate inițialele HV m-am dus la dulap să caut haine. Am găsit trei perechi de blugi, trei tricouri verzi (pe toate scria PROPRIETATEA HOTELULUI WALHALLA), lenjerie de corp, șosete, o pereche de pantofi sport în perfectă stare și o sabie vârâtă în teacă. De masa de călcat era rezemat un scut verde rotund în mijlocul căruia era desenată runa aurie a lui Frey.

Bine. Era clar ce aveam să port.

A durat vreo zece minute în care am tot încercat să-mi dau seama cum să-mi prind teaca sabiei de centură. Sunt stângaci. Asta înseamnă că sabia venea în dreapta? Săbiile pentru stângaci erau diferite de cele pentru dreptaci?

Am încercat să scot sabia și era cât pe ce să-mi sfâșii pantalonii. O, da, aveam să fac minuni pe câmpul de luptă.

M-am jucat puțin cu sabia. M-am întrebat dacă va prinde viață și îmi va ghida mâna așa cum se întâmplase pe pod, când luptasem cu Surt. Nici vorbă. Sabia asta părea o bucată obișnuită de metal, care nu prindea viață și n-avea opțiunea de pilot automat. Am reușit s-o bag la loc fără să-mi amputez niciun deget. Mi-am atârnat scutul pe spate, așa cum văzusem la cina de cu o seară în urmă că îl poartă războinicii. Cureaua m-a strâns de gât gata să mă sufoce.

M-am uitat din nou în oglindă.

— Dumneata, domnule, am murmurat, arăți ca un mare imbecil.

Reflexia nu m-a contrazis.

Am ieșit să caut micul dejun și să-l ucid cu sabia.

Capitolul 18

Lupt vitejește cu niște ouă

— Uite-l.

T.J. s-a ridicat și m-a prins de mână.

— Stai cu noi. Să știi că ai făcut impresie aseară!

Era îmbrăcat la fel ca în ziua precedentă: o jachetă albastră militară pusă peste un tricou verde de-al hotelului, blugi și cizme de piele.

Lângă el stătea X, care era pe jumătate trol, roșcata Mallory Keen și un tip despre care bănuiam că e Gunderson Tare ca Piatra și care arăta ca Robinson Crusoe după o cură de steroizi. Purta o cămașă făcută din piei de animal. Pantalonii de camuflaj erau zdrențuiți. Barba îi era neîngrijită chiar și după standardele vikinge, decorată cu bucăți de omletă cu brânză.

Cei patru vecini mi-au făcut loc la masă, chestie care m-a făcut să mă simt destul de bine.

În comparație cu sala principală, salonul nouăsprezece era de-a dreptul intim. În încăpere erau douăsprezece mese, cele mai multe libere. Într-un colț, focul dintr-un șemineu trosnea în fața unei canapele ponosite. De-a lungul celuilalt perete era o masă plină cu toate felurile de mic dejun la care te-ai fi putut gândi (și câteva feluri la care *nu* mă gândisem niciodată).

T.J. și amicii lui se așezaseră în fața unei ferestre mari cu vedere spre un domeniu vast, înghețat și cu vârtejuri de zăpadă. N-avea niciun sens, gândindu-mă că în atriul meu era vară, dar între timp mă prinsesem că geografia hotelului eram mai ciudată.

— Ăsta-i Niflheim, mi-a explicat T.J., tărâmul ghețurilor. Priveliștea se schimbă zilnic, trecând prin cele Nouă Lumi.

— Cele Nouă Lumi…

M-am uitat la omletă, întrebându-mă din ce sistem solar o fi venit.

— Tot aud despre cele Nouă Lumi. Mi-e greu să cred.

Mallory Keen și-a suflat zahărul pudră de pe gogoașă.

— Ai face bine să crezi, bobocule. Am vizitat șase până acum.

— Eu cinci.

Gunderson Tare ca Piatra a zâmbit, arătându-mi unde se afla restul de omletă cu brânză.

— Desigur, Midgard nu se prea pune. Aia e lumea oamenilor. Am fost în Alfheim, Nidavellir, Jotunheim…

— Disney World, a spus X.

Mallory a oftat. Cu părul ei roșcat, ochii verzi și zahărul pudră din jurul gurii, îmi amintea de Joker, doar că erau culorile inversate.

— Îți spun pentru ultima oară, cap sec, Disney World nu e una dintre cele Nouă Lumi.

— Și atunci de ce i se zice Lume? X a clătinat din cap cu îngâmfare, considerând că a câștigat disputa, și și-a văzut de mâncarea lui, sorbind carnea din carapacea unui crustaceu uriaș.

T.J. și-a împins farfuria goală la o parte.

— Magnus, nu știu dacă asta te ajută, dar cele Nouă Lumi nu sunt, de fapt, planete separate. Sunt mai degrabă… dimensiuni diferite, straturi diferite ale realității, pe care le unește Arborele Lumii.

— Mulțumesc, am spus. E și mai confuz.

A izbucnit în râs.

— Da, cred că ai dreptate.

— Arborele Lumii e copacul din sala festivă?

— Nu, a spus Mallory. Arborele Lumii e *mult* mai mare. O să-l vezi, mai devreme sau mai târziu.

Suna amenințător. Am încercat să mă concentrez pe mâncare, dar mi-era greu, având în vedere că X stătea chiar lângă mine și zdrobea un crab mutant scârbos.

Am arătat spre jacheta lui T.J.

— E o uniformă din Războiul Civil?

— E a unui soldat din Divizia cincizeci și patru Massachusetts, prietene. Sunt din Boston, la fel ca tine. Am ajuns aici un pic mai devreme.

Am făcut un calcul.

— Ai murit în luptă acum o sută cincizeci de ani?

T.J. a rânjit.

— În atacul asupra Fortului Wagner din Carolina de Sud. Tatăl meu a fost Tyr, zeul curajului, ai dreptății și al duelului judiciar. Mama a fost o sclavă fugară.

Am încercat să înglobez informația asta în noua mea viziune asupra lumii: un adolescent din anii 1860, fiul unei foste sclave și al unui zeu scandinav, lua micul dejun cu mine într-un hotel cu mai multe dimensiuni.

X a râgâit, lucru care m-a readus cu picioarele pe pământ.

— Pe zeii Asgardului! a izbucnit Mallory. Pute!

— Scuze, a mormăit X.

— Numele tău e X? am întrebat.

— Nu. Numele meu real este...

Omul-trol a spus ceva care a început cu K și a continuat timp de treizeci de secunde.

Gunderson Tare ca Piatra s-a șters de cămașa lui din petice.

— Vezi? Nimeni nu-l poate pronunța. De asta îi spunem X.

— X, a încuviințat X.

— E una dintre achizițiile lui Sam al-Abbas, a spus T.J. X a nimerit la o luptă de câini... una din acele lupte ilegale, de unde, din Chicago? a întrebat T.J.

— Chi-ca-go, a confirmat X.

— Când a văzut ce se întâmplă a înnebunit. A făcut locul una cu pământul, i-a snopit în bătaie pe pariori, a eliberat animalele.

— Câinii ar trebui să lupte pentru ei înșiși, a spus X. Nu pentru oamenii lacomi. Ar trebui să fie sălbatici și liberi. Nu ținuți în cuști.

Nu voiam să mă cert cu un tip atât de mare, dar nu eram sigur că-mi plăcea ideea unor câini sălbatici care luptau pentru ei înșiși. Semănau prea mult cu lupii – un animal pe care refuzam să-l vestesc.

— Oricum, a spus T.J., asta s-a transformat într-o luptă în toată regula: X împotriva unui grup de gangsteri cu arme automate. În cele din urmă l-au ucis, dar X a omorât o sumedenie de ticăloși și a eliberat o mulțime de câini. Când s-a întâmplat asta... Acum o lună.

X a mormăit ceva și și-a văzut mai departe de crustaceu.

T.J. și-a desfăcut mâinile.

— Samirah l-a considerat vrednic și l-a adus aici. S-a ales cu niște critici pentru decizia asta.

Mallory a pufnit.

— Asta-i puțin spus. Un trol în Walhalla. Cine ar putea avea ceva împotrivă?

— Pe jumătate trol, l-a corectat X. Jumătatea *mai bună,* Mallory Keen.

— N-a vrut să te supere, X, a spus T.J. Doar că prejudecățile dispar greu. Când am ajuns aici, în 1863, nici eu n-am fost primit tocmai cu brațele deschise.

Mallory a dat ochii peste cap.

— Dar mai târziu i-ai câștigat cu personalitatea ta fermecătoare. Vă jur, faceți de rușine etajul nouăsprezece. Iar acum îl avem și pe Magnus.

Gunderson Tare ca Piatra s-a aplecat spre mine.

— N-o băga în seamă pe Mallory. E o scumpă, odată ce treci peste faptul că e sinistră.

— Taci din gură, Tare ca Piatra.

Uriașul a chicotit.

— E morocănoasă pentru că a murit încercând să dezamorseze o bombă cu fața.

Urechile lui Mallory s-au făcut roșii ca sângele.

— Nu am... N-a fost... Aaah!

— Magnus, nu-ți face griji în legătură cu ce s-a întâmplat aseară, a continuat Tare ca Piatra. Lumea va uita în câteva decenii. Crede-mă, am mai văzut din astea. Eu am murit în timpul invaziei vikingilor în estul Angliei, am luptat sub steagul lui Ivar Ragnarsson. M-am ales cu douăzeci de săgeți în piept protejându-mi șeful de clan!

— Au, am spus.

Gunderson a ridicat din umeri.

— Sunt aici... stai să mă gândesc... de o mie două sute de ani.

M-am holbat la el. În ciuda staturii impunătoare și a bărbii, Gunderson arăta de cel mult optsprezece ani.

— Cum de n-ai luat-o razna până acum? Și de ce te cheamă Tare ca Piatra?

I-a pierit zâmbetul.

— Întâi a doua întrebare... Când m-am născut, eram atât de mare, de puternic și de urât, încât mama a spus că arăt de parcă aș fi pe jumătate născut, pe jumătate sculptat în piatră. Am rămas cu numele ăsta.

— Și la fel de urât, a mormăit Mallory.

— Cât despre ce-ar trebui să faci ca să nu înnebunești aici... Unii chiar își pierd mințile, Magnus. E greu să aștepți venirea Ragnarok-ului. Secretul e să ai mereu o ocupație. Sunt multe

lucruri pe care le poți face. Eu am învățat douăsprezece limbi, inclusiv engleza. Am un doctorat în literatură germanică și am învățat să tricotez.

T.J. a dat din cap.

— De aceea te-am invitat la micul dejun, Magnus.

— Ca să învăț să tricotez?

— Ca să ai ocupație! E periculos să petreci prea mult timp singur în cameră. Dacă te izolezi, începi să te ofilești. Unii dintre cei care sunt de mult aici…

Și-a dres glasul.

— Nu contează. Ești aici! Vino în fiecare dimineață până la sfârșitul lumii și vei fi bine.

M-am uitat pe fereastră la furtuna de zăpadă. Mi-am amintit avertismentul lui Sam cum că trebuie să găsesc sabia și mi-am amintit de Nornele care murmurau că peste nouă zile se va întâmpla ceva rău.

— Ați spus că ați vizitat celelalte lumi. Asta înseamnă că puteți părăsi hotelul.

Au schimbat priviri neliniștite.

— Da, a spus Gunderson. Dar sarcina noastră principală e să așteptăm Ragnarok-ul. Să ne antrenăm, să ne antrenăm și să ne antrenăm.

— Am mers cu trenul la Disney World, a spus X.

Poate a vrut să fie o glumă. Tenul Omului-Trol părea să aibă două nuanțe: de ciment umed și de ciment uscat.

— Din când în când, a spus T.J., einherjarii sunt trimiși în misiuni în cele Nouă Lumi.

— Să urmărească monștri, a intervenit Mallory. Să ucidă uriași care ajung în Midgard. Să oprească vrăjitoare și creaturi. Și, desigur, să se ocupe de derbedei…

— Creaturi? Derbedei?

— Ideea e că putem părăsi Walhalla doar la ordinele lui Odin sau ale șefilor de clan.

— Dar, ipotetic vorbind, am putea merge înapoi pe pământ, în Midgard sau cum i-o fi zicând…

— Ipotetic, da, a spus T.J. Uite, știu că povestea cu Nornele te înnebunește, dar nu știm ce înseamnă profeția aia. Mai lasă-le șefilor de clan ceva timp și vor hotărî ei ce e de făcut. N-are rost să te grăbești și să faci vreo prostie.

— Să ne ferească zeii, a spus Mallory. Noi nu facem *niciodată* nicio prostie. De exemplu pizza din Santarpio la miezul nopții. Asta nu s-a întâmplat.

— Tacă-ți gura, femeie, a mârâit Gunderson.

— *Femeie*? Mallory a dus mâna la cuțitul de la centură. Ai grijă cum vorbești, hamster suedez explodat.

— Stați așa, am spus. Voi chiar știți cum te poți strecura...

T.J. a tușit demonstrativ.

— Scuze, n-am auzit ce-ai spus. Sunt sigur că n-ai întrebat nimic care să contravină regulilor. Magnus, în primul rând, dacă te-ai întoarce în Midgard atât de repede, cum le-ai explica asta celor care te-au cunoscut? Toată lumea te crede mort. De obicei, *dacă* ar fi să ne întoarcem, am aștepta până când toți cei pe care i-am cunoscut ar fi morți. E mai ușor așa. În plus, e nevoie de o perioadă de timp, uneori de ani, pentru ca puterea ta de einherjar să se dezvolte pe deplin.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să aștept aici ani de zile. Nu prea aveam prieteni sau rude la care să mă întorc. Dar chiar și așa, nu voiam să fiu prizonier aici – nici să învăț limbi străine sau să tricotez pulovere – pentru eternitate. După ce o văzusem pe vară-mea, pe Annabeth, îmi cam surâdea ideea de-a o întâlni înainte să moară. Iar dacă Samirah avea dreptate, iar mama nu se află în Walhalla... Voiam s-o găsesc, indiferent unde ar fi fost.

— Dar e posibil să pleci fără permisiune, am insistat. Poate nu pentru totdeauna, ci doar pentru o vreme.

T.J. era stânjenit.

— Walhalla are uși care dau spre toate Lumile. Așa e construit hotelul. Cele mai multe ieșiri sunt păzite, dar... bine, există o mulțime de căi spre Boston, din moment ce Boston-ul e centrul Midgardului.

M-am uitat la ceilalți. N-a râs nimeni.

— Serios?

— Sigur, a spus T.J. E chiar lângă trunchiul Arborelui Lumii, cea mai simplă cale de acces spre alte lumi. De ce crezi că Boston-ul e numit și Buricul pământului?

— Optimism exagerat?

— Nu. Muritorii au știut dintotdeauna că locul ăla are ceva special, chiar dacă n-au știut ce anume. Vikingii au căutat ani de zile centrul lumii. Știau că intrarea în Asgard era în vest. Ăsta e

unul dintre motivele pentru care au explorat America de Nord. Când i-au întâlnit pe amerindieni…

— Noi le spuneam skraelingi, a spus Tare ca Piatra. Niște luptători fantastici. Mi-a plăcut de ei.

— … băștinașii aveau tot felul de povești despre cât de puternică era lumea spiritelor în această zonă. Apoi, când puritanii s-au stabilit aici… Viziunea lui John Winthrop despre strălucitorul „oraș de pe deal” n-a fost o simplă metaforă. A avut o viziune cu Asgardul, a aruncat o privire spre celelalte lumi. Iar procesele vrăjitoarelor din Salem? A fost o isterie izbucnită din cauza magiei care pătrundea în Midgard. Edgar Allan Poe s-a născut în Boston. Nu-i o întâmplare că cel mai faimos poem al lui a fost despre un corb, unul dintre păsările sacre ale lui Odin.

— Destul!

Mallory m-a privit dezgustat.

— Lui T.J. îi va lua o veșnicie să răspundă cu da sau nu la o întrebare. Răspunsul e da, Magnus. Poți pleca de-aici, cu sau fără permisiune.

X a spart un clește de crab.

— Dar n-ai mai fi nemuritor.

— Mda, a spus T.J. Asta e a doua mare problemă. În Walhalla, nu poți muri – nu de tot. Aici învii întruna. E parte din procesul de instruire.

Mi-am amintit de tipul tras în țeapă pe hol și târât de lupi. Hunding spusese că-și va reveni până la cină.

— Dar în afara Valhallei?

— În cele Nouă Lumi, a spus T.J., ești tot einherjar. Ești mai rapid și mai puternic și mai rezistent decât orice muritor obișnuit. Dar dacă mori, rămâi mort. Sufletul tău ar putea ajunge în Helheim. Sau s-ar putea dizolva pur și simplu în vidul primordial – Ginnungagap. Greu de zis. Nu merită riscul.

— Asta dacă nu…

Tare ca Piatra și-a desprins o bucată de ou din barbă.

— Dacă n-a găsit *cu adevărat* sabia lui Frey, iar legendele sunt adevărate…

— Este prima zi a lui Magnus, a spus T.J. Hai s-o lăsăm mai moale. E destul de speriat.

— Mai rezist, am spus. Despre ce legende e vorba?

În hol, a răsunat un corn. La celelalte mese, einherjarii au început să se ridice și să-și strângă farfuriile.

Tare ca Piatra și-a frecat mâinile cu nerăbdare.

— Discuția asta va trebui să mai aștepte. E timpul pentru luptă!

— Timpul pentru luptă, a încuviințat X.

T.J. s-a strâmbat.

— Magnus, probabil că ar trebui să te avertizez cu privire la inițierea din prima zi. Să nu te descurajezi dacă…

— O, ține-ți gura, spuse Mallory. Nu strica surpriza!

Mi-a zâmbit cu gura ei plină de zahăr pudră.

— Abia aștept să-l văd pe băiatul ăsta dezmembrat!

Capitolul 19

Nu-mi spune Fasolică[3]*. Niciodată!*

Le-am spus noilor mei prieteni că sunt alergic la dezmembrări. Au râs și m-au împins spre arena de luptă. De asta nu-mi place să-mi fac prieteni noi.

Câmpul de luptă era atât de mare, că nici nu reușeam să înțeleg foarte clar ce văd clar.

În vremurile bune când locuiam pe străzi, vara obișnuiam să dorm pe acoperișuri. De acolo vedeam tot Boston-ul, de la Fenway Park la Bunker Hill. Câmpul de luptă din Walhalla era mai mare. Aveai la dispoziție cam cinci kilometri pătrați de locuri în care să mori, toate în interiorul hotelului, ca o curte interioară.

Pe cele patru laturi se ridicau pereții clădirii – ziduri din marmură albă și balcoane cu balustrade aurite, de unele erau agățate bannere, altele erau decorate cu scuturi, iar altele dotate cu catapulte. Etajele superioare păreau să se piardă în strălucirea tulbure a cerului alb-fluorescent.

În mijlocul câmpului se ridicau niște dealuri abrupte. Pâlcuri de copaci dădeau culoare peisajului. Pe margine erau pășuni traversate de un râu la fel de lat ca râul Charles. Pe malul râului erau presărate câteva localități, poate pentru cei care preferau războiul urban.

Pe sutele de uși din pereții care înconjurau câmpul se scurgeau batalioane de războinici cu arme și armuri strălucitoare în lumina puternică. Unii einherjari aveau armuri complete, precum cavalerii medievali. Alții purtau cămăși de zale, pantaloni și cizme de luptă. Câțiva își aleseseră haine de camuflaj și arme AK-47. Un tip era îmbrăcat doar într-un slip. Se vopsise în albastru și era înarmat cu o bâtă de baseball. Pe piept avea scris: „Atacă-mă, frate”.

— Mă simt îmbrăcat necorespunzător, am spus.

X și-a trosnit degetele.

— Nu armura ți-aduce victoria. Și nici armele.

---

[3] *Beantown* este una dintre poreclele orașului Boston.

Îi era ușor să vorbească. Era mai mare decât un stat în toată regula.

Și Gunderson Tare ca Piatra avea o abordare minimalistă. Se dezbrăcase până la piele, rămânând doar în niște colanți, dar avea la el două securi cu tăiș dublu care arătau periculos. Dacă ar fi stat lângă oricine altcineva, Tare ca Piatra ar fi părut uriaș. Însă pe lângă X, arăta ca un copilaș... Un copil cu barbă, abdomen lucrat și securi.

T.J. și-a prins baioneta de pușcă.

— Magnus, dacă vrei mai mult decât echipamentul de bază, va trebui să-l capturezi sau să-l cumperi. La arsenalul hotelului poți folosi aur roșu, dar dau și la schimb.

— Așa ai făcut rost de pușcă?

— Nu, asta e arma cu care am murit. N-o prea folosesc. Gloanțele nu prea au efect asupra einherjarilor. Îi vezi pe cei cu puști de asalt? Sunt mai mult de formă. Ei sunt cei mai puțin periculoși de aici. Dar vezi baioneta asta? E făcută din oțel cu topitură de os și e un cadou de la tatăl meu. Oțelul cu topitură de os e foarte bun.

— Oțel cu topitură de os.

— Da. O să vezi tu.

Deja îmi transpira mâna pe sabie. Scutul mi se părea mult prea fragil.

— Deci împotriva căror grupuri luptăm?

Tare ca Piatra m-a bătut pe spate.

— Împotriva tuturor! Vikingii luptă în grupuri mici, prietene. Noi suntem frații tăi de arme.

— Și sora ta de arme, spuse Mallory. Deși unii dintre noi sunt doar idioți de arme.

Tare ca Piatra a ignorat-o.

— Nu te îndepărta de noi, Magnus, și... Ce să-ți zic, n-o să fie în regulă. Vei fi ucis repede. Dar oricum ar fi, nu te îndepărta de noi. Ne vom arunca în luptă și vom ucide cât mai mulți cu putință!

— Ăsta e planul tău?

Tare ca Piatra m-a privit chiorâș.

— Pentru ce îmi trebuie un plan?

— O, câteodată avem unul, a spus T.J. Miercurea exersăm asediul. Ăsta e mai complicat. Joia intră în luptă dragonii.

Mallory și-a scos sabia și pumnalul.

— Astăzi e zi de lupte libere. Îmi plac zilele de marți.

De la o mie de balcoane diferite s-au auzit cornuri de luptă. Einherjarii s-au aruncat în bătălie.

Până în dimineața aia nu înțelesesem expresia „baie de sânge”. În doar câteva minute, înotam la propriu în el.

Tocmai ajunseserăm pe câmp, când o secure s-a ivit de nicăieri și mi s-a înfipt în scut, lama străpungând partea de lemn de deasupra brațului.

Mallory a țipat și a azvârlit cuțitul, care s-a împlântat în pieptul tipului care aruncase securea. Individul a căzut în genunchi, râzând.

— La fix!

Apoi s-a prăbușit mort.

Tare ca Piatra a dat iama în dușmani, iar securile lui se roteau, tăiau capete, mâini și picioare, până când a ajuns să arate ca un tip care jucase *paintball* doar cu vopsea roșie. Era dezgustător. Și îngrozitor. Și cea mai deranjantă parte era că erinherjarii tratau totul ca pe un joc. Ucideau într-o veselie. Mureau de parcă erau avataruri doborâte într-un joc video. Nu mi-au plăcut niciodată jocurile video.

— O, ce aiurea, a bolborosit un tip în timp ce se uita la cele patru săgeți care-i ieșeau din piept.

Altul a țipat: „Te prind eu mâine, Trixie!” înainte să se prăbușească pe-o parte cu o suliță între coaste.

T.J. cânta „Cântecul de luptă al Republicii” în timp ce înjunghia și para lovituri cu baioneta.

X distrugea grup după grup. Din spinare îi ieșeau o duzină de săgeți, ca acele unui porc spinos, dar nu părea să-l deranjeze. De fiecare dată când dădea cu pumnul, un einherjar devenea bidimensional.

Cât despre mine, m-am strecurat complet îngrozit, cu scutul ridicat trăgând sabia în urma mea. Mi se spusese că aici moartea nu era definitivă, dar parcă nu prea îmi venea a crede. O mulțime de războinici cu obiecte tăioase sau ascuțite încercau să mă omoare. Nu voiam să fiu ucis.

Am reușit să parez o lovitură de sabie. Am respins o suliță cu scutul. Am avut ocazia să înjunghii o fată care lăsase garda jos, dar pur și simplu n-am putut s-o fac.

A fost o greșeală. Securea ei mi-a mușcat din coapsă. M-a durut până în gât.

Mallory a spintecat-o pe fată.

— Hai, Chase, nu te opri! După un timp te obișnuiești cu durerea.

— Splendid.

M-am strâmbat.

— Abia aștept.

T.J. și-a înfipt baioneta în apărătoarea coifului unui cavaler medieval.

— Să cucerim dealul ăla!

A arătat spre o creastă din apropiere, aflată la marginea pădurii.

— De ce? am strigat.

— Pentru că e un deal!

— Îi place să cucerească dealuri, a bombănit Mallory. A rămas cu asta de pe vremea Războiului Civil.

Înaintam cu greu printre luptători, îndreptându-mă spre deal. Coapsa încă mă durea, dar sângerarea se oprise. Era normal?

T.J. și-a ridicat arma.

— La atac! a strigat tocmai când o suliță i-a trecut prin spate.

— T.J.! am țipat.

Mi-a aruncat o privire, a încercat să schițeze un zâmbet, apoi a căzut cu fața în noroi.

— Pentru numele lui Frigg! a înjurat Mallory. Hai, bobocule!

M-a apucat de braț și m-a tras după ea. Mai multe sulițe mi-au zburat pe deasupra capului.

— Faceți asta zilnic? am întrebat.

— Nu. Ți-am mai spus – joia sunt dragonii.

— Dar...

— Hei, Fasolică, ideea e să te obișnuiești cu ororile războiului. Crezi că asta e rău? Stai să vezi când va trebui să luptăm cu adevărat la Ragnarok.

— De ce sunt eu Fasolică? Și T.J. e din Boston. *El* de ce nu e Fasolică?

— Pentru că T.J. e mai puțin enervant.

Am ajuns la marginea pădurii. X și Tare ca Piatra ne acopereau spatele, încetinind hoarda de urmăritori. Și *erau* deja o hoardă. Toate grupurile împrăștiate pe câmpul de luptă încetaseră să se mai bată între ele și ne urmăreau pe noi. Unii arătau spre mine. Alții mă strigau pe nume, și nu într-un mod prietenos.

— Mda, au pus ochii pe tine, a oftat Mallory. Când am spus că vreau să te văd eviscerat, n-am vrut să spun că-mi doresc să mă aflu în preajma ta. Dar ce să-i faci?

M-am întrebat de ce toată lumea voia să pună mâna pe mine. Dar mi-am dat repede seama de ce. Eram un boboc. Și normal că ceilalți einherjari se aliaseră împotriva mea și a celorlalți nou-veniți. Probabil că Lars Ahlstrom fusese decapitat deja. Dede probabil că alerga cu brațele retezate. Einherjarii veterani ne ofereau o experiență cât mai dureroasă și înspăimântătoare ca să vadă cum ne descurcăm. Asta m-a înfuriat.

Urcam dealul, adăpostindu-ne când lângă un copac, când lângă altul. Tare ca Piatra s-a aruncat într-un grup de douăzeci de tipi care ne urmăreau. I-a nimicit pe toți. A izbucnit în râs, cu o sclipire de nebunie în priviri. Sângera dintr-o mulțime de răni. Un pumnal îi ieșea din piept, chiar deasupra inimii.

— Cum de n-a murit încă? am întrebat.

— E un *berserker*[4].

Mallory s-a uitat în spate, cu o expresie pe care se putea citi un amestec de dispreț și de exasperare – și poate de admirație?

— Idiotul va lupta până când va fi rupt în bucăți la propriu.

Și atunci mi-am dat seama. Lui Mallory îi plăcea de Tare ca Piatra. Nu faci pe cineva idiot de atâtea ori decât dacă ești topit după el. În alte circumstanțe, aș fi tachinat-o, dar cât n-a fost atentă s-a auzit o pocnitură. O săgeată i-a străpuns gâtul.

S-a încruntat la mine, parcă spunându-mi: „E numai vina ta”.

S-a prăbușit. Am îngenuncheat lângă ea, punându-i mâna pe gât. Simțeam cum se scurge viața din ea. Simțeam artera secționată, bătăile tot mai slabe ale inimii, atâtea răni care trebuiau vindecate. Am simțit că mi se înfierbântă degetele. Dacă aș fi mai avut puțin timp…

— Ai grijă! a strigat X.

Am ridicat scutul. O sabie s-a proptit de el. Am ripostat, aruncându-l pe atacator de pe deal la vale. Mă dureau brațele. Îmi bubuia capul, dar am reușit să mă ridic.

Tare ca Piatra se afla la vreo patruzeci de metri mai încolo, înconjurat de o mulțime de războinici care îl împungeau cu sulițele și îl umpleau de săgeți. Încă lupta, dar nu mai putea nici el să reziste mult.

---

[4] Războinici scandinavi renumiți pentru sălbăticia și nesăbuința cu care luptau.

X a smuls un AK-47 din mâinile unui tip și l-a lovit cu ea în cap.

— Du-te, Magnus Fasolică, a spus omul-trol. Cucerește creasta pentru etajul nouăsprezece!

— Porecla mea nu va fi Fasolică, am murmurat. Mă opun!

Am urcat dealul poticnindu-mă până când am ajuns în vârf. M-am sprijinit cu spatele de un stejar mare, în timp ce X lovea, plesnea și îi trimitea pe vikingi înspre moarte.

O săgeată m-a lovit în umăr, țintuindu-mă de copac. Am simțit că leșin de durere, dar am rupt săgeata și m-am eliberat. Sângerarea s-a oprit instantaneu. Am simțit rana care mi se închidea, de parcă cineva ar fi umplut-o cu ceară fierbinte.

O umbră a trecut pe lângă mine – ceva mare și întunecat, care venea de sus. Mi-a luat o milisecundă să îmi dau seama că era un bolovan, probabil catapultat dintr-un balcon. Mi-a mai trebuit o milisecundă să-mi dau seama unde va ateriza.

Prea târziu. Până să apuc să-l avertizez pe X, omul trol și vreo doisprezece einherjari au dispărut sub douăzeci de tone de calcar, pe care erau pictate cuvintele: „Cu dragoste de la etajul 63”.

O sută de războinici au rămas uitându-se la stâncă. Peste tot în jur erau frunze și crengi rupte. Apoi einherjarii s-au întors spre mine.

O altă săgeată m-a lovit în piept. Am țipat, mai mult de furie decât de durere, și am scos-o.

— Uau, a comentat unul dintre vikingi. Se vindecă rapid.

— Încercați cu o suliță, a sugerat cineva. Încercați cu *două* sulițe.

Vorbeau de parcă nu eram vrednic să mi se adreseze, de parcă eram un animal încolțit, cu care puteau face experimente.

Douăzeci sau treizeci de einherjari și-a ridicat armele. Furia din mine a explodat. Am urlat, stârnind atâta energie în jur la fel de puternică precum unda de șoc a unei bombe. Corzile arcurilor s-au rupt. Luptătorii au scăpat săbiile din mâini. Sulițe, puști și securi au zburat înspre copaci.

Câmpul de forță a dispărut la fel de repede cum a apărut. În jurul meu, o sută de einherjari au rămas fără arme.

Tipul pictat în albastru stătea în primul rând, cu bâta de baseball la picioare. Se uita la mine șocat.

— Ce s-a întâmplat?

Războinicul de lângă el avea un petec pe ochi și o armură din piele roșie acoperită cu ornamentații de argint. Cu mare grijă, s-a aplecat și și-a recuperat securea căzută.

— *Alf seidr,* a spus Petec. Bravo, fiu al lui Frey! N-am mai văzut o șmecherie ca asta de secole. Dar oțelul cu topitură din os e mai bun.

Ochii mi s-au încrucișat când am văzut lama securii lui îndreptându-se spre fața mea. Apoi totul s-a întunecat.

Capitolul 20

Vino în Partea întunecată. Avem tartă

Am auzit o voce cunoscută:

— Iar ai murit, nu?

Am deschis ochii. Mă aflam într-un pavilion cu niște coloane de piatră gri. Afară cerul se întindea cât vedeai cu ochii. Aerul era rarefiat. Un vânt rece mătura pardoseala de marmură, ațâța focul din vatră și făcea să pâlpâie flăcările din vasele dispuse de-o parte și de alta a podiumului înălțat. Trei trepte duceau la un tron dublu, o canapea de lemn alb cu două locuri pe care erau sculptate tot soiul de forme complicate de animale, păsări și ramuri. Canapeaua era căptușită cu blană de hermină. Întins pe canapea, mâncând tarte învelite în ambalaj argintiu, stătea un tip cu tricou imprimat cu Red Sox.

— Bine-ai venit la Hlidskjalf!

A zâmbit, iar buzele i s-au depărtat ca un fermoar deschis.

— Înaltul tron al lui Odin.

— Tu nu ești Odin, am spus, folosind procesul de eliminare. Tu ești Loki.

Tipul a chicotit.

— Nimic nu scapă intelectului tău pătrunzător.

— În primul rând, ce căutăm aici? În al doilea rând, de ce se numește tronul lui Odin Lid Scalp?

— Se pronunță Hlidskjalf. Cu „h” la început și cu „f la sfârșit. Prima literă trebuie pronunțată de parcă ți-ai curăța gâtlejul.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu-mi pasă.

— Ar trebui. Aici a început totul. Ăsta e răspunsul la cea de-a doua întrebare a ta – de ce suntem aici.

A lovit ușor cu mâna locul de lângă el.

— Servește-te. Ia și tu niște tartă. W în

— Ăăă… nu, mulțumesc.

— Cum vrei.

A rupt o bucată din margine și și-a aruncat-o în gură.

— Glazura asta violet! Nu știu ce gust ar trebui să aibă, dar e incredibil de bună.

Îmi simțeam pulsul bătându-mi puternic în gât, ceea ce era ciudat, având în vedere că visam și, probabil, eram mort.

Ochii lui Loki mă nelinișteau. Străluceau la fel de puternic că ai lui Sam, doar că Sam își ținea flăcările sub control. Privirea lui Loki pâlpâia neliniștită ca focul din vatră, zgândărit de vânt, aflat în căutarea unor lucruri pe care să le aprindă.

— Frey a stat cândva aici.

A mângâiat blana de hermină.

— Știi povestea?

— Nu, dar… nu e ilegal ca altcineva în afară de Odin să stea pe tron?

— Ba da. Cu excepția lui Odin și a lui Frigg, regele și regina. Ei pot sta aici și privi oriunde în cele Nouă Lumi. Nici nu trebuie să se concentreze că găsesc tot ce caută. Dar dacă se așază pe tron altcineva…

A țâțâit.

— Magia tronului poate fi un blestem îngrozitor. Eu cu siguranță n-aș risca, dacă acum n-ar fi vorba de o iluzie. Dar tatăl tău a făcut-o. A fost clipa lui de răzvrătire.

Loki a mușcat din tarta violet.

— Întotdeauna l-am admirat pentru asta.

— Și?

— Și în loc să vadă ce căuta, a văzut ce-și dorea cel mai mult. Asta i-a distrus viața. Așa și-a pierdut sabia. El…, Loki s-a strâmbat. Scuză-mă.

A întors capul, cu o grimasă de parcă ar fi fost gata să strănute. Apoi a scos un strigăt chinuit. Când s-a întors spre mine, din cicatricile de pe nas îi ieșeau fuioare de abur.

— Îmi cer scuze, a spus el. Din când în când, îmi intră venin în ochi.

— Venin?

Mi-am amintit un fragment dintr-un mit.

— Ai omorât pe cineva. Zeii te-au prins și te-au legat. Era vorba și de ceva venin la mijloc. De fapt, unde ești?

Mi-a rânjit strâmb.

— Acolo unde mă aflu mereu. Zeii m-au sechestrat ca la carte. Dar nu contează. Din când în când mai pot distribui frânturi de esență, ca acum, ca să stau de vorbă cu cei mai buni prieteni ai mei!

— Doar pentru că porți un tricou cu Sox nu înseamnă că suntem prieteni.
— Mă doare ce-mi spui!
Ochii îi străluceau.
— Fiica mea Samirah a văzut ceva la tine. Ne-am putea ajuta reciproc.
— Tu ai poruncit să mă ducă în Walhalla?
— O, nu. N-a fost ideea mea. Tu, Magnus Chase, ești vânat de mulți. Unii nu sunt la fel de fermecători sau folositori ca mine…
— Ce-ar fi să fii fermecător și folositor cu fiica ta? A fost dată afară din rândul walkiriilor pentru că m-a ales pe mine.
Zâmbetul i-a pierit.
— Asta fac zeii. Și pe mine m-au alungat, și de câte ori nu le-am salvat pielea? Nu-ți face griji în privința ei. E puternică. Se va descurca. Pentru tine îmi fac griji mai mari.
Un vânt rece s-a stârnit în pavilion, atât de puternic că am alunecat câțiva centimetri pe pardoseala de piatră lustruită.
Loki a mototolit ambalajul tartei.
— Te vei trezi în curând. Înainte să pleci, îți dau un sfat.
— Bănuiesc că nu pot refuza.
— Sabia Verii, a spus Loki. Ce a văzut tatăl tău când a stat pe acest tron i-a pecetluit soarta. A renunțat la sabie, care a ajuns la servitorul și mesagerul lui, Skirnir.
Pentru o clipă, m-am simțit ca pe Podul Longfellow, cu sabia care-mi murmura în mână ca și cum încerca să-mi vorbească.
— Unchiul Randolph a pomenit de Skirnir, am spus. Urmașul lui a fost cel care a naufragiat.
Loki s-a făcut că aplaudă impresionat.
— Iar sabia a rămas acolo o mie de ani, așteptând ca cineva s-o revendice – cineva care avea dreptul s-o mânuiască.
— Eu.
— Ah, dar nu ești singurul care o poate folosi. Noi știm ce se va întâmpla la Ragnarok. Nornele ne-au ghicit viitorul. Frey… bietul de Frey, din cauza alegerilor pe care le-a făcut, va muri ucis de Surt. Stăpânul uriașilor de foc îl va spinteca folosindu-se de propria lui sabie pierdută.
Am simțit un junghi dureros între ochi, chiar acolo unde mă lovise cu securea einherjul care mă omorâse.
— De asta vrea Surt sabia. Ca să fie pregătit pentru Ragnarok.

— Nu numai de-asta. Va folosi sabia pentru a pune în mișcare un lanț de evenimente care să grăbească sfârșitul lumii. Dacă nu-l oprești, în opt zile îl va elibera pe fiul meu, Lupul.

— Fiul tău…?

Brațele începeau să se evapore. Vederea mi s-a încețoșat. Prea multe întrebări mi se învălmășeau în cap.

— Așteptă… la Ragnarok tu n-ar trebui să lupți împotriva zeilor?

— Ba da, dar asta a fost alegerea *zeilor,* nu a mea. Chestia cu soarta, Magnus, e că deși nu putem schimba imaginea de ansamblu, alegerile pe care le facem pot modifica detaliile. *Așa* ne răzvrătim împotriva destinului, prin felul în care ne lăsăm amprenta. Tu ce vei alege să faci?

Imaginea a pâlpâit. Pentru o clipă, l-am văzut întins pe o lespede de piatră cu brațele în lături, cu încheieturile mâinilor și gleznele legate cu frânghii soioase și zvârcolindu-se de durere. Apoi l-am văzut pe un pat de spital, cu o doctoriță aplecată deasupra lui, mângâindu-l pe frunte cu blândețe. Semăna cu Sam la bătrânețe – buclele de păr negru îi ieșeau de sub o basma cărămizie, cu buzele strânse de îngrijorare.

Loki a reapărut pe tron, scuturându-și firimiturile de pe tricoul cu Red Sox.

— N-o să-ți spun ce să faci, Magnus. Asta e diferența dintre mine și ceilalți zei. O să te întreb doar: Când o să ai șansa să te așezi pe tronul lui Odin – iar acea zi se apropie –, vei căuta să afli care ți-e cea mai fierbinte dorință, știind că asta ți-ar putea pecetlui soarta așa cum s-a întâmplat cu tatăl tău? Gândește-te la asta, fiu al lui Frey. Poate vom mai sta de vorbă, dacă supraviețuiești următoarelor opt zile.

Imaginea din vis s-a schimbat. Loki a dispărut. Vasele în care ardea focul au explodat, împrăștiind cărbuni încinși pe podium, iar înaltul tron al lui Odin a luat foc. Norii s-au transformat în vălătuci de cenușă vulcanică. Deasupra tronului în flăcări, doi ochi roșii strălucitori au apărut în fum.

„TU”. Vocea lui Surt m-a învăluit de parcă ar fi tras în mine cu un aruncător de flăcări. „N-AI FĂCUT DECÂT SĂ MĂ ȚII PE LOC O VREME. AI ATRAS O MOARTE MAI DUREROASĂ, MAI DE DURATĂ.

Am încercat să vorbesc. Căldura mi-a supt oxigenul din plămâni. Mi s-au crăpat buzele și mi s-au umplu de bășici.

Surt a izbucnit în râs. „LUPUL ÎNCĂ MAI CREDE CĂ AI PUTEA FI DE FOLOS. EU NU CRED. CÂND NE VOM ÎNTÂLNI DIN NOU, VEI ARDE, FIU AL LUI FREY. TU ȘI PRIETENII TĂI VEȚI FI IASCA MEA. DE LA VOI VA PORNI FOCUL CARE VA PÂRJOLI CELE NOUĂ LUMI”.

Fumul s-a îngroșat. Nu puteam respira, nu vedeam nimic.

Am deschis ochii. M-am ridicat, trăgându-mi sufletul. Eram în pat, în camera de hotel. Surt dispăruse. Mi-am atins fata, dar nu era arsă. N-aveam nicio secure înfiptă în cap. Toate rănile din bătălie dispăruseră.

Doar îmi simțeam corpul încordat. Parcă aș fi adormit pe niște șine și un tren de mare viteză tocmai ar fi trecut peste mine.

Visul dispărea încet. M-am străduit să rețin detaliile: tronul lui Odin; Loki și tartele; *fiul meu, Lupul*; Surt care jurase să incendieze cele Nouă Lumi. Chinul de-a da un sens informațiilor era chiar mai dureros decât lovitura cu securea.

Cineva mi-a bătut la ușă.

Crezând că poate era un coleg de-al meu, am sărit din pat și am fugit să deschid. Am tras de ușă brusc și m-am trezit față în față cu walkiria Gunilla; abia atunci mi-am dat seama că eram doar în chiloți.

S-a înroșit la față. Maxilarul i s-a încordat.

— Ah!

— Căpitane Gorila, am spus. Ce onoare.

Și-a revenit repede, privindu-mă de parcă își activase privirea cu raze X.

— Magnus Chase. Ai înviat cu o viteză incredibilă.

După ton, mi-am dat seama că nu se așteptase să mă găsească aici. Dar atunci de ce mai ciocănise?

— Nu mi-am cronometrat învierea, am spus. A fost rapidă?

— Foarte.

S-a uitat în spatele meu, căutând parcă ceva.

— Mai sunt câteva ore până la cină. Poate ar trebui să-ți fac un tur al hotelului, având în vedere că walkiria ta a fost concediată.

— Adică având în vedere că ai făcut să fie concediată.

Gunilla și-a ridicat mâinile cu palmele în sus.

— Nu pot să controlez Nornele. Ele hotărăsc destinul tuturor.

— Foarte convenabil.

Mi-am amintit de vorbele lui Loki: „Alegerile pe care le facem pot modifica detaliile. Așa ne răzvrătim noi împotriva destinului”.

— Eu cum stau? Ai hotărât – pardon, au hotărât Nornele – care mi-e soarta?

Gunilla s-a încruntat. Stătea țeapănă și părea stânjenită. O deranja ceva – poate chiar o speria.

— La ora asta șefii de clan discută despre situația ta.

Și-a scos inelul cu chei de la cingătoare.

— Fă un tur cu mine. Putem sta de vorbă. Dacă te înțeleg mai bine, pot pune o vorbă bună pe lângă șefii de clan. Asta dacă nu cumva vrei să te descurci fără ajutorul meu. Poate ai noroc. Șefii te-ar putea condamna să cari bagaje secole întregi. Sau să speli vase la bucătărie.

Ultimul lucru pe care îl doream era să-mi petrec timpul cu Gunilla. Pe de altă parte, un tur al hotelului îmi putea dezvălui elemente importante, cum ar fi ieșirile, în plus, după visul pe care îl avusesem, nu voiam să rămân singur.

Pe lângă toate, îmi puteam imagina câte vase murdare trebuiau spălate după trei rânduri succesive de meseni.

— Să facem turul, am spus. Dar mai întâi ar trebui să pun niște haine pe mine.

Capitolul 21

Gunilla ia foc și nu e amuzant.

Bine, e un pic amuzant

Cel mai important lucru pe care l-am descoperit a fost că în Walhalla ai nevoie de GPS. Chiar și Gunilla s-a rătăcit prin coridoarele nesfârșite, sălile de banchete, grădini și saloane.

La un moment dat ne aflam într-un lift de serviciu când Gunilla a spus:

— Aici e zona *food court.*

Ușile s-au deschis și am fost înghițiți de flăcări.

Mi-a stat inima-n loc. Am crezut că m-a găsit Surt. Gunilla a țipat și s-a retras împleticindu-se. Am apăsat pe butoane la întâmplare până s-au închis ușile. Apoi am făcut tot posibilul să sting focul care-i ardea Gunillei poalele rochiei.

— Ești bine?

Inima încă îmi gonea. Brațele Gunillei erau pline de pete roșii fumegânde.

— Pielea o să mi se vindece, a spus Gunilla. Orgoliul, probabil că nu. Acolo... acolo era Muspelheim, nu *food court*-ul*.*

M-am întrebat dacă Surt era responsabil de micul nostru ocol sau dacă ușile lifturilor din Walhalla se deschideau adesea în lumea focului. Nu-mi dădeam seama care variantă era mai înfricoșătoare.

Vocea încordată a Gunillei mi-a dat de înțeles că avea dureri mari. Mi-am amintit cum m-am aplecat asupra lui Mallory Keen când a căzut în luptă și mi-am dat seama ce răni avea și că puteau fi vindecate dacă aș fi avut mai mult timp.

Am îngenuncheat lângă walkirie.

— Îmi dai voie?

— Ce vrei să...

I-am atins brațul.

Din degete au început să-mi iasă aburi, extrăgându-i căldura din piele. Roșeața s-a estompat. Arsurile au dispărut. Până și vârful pârlit al nasului i s-a vindecat.

Gunilla s-a uitat la mine de parcă mi-ar fi crescut coarne.
— Cum ai...? Tu nu te-ai ars. Cum?
— Nu știu.
Mi se învârtea capul de oboseală.
— Noroc? Viață sănătoasă?
Am încercat să mă ridic, dar m-am prăbușit instantaneu.
— Ușurel, fiul al lui Frey.
Gunilla m-a apucat de braț.
Ușile liftului s-au deschis din nou. De data asta chiar ajunsesem la *food court.* Ne-a copleșit mirosul de pui cu lămâie și pizza.
— Să mergem mai departe, a spus Gunilla. Limpezește-ți mintea.
Toți ne priveau cu suspiciune în timp ce înaintam împleticindu-ne prin sala de mese, eu sprijinindu-mă de conducătoarea walkiriilor, iar Gunilla cu rochia zdrențuită încă fumegând.
Am pornit pe un coridor plin de săli de conferință. Într-una dintre ele, un tip într-o uniformă de luptă din piele cu ținte ținea o prezentare în PowerPoint în fața unui grup de războinici, explicându-le punctele slabe ale trolilor de munte.
Câteva uși mai încolo, walkirii cu coifuri strălucitoare de petrecere discutau și mâncau tort și înghețată. Lumânarea de pe tortul aniversar avea forma numărului 500.
— Cred că sunt bine acum, i-am zis Gunillei. Mulțumesc.
Am făcut câțiva pași clătinându-mă, dar am reușit să rămân în poziție verticală.
— Abilitățile tale de vindecare sunt remarcabile, mi-a spus Gunilla. Frey e zeul abundenței și al fertilității, al creșterii și vitalității – cred că așa se explică. Cu toate astea, eu n-am mai văzut un einherjar care să se vindece așa de repede, darămite să-i vindece și pe alții.
— Așa o fi, i-am răspuns. De obicei mi-e greu și să dezlipesc un plasture.
— Și imunitatea ta la foc?
M-am concentrat pe modelele de pe covoare, punând un picior în fața celuilalt. Acum puteam merge, dar după ce-i vindecasem Gunillei arsurile mă simțeam ca după o pneumonie severă.

— Nu cred că e imunitate la foc, i-am spus. M-am ars de câte ori. Doar că… am o toleranță ridicată la temperaturi extreme. Frig. Căldură. Același lucru s-a întâmplat și pe Podul Longfellow când am trecut prin foc…

Mi-a tremurat vocea. Mi-am amintit că Gunilla modificase imaginile și mă făcuse să par un idiot.

— Dar tu știi prea bine cum a fost.

Gunilla n-a dat semne că mi-a înțeles sarcasmul. Și-a mângâiat cu un aer absent unul dintre ciocanele de la bandulieră, pe parcă ar fi fost un pisoi.

— Poate că… La începutul creației, au existat doar două lumi: Muspelheim și Niflheim – foc și gheață. Viața s-a ridicat între aceste două extreme. Frey e zeul climei moderate și al anotimpului fertil. El reprezintă zona de mijloc. Poate de aceea ești rezistent la căldură și frig.

A clătinat din cap.

— Nu știu ce să zic, Magnus Chase. A trecut mult timp de când n-am mai întâlnit un fiu de-al lui Frey.

— De ce? N-avem voie în Walhalla?

— O, avem aici niște copii de-ai lui Frey din vremurile de demult. Regii Suediei au fost urmașii lui, de exemplu. Dar aici în Walhalla n-am mai văzut un urmaș nou de secole. Întâi de toate pentru că Frey face parte din tribul Vanir.

— Și asta-i rău? Surt m-a numit odraslă a tribului Vanir.

— Acela n-a fost Surt.

M-am gândit la visul pe care l-am avut: ochii strălucitori din fum.

— Ba a fost Surt.

Gunilla părea că avea chef de ceartă, dar a lăsat-o baltă.

— Indiferent dacă a fost sau nu, zeii sunt împărțiți în două triburi. Din tribul Aesir fac parte în special zeii războiului: Odin, Thor, Tyr și restul. Din tribul Vanir fac parte zeii naturii: Frey, Freya, tatăl lor, Njord. Acum am simplificat lucrurile, dar, oricum, cu mult timp în urmă, cele două triburi s-au războit. Aproape că au distrus cele Nouă Lumi. Până la urmă s-au împăcat. S-au căsătorit între ei. Și-au unit forțele împotriva uriașilor. Chiar și-așa, fac parte din triburi diferite. Unii zei din tribul Vanir au palate în Asgard, cetatea de scaun a zeilor din tribul Aesir, dar au și propria lor lume, Vanaheim. Atunci când un membru al neamului Vanir moare plin de curaj, de obicei nu

ajunge în Walhalla. Cel mai adesea ajunge în viața de apoi a tribului Vanir, unde domnește zeița Freya.

Mi-a luat un pic să procesez informația. Clanuri de zei. Războaie. Mă rog. Dar, ultima parte, cea despre *viața de apoi a tribului Vanir*...

— Vrei să spui că mai există un loc ca Walhalla, pentru membrii tribului Vanir, iar eu nu sunt acolo? Dacă mama a ajuns acolo? Dacă și eu ar fi trebuit să...

Gunilla m-a luat de braț. În ochii ei albaștri se citea furia.

— Așa e, Magnus. Gândește-te la ce-a făcut Samirah al-Abbas. Nu spun că *toți* membrii tribului Vanir ajung în Folkvanger...

— Îi urcați într-un Volkswagen?

— Folkvanger. E numele sălii lui Freya pentru cei uciși.

— A!

— Ideea e că ai fi putut ajunge acolo. E mult mai firesc. Jumătate din morții vrednici ajung la Odin. Cealaltă jumătate la Freya. Face parte din înțelegerea la care au ajuns zeii cu mult timp în urmă pentru a pune capăt războiului. Așadar, de ce te-a adus aici Samirah? *Ales din greșeală, ucis neonest.* Ea e fiica lui Loki, tatăl răului. Nu e de încredere.

Nu știam ce să răspund. N-o cunoșteam de mult pe Samirah, dar părea drăguță. Pe de altă parte, așa părea și tatăl ei, Loki...

— Poate te va surprinde, a zis Gunilla, dar te cred pe cuvânt. Mă gândesc că n-ai știut ce planuri are Samirah.

— Ce planuri?

A râs cu amărăciune.

— Să grăbească venirea sfârșitului lumii, desigur. Să declanșeze războiul înainte să fim pregătiți. Asta vrea Loki.

Am fost tentat să protestez că Loki îmi spusese altceva. Părea mai interesat să-l *oprească* pe Surt să pună mâna pe sabia tatei... Dar am hotărât că n-ar fi fost înțelept să-i spun Gunillei că stătusem de vorbă cu tatăl răului.

— Dacă o urăști pe Sam atât de mult, am spus, de ce ai lăsat-o să devină walkirie?

— N-a fost alegerea mea. Eu le supraveghez pe walkirii, dar Odin e cel care le alege. Samirah al-Abbas a fost ultima walkirie pe care a ales-o, cu doi ani în urmă, în niște... circumstanțe neobișnuite. De atunci Tatăl Suprem nu și-a mai făcut apariția în Walhalla.

— Crezi că Sam l-a ucis?

Am întrebat-o în glumă, dar pe Gunilla a pus-o pe gânduri.

— Nu cred că Samirah ar fi trebuit să fie vreodată walkirie. Cred că lucrează ca spion și sabotor pentru tatăl ei. Izgonirea ei din Walhalla a fost cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Uau.

— Magnus, tu n-o cunoști. Aici a mai fost odată un copil de-al lui Loki. El… nu era ce părea să fie.

S-a oprit, arătând de parcă cineva i-ar fi jucat inima în picioare.

— Nu contează. Mi-am jurat să nu mă mai las păcălită vreodată. Am de gând să întârzii venirea Ragnarok-ului cât mai mult posibil.

Frica i se strecurase din nou în glas. Nu părea fiica unui zeu al războiului.

— De ce să-l întârzii? am întrebat. Nu pentru Ragnarok vă antrenați cu toții? E ca o mare petrecere de absolvire.

— Nu înțelegi, mi-a răspuns. Vino. Trebuie să-ți arăt ceva. Vom trece prin magazinul de suveniruri.

Când a pomenit de *magazinul de suveniruri*, mi-am imaginat o cămăruță în care se vindeau suveniruri ieftine din Walhalla. De fapt, era un magazin pe cinci niveluri și, în același timp, un centru expozițional. Am trecut printr-un supermarket, un magazin de haine cu cele mai recente modele din moda vikingă și un magazin IKEA (bineînțeles).

Spațiul expozițional era un labirint de standuri, chioșcuri și ateliere. Niște bărboși cu șorturi din piele stăteau în fața fierăriilor și ofereau mostre gratuite de vârfuri de săgeți. Erau comercianți specializați în scuturi, sulițe, arbalete, coifuri și pocale (o mulțime de pocale). În câteva dintre standurile de mari dimensiuni se aflau bărci de vânzare.

Mi-am trecut mâna peste coca unei corăbii de război de șaisprezece metri lungime.

— Nu cred că-mi încape în vană.

— Sunt mai multe lacuri și râuri în Walhalla, a zis Gunilla. La etajul al doisprezecelea se organizează Expediția de Rafting Whitewater. Toți einherjarii trebuie să știe cum să lupte atât pe mare, cât și pe uscat.

I-am arătat un padoc în care erau priponiți vreo doisprezece cai.

— Și cu ăștia ce-i? Puteți călări pe holuri?

— Desigur, a spus Gunilla. Ne plac animalele. Dar observă, Magnus, lipsa armelor. Numărul redus de armuri.

— Glumești, nu? Sunt *mii* de arme de vânzare.

— Nu sunt destule, a spus Gunilla. Nu pentru Ragnarok.

M-a condus de-a lungul coridorului cu Mărunțișuri Scandinave spre o ușă metalică pe care scria: ACCESUL INTERZIS PERSOANELOR NEAUTORIZATE.

A băgat o cheie în broască.

— Sunt puțini cei cărora le arăt asta. E prea tulburător.

— Sper că nu e tot o perdea de foc?

— E mai rău.

În spatele ușii erau niște scări. Apoi, alte scări. Apoi, alte scări. Până am ajuns sus am pierdut șirul etajelor urcate. Picioarele mele vânjoase de einherjar erau moi ca niște paste prea fierte.

Până la urmă am ieșit pe un balcon îngust.

— Asta, a zis Gunilla, e priveliștea mea preferată.

Nu i-am putut răspunde. Eram prea ocupat să nu mor de amețeală.

Balconul se întinde de jur-împrejurul acoperișului de deasupra Sălii celor uciși. Crengile de sus ale copacului Laeradr se ridicau în aer, alcătuind o cupolă verde de mărimea Navetei Spațiale Pământ din Epcot Center. Înăuntru, jos de tot, angajații hotelului mișunau pe lângă mese ca niște termite, aranjând sala pentru cină.

De la marginea exterioară a balconului, acoperișul Walhallei, făcut din scuturi de aur care străluceau roșii în lumina soarelui de la apus. Mă simțeam de parcă stăteam pe suprafața unei planete de metal.

— De ce nu le arăți asta oamenilor? am întrebat. Este… intimidant, bineînțeles, dar e și frumos.

— Privește aici.

Gunilla m-a tras într-un punct de unde mă puteam uita în jos printre două secțiuni ale acoperișului.

Am crezut c-o să-mi iasă ochii din cap. Mi-am amintit de prezentarea pe care ne-o făcuse odată profesorul de științe dintr-a șasea despre dimensiunile universului. Ne-a explicat cât de mare era Pământul, apoi ne-a spus că era minuscul în comparație cu sistemul solar, care, la rândul lui, era minuscul în

comparație cu galaxia și așa mai departe, până am ajuns să mă simt la fel de important ca un fir de praf la subțioara unui purice.

De jur-împrejurul Valhallei, strălucind până la orizont, se întindea un oraș de palate, fiecare la fel de mare și de impresionant ca hotelul.

— Asgard, a zis Gunilla. Tărâmul zeilor.

Am văzut acoperișurile făcute din lingouri de argint, ușile manufacturate de bronz care erau atât de mari încât pe ele putea intra un bombardier B-1, turnurile solide de piatră care străpungeau norii. Străzile pavate cu aur. Fiecare grădină era mare cât Portul Boston. Și întregul oraș era înconjurat de metereze albe față de care, prin comparație, Marele Zid Chinezesc arăta ca gardul unui țarc pentru bebeluși.

În zare, cel mai mare bulevard al orașului trecea printr-o poartă în zid. Pe cealaltă parte, pavajul se dizolva într-o lumină multicoloră – un drum de foc în culorile curcubeului.

— Bifrost, a spus Gunilla. Podul-curcubeu care leagă Asgardul de Midgard.

Auzisem de Podul Bifrost. În cartea mea cu mituri pentru copii era desenat un arc în șapte culori pastelate, cu iepurași fericiți care dansau la poalele lui. Lângă podul la care mă uitam *acum* nu era niciun iepuraș fericit. Era înspăimântător. Semăna cu un curcubeu așa cum o explozie nucleară seamănă cu o ciupercă.

— Numai zeii îl pot traversa, a spus Gunilla. Oricine altcineva ar lua foc de cum ar pune piciorul pe pod.

— Dar… noi suntem *în* Asgard?

— Desigur. Walhalla e una dintre sălile lui Odin. De aceea, în interiorul hotelului, einherjarii sunt nemuritori.

— Deci poți coborî acolo să-i vezi pe zei, să vinzi prăjiturele din ușă în ușă sau orice altceva?

Gunilla și-a strâns buzele.

— Nici acum, când ai Asgardul în fața ochilor, n-ai niciun pic de respect.

— Nu prea, nu.

— N-avem voie să vizităm orașul zeilor fără permisiunea clară a lui Odin, cel puțin nu până la venirea Ragnarok-ului, când vom apăra porțile.

— Dar poți zbura.

— Este interzis să mergi acolo. Dacă aș încerca, aș cădea din cer. Nu înțelegi ideea, Magnus. Mai uită-te o dată la oraș. Ce vezi?

Am scanat orașul, încercând să văd dincolo de argint, de aur și de arhitectura impozantă și apăsătoare. La o fereastră, draperiile bogate atârnau zdrențuite. De-a lungul străzilor vasele pentru foc erau goale, nu ardea niciun foc în ele. Statuile dintr-o grădină erau complet năpădite de spini. Străzile erau pustii. În nicio casă nu mai ardea focul.

— Unde e toată lumea? am întrebat.

— Exact. N-aș vinde prea multe prăjiturele.

— Vrei să spui că zeii *au plecat*?

Gunilla s-a întors spre mine, cu ciocanele strălucindu-i portocalii în lumina apusului.

— S-ar putea ca unii să doarmă. Alții străbat cele Nouă Lumi. Unii mai apar, din când în când. Adevărul e că nu știm ce se întâmplă. Sunt în Walhalla de cinci sute de ani și nu i-am mai văzut niciodată pe zei atât de liniștiți, de amorțiți. În ultimii doi ani…

A rupt o frunză de pe o creangă de jos a copacului Laeradr.

— Acum doi ani ceva s-a schimbat. Walkiriile și șefii de clan au simțit asta. Barierele dintre cele Nouă Lumi au început să slăbească. Uriașii de gheață și de foc au început să atace mai des Midgardul. Monștrii din Helheim au pătruns în lumea celor vii. Zeii s-au retras fără niciun cuvânt. Cam pe-atunci a devenit Samirah walkirie – a fost ultima dată când l-am văzut pe Odin. Tot atunci a murit și mama ta.

Un corb se învârtea deasupra noastră. Au mai apărut doi. M-am gândit la mama – cum obișnuia să glumească pe seama păsărilor de pradă care ne urmăreau în drumeții. „Își închipuie că suntem morți. Repede, pune-te pe dansat!”

Acum nu-mi ardea de dans. Îmi venea să împrumut ciocanele Gunillei și să dobor păsările cu ele.

— Crezi că există o legătură între toate lucrurile astea? am întrebat.

— Știu doar că… că suntem prost pregătiți pentru Ragnarok. Apoi ai venit *tu.* Nornele rostesc avertismente teribile, te numesc Vestitorul Lupului. Nu e bine, Magnus. S-ar putea ca Samirah al-Abbas să te fi urmărit în toți anii ăștia, așteptând momentul potrivit pentru a te strecura în Walhalla.

— Să mă *strecoare*?

— Cei doi prieteni ai tăi de pe pod, cei care te-au supravegheat de când ai ajuns pe străzi, probabil lucrau pentru ea.

— Adică Blitz și Hearth? Sunt boschetari.

— Zici? Nu ți se pare ciudat că au avut așa mare grijă de tine?

Îmi venea să-i spun să se ducă la Helheim, dar, într-adevăr, Blitz și Hearth mi s-au părut mereu un pic... neobișnuiți. Dar când trăiești pe străzi granița dintre normal și anormal e fragilă.

Gunilla m-a luat de braț.

— Magnus, la început n-am crezut, dar dacă cel de pe pod chiar a fost Surt, dacă chiar ai găsit Sabia Verii... atunci ești folosit de forțele răului. Dacă Samirah al-Abbas vrea să recuperezi sabia, atunci tocmai asta *nu* trebuie să faci. Rămâi în Walhalla. Lasă-i pe șefii de clan să-și bată capul cu profeția. Jură că așa vei face și o să pun o vorbă bună pentru tine la șefii de clan. O să-i conving că se poate avea încredere în tine.

— Altfel?

— Doar atât îți spun: mâine dimineață, șefii de clan își vor anunța decizia în legătură cu ce te așteaptă. Dacă nu putem avea încredere în tine, atunci va trebui să luăm măsuri de precauție. Trebuie să știm de partea cui ești.

M-am uitat în jos la străzile de aur pustii. Mi-am amintit cum mă trăgea Sam Al-Abbas după ea prin vidul rece, riscându-și cariera, pentru că m-a considerat curajos. „Ai potențial, Magnus Chase. Nu mă dezamăgi”. Apoi s-a evaporat în sala de ospețe pentru că Gunilla a editat materialul filmat.

Mi-am tras brațul din strânsoarea Gunillei.

— Ai spus că Frey reprezintă calea de mijloc dintre foc și gheață. Poate că n-ar trebui să aleg o parte sau alta. Poate că nu vreau să aleg o extremă.

Expresia Gunilla a devenit glacială.

— Pot fi un dușman redutabil, Magnus Chase. Te mai avertizez o singură dată: dacă urmezi planurile lui Loki, dacă vei grăbi venirea Ragnarok-ului, te voi distruge.

Am încercat s-o privesc în ochi și să ignor că-mi bubuia inima în piept.

— O să țin minte.

Dedesubt, cornul care anunța cina a răsunat în sala de mese.

— Turul s-a încheiat, m-a anunțat Gunilla. De acum înainte, n-o să te mai îndrum, Magnus Chase.

A sărit peste marginea balconului și a zburat, printre crengi, lăsându-mă să-mi găsesc singur drumul înapoi. Fără GPS.

Capitolul 22

Prietenii mei cad dintr-un copac

Din fericire, un *berserker* prietenos m-a găsit rătăcind prin spa-ul de la etajul o sută doisprezece. Își făcuse pedichiura („Doar pentru că omori oameni nu înseamnă că și picioarele tale ar trebui s-o facă!”) și m-a condus bucuros înapoi la lifturi.

Când am ajuns în sala de mese, cina era în plină desfășurare. Mi-am croit drum spre X, care era ușor de reperat chiar și în acea mulțime, și m-am alăturat colegilor de la etajul nouăsprezece.

Am schimbat povești despre lupta de dimineață.

— Am auzit că ai folosit alf seidr! a spus Tare ca Piatra. Impresionant!

Aproape uitasem de explozia de energie care le smulsese celorlalți armele din mâini.

— Da… ăăă… ce anume e *alf seidr*?

— Magie elfică, a răspuns Mallory. O viclenie vrăjitorească a celor din tribul Vanir, nedemnă de un războinic adevărat.

Mi-a tras un pumn în braț.

— Deja te plac mai mult.

Am schițat un zâmbet, deși nu știam cum reușisem să folosesc magia elfică. Din câte știam, nu eram elf. M-am gândit cum rezistam la temperaturi extreme și cum o vindecasem pe Gunilla în lift… Și asta era tot alf seidr? Poate că mi se trăgea de la faptul că eram fiul lui Frey, deși nu înțelegeam ce legătură ar putea fi între puteri.

T.J. m-a felicitat că am cucerit culmea dealului. X m-a felicitat că am supraviețuit mai mult de cinci minute.

Era plăcut să simt că fac parte dintr-un grup, dar n-am fost atent la ce discutau. Încă îmi vâjâia capul după turul făcut cu Gunilla și după visul cu Loki pe tronul lui Odin.

La masa principală, Gunilla îi șoptea din când în când ceva lui Helgi, iar managerul mă privea încruntat. Mă tot așteptam să mă strige și să mă pună să-i cojesc boabele de struguri

împreună cu Hunding, dar bănuiesc că se gândea la o pedeapsă mai bună.

„Mâine dimineață”, mă avertizase Gunilla, „va trebui să luăm măsuri de precauție”.

După cină, doi nou-veniți au fost primiți în Walhalla. Se putea vedea în imagini că acționaseră așa cum trebuia, plini de curaj. N-a apărut nicio Nornă. N-a fost izgonită nicio walkirie acoperită de rușine. Nu s-a tras în niciun fund cu săgeți chițăitoare.

În timp ce mulțimea se scurgea din sala de mese, T.J. m-a bătut pe umăr.

— Odihnește-te. Mâine te așteaptă o altă moarte glorioasă!

— Iupii!

M-am întors în cameră, dar n-am putut să adorm. Mi-am petrecut ore întregi învârtindu-mă prin încăpere ca un animal de la grădina zoologică. Nu voiam să aștept judecata șefilor de clan de a doua zi dimineața. Văzusem cât de înțelept judecaseră când au exilat-o pe Sam.

Dar ce alternativă aveam? Să mă furișez prin hotel deschizând uși la întâmplare în speranța că voi găsi una care să mă ducă înapoi în Boston? Chiar dacă reușeam, n-aveam nicio garanție că mi s-ar permite să mă întorc la viața mea de lux, de copil al străzii. Gunilla sau Surt sau alt scandinav periculos m-ar fi găsit din nou.

„Trebuie să știm de partea cui ești”, mi-a spus Gunilla.

Eram de partea *mea.* Nu voiam să am de-a face cu sfârșitul viking al lumii, dar ceva îmi spunea că era prea târziu. Mama murise în urmă cu doi ani, cam în aceeași perioadă în care se petrecuseră o grămadă de alte chestii neplăcute în cele Nouă Lumi. La norocul meu, trebuia să existe o legătură. Dacă voiam să i se facă dreptate mamei – dacă voiam să aflu ce s-a întâmplat cu ea – nu puteam să mă ascund din nou sub un pod.

Dar nici nu puteam pierde timpul prin Walhalla, luând lecții de suedeză și urmărind prezentări în PowerPoint despre uciderea trolilor.

Pe la cinci dimineața am renunțat la ideea de a mai adormi. M-am dus la baie să mă spăl pe față. Pe suport atârnau prosoape curate. Gaura din perete fusese reparată. M-am întrebat dacă fusese reparată prin magie sau dacă vreun amărât rezolvase problema ca pedeapsă primită de la șefii de clan. Poate că a doua zi urma să acopăr eu cu glet pereți de rigips.

M-am dus în atriu și m-am uitat la stele printre crengile copacilor. M-am întrebat la care cer mă uitam – la care lume, la care constelații.

Crengile s-au mișcat. O siluetă întunecată, cu înfățișare omenească, a căzut din copac și mi-a aterizat la picioare cu o bufnitură zdravănă.

— Au! s-a văitat. Gravitație ticăloasă!

Vechiul meu amic Blitz zăcea pe spate, gemând și strângându-și la piept brațul stâng.

Încă o persoană a aterizat ușor pe iarbă – Hearth, era îmbrăcat, ca de obicei, în haine de piele neagră și o eșarfă cu dungi, ca o acadea. M-a salutat prin semne: „Bună”.

M-am uitat la ei.

— Ce… Cum ați…?

Pe față mi-a apărut un rânjet. N-am fost niciodată mai fericit să văd pe cineva.

— Brațul! a lătrat Blitz. Rupt!

— În regulă.

Am îngenuncheat, încercând să mă concentrez.

— Cred că îl pot vindeca.

— *Crezi*?

— Stai așa… Ți-ai schimbat înfățișarea?

— Te referi la *garderobă*?

— Păi, da.

Nu-l mai văzusem niciodată pe Blitz să arate atât de bine.

Părul lui răvășit era spălat și pieptănat pe spate, barba tunsă. Sprâncenele unite ca de om primitiv erau pensate și epilate cu ceară. Doar nasul strâmb nu-i fusese corectat cu ajutorul cosmeticii.

Cât despre haine, se pare că jefuise mai multe magazine de lux de pe strada Newbury. Cizmele erau din piele de aligator. Costumul de lână neagră îi venea ca turnat pe trupul îndesat de un metru șaizeci și cinci și se potrivea de minune cu tenul lui închis la culoare. Pe sub sacou se vedea o vestă gri cu model *paisley*[5] și un ceas de aur cu lanț, o cămașă turcoaz și o cravată bolo[6]. Arăta ca un cowboy foarte scund, foarte dichisit și pus pe rele.

---

[5] Model de imprimeu sub formă de frunză sau de lacrimă, cu origini iraniene.

[6] Șnur din piele trecut printr-o bucată de metal ornată, specifică regiunilor vestice din S.U.A.

Hearth a bătut din palme ca să-mi atragă atenția. M-a întrebat prin semne: „Braț. Vindeci?”

— Corect. Îmi cer scuze. Mi-am pus ușor mâna pe brațul lui Blitz. Simțeam fractura de sub piele. M-am folosit de voință ca s-o vindec. *Clic.* Blitz a țipat când osul a sărit la locul lui.

— Încearcă să-l miști, am spus.

Blitz și-a mișcat brațul. Durerea de pe chip i-a dispărut, făcând loc surprizei.

— Chiar a funcționat!

Hearth părea chiar mai șocat. M-a întrebat: „Magie? Cum?”

— Și eu m-am întrebat, am răspuns. Băieți, nu mă înțelegeți greșit, mă bucur să vă văd. Dar de ce ați căzut din copacul meu?

— Puștiule, mi-a zis Blitz, în ultimele douăzeci și patru de ore ne-am cățărat prin Arborele Lumii căutându-te. Azi-noapte am crezut că te-am găsit, dar…

— Se prea poate, am spus. Chiar înainte de răsăritul soarelui am auzit ceva mișcându-se printre crengi.

Blitz s-a întors spre Hearth.

— Ți-am *spus* că am nimerit camera!

Hearth și-a dat ochii peste cap și a făcut niște semne, dar prea rapid ca să le înțeleg.

— O, te rog, a spus Blitz. Ideea ta, ideea mea – ce importanță mai are. Bine că suntem aici și Magnus trăiește! Bine, de fapt e mort. Dar trăiește. Poate că șeful n-o să ne omoare!

— Șeful? am întrebat.

Blitz a început să clipească mai des, de parcă avea un tic.

— Da. Trebuie să-ți mărturisim ceva.

— De fapt, nu sunteți boschetari. Seara trecută, un șef de clan v-a văzut în filmare și…

„Filmare?” m-a întrebat Hearth prin semne.

— Da. „Prin ochii walkiriilor”. Mă rog, șeful de clan a zis că sunteți un pitic și un elf. Bănuiesc – am arătat spre Blitz – că tu ești piticul?

— Tipic, a bombănit Blitz. Presupui că sunt pitic pentru că sunt scund.

— Deci nu tu ești piticul?

A oftat.

— Ba da. Eu sunt piticul.

— Iar tu…

M-am uitat la Hearth, dar nu-mi ieșeau vorbele pe gură. Petrecusem doi ani alături de tipul ăsta. Mă învățase înjurături în limbajul semnelor. Mâncaserăm împreună *burrito* din coșurile de gunoi. Ce elf face asta?

„E-L-F”. Hearth a gesticulat fiecare literă în parte. „Uneori, se scrie A-L-F”.

— Dar… nu arătați prea diferit de oameni.

— De fapt, a spus Blitz, oamenii nu arată diferit de pitici și elfi.

— Nu-mi vine să cred că purtăm discuția asta, dar tu nu ești *așa* de scund. Adică, pentru un pitic. Poți trece drept om normal, mic de statură.

— Cum de fapt a și fost, a zis Blitz, vreme de doi ani. Piticii au înălțimi diferite, la fel ca oamenii. Eu sunt un *svartalf.*

— Un sfert elf?

— Of! Destupă-ți urechile, băiete. Un *svartalf.* Înseamnă *elf negru.* Sunt din *Svartalfheim.*

— Ăăă… parcă tocmai ai spus că ești pitic.

— Elfii negri nu sunt de fapt elfi, puștiule. Ăsta e… cum să spun? Un termen impropriu. Suntem o categorie de gnomi.

— Ce să zic, m-ai lămurit.

Hearth a schițat un zâmbet, ceea ce, în cazul lui, era ca și cum s-ar fi tăvălit pe jos de râs. A gesticulat: „Sfert elf”.

Blitz s-a făcut că nu-l vede.

— Svartalfii sunt mai înalți decât media piticilor din Nidavellir. În plus, suntem al naibii de frumoși. Dar asta n-are importanță acum. Hearthstone și cu mine am venit să te ajutăm.

— Hearthstone?

Hearth a încuviințat din cap. „Numele meu complet. El este B-L-I-T-Z-E-N”.

— Puștiule, nu avem prea mult timp. Te-am supravegheat în ultimii doi ani ca să te protejăm.

— Pentru că v-a cerut-o șeful vostru.

— Corect.

— Și cine e șeful vostru?

— Asta e… secret. Dar e unul dintre băieții buni. E șeful organizației noastre, care se dedică amânării sosirii Ragnarok-ului cât mai mult posibil. Iar tu, prietene, ai fost proiectul lui cel mai important.

— Deci, lasă-mă să ghicesc… nu lucrați pentru Loki?

Blitzen și-a luat un aer indignat. Hearth a gesticulat una dintre înjurăturile pe care o învățasem de la el.

— E nedrept să spui asta, puștiule.

Blitzen părea cu adevărat rănit.

— M-am îmbrăcat zi de zi ca un boschetar, timp de doi ani, pentru tine. Mi-am ignorat igiena personală. Știi cât a trebuit să stau în baia cu bule în fiecare dimineață ca să scap de *putoare*?

— Îmi pare rău. Deci… ați lucrat cu Samirah, walkiria?

Hearthstone a mai gesticulat o înjurătură. „Cea care te-a adus aici? Nu. Ea ne-a îngreunat misiunea”.

De fapt, a gesticulat doar: „EA. LUAT. TU. FĂCUT. DIFICIL. NOI”. Dar mă pricepeam la interpretatul semnelor.

— Nu trebuia să mori, puștiule, a spus Blitzen. Treaba noastră era să te protejăm. Dar acum… ei bine, ești un einherjar. Poate că totuși vei reuși. Trebuie să te scoatem de aici. Trebuie să găsim sabia aia.

— Să mergem, atunci, am spus.

— Hai să nu ne certăm, a spus Blitzen. Știu că acum ești în raiul războinicilor și totul e foarte nou și interesant pentru tine…

— Blitz, am spus că merg.

Piticul a mijit ochii.

— Dar îmi pregătisem un discurs.

— Nu e nevoie. Am încredere în tine.

Știți ce era mai ciudat? Că chiar aveam.

Poate că Blitzen și Hearthstone erau niște hărțuitori profesioniști, care mă supravegheaseră în numele unei organizații secrete anti-Ragnarok. Poate că se gândiseră să mă protejeze atacându-l pe stăpânul uriașilor de foc cu jucării ieftine de plastic. Poate că nici nu făceau parte din aceeași specie ca mine.

Dar mi-au fost alături cât am trăit pe străzi. Erau cei mai buni prieteni ai mei. Da… Așa de praf era viața mea.

— Bine, atunci.

Blitzen și-a scuturat firele de iarbă de pe vestă.

— Ne vom cățăra din nou în Arborele Lumii înainte să…

De undeva de mai sus s-a auzit un lătrat puternic care a răsunat în toată camera. Un sunet scos parcă de un Boston terrier turbat de trei tone care s-a înecat cu un os de mamut.

Hearthstone a căscat ochii. Sunetul a fost atât de puternic încât probabil a simțit vibrațiile prin pantofi.

— Zeii atotputernici!

Blitzen m-a apucat de braț. Împreună cu Hearthstone, m-a scos din atriu.

— Spune-mi, te rog, puștiule că știi și altă ieșire din hotelul ăsta. Pentru că *nu* ne vom folosi de copac.

Un alt lătrat a zguduit camera. Câteva crengi au căzut pe jos.

— Ce… ce-i acolo? am întrebat cu genunchii tremurând.

Mi-am amintit profeția Nornelor, care mă numiseră vestitorul răului.

— E… Lupul?

— O, mult mai rău, a spus Blitzen. E Veverița.

Capitolul 23

Mă reciclez

Când îți spune cineva: „E Veverița”, nu mai stai la discuții. Fugi. Lătratul ăla era suficient să te facă să-ți pierzi mințile.

În drum, am înhățat sabia primită la hotel. Din moment ce purtam pijamalele de mătase verde din Walhalla, mă îndoiam că voi avea nevoie de ea. Dacă trebuia să lupt cu cineva, ar fi murit de râs înainte să scot eu sabia.

Am țâșnit pe hol unde i-am găsit pe T.J. și Mallory cu ochii cârpiți de somn și îmbrăcați în grabă.

— Ce s-a auzit? m-a întrebat Mallory încruntată. Ce caută la tine în cameră un pitic și un elf?

— VEVERIȚA! a țipat Blitzen, trântind ușă în urma lui.

Hearth a spus același lucru în limbajul semnelor – un gest care semăna tulburător de tare cu niște mandibule care sfâșie-n carne.

T.J. arăta de parcă ar fi fost pălmuit.

— Magnus, ce-ai făcut?

— Trebuie să ies din hotel. *Acum.* Vă rog, nu încercați să ne opriți.

Mallory a înjurat într-o limbă care era probabil gaelica. Micul nostru grup de pe hol forma o adevărată Organizație a Națiunilor Unite a înjurăturilor.

— Nu vă vom sta în cale, a spus ea. O să ne alegem cu zeci de ani de muncă la spălătorie, dar o să vă ajutăm.

M-am uitat la ea.

— De ce? Mă știi de mai puțin de-o zi.

— Destul cât să-mi dau seama că ești un idiot, a bombănit ea.

— Ce încearcă să spună, a intervenit T.J., e că colegii de etaj se ajută întotdeauna unii pe alții. O să vă ajutăm să scăpați.

Ușa camerei mele s-a zgâlțâit. De la plăcuța cu numele au pornit o mulțime de fisuri. O suliță decorativă a căzut de pe peretele holului.

— X! a strigat T.J. Ajutor!

Ușa Omului-Trol a fost smulsă din țâțâni. X a apărut pe hol, mișcându-se greoi, de parcă ar fi stat pregătit la ușă, așteptând să fie chemat.

— Da?

T.J. a arătat cu degetul.

— Ușa lui Magnus. Veverița.

— Bine.

X s-a îndreptat spre ușă și s-a proptit cu spatele în ea. Ușa s-a zguduit din nou, dar X nu s-a lăsat. Dinăuntru se auzeau lătrături furioase.

Gunderson Tare ca Piatra a ieșit împleticindu-se din camera lui, doar cu niște boxeri cu fețe zâmbitoare și cu securile cu două tăișuri în mâini.

— Ce se întâmplă?

S-a uitat urât la Blitz și Hearth.

— Să-i omor pe pitic și pe elf?

— Nu! a lătrat Blitzen. Nu-i omorî pe pitic și pe elf!

— Sunt cu mine, am spus. Plecăm.

— Veverița, i-a explicat T.J.

Gunderson a ridicat din sprâncenele stufoase.

— Veverița, adică *acea* veveriță?

— *Acea* veveriță, a încuviințat Mallory. Iar eu sunt înconjurată de idioți sadea.

Pe hol a apărut un corb. A aterizat pe cea mai apropiată lampă și a cârâit la mine acuzator.

— Minunat, a zis Mallory. Corbii i-au simțit pe prietenii tăi. Walkiriile nu vor întârzia să apară.

Dinspre lifturi s-au auzit urletele a șase lupi.

— Iar ăștia sunt lupii lui Odin, a spus Tare ca Piatra. Sunt foarte prietenoși dacă nu intri fraudulos în hotel sau dacă nu vrei să pleci fără permisiune, caz în care te sfâșie.

Am lăsat să-mi scape un suspin deloc bărbătesc. Puteam accepta să fiu ucis de o veveriță sau de o armată de walkirii sau chiar de încă o secure înfiptă în cap, dar nu de lupi. Simțeam cum mi se înmoaie picioarele.

— Blitz și Hearth, am zis cu vocea tremurândă, mai este oare vreo alarmă pe care să nu o fi declanșat?

„Nu e corect”, a gesticulat Hearth. „Am evitat minele din copac”.

— Minele din copac?

Nu eram sigur că l-am înțeles corect.

Gunderson Tare ca Piatra a ridicat securea.

— Îi încetinesc eu pe lupi. Mult noroc, Magnus!

A pornit la atac strigând „Moarte!”, îmbrăcat în boxerii lui cu fețe zâmbitoare.

Mallory s-a înroșit la față – de jenă sau încântare, nu puteam spune.

— Rămân aici cu X în caz că iese Veverița, a zis ea. T.J., du-i tu la reciclare.

— Bine.

— Reciclare? a întrebat Blitz.

Mallory și-a scos sabia.

— Magnus, nu pot spune că mi-a făcut plăcere. Ești ca o durere în *nári*[7]. Acum du-te.

Ușa camerei s-a cutremurat din nou. Din tavan a căzut tencuială.

— Veverița e puternică, a mormăit X. Grăbiți-vă!

T.J. și-a fixat baioneta.

— Să mergem.

Ne-a condus pe coridor, cu haina de unionist trasă peste pijama. Ziceai că doarme cu haina aia pe el. În spatele nostru, lupii urlau și Gunderson Tare ca Piatra răcnea în vechea limba antică a vikingilor.

În timp ce fugeam, câțiva einherjari au deschis ușile să vadă ce se întâmplă. Când l-au văzut pe T.J. cu baioneta au intrat la loc.

Stânga, dreapta, dreapta, stânga – am pierdut socoteala virajelor. Pe lângă noi a mai trecut un corb, croncănind furios. Am încercat să-l lovesc.

— Nu, m-a avertizat T.J. Sunt animalele sacre ale lui Odin.

Tocmai treceam de un cot când am auzit o voce:

— MAGNUS!

Am făcut greșeala să întorc capul.

În stânga noastră, la cincisprezece metri distanță, Gunilla stătea îmbrăcată în armură completă, cu câte un ciocan în fiecare mână.

— Dacă mai faci un pas, a mârâit ea, te distrug.

T.J. s-a uitat la mine.

---

[7] „Vintre” în islandeză.

— Voi trei mergeți mai departe. Faceți prima la dreapta și veți găsi un tobogan pe care scrie „Reciclare”. Aruncați-vă pe el.

— Dar…

— N-avem timp.

T.J. a zâmbit.

— Du-te și omoară niște soldați confederați și pentru mine – sau monștri sau ce-or fi.

Și-a îndreptat pușca spre walkyrie, a strigat: „Cincizeci și patru Massachusetts!” apoi a atacat.

Hearth m-a apucat de braț și m-a tras după el. Blitz a găsit toboganul de reciclare și a deschis capacul.

— Dați-i drumul!

Hearthstone și-a dat drumul cu capul înainte.

— Tu urmezi, puștiule, a spus piticul.

Am ezitat. Mirosul care ieșea din tobogan mi-a amintit de zilele când scotoceam prin pubele. Dintr-odată, facilitățile din Hotelul Walhalla nu mi s-au mai părut așa de rele.

Apoi am auzit urletele lupilor, mai aproape de data asta, și m-am reciclat.

Capitolul 24

O sarcină ați avut și voi

Se pare că deșeurile reciclabile din Walhalla ajungeau pe a patra bază a terenului de baseball din Fenway, ceea ce ar explica problemele pe care le avea echipa Red Sox cu jucătorii din linia ofensivă.

Hearthstone se pregătea să se ridice când am aterizat peste el și l-am pus la pământ. Până să mă adun de-acolo, Blitzen a căzut pe pieptul meu. L-am împins de pe mine și m-am rostogolit mai încolo ca să nu mă mai trezesc cu altcineva picând din cer peste mine.

M-am ridicat abia, abia.

— De ce suntem în Parcul Fenway?

— Nu mă întreba.

Blitzen a oftat mohorât. Frumosul lui costum de stofă arăta de parcă ar fi trecut prin tractul digestiv al unui melc.

— Se știe că ieșirile din Walhalla nu funcționează cum trebuie. Măcar suntem în Midgard.

Rândurile de scaune roșii erau goale și în jur era liniște, ceea ce semăna tulburător de mult cu Sala de ospețe a celor uciși înainte să-și facă einherjarii apariția. Terenul era acoperit de prelate înghețate care scârțâiau sub pașii noștri.

Trebuie să fi fost în jur de șase dimineața. La est, cerul de-abia începea să se facă gri. Când respiram, scoteam aburi.

— De cine am fugit? am întrebat. Ce fel de veveriță mutantă…

— Ratatosk, a spus Blitz. Năpasta din Arborele Lumii. Cine îndrăznește să se cațere pe crengile copacului Yggdrasil trebuie, mai devreme sau mai târziu, să dea ochii cu monstrul. Consideră-te norocos că ai scăpat.

Hearthstone a arătat spre cerul luminat de răsăritul soarelui. A gesticulat: „Soare. Rău pentru Blitzen”.

Blitz a privit printre gene.

— Ai dreptate. După experiența de pe pod, nu mă mai pot expune direct.

— Ce vrei să spui?

M-am uitat mai atent la fața lui.

— Devii pământiu.

Blitzen mi-a evitat privirea, dar era foarte clar. Avea obrajii de culoarea lutului umed.

— Poate ai observat, puștiule, că nu prea stau cu tine în timpul zilei.

— Eu… Da. Hearth era în tura de zi. Tu pe timp de noapte.

— Exact. Piticii sunt ființe subterane. Lumina soarelui e mortală pentru noi. Atenție, nu e la fel de mortală cum este pentru *troli.* O pot suporta un pic, dar dacă stau prea mult afară încep să mă… ăăă… pietrific.

Mi-am amintit de lupta de pe Podul Longfellow, de felul în care apăruse Blitzen: pălărie cu boruri largi, haină, mănuși, ochelari de soare – o ținută ciudată, mai ales în combinație cu indicatorul pe care scria FACEȚI LOC RĂȚUȘTELOR.

— Dacă pui ceva pe tine, vei fi bine?

— Ajută. Haine groase, protecție solară etc. Dar pentru moment – a arătat spre hainele de pe el – nu sunt pregătit. Mi-am lăsat pachetul cu haine de schimb în Arborele Lumii.

Hearthstone a gesticulat: „După pod, i s-au pietrificat picioarele. Nu umblăm până la lăsarea serii”.

Mi s-a pus un nod în gât. Încercarea lui Blitz și Hearth de a mă proteja pe Podul Longfellow fusese ridicolă, dar măcar *au încercat.* Blitzen își riscase viața prin simplul fapt că stătuse acolo în lumina zilei.

Chiar dacă aveam multe întrebări, chiar dacă viața (moartea?) mea era complicată în acel moment, faptul că Blitzen era din nou în pericol de dragul meu m-a făcut să-mi regândesc prioritățile.

— Hai să mergem într-un loc întunecos, am spus.

Cea mai la îndemână variantă era Green Monster – celebrul zid de blocare a loviturilor, înalt cât un bloc cu patru etaje, care se ridica de-a lungul terenului exterior din stânga. Mai fusesem odată în spatele lui, într-o excursie cu școala pe când eram în clasa întâi, parcă. Mi-am amintit că sub tabela de marcaj erau niște uși de serviciu.

Am găsit una descuiată și ne-am strecurat înăuntru.

Nu era mare lucru de văzut – doar schele metalice, o grămadă de cartoane verzi cu numere agățate pe pereți și stâlpii de

beton ai stadionului tatuați dintotdeauna cu graffiti. Însă spațiul îndeplinea o cerință importantă: era întuneric.

Blitzen s-a așezat pe o grămadă de saltele și și-a scos cizmele. Din ele au căzut ghinde. Avea ciorapi gri, cu model paisley, ca vesta.

Șosetele m-au uimit la fel de tare ca lucrurile văzute în Walhalla.

— Blitz, ce-i cu ținuta asta? Ești așa de… ferches.

S-a umflat în pene.

— Mulțumesc, Magnus. Nu mi-a fost ușor să mă îmbrac ca un boschetar în ultimii doi ani. Fără supărare, bineînțeles.

— Bineînțeles.

— Așa mă îmbrac eu de obicei. Țin foarte mult la cum arăt. Recunosc că am o mică pasiune pentru modă.

Hearth a scos un sunet, ceva între un strănut și un pufnet. A gesticulat: „Mică?”

— O, ține-ți gura! a bombănit Blitz. Cine ți-a cumpărat eșarfa aia, hm?

S-a întors spre mine căutând să-l susțin.

— I-am spus lui Hearth că are nevoie de o pată de culoare. Haine negre. Păr blond platinat. Eșarfa roșie cu dungi iese în evidență, nu crezi?

— Ăăă… sigur, am spus. Atâta timp cât nu trebuie s-o port *eu.* Eșarfa sau șosetele cu model paisley.

— Nu vorbi prostii. Materialele cu imprimeuri ți-ar sta groaznic.

Blitz s-a uitat la una dintre cizme și s-a încruntat.

— Despre ce vorbeam?

— Ce zici să vorbim despre cum m-ați supravegheat în ultimii doi ani?

Hearth a gesticulat: „Ți-am spus. Șefu’.”

— Nu e Loki, am spus. E Odin, atunci?

Blitz a izbucnit în râs.

— Nu. *Capo* e chiar mai inteligent decât Odin. Îi place să acționeze în spatele scenei, să rămână în umbră. Ne-a desemnat pe noi să te supraveghem și… ăăă – și-a dres vocea – să te ținem în viață.

— A!

— Da.

Blitzen și-a scuturat ghindele din cealaltă gheată.

— O sarcină am avut și noi. Și am dat-o în bară. „Țineți-l în viață”, a spus Capo. „Supravegheați-l. Protejați-l dacă e cazul, dar nu vă amestecați în alegerile pe care le face. Are un rol important în plan”.

— În plan.

— Capo știe tot felul de lucruri. De exemplu viitorul. Face tot posibilul pentru a canaliza evenimentele în direcția corectă, pentru a împiedica haosul să pună stăpânire pe cele Nouă Lumi, care le-ar distruge.

— Pare un plan bun.

— Ne-a spus că ești fiul lui Frey. Nu ne-a dat detalii, dar a fost foarte insistent: ești foarte important, trebuie să fii protejat. Când ai murit… mă rog, mă bucur că te-am găsit în Walhalla. Poate că nu e totul pierdut. Acum trebuie să-i dăm raportul lui Capo și să primim noi ordine.

Hearthstone a gesticulat: „Și să sperăm că nu ne omoară”.

— Și asta.

Blitzen nu părea optimist.

— Chestia e, Magnus, că până nu vorbim cu șeful, nu-ți pot da prea multe detalii.

— Chiar dacă am un rol important în plan.

„De *asta* nu putem”, a gesticulat Hearth.

— Dar ce s-a întâmplat după ce am căzut de pe pod? Asta puteți să-mi spuneți?

Blitz și-a scos o frunză din barbă.

— Păi, Surt a dispărut în apă cu tine.

— Deci chiar a fost Surt.

— O, da. Trebuie să te felicit. Un muritor care-l doboară pe stăpânul uriașilor de foc? Chiar dacă ai murit, tot a fost impresionant.

— Deci… l-am omorât?

„De unde atâta baftă?”, a gesticulat Hearth.

— Da, a încuviințat Blitz. Dar uriașii de foc nu se descurcă în apa rece ca gheața. Îmi închipui că șocul impactului l-a trimis direct în Muspelheim. Și felul cum i-ai tăiat nasul… A fost genial. O să-i ia ceva timp să recapete suficientă putere pentru a călători între lumi.

„Câteva zile”, și-a dat Hearth cu părerea.

— Poate mai mult, a spus Blitz.

M-am uitat când la unul când la celălalt, două ființe non-umane care discutau despre călătoriile între lumi așa cum alții ar vorbi despre cât durează să repari un carburator.

— Voi ați scăpat cu bine, evident, am spus. Dar Randolph?

Hearthstone a strâmbat din nas.

„Unchiul tău. E enervant, dar e bine”.

— Ai salvat vieți, puștiule, a zis Blitzen. Mulți au fost răniți, s-au produs multe pagube, dar n-a murit niciun muritor – ăăă… cu excepția ta. Ultima dată când Surt a vizitat Midgardul, nu s-a terminat cu bine.

„Marele Incendiu din Chicago”, a gesticulat Hearth.

— Da, a confirmat Blitz. În orice caz, exploziile din Boston au ajuns la știri. Oamenii încă investighează. Se speculează că stricăciunile au fost provocate de meteoriți.

Îmi amintesc că, prima oară, și eu m-am gândit la asta. Și, mai târziu, m-am întrebat dacă toate fuseseră provocate de Surt.

— Dar zeci de oameni l-au văzut pe Surt pe pod! A existat cel puțin o filmare.

Blitz a ridicat din umeri.

— Ai fi uimit câte *nu* văd muritorii. Nu doar oamenii. La fel li se întâmplă și piticilor și elfilor. În plus, uriașii sunt experți în farmece.

— Farmece. Bănuiesc că nu te referi la cosmetice.

— Nu. Uriașii nu se pricep deloc la cosmetice. Când spun farmece, mă refer la iluzii. Uriașii sunt magici prin natura lor. Îți pot manipula simțurile chiar și fără intenție. O dată, un uriaș l-a făcut pe Hearthstone să creadă că sunt un *facocer* și Hearth era să mă ucidă.

„Nu mai vorbi despre *facocer*” l-a rugat Hearthstone.

— În fine, a zis Blitz, ai căzut în râu și ai murit. Echipa de intervenție ți-a recuperat trupul, dar…

— Trupul meu…

Hearthstone a scos din buzunarul hainei un articol decupat dintr-un ziar și mi l-a întins.

Mi-am citit necrologul. Iată-mă într-o poză făcută cu foștii mei colegi în clasa a cincea – cu părul în ochi, zâmbind stânjenit de parcă spuneam „ce caut eu aici” și cu un tricou jerpelit cu Dropkick Murphys. Nu se spuneau prea multe în necrolog. Nimic despre faptul că dispărusem cu doi ani în urmă, că locuisem pe

străzi, că-mi murise mama. Doar atât: „A pierit înainte de vreme. În urma lui rămân doi unchi și o verișoară. Va avea loc o ceremonie privată”.

— Dar corpul meu e aici, am spus, atingându-mi pieptul. *Am* corp.

— Un corp nou și îmbunătățit, a încuviințat Blitz, pipăindu-mi bicepșii admirativ. Ți-au recuperat vechiul corp. Hearth și cu mine am scotocit râul la rândul nostru. Nici urmă de Surt. Mai rău… nici urmă de sabie. Dacă nu e din nou pe fundul râului…

— E posibil s-o fi găsit Randolph? am întrebat.

Hearthstone a clătinat din cap. „L-am urmărit. Nu e la el”.

— Atunci Surt are sabia, mi-am dat cu presupusul.

Blitz s-a cutremurat.

— Hai să nu tragem concluzia asta. Se prea poate să fie la un loc cu vechiul tău corp.

— De ce ar fi acolo?

Blitz a arătat spre Hearth.

— Întreabă-l. El e expertul în magie.

„E greu de explicat prin semne”, a gesticulat Hearth. Săbiile magice rămân lângă stăpân. Tu ai revendicat-o”.

— Dar… n-am făcut asta.

„Ai invocat-o”, a gesticulat Hearth. Tu ai ținut-o primul în mână, înaintea lui Surt. Să sperăm că asta înseamnă că n-a ajuns la Surt. Nu știu de ce n-a ajuns și sabia în Walhalla”.

— N-aveam sabia în mână când am căzut în râu, am spus. Am scăpat-o.

— A!

Blitz a dat din cap. Poate de asta. Însă, în mod tradițional sabia trebuie să ajungă în mormânt sau să fie arsă pe rug, odată cu tine. Așa că există posibilitatea să se materializeze lângă trupul tău mort. Trebuie să aruncăm o privire în sicriu.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Vrei să merg la propria mea înmormântare?

Hearth a gesticulat: „Nu. Mergem înainte”.

— După cum scrie în anunț, a zis Blitz, corpul tău poate fi văzut astăzi la firma de pompe funebre. Slujba e diseară. Dacă te duci acum, n-o să fie nimeni acolo. Nu e deschis încă și n-o să dai peste oameni îndoliați care stau la coadă ca să intre.

— Mulțumesc.

Blitzen și-a tras cizmele în picioare.

— Mă duc să stau de vorbă cu șeful. În drum, o să trec prin Svartalfheim și iau niște haine ca lumea împotriva luminii soarelui.

— O să treci prin lumea elfilor negri?

— Da. Nu e așa de greu precum pare. Am experiență, iar Boston-ul este în inima copacului Yggdrasil. Aici e ușor să treci dintr-o lume în alta. Odată, Hearth și cu mine am coborât de pe o bordură în Kendall Square și am căzut în Niflheim din greșeală.

„Ce rece a fost”, a gesticulat Hearth.

— Cât sunt eu plecat, a spus Blitz, Hearthstone te va duce la firma de pompe funebre. Ne vedem… unde?

„Arlington – cea mai apropiată stație de metrou”, a gesticulat Hearth.

— Bine.

Blitzen s-a ridicat.

— Găsește sabia, puștiule… Și ai grijă. Odată ieșit din Walhalla, poți muri oricând. Ultimul lucru de care avem nevoie e să-i explicăm șefului de ce avem *două* cadavre ale lui Magnus Chase.

Capitolul 25

Directorul firmei de pompe funebre mă îmbracă ciudat

Există și un avantaj în statul pe străzi: știu să fac rost de haine gratis. Hearth și cu mine am căutat într-un container cu haine donate de pe Charlesgate ca să nu trebuiască să mă plimb prin oraș în pijamale. În scurt timp arătam minunat, cu blugi prespălați, geacă de vânătoare și un tricou plin de găuri. Semănam mai mult ca oricând cu Kurt Cobain, însă mă îndoiesc că Cobain a purtat vreodată un tricou pe care să scrie: WIGGLES ROCK & ROLL PRESCHOOL TOUR! Cu adevărat deranjant aici era faptul că făcuseră tricouri de mărimea mea.

Am ridicat sabia primită la hotel.

— Hearth, cu asta ce fac? Nu cred că polițiștilor le va plăcea să mă vadă colindând prin oraș cu o sabie de un metru.

„Farmece”, a gesticulat Hearth. Prinde-o la curea.

De cum am prins-o, arma s-a micșorat și s-a transformat într-un lanț, care nu era cu mult mai nepotrivit decât tricoul cu Wiggles.

— Super, am spus. Acum umilința pe care trebuie s-o îndur e completă.

„Dar e tot sabie”, a gesticulat Hearth. Muritorii nu văd lucrurile magice. Între Gheață și Foc se află Ceața, Ginnungagap. Maschează aparențele. Greu de explicat prin semne”.

— În regulă.

Mi-am amintit ce-mi povestise Gunilla despre lumile care se formează între gheață și foc, și despre faptul că Frey reprezintă zona temperată dintre ele. Însă se pare că urmașii lui Frey n-au moștenit și capacitatea de-a înțelege ce naiba însemna asta.

Am recitit necrologul ca să văd care era adresa firmei de pompe funebre.

— Hai să-mi aducem împreună un ultim omagiu.

A fost o plimbare lungă, prin frig. Pe mine nu mă deranja temperatura, dar Hearth tremura în geaca lui de piele. I se crăpaseră buzele și i se descuamau. Îi curgea nasul. Dintre toate cărțile și filmele fantasy pe care le devorasem în gimnaziu, rămăsesem cu impresia că elfii erau creaturi nobile de o frumusețe nepământeană. Hearthstone arată mai degrabă ca un student anemic care n-a mâncat de câteva săptămâni.

Însă... Am început să observ câteva detalii neomenești la el. Avea pupilele reflectorizante, ca de pisică. Sub pielea lui translucidă, venele erau mai degrabă verzi decât albastre. Și, în ciuda aspectului neîngrijit, nu puțea ca un boschetar obișnuit – a transpirație, a alcool, a grăsime râncedă. Mirosea mai mult a pin și a fum. Cum de nu-mi dădusem seama?

Am vrut să-l întreb despre elfi, dar nu poți merge și gesticula în același timp. Iar Hearth nu se descurca prea bine să citească pe buze din mers. De fapt, chestia asta îmi plăcea. Nu puteai face mai multe lucruri deodată când discutai cu el. Trebuia să te concentrezi în totalitate la asta. Dacă toate conversațiile ar fi așa, îmi închipui că oamenii ar spune mai puține prostii.

Traversam Copley Square când Hearth m-a tras în cadrul ușii unei clădiri de birouri.

„Gómez”, a gesticulat. „Așteaptă”.

Gómez era un polițist care ne știa din vedere. Nu știa cum mă cheamă, dar dacă îmi văzuse poza de curând la știri, mi-ar fi fost greu să-i explic de ce nu eram mort. În plus, Gómez nu era cel mai prietenos tip.

L-am bătut ușor pe Hearth pe umăr ca să se uite la mine.

— Cum e... acolo de unde te tragi tu?

Hearth a devenit mai serios. „În Alfheim nu e foarte diferit. Doar mai luminos. Nu există noapte”.

— Nu există noapte... *niciodată*?

„Nu există noapte. Prima oară când am văzut un apus de soare...”

A ezitat, apoi și-a desfăcut ambele mâini în fața pieptului de parcă ar fi avut un atac de cord: semnul pentru *speriat.*

Am încercat să-și imaginez cum era să trăiești într-o lume unde era mereu zi, pentru ca apoi să privești soarele care se pierde la orizont, învăluit într-o lumină sângerie.

— Ar fi ciudat, am conchis. Dar n-au și elfii lucruri de care le-ar fi frică *oamenilor*? Cum ar fi... alf seidr?

În ochii lui Hearth s-a aprins o luminiță. „De unde știi expresia asta?”

— Ăăă… ieri pe câmpul de luptă, a spus cineva că asta am făcut.

I-am povestit despre explozia care le-a smuls războinicilor armele din mâini.

— Și când i-am vindecat brațul lui Blitz sau când am trecut prin foc pe Podul Longfellow… Mă întreb dacă nu era același tip de magie.

Lui Hearth îi luă mai mult ca de obicei să proceseze ce-i spusesem.

„Nu sunt sigur”. Gesturile lui erau mai puțin ample, mai rezervate. „Alf seidr poate fi multe lucruri – de obicei, e o magie pașnică. Vindecare. Creștere. Stoparea violenței. Nu poate fi învățată. Nu e ca magia runelor. Ori ai alf seidr în sânge, ori nu. Ești fiul lui Frey. Poate ai moștenit câteva dintre abilitățile lui”.

— Frey este elf?

Hearth a clătinat din cap. „Frey este stăpânul Alfheimului, zeul nostru protector. Cei din tribul Vanir sunt apropiați de elfi. Zeii din tribul Vanir au fost sursa magiei alf seidr”.

— La timpul trecut? Elfii nu mai vorbesc cu copacii, cu păsările și alte chestii de felul ăsta?

Hearth a mormăit iritat. A aruncat o privire după colț să vadă ce face polițistul nostru de cartier.

„În Alfheim nu e așa”, a gesticulat. De secole bune. Aproape nimeni nu se naște cu alf seidr. Nimeni nu practică magia. Majoritatea elfilor cred că Midgard e un mit. Oamenii trăiesc în castele și se îmbracă cu armuri și pantaloni mulați.

— Poate acum o mie de ani.

Hearth a dat din cap. „Pe atunci, lumile noastre interacționau mai mult. Acum, amândouă s-au schimbat. Elfii își petrec cea mai mare parte a timpului cu ochii pe ecrane, uitându-se la filmulețe amuzante cu zâne când ar trebui să muncească”.

Nu eram sigur că înțelesesem corect semnele – *filmulețe cu zâne*? – dar Alfheim semăna deprimant de mult cu Midgard.

— Deci nici tu nu știi mai multe despre magie decât mine, am spus.

„Nu știu cum era magia pe vremuri. Dar mă străduiesc să învăț. Am renunțat la tot ca să fac asta”.

— Ce vrei să spui?

S-a uitat din nou după colț. „Gómez a plecat. Să mergem”.

Nu mi-am dat seama dacă n-a înțeles întrebarea sau a hotărât s-o ignore.

Firma de pompe funebre era aproape de intersecția străzilor Washington și Charles, între niște case din Bay Village, care păreau pierdute printre noii zgârie-nori din beton și sticlă. Pe firma de pe copertină scria: TWINING & FII, SERVICII FUNERARE.

Pe un panou de lângă ușă erau trecute următoarele slujbe funerare. Primul pe listă: MAGNUS CHASE. Data de azi, de la ora zece dimineața. Ușa era încuiată. Luminile erau stinse.

— Am ajuns mai devreme la propria mea înmormântare, am spus. Tipic.

Îmi tremurau mâinile. Gândul că mă voi vedea mort era mai tulburător decât moartea în sine.

— Intrăm prin efracție?

„O să încerc ceva”, a gesticulat Hearth.

A scos din buzunarul de la geacă un săculeț de piele. Conținutul lui a zornăit într-un mod care-mi era familiar.

— Pietre inscripționate cu rune, am ghicit eu. Știi să le folosești?

A ridicat din umeri vrând parcă să spună: „Vom afla îndată”. A scos o piatră și a lovit mânerul ușii cu ea. S-a auzit un clic în broască. Ușa s-a deschis.

— Frumos, am spus. Funcționează cu orice ușă?

Hearth a băgat punguța la loc. Nu-i puteam citi expresia de pe chip – un amestec de tristețe și circumspecție.

„Învăț”, a gesticulat. „Am mai încercat asta doar o dată, când l-am cunoscut pe Blitz”.

— Cum v-ați…

Hearth m-a întrerupt cu un gest. „Blitz mi-a salvat viața. Poveste lungă. Tu du-te înăuntru. Eu voi sta aici de pază. Trupurile oamenilor decedați…” S-a cutremurat și a clătinat din cap.

Cât ajutor!

În clădirea firmei de pompe funebre mirosea a flori ofilite. Covorul roșu ponosit și lambriurile din lemn de culoare închisă făceau locul să semene cu un sicriu uriaș. Am înaintat pe hol și am aruncat o privire în prima cameră.

Era aranjată ca o capelă: trei vitralii pe peretele din spate, șiruri de scaune pliante îndreptate spre un sicriu deschis așezat

pe un podium. Deja nu-mi plăcea nimic din ce vedeam. Nu primisem o educație religioasă. Întotdeauna m-am considerat ateu.

Așa că, bineînțeles, pedeapsa mea a fost să aflu că eram fiul unei zeități scandinave, să ajung în viața de apoi vikingă și să am parte de o ceremonie de înmormântare cu sicriul deschis într-o capelă multiconfesională de prost gust. Dacă acolo, sus, undeva exista un șef al universului, un Dumnezeu Atotputernic, cu siguranță râdea de mine acum.

La intrarea în încăpere era o fotografie cu mine, mare cât un afiș, împodobită cu hârtie creponată neagră. Aleseseră aceeași imagine din clasa a cincea în care arătam ca un fraier, din albumul cu fotografii al școlii. Lângă ea, pe o măsuță, se afla o carte de oaspeți.

Am fost tentat să iau pixul și să scriu primele rânduri: „Mersi că ați venit la înmormântarea mea! Magnus”.

Oricum, cine să vină? Unchiul Randolph? Poate Frederick și Annabeth, dacă mai erau în oraș. Foștii mei colegi de acum doi ani? Da, cum să nu. Dacă s-ar fi dat gustări, unii dintre foștii mei prieteni de pe străzi ar fi venit, dar mie nu-mi păsa cu adevărat decât de Blitzen și Hearthstone.

Mi-am dat seama că amânam ce aveam de făcut. Nu mi-am dat seama de cât timp stăteam în pragul ușii. M-am forțat să intru.

Când mi-am văzut propriul chip în sicriu, mi-a venit să vomit.

Nu pentru că eram *foarte* urât, ci pentru că... ei bine, știți cât e de ciudat să-ți auzi propria voce pe o înregistrare? Și cât e de enervant să te vezi într-o fotografie, dacă nu crezi că arăți bine? OK, imaginați-vă cum e să-ți vezi trupul întins. Atât de real, și totuși nu eram eu.

Aveam părul dat cu gel, pieptănat cu o cărare pe mijloc. Eram machiat, probabil pentru a ascunde tăieturile și vânătăile. Aveam un zâmbet ciudat pe care nu l-ați fi putut vedea în viața reală. Eram îmbrăcat într-un costum albastru ieftin, cu cravată albastră. Uram albastrul. Mâinile îmi erau împreunate peste stomac, mascând locul în care fusesem rănit de bucata de asfalt topit.

— Nu, nu, nu.

M-am prins de marginea sicriului.

Era atât de *nefiresc* totul încât am avut senzația că măruntaiele mi-au luat din nou foc.

Am avut mereu o reprezentare a modului în care corpul meu ar arăta după moarte. Nu se potrivea cu ce vedeam. Am avut o înțelegere cu mama – știu că pare înfiorător, dar nu e. M-a pus să-i promit că atunci când va muri voi avea grijă să fie incinerată. Cenușa aveam s-o împrăștii în pădurea din Blue Hills. Dacă muream eu înaintea ei, mi-a promis că va face la fel. Nu ne plăcea ideea de-a fi îmbălsămați, transformați în exponate conservate cu ajutorul chimicalelor și apoi îngropați într-o cutie. Voiam să ajungem în lumina soarelui, la aer curat, și să ne dezintegrăm.

N-am putut să-mi țin promisiunea făcută mamei. Iar acum eu aveam parte exact de genul de înmormântare pe care nu mi-l dorisem.

Mi s-au umplut ochii de lacrimi.

— Îmi pare rău, mamă.

Îmi venea să răstorn sicriul. Să-i dau foc. Dar aveam o misiune. *Sabia.*

Dacă era în sicriu, nu se vedea. Mi-am ținut respirația și mi-am trecut mâna de-a lungul căptușelii din interior, ca și cum aș fi căutat niște mărunțiș. Nimic.

Gândindu-mă că sabia era poate ascunsă de o iluzie, mi-am întins brațul deasupra sicriului încercând să-i simt prezența, așa cum făcusem pe Podul Longfellow. Nu tu căldură. Nu tu murmur.

Singura variantă era să verific sub trup.

M-am uitat în jos la Magnus 1.0.

— Îmi pare rău, omule.

Am încercat să-mi spun că trupul era un obiect neînsuflețit, ca o sperietoare. Nu era ceva real. Cu siguranță nu eram eu.

L-am rostogolit pe-o parte. Era mai greu decât m-aș fi gândit.

Dedesubt nu era nimic, doar niște ace de siguranță cu care era fixat sacoul. Pe o etichetă de pe căptușeala albă scria: 50% SATIN, 50% POLIESTER, PRODUS ÎN TAIWAN.

Am așezat trupul la loc. Părul lui Magnus cel mort era ciufulit acum. În partea stângă era ridicat ca o floare de streliția. Mâinile nu-mi mai erau împreunate și parcă arătam cuiva degetul mijlociu.

— Mult mai bine, mi-am zis. Măcar acum seamănă cu mine.

Din spate am auzit o voce spartă:

— Magnus?
Aproape am sărit din tricoul pe care-l purtam.
În pragul ușii stătea verișoara meu Annabeth.

Capitolul 26

Hei, știu că ești mort, dar ce-ar fi să mă suni cândva

Chiar dacă n-aș fi văzut-o în parc cu două zile în urmă, tot aș fi recunoscut-o. Avea același păr blond, ondulat ca în copilărie. În ochii cenușii i se citea aceeași determinare – ca și cum și-ar fi fixat o țintă în depărtare spre care avea de gând să se îndrepte pentru a o distruge. Era îmbrăcată mai bine ca mine – o geacă de schi portocalie marca North Face, blugi negri, cizme de iarnă cu șireturi –, dar dacă ne-ar fi văzut cineva împreună ar fi crezut că suntem frați.

S-a uitat la mine, apoi la sicriu. Încet, șocul de pe chipul ei a lăsat locul analizei la rece.

— Știam eu, a spus. Știam eu că n-ai murit.

M-a îmbrățișat. După cum probabil am mai spus-o, nu sunt un mare fan al contactului fizic, dar după toate prin câte trecusem, îmbrățișarea lui Annabeth a fost destul ca să mă facă să mă înmoi.

— Da… ăăă…

Aveam vocea răgușită. M-am desprins din brațele ei cât de blând am putut și am clipit ca să scap de lacrimile din ochi.

— Îmi pare tare bine să te văd.

S-a strâmbat la vederea cadavrului.

— Aștepți să te întreb? Am crezut că ești mort, măgarule.

Nu m-am putut abține să zâmbesc. Trecuseră zece ani de când mă făcuse ultima oară măgar. Era și timpul.

— E greu de explicat.

— Mi-am dat seama de asta. Trupul e un fals? Încerci să-i convingi pe toți că ai murit?

— Ăăă… nu chiar. Dar e mai bine ca oamenii să mă creadă mort. Pentru că…

„Pentru că sunt mort”, mi-am zis. „Pentru am ajuns în Walhalla, iar acum m-am întors cu un pitic și un elf!” Cum aș putea spune asta?

M-am uitat la ușa capelei.
— Stai așa… Ai trecut pe lângă un el… un tip când ai intrat? Prietenul meu trebuia să stea de pază.
— Nu. Nu era nimeni acolo. Ușa de la intrare era deschisă.
M-am clătinat.
— Ar trebui să verific…
— Ușurel. Nu înainte să-mi dai niște explicații.
— Sincer… nici nu știu de unde să încep. Sunt într-o situație oarecum periculoasă. Nu vreau să te implic și pe tine.
— Prea târziu.
Și-a încrucișat brațele.
— Știu ce-i aia o situație periculoasă.
Nu știu de ce, dar o credeam. Eram un super-războinic renăscut în Walhalla, dar Annabeth încă mă intimida. Ținuta ei, încrederea ei de neclintit – îmi dădeam seama că trecuse prin lucruri grele, așa cum recunoșteam tipii periculoși din adăposturi. Nu puteam s-o expediez. Dar nici nu voiam s-o implic în problemele mele.
— Randolph era să moară pe pod, am spus. Nu vreau să pățești ceva.
A râs fără poftă.
— Randolph – jur că o să-i bag bastonul în… Nu contează. N-a vrut să ne explice de ce te-a dus pe pod. O ținea una și bună că erai în pericol din pricina zilei de naștere. A zis c-a încercat să ajute. Ceva legat de istoria familiei noastre…
— Mi-a vorbit despre tata.
Privirea lui Annabeth s-a întunecat.
— Nu ți-ai cunoscut tatăl.
— Așa-i. Dar, se pare…
Am clătinat din cap.
— Uite ce e, ți se va părea o nebunie. Doar că… există o legătură între ceea ce s-a întâmplat pe pod și ce s-a întâmplat cu mama în urmă cu doi ani, și cine e tata.
I s-a schimbat expresia feței. Arăta de parcă ar fi deschis o fereastră așteptându-se să vadă o piscină și, în schimb, a dat cu ochii de Oceanul Pacific.
— Magnus… o, zei.
Zei, am remarcat. La plural.
A început să se plimbe prin fața sicriului, cu mâinile împreunate de parcă s-ar fi rugat.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama. Randolph bătea mereu câmpii despre cât de specială e familia noastră, cum reușim să atragem atenția. Dar n-am știu că tu…

A înlemnit, apoi m-a apucat de umeri.

— Îmi pare rău că n-am știut mai demult. Te-aș fi putut ajuta.

— Ăăă… nu sunt sigur…

— Diseară, după înmormântare, tata se întoarce în California cu avionul, a continuat. Eu mă gândeam că merg cu trenul la New York, dar școala poate să mai aștepte. Acum *înțeleg.* Te pot ajuta. Știu un loc unde vei fi în siguranță.

M-am desprins din strânsoare.

Nu eram sigur ce știa Annabeth sau ce credea că știa. Poate că știa despre cele Nouă Lumi. Poate se referea la cu totul altceva. Dar fiecare nerv din corp mă avertiza să nu-i spun adevărul.

Apreciam că s-a oferit să mă ajute. Îmi dădeam seama că e sinceră. Totuși… cuvintele acelea: „Știu un loc unde ai fi în siguranță”. Nimic nu activează mai tare impulsul de fugă al unui copil al străzii decât astfel de vorbe.

Încercam să-mi dau seama cum să explic asta când Hearthstone a apărut împleticindu-se în ușa capelei. Avea ochiul stâng umflat și închis. Dădea din mâini atât de disperat încât de-abia am înțeles semnele: „GRĂBEȘTE-TE. PERICOL”.

Annabeth s-a întors, urmărindu-mi privirea.

— Cine…

— E prietenul meu, am spus. Trebuie neapărat să plec. Ascultă, Annabeth… I-am luat mâinile într-ale mele. Trebuie să fac asta singur. E ceva… e ca o…

— Misiune?

— Am vrut să spun pacoste, dar, da, merge și *misiune.* Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, te rog, prefă-te că nu m-ai văzut. Mai târziu, după ce se va sfârși, te voi căuta. Îți voi explica totul, îți promit. Dar acum, trebuie să plec.

A suspinat.

— Magnus, probabil că ți-aș putea fi de folos. Dar…

Și-a băgat mâna în buzunarul gecii și a scos o bucată de hârtie împăturită.

— De curând am aflat pe pielea mea că uneori trebuie să fac un pas în spate și să-i las pe ceilalți să-și vadă de propriile

misiuni, chiar și când e vorba de oameni la care țin. Ia asta măcar.

Am despăturit hârtia. Era unul dintre fluturașii pe care ea și unchiul Frederick îi împărțiseră prin oraș încercând să mă găsească.

— Al doilea număr de telefon e al meu. Sună-mă. Dă-mi de veste când ești bine sau dacă te răzgândești și…

— O să sun.

Am sărutat-o pe obraz.

— Ești grozavă.

A oftat.

— Tu tot un măgar ai rămas.

— Știu. Mulțumesc. Pa.

Am luat-o la fugă spre Hearthstone, care țopăia de nerăbdare.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Unde ai fost?

El o luase deja la fugă. M-am luat după el, am ieșit din firma de pompe funebre și am pornit-o spre nord, pe strada Arlington. Cu toată viteza de care erau în stare picioarele mele puternice de einherjar de-abia mă puteam ține după el. Am descoperit că atunci când vor elfii pot alerga foarte repede.

Am ajuns la scările de la stația de metrou exact în același moment cu Blitzen. I-am recunoscut pălăria cu boruri largi și haina pe care le purtase pe Podul Longfellow. Acum avea și niște ochelari de soare mai mari, o mască de schi, mănuși din piele și o eșarfă. În mâna dreaptă avea o geantă neagră de pânză. M-am gândit că voia să dea impresia că e *Omul invizibil care merge la bowling.*

— Ho, ho, ho!

Blitz l-a prins pe Hearth împiedicându-l să ajungă sub roțile mașinilor.

— Ce-ai pățit la ochi? Ați găsit sabia?

— N-avem sabia, am răspuns cu răsuflarea întretăiată. Cu ochiul lui… habar n-am… ceva legat de pericol.

Hearth a bătut din palme ca să ne atragă atenția.

„Knock-out”, a gesticulat. „Fata a sărit de la etajul firmei de pompe funebre. A aterizat pe mine. M-am trezit pe alee”.

— O fată în firma de pompe funebre? l-am întrebat încruntat. Te referi la Annabeth? E verișoara mea.

A clătinat din cap. „N-a fost ea. Cealaltă fată. Era…” Mâinile i s-au oprit din gesticulat când a observat geanta lui Blitz.

Hearth s-a tras înapoi, clătinând din cap neîncrezător. „L-ai adus și pe el?” Semnele au fost clare, așa că am știut că n-am înțeles greșit.

Blitz a ridicat geanta. Era imposibil să-i ghicești expresia sub toate lucrurile care îl protejau de soare, dar vocea îi era gravă.

— Da. Ordinele lui Capo. Să le luăm pe rând. Magnus, verișoara ta a fost la firma de pompe funebre?

— E în regulă.

Am rezistat impulsului de a-l întreba de ce se afla un *el* în geanta de bowling.

— Annabeth n-o să sufle o vorbă.

— Dar... a fost și o *altă* fată acolo?

— N-am văzut-o. Presupun că m-a auzit intrând și a urcat la etaj.

Piticul s-a întors spre Hearth.

— Apoi a sărit pe fereastra de la etaj, te-a doborât și a fugit?

Hearth a dat din cap că da. „Sigur căuta sabia”.

— Crezi că a găsit-o? l-a întrebat Blitz.

Hearth a clătinat din cap.

— De unde știi? l-am întrebat.

„Pentru că e acolo, uite-o”.

Hearth a arătat de partea cealaltă a străzii Boylston. La jumătate de kilometru distanță, pe strada Arlington, era o fată cu jachetă maro și batic verde care mergea cu viteză. Am recunoscut baticul.

Ochiul umflat al lui Hearth i se datora lui Samirah al-Abbas, fosta mea walkirie.

Capitolul 27

Să jucăm frisbee cu arme tăioase!

Sam a traversat strada Beacon prin partea nordică a parcului, îndreptându-se spre pasarela de peste Storrow Drive.

— Unde se duce? am întrebat.

— La râu, desigur, a răspuns Blitz. Ți-a controlat trupul la firma de pompe funebre…

— Ai putea să reformulezi, te rog?

— N-a găsit sabia. Acum verifică râul.

Sam a urcat rampa în spirală a pasarelei. S-a uitat peste umăr înspre noi și a trebuit să ne ascundem în spatele unui morman de zăpadă murdară. Vara, când sunt mulți turiști, ne-ar fi fost mai ușor s-o urmărim fără să atragem atenția. Acum, trotuarele erau aproape pustii.

Blitzen și-a aranjat ochelarii negri.

— Nu-mi place. În cel mai bun caz a fost trimisă de walkirii, dar…

— Nu, i-am răspuns. A fost alungată din rândurile walkiriilor.

Le-am povestit cum a fost totul cât timp am stat ghemuiți în spatele mormanului de zăpadă.

Hearth părea înfricoșat. Ochiul lui umflat căpătase culoarea broscoiului Kermit. „Fiica lui Loki?” a gesticulat. „E în slujba lui”.

— Nu știu, am spus. Nu-mi prea vine-a crede.

„Pentru că te-a salvat?”

Nu știam sigur. Poate că nu voiam să cred că era de partea răului. Poate că mă afectaseră vorbele lui Loki: cu siguranță sunt de partea ta!

Am arătat cu degetul spre ochiul lui Hearth și am făcut semnul pentru P de la „permisiune”. I-am atins pleoapa. Vârful degetului mi s-a încălzit. Vânătaia a dispărut.

Blitz a chicotit.

— Ești tot mai priceput, Magnus.

Hearthstone mi-a luat mâna. Mi-a studiat vârful degetelor căutând parcă urmele magiei.

— Mă rog.

Mi-am tras mâna, un pic jenat. Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu Magnus Chase, paramedicul viking.

— Ne scapă Sam. Să mergem.

Sam o luase în aval, pe pista de jogging Esplanade. Am traversat pasarela. Sub noi, mașinile înaintau bară la bară, claxonând fără încetare. Judecând după toate utilajele și luminile intermitente de pe Podul Longfellow, aglomerația din trafic probabil că era din cauza mea. După lupta cu Surt, podul fusese închis circulației.

Cât timp am urcat rampa în spirală spre Esplanade n-am mai văzut-o pe Sam. Am trecut pe lângă locul de joacă. M-am gândit că o s-o vedem undeva pe pistă, dar dispăruse.

— Minunat, n-am ce zice, am spus.

Blitz s-a îndreptat șchiopătând spre locul umbros de lângă chioșcul cu gustări care era închis. Geanta de bowling părea grea.

— Te simți bine? l-am întrebat.

— Mi s-au cam pietrificat picioarele. Nu-ți face griji.

— Ăsta pare un motiv de îngrijorare.

Hearth se foia fără astâmpăr. „Mi-ar fi plăcut să am un arc. Aș fi tras în ea”.

Blitzen a clătinat din cap.

— Vezi-ți de magia ta, prietene.

Gesturile pe care le făcea Hearth erau repezite pentru că era nervos. „Nu pot să-ți citesc pe buze. E greu și cu barba. Dar cu masca de schi e imposibil”.

Blitz a lăsat jos geanta de bowling, apoi a început să gesticuleze în timp ce vorbea.

— Hearth e foarte priceput cu runele. Știe mai multă magie cu rune decât orice alt muritor în viață.

— Când zici muritor, te referi la om? am întrebat.

Blitz a pufnit.

— Oamenii nu sunt singura specie de muritori. Mă refer la oameni, gnomi *sau* elfi. Uriașii nu pot fi luați în seamă – sunt ciudați. Sau zeii, evident. Sau ghicitorii care trăiesc în Walhalla. N-am înțeles niciodată *ce* sunt ăștia. Dar Hearthstone e cel mai bun magician dintre toți membrii celor trei specii de muritori! Mă rog, e chiar *singurul* magician, din câte știu eu. E ultima ființă din ultimele secole care s-a dedicat magiei.

„Mă faci să roșesc”, a gesticulat Hearthstone, deși se vedea clar că n-a roșit.

— Ce vreau să spun e că ai talent, i-a zis Blitz. Cu toate astea, tu vrei să fii arcaș!

„Elfii au fost arcași iscusiți!” a protestat Hearth.

— Acum o mie de ani!

Blitzen și-a lovit mâna de două ori între degetul mare și arătător, semn care înseamnă „enervat”.

— Hearth e un romantic. Tânjește după vremurile de demult. E genul de elf care merge la festivalurile renascentiste.

Hearth a mormăit. „Am fost o *singură* dată”.

— Băieți, trebuie s-o găsim pe Sam.

„N-are rost”, a gesticulat Hearth. „O să caute în râu. Las-o să piardă timpul. Am căutat noi deja”.

— Dacă n-am văzut sabia? a întrebat Blitz. Dacă are ea o altă modalitate de-a o găsi?

— Nu e în râu, am spus.

Blitz și Hearth s-au uitat la mine.

— Ești sigur? a întrebat Blitz.

— Da… Nu mă întreba cum, dar acum că mă aflu mai aproape de apă…

M-am uitat la râul Charles, la valurile cenușii care purtau bucăți de gheață.

— Am aceeași senzație pe care am avut-o când am stat lângă sicriu. E o senzație de gol, ca atunci când scuturi o cutie și-ți dai seama că nu e nimic în ea. Pur și simplu știu că sabia nu e prin preajmă.

— Scuturi o cutie, a gândit Blitzen cu voce tare. Bine. Oare ne poți îndruma spre cutiile pe care ar trebui să le scuturăm?

— Ar fi bine, a zis Samirah al-Abbas.

A atacat din spatele chioșcului și mi-a tras un picior în piept proiectându-mă într-un copac din spate. Plămânii mi s-au compactat ca niște pungi de hârtie. Până mi s-a limpezit privirea, Blitzen zăcea lângă un zid. Pietrele cu runele din punguța lui a Hearth erau împrăștiate pe trotuar și Sam îl amenința cu securea.

— Oprește-te! am vrut să țip, dar n-am reușit decât să scot un șuierat.

Hearth s-a ferit de secure și a încercat s-o atace. Sam l-a aruncat peste cap cu o mișcare de judo. Hearth a aterizat pe spate.

Blitzen a încercat să se ridice. Pălăria îi era răsucită într-o parte. Ochelarii îi zburaseră de pe ochi și pielea din jurul lor începea să capete o tentă cenușie în lumina zilei.

Sam s-a întors să-l lovească cu securea. Furia a pus stăpânire pe mine. Am apucat lanțul pe care-l aveam la curea. S-a transformat pe loc în sabie. Am aruncat-o ca pe un disc frisbee. S-a lovit de securea lui Sam și i-a azvârlit-o din mână, aproape desfigurând-o.

M-a privit confuză.

— Pentru numele lui Helheim, ce faci?

— Tu ai început!

Hearth a prins-o de gleznă. Sam s-a eliberat cu o lovitură de picior.

— Și nu-mi mai lovi elful! i-am strigat.

Sam și-a dat jos baticul, lăsându-și părul negru liber pe umeri. S-a ghemuit, luând o poziție de luptător de wrestling, gata să se bată cu toți.

— Ți-o jur, Magnus, că dacă aș fi în deplinătatea forțelor ți-aș smulge sufletul din trup pentru toate problemele pe care mi le-ai făcut.

— Ce drăguț, am spus. Poate ai putea să ne spui ce faci aici. Ne-am putea ajuta reciproc.

Blitzen și-a înhățat ochelarii de soare.

— S-o ajutăm? De ce am ajuta-o? L-a atacat pe Hearth la firma de pompe funebre! Eu îmi simt ochii de parcă ar fi bucăți de cuarț!

— Ce să zic, poate că dacă nu m-ați fi urmărit…, a spus Sam.

— Pff!

Blitzen și-a aranjat pălăria.

— Nu te-a urmărit nimeni, walkirie! Toți căutăm același lucru – sabia!

Încă întins pe jos, Hearth a gesticulat: „S-o omoare, vă rog”.

— Ce face? a întrebat Sam. Face gesturi elfice nepoliticoase?

— E LSA, am spus. Limbajul semnelor american.

— Limbajul elfic al semnelor, m-a corectat Blitz.

— Oricum – mi-am ridicat mâinile –, putem să luăm o pauză și să discutăm? De omorât ne putem omorî și mai târziu.

Sam se foia încoace și-ncolo. Și-a recuperat securea și sabia.

„Bună treabă, Magnus”, mi-am spus. „Acum are toate armele”.

Mi-a aruncat sabia.

— N-ar fi trebuit să te aleg pentru Walhalla pentru nimic în lume.

Blitzen a pufnit.

— Cu asta suntem cu toții de acord. Dacă nu te-ai fi băgat acolo pe pod…

— *M-am băgat*? a întrebat Sam. Magnus era mort deja când l-am ales! Tu și cu elful nu-l ajutați deloc cu indicatorul vostru de plastic și săgețile chițăitoare!

Blitz și-a îndreptat spatele, dar asta nu l-a făcut mai înalt.

— Te anunț că prietenul meu e foarte priceput la datul în rune.

— Serios? a întrebat Samirah. Pe pod nu l-am văzut folosind magia împotriva lui Surt.

Hearthstone și-a luat un aer ofensat. „Aș fi făcut-o. Am fost distras”.

— Exact, a spus Blitz. Cât despre mine, am multe abilități, walkirie.

— De exemplu?

— De exemplu, te-aș putea ajuta să-ți pui la punct ținuta aia penibilă. *Nimeni* nu poartă jachetă maro cu batic verde.

— Un pitic cu ochelari de soare și mască de schi îmi dă mie sfaturi de modă.

— Am probleme cu lumina!

— Prieteni, opriți-vă, vă rog. Mulțumesc.

L-am ajutat pe Hearthstone să se ridice. I-a aruncat o privire încruntată lui Sam în timp ce Hearth a început să-și adune pietrele inscripționate cu rune.

— Bine, am spus. Sam, de ce cauți sabia?

— Pentru că e singura mea șansă! Pentru că…

Glasul i s-a frânt. Ca și cum toată furia ar fi părăsit-o.

— Pentru că ți-am recunoscut curajul prostesc. Te-am recompensat ducându-te în Walhalla și asta m-a costat *totul.* Dacă aș găsi sabia, poate că șefii de clan m-ar primi înapoi. Îi pot convinge că… că nu sunt…

— Fiica lui Loki? a întrebat Blitzen, dar vocea nu-i mai era așa de tăioasă.

Sam a coborât securea.

— Nu pot face nimic cu asta. Dar nu-mi slujesc tatăl. Îi sunt loială lui Odin.

Hearthstone m-a privit neîncrezător, parcă m-ar fi întrebat: „Tu crezi ce spune?”

— Am încredere în ea, am spus.

Blitz a mârâit.

— E tot o chestie care ține de instinctul tău cu scuturatul cutiei?

— Poate. Uite ce-i, cu toții vrem să găsim sabia, nu? Nu vrem să ajungă la Surt.

— Asta presupunând că Surt nu o are deja, a spus Sam. Presupunând că ne vom da seama ce se întâmplă. Presupunând că profeția Nornelor în ce te privește nu-i chiar atât de prăpăstioasă cum pare...

— Există un singur mod de-a afla.

Blitz a ridicat geanta de bowling.

Sam s-a dat înapoi.

— Ce-ai acolo?

Hearth și-a făcut mâna gheară și s-a bătut de două ori pe umăr, semn care înseamnă „șef”.

— Răspunsuri, a răspuns Blitz, că vrem, că nu vrem. Să ne sfătuim cu Capo.

Capitolul 28

Discutați cu fața,

pentru că asta e cam tot ce are

Blitz a luat-o pe Esplanade în jos, unde un dig înainta într-o lagună înghețată. La baza docului se afla un stâlp cu dungi ca o acadea, înclinat într-o parte.

— Vara se organizează aici plimbări cu gondola, am spus. Acum nu cred că găsești vreuna.

— Nu ne trebuie decât apă.

Blitz s-a așezat pe doc și a desfăcut geanta de bowling.

— O, zei!

Sam s-a uitat cu atenție în geantă.

— Ăla e păr de om?

— Da, e păr, a spus Blitz. Dar nu de om.

— Vrei să spui...

Și-a dus mâinile în dreptul stomacului.

— Nu cred că vorbești serios. Pentru *el* lucrezi? L-ai adus aici?

— A insistat.

Blitz a deschis geanta, scoțând la iveală... un cap retezat. Ciudat e că după două zile petrecute în Walhalla nici măcar n-am fost surprins.

Fața bărbatului decapitat era zbârcită ca un măr vechi de-o lună. De scalp avea lipite smocuri de păr ruginii. Ochii închiși erau adânciți în orbite și întunecați. Maxilarul acoperit cu barbă îi era ieșit în față ca la un buldog, lăsând să se vadă un rând de dinți strâmbi.

Blitz a scufundat capul în apă fără să stea pe gânduri, cu geantă cu tot.

— Prietene, am spus, celor de la administrația apelor n-o să le placă treaba asta.

Capul s-a ridicat la suprafață. În jurul lui, apa bolborosea formând vârtejuri. Fața bărbatului s-a umflat, ridurile s-au mai estompat, pielea a căpătat o tentă rozalie. A deschis ochii.

Sam și Hearth au îngenuncheat. Sam mi-a tras un cot să îngenunchez și eu.

— Stăpâne Mimir, a zis Sam de lângă mine. Ce onoare.

Capul a deschis gura și a scuipat niște apă. Apa i-a țâșnit și din nări, urechi, canalele lacrimale. Semăna cu un somn scos de pe fundul unui lac.

— Fir-ar să fie, urăsc...

Capul a tușit, tot scuipând. Din albi ca creta, ochii i-au devenit albaștri.

— Urăsc să călătoresc în geanta aia.

Blitzen a făcut o plecăciune.

— Îmi pare rău, Capo. Ori în geantă ori în acvariu. Iar acvariile se sparg cu ușurință.

S-a auzit un gâlgâit. Capul s-a uitat la toate chipurile celor de pe doc, până când m-a identificat.

— Fiu al lui Frey, vin de departe să vorbesc cu tine. Sper că apreciezi asta.

— Tu ești misteriosul șef secret, am spus. Hearth și Blitz m-au supravegheat vreme de doi ani... pentru că au primit ordine de la un cap retezat?

— Puțin respect, băiețică!

Vocea lui Mimir îmi amintea de docherii din Union Hall cu plămânii plini pe jumătate cu nicotină și pe jumătate cu apă de mare.

Hearth s-a încruntat la mine. „Ți-am spus *C-A-P-O.* Capo înseamnă cap. De ce te miri?”

— Eu sunt Mimir, a spus capul. Cândva, am fost un membru de vază al tribului Aesir. Apoi a izbucnit războiul cu tribul Vanir. Acum am propria mea afacere.

Era atât de urât încât era greu de zis dacă se uita urât la mine.

— Frey ți-a tăiat capul? am întrebat. De asta ești supărat pe mine?

Mimir a pufnit.

— Nu sunt supărat. O să te prinzi tu când o să fiu supărat.

M-am întrebat ce însemna asta. Poate că atunci gâlgâia mai amenințător.

— Dar și din cauza tatălui tău mi-am pierdut capul, a spus Mimir. Vezi tu, armistițiul de încetare a războiului stabilea ca cele două triburi de zei să facă schimb de ostatici. Tatăl tău,

Frey, și tatăl lui, Njord, au venit să locuiască în Asgard. Zeul Honir și cu mine am fost trimiși să locuim în Vanaheim.

— Bănuiesc că povestea asta nu s-a terminat cu bine.

Lui Mimir i-a mai ieșit niște apă pe urechi.

— Tatăl tău m-a pus într-o lumină proastă! El era un mare general al tribului Vanir – auriu și strălucitor și frumos. El și Njord erau respectați în Asgard. Cei din tribul Vanir n-au fost prea impresionați de mine și de Honir.

— Nu mai spune.

— Honir n-a fost niciodată foarte, cum să zic, carismatic. Tribul Vanir îl consulta în privința chestiunilor importante. El bolborosea: „Da, bine. Cum ziceți”. Eu am încercat să fiu de ajutor. Le-am spus celor din tribul Vanir că ar trebui să intre în afacerea cu cazinouri.

— Cazinouri.

— Da, autobuze pline de pensionari care vin în Vanaheim. Bani câștigați ușor. Și cei din Vanir aveau o grămadă de dragoni. Le-am spus să construiască piste de curse. Pe cer. Cu dragoni. Ar fi dat lovitura.

M-am uitat la Blitz și la Hearth. Păreau resemnați, ca și cum ar mai fi auzit povestea de multe ori.

— În orice caz, a spus Mimir, celor din tribul Vanir nu le-a plăcut sfatul meu demn de apreciere. Au considerat că au fost înșelați la schimbul de ostatici. În semn de protest, mi-au tăiat capul și i l-au trimis lui Odin.

— Șocant. Când ar fi putut avea cazinouri.

Sam a tușit zgomotos.

— Bineînțeles, mare Mimir, atât tribul Aesir, cât și Vanir, te respectă acum. Magnus n-a vrut să te jignească. Nu e atât de prost.

S-a uitat urât la mine. „Ești atât de prost”.

Apa a început să bolborosească mai tare în jurul capului lui Mimir, prelingându-i-se din pori și curgându-i din ochi.

— Las-o baltă, fiu al lui Frey. Nu sunt ranchiunos. În plus, când Odin a primit capul meu retezat, nu s-a răzbunat. Vezi tu, Tatăl Suprem a fost deștept. Știa că triburile Vanir și Aesir trebuiau să se unească împotriva inamicului nostru comun, Triadele.

— Ăăă…

Blitz și-a aranjat pălăria.

— Cred că vrei să spui uriași, șefu'.

— Corect. Ăia. Așa că Odin m-a dus într-o peșteră din Jotunheim unde primăvara magică hrănește rădăcinile arborelui Yggdrasil. Mi-a pus capul într-o fântână. Apa m-a readus la viață și am absorbit cunoștințele Arborelui Lumii. Mi-a sporit înmiit înțelepciunea.

— Dar… tot un cap retezat ai rămas.

Corpul s-a înclinat într-o parte.

— Nu e chiar așa de rău. Afacerea mea e răspândită în cele Nouă Lumi – împrumuturi, protecție, aparate *pachinco*[8]…

— *Pachinko.*

— Pachinko e la mare modă. În plus, preocuparea mea de bază e să întârzii venirea Ragnarok-ului. Ragnarok-ul ar dăuna afacerilor.

— Corect.

Am zis că e mai bine să stau jos pentru că avea să dureze ceva. De îndată ce m-am așezat, Sam și Hearth mi-au urmat exemplul. Fricoșii.

— De asemenea, a spus Mimir, Odin mă vizitează din când în când să-mi ceară sfatul. Sunt consilierul lui. Păzesc fântâna cunoașterii. Uneori îi las pe călători să bea din ea, deși asemenea informații își cer întotdeauna răsplata.

Cuvântul *răsplată* a rămas suspendat deasupra docurilor ca un nor de furtună. Blitzen încremenise și mi-a fost teamă că s-a transformat în stană de piatră. Hearthstone se uita cu atenție la textura scândurilor. Am început să înțeleg cum ajunseseră prietenii mei să se încurce cu Mimir. Au băut din apa lui (grețos) și, prețul plătit a fost să mă supravegheze pe mine în ultimii doi ani. M-am întrebat dacă a meritat ce-au aflat.

— Deci, mare și influentule Mimir, am spus, ce vrei de la mine?

Mimir a scuipat o plevușcă.

— Nu trebuie să-ți spun eu, tinere. Știi deja.

Am vrut să-l contrazic, dar cu cât îl ascultam mai mult, cu atât devenea mai puternică senzația că respir oxigen pur. Nu știu de ce. Capo nu era tocmai genul care să te inspire. Dar mintea parcă îmi mergea mai bine în preajma lui, făcând ca frânturile de situații ciudate prin care trecusem în ultimele zile să formeze o imagine extrem de închegată.

---

[8] Joc mecanic originar din Japonia.

Mi-am amintit de o ilustrație din cartea mea pentru copii cu mituri scandinave – o poveste atât de înfricoșătoare, chiar și în varianta edulcorată pentru copii, încât am ascuns-o în memorie ani de zile.

— Lupul, am spus. Surt vrea să elibereze Lupul Fenris.

Am sperat să fiu contrazis. Hearth și-a lăsat capul în jos. Sam a închis ochii de parcă se ruga.

— Fenris, a spus Blitzen. Uite un nume pe care am sperat să nu-l mai aud vreodată.

Mimir plângea cu lacrimi reci ca gheața. Pe buze i-a înflorit un zâmbet slab.

— Bravo, fiu al lui Frey. Acum spune-mi: Ce știi despre Lupul Fenris?

M-am încheiat la geaca de vânătoare. Briza râului mi se părea rece chiar și mie.

— Să-mi spui dacă greșesc. Mi-ar *plăcea* să greșesc. Cu mult timp în urmă, Loki a avut o aventură cu o uriașă. S-au născut trei copii monștri.

— *Nu* sunt unul dintre ei, a mormăit Sam. Am auzit toate glumele posibile.

Hearthstone s-a strâmbat, ca și cum subiectul l-ar fi preocupat în trecut.

— Unul dintre ei, am zis, a fost un șarpe uriaș.

— Jormungand, a spus Sam. Șarpele Lumii, pe care Odin l-a aruncat în mare.

— Al doilea a fost Hel, am continuat. Zeița celor care au murit fără onoare.

— Iar al treilea, a adăugat Blitzen, a fost Lupul Fenris.

Tonul lui era amar, plin de durere.

— Blitz, i-am spus, pare că-l cunoști.

— Toți piticii au auzit de Fenris. A fost prima dată când tribul Aesir ne-a cerut ajutorul. Fenris devenise atât de sălbatic încât avea să-i devoreze pe zei. Au încercat să-l lege, dar a rupt toate lanțurile.

— Îmi amintesc, am spus. Până la urmă piticii au făcut o frânghie suficient de puternică să-i reziste.

— De atunci, a zis Blitzen, copiii lui Fenris au fost dușmanii piticilor.

Și-a ridicat privirea și chipul mi s-a reflectat în pielea lui închisă la culoare.

— Nu ești singurul care și-a pierdut familia din pricina lupilor, puștiule.

Am simțit nevoia ciudată să-l îmbrățișez. Dintr-odată nu m-am mai simțit atât de prost pentru perioada în care mă supraveghease. Ne lega ceva mai mult decât faptul că trăiserăm pe străzi. Totuși, am rezistat tentației. Dacă îmi vine să îmbrățișez un pitic e semn că trebuie să-mi văd de drum.

— De Ragnarok, am spus, ziua sfârșitului lumii, unul dintre primele lucruri care trebuie să se întâmple e să fie eliberat Fenris.

Sam a dat din cap că da.

— În vechile povești nu se spune cum se va întâmpla…

— Dar, a zis Blitz, o variantă e să se taie frânghia. Frânghia Gleipnir nu poate fi tăiată, dar…

„Sabia lui Frey”, a gesticulat Hearth, „are cea mai ascuțită lamă din cele Nouă Lumi”.

— Surt vrea să-l elibereze pe Lup cu sabia tatii.

M-am uitat la Mimir.

— Ce zici, cum ne descurcăm?

— Nu-i rău, a bolborosit capul. Și așa ajungem la misiunea ta.

— Să-l opresc pe Surt, am spus. Să găsesc sabia înaintea lui… presupunând că n-a pus deja mâna pe ea.

— N-a pus, a spus Mimir. Crede-mă, o astfel de întâmplare ar face să se cutremure cele Nouă Lumi. Aș simți gustul fricii în apa copacului Yggdrasil.

— Scârbos, am spus.

— Habar n-ai, a zis Mimir. Dar trebuie să te grăbești.

— Profeția Nornelor. Mai sunt nouă zile, bla, bla, bla.

Lui Mimir i-a ieșit apă din urechi.

— Sunt convins că ele n-au spus bla, bla, bla. Însă, ai dreptate. Pe insula unde l-au închis zeii pe Lupul Fenris se poate ajunge doar când e prima lună plină din an. Adică peste șapte zile.

— Cine face regulile astea? am întrebat.

— *Eu* am făcut regula asta, a spus Mimir. Așa că taci. Găsește sabia. Du-te pe insulă înaintea lui Surt.

Sam a ridicat mâna.

— Ăăă… stăpâne Mimir, am înțeles partea cu găsitul sabiei. Dar de ce să fie dusă pe insulă? Nu acolo *vrea* și Surt să ajungă sabia?

— Vezi tu, domnișoară al-Abbas… de-asta sunt eu șeful și nu tu. Da, e periculos să duci sabia pe insulă. Da, Surt ar putea-o folosi pentru a elibera Lupul. Dar Surt va găsi o cale să-l elibereze pe Fenris cu sau fără sabie. V-am spus că pot vedea în viitor, nu? Singurul care l-ar putea opri pe Surt e Magnus Chase – presupunând că va găsi sabia și va învăța s-o mânuiască așa cum trebuie.

Tăceam deja de aproape un minut, așa că m-am gândit că pot ridica mâna.

— Stăpâne Cașmir…

— Mimir.

— Dacă sabia asta e așa importantă, de ce au lăsat-o toți să zacă pe fundul râului Charles timp de o mie de ani?

Mimir a oftat scoțând spume.

— Slujitorii mei obișnuiți nu pun niciodată atâtea întrebări.

Blitz a tușit.

— Ba punem, șefu'. Doar că nu ne bagi în seamă.

— Ca să-ți răspund la întrebare, Magnus Chase, sabia poate fi găsită doar de către un descendent al lui Frey, ajuns la vârsta maturității. Au încercat și alții, au dat greș și au murit. În prezent, tu ești singurul descendent în viață al lui Frey.

— Singurul… din lume?

— Din cele *Nouă* Lumi. Frey nu prea mai iese. Mama ta trebuie să fi fost specială dacă i-a atras atenția. În orice caz, o mulțime de zei, uriași, agenți de pariuri și alții din cele Nouă Lumi au așteptat să împlinești șaisprezece ani. Unii au vrut să fii ucis ca să nu găsești sabia. Alții au vrut să reușești.

Am simțit furnicături alergându-mi pe șira spinării, ca și cum aș fi fost înțepat cu ace încinse. Gândul că niște zei mă urmăreau cum cresc, prin telescoapele lor asgardiene, mă speria. Mama trebuie să fi știut tot timpul. Se străduise să aibă grijă de mine, să-mi dezvolte abilitățile de supraviețuire. În noaptea în care lupii ne-au atacat apartamentul, și-a dat viața ca să mă salveze.

M-am uitat în ochii umezi ai lui Capo.

— Și tu? l-am întrebat. Ce vrei?

— Ești un pariu riscant, Magnus. O mulțime de posibile destine se intersectează în viața ta. Ai putea fi un obstacol în calea forțelor răului și ai putea întârzia venirea Ragnarok-ului cu

câteva generații. Sau, dacă dai greș, ai putea grăbi venirea sfârșitului lumii.

Am înghițit în sec.

— Cât de tare aș grăbi-o?

— Ce zici de săptămâna viitoare?

— O!

— Am hotărât să risc, a spus Mimir. După ce copiii lui Fenris ți-au ucis mama, i-am trimis pe Blitz și Hearth să te păzească. Nici nu știi de câte ori probabil că ți-au salvat viața.

Hearth a ridicat șapte degete.

M-am cutremurat, mai ales când am auzit despre cei doi copii ai lui Fenris, lupii cu ochi albaștri…

— Vei avea nevoie de echipa asta pentru a reuși, a zis Mimir. Hearthstone și-a dedicat viața magiei cu rune. Fără el, vei eșua. Vei avea nevoie, de asemenea, de un pitic capabil ca Blitzen, care înțelege meșteșugurile piticilor. Ar putea fi nevoie să repari legăturile cu care e prins lupul sau chiar să le înlocuiești.

Blitz s-a foit.

— Ăăă… șefu'… abilitățile mele de meșteșugar sunt cam…

— Nu-mi veni cu povești, a spus Mimir. Nu există pitic mai dârz ca tine. Niciun alt pitic n-a călătorit cât tine în cele Nouă Lumi și nu-și dorește mai tare ca tine să-l știe înlănțuit pe Fenris. În plus, mă slujești pe mine. Vei face cum îți poruncesc.

— A…

Blitzen a dat din cap.

— Dacă pui problema așa…

— Cu mine cum rămâne, stăpâne Mimir? a întrebat Sam. Eu cum pot contribui?

Mimir s-a încruntat. Apa îi bolborosea în jurul bărbii, într-o nuanță mai închisă de verde.

— Tu n-ai fost inclusă în plan. Soarta îți e învăluită în mister, domnișoară al-Abbas. Nu m-am așteptat să-l iei pe Magnus în Walhalla. Nu trebuia să se întâmple asta.

Sam și-a întors privirea, cu buzele strânse de furie.

— Sam are rolul ei, am spus. Sunt sigur de asta.

— Nu mă lua de sus, Magnus. Te-am ales pentru că…

Sam s-a oprit.

— Pentru că așa trebuia să se întâmple.

Mi-am amintit ce-a spus în sala de mese: „Mi s-a spus… Mi s-a promis”. De către cine? Am hotărât să n-o întreb asta de față cu Capo.

Mimir a studiat-o.

— Sper că ai dreptate, domnișoară al-Abbas. Când Magnus a scos sabia din râu, n-a controlat-o prea bine. Poate acum, că e einherjar, va avea puterea asta, ceea ce înseamnă că ai avut un rol salvator. Sau poate că i-ai dat peste cap destinul.

— Vom reuși, am insistat. Am doar două întrebări: unde e sabia și unde e insula?

Mimir s-a mișcat aprobator, ceea ce l-a făcut să arate ca o plută foarte mare de pescuit.

— Păi, asta-i șmecheria, nu-i așa? Ca să găsesc astfel de informații, ar trebui să sfâșii vălurile dintre lumi, să ung multe osii, să arunc o privire în tărâmurile altor zei.

— Nu putem să bem apă din fântâna ta?

— Ați putea, a fost de acord. Dar v-ar costa. Sunteți pregătiți, tu și Samirah al-Abbas să deveniți slujitorii mei?

Lui Hearth i-a înțepenit fața de teamă. La cât de încordați îi erau umerii, mi-am dat seama că Blitz se străduia din răsputeri să nu sară în picioare și să țipe: „Nu face asta!”

— N-ai putea face o excepție? l-am întrebat pe Capo. Ținând cont că *vrei* să ducem la bun sfârșit treaba asta.

— Nu se poate face, tinere. Nu sunt lacom. Doar primești, cât plătești. Ce-i ieftin nu-i prea valoros. Mai ales când vine vorba de cunoaștere. Dacă plătești, alegi metoda simplă și primești informațiile pe loc, dacă nu, va trebui să le găsești singur, cu eforturi.

Sam și-a încrucișat brațele.

— Îmi cer scuze, stăpâne Mimir. Oi fi fost eu dată afară din rândul walkiriilor, dar tot în slujba lui Odin am rămas. Nu pot avea alt stăpân. Magnus poate face după cum dorește, dar…

— Ne vom descurca singuri, am încuviințat.

Mimir a scos un pleoscăit grav. Părea aproape impresionat.

— Interesantă alegere. Mult noroc, atunci! Dacă reușiți veți avea cont deschis la toate sălile mele de pachinco. Dacă nu reușiți… ne vedem săptămâna viitoare la sfârșitul lumii.

Capul zeului s-a învârtit și a dispărut în apă rece ca gheața a lagunei.

— Parcă a tras apa după el, am spus.

Hearth era mai palid decât de obicei. „Și acum?”

Îmi chiorăiau mațele. Nu mai mâncasem nimic de cu o seară înainte și se pare că trupul meu se învățase cu răsfățul bufetelor vikinge unde mâncai cât pofteai.

— Acum, am spus, mă gândesc să luăm prânzul.

Capitolul 29

Un vultur ne fură falafelul

N-am scos o vorbă pe drumul înapoi prin parc. În aer se simțea mirosul de zăpadă care se pregătea să cadă. Vântul întețit urla ca lupii sau cel puțin așa mi se părea, pentru că nu-mi puteam lua mintea de la lupi.

Blitz înainta șchiopătând, străduindu-se să meargă cât mai pe la umbră posibil. Eșarfa colorată a lui Hearth nu se potrivea cu expresia lui sumbră. Aș fi vrut să-l întreb mai multe despre magia runelor, acum că știam că era cel mai bun (și singurul) practicant muritor. Poate exista vreo rună care să-i arunce în aer pe lupi, preferabil de la o distanță sigură. Dar Hearth stătea cu mâinile în buzunare – ceea ce în limbajul semnelor însemna „Nu vreau să vorbesc”.

Treceam pe lângă vechiul meu loc de dormit de sub pod când Sam a mormăit:

— Mimir. Trebuia să-mi închipui că e implicat.

M-am uitat la ea.

— Acum câteva minute îi dădeai înainte cu „Stăpâne Mimir, ne onorezi; nu suntem demni de asta”.

— *Normal* că i-am arătat respect când era chiar în fața mea! E unul dintre zeii din vechime. Dar e imprevizibil. N-a fost niciodată clar de partea cui e.

Blitzen a făcut un salt pentru a ajunge la umbra unei sălcii, speriind câteva rațe.

— Capo e de partea tuturor celor care nu vor să moară. Nu e suficient?

Sam a schițat un zâmbet.

— Adică voi lucrați pentru el de bunăvoie? N-ați băut din fântână și acum plătiți prețul?

Nici Blitz, nici Hearth n-au mai zis nimic.

— Mă gândeam eu, a zis Sam. Eu nu fac parte din planul lui Mimir pentru că niciodată nu l-aș urma orbește și n-aș bea din sucul lui magic al cunoașterii.

— N-are gust de suc, a obiectat Blitz. Seamănă mai mult cu berea de rădăcini, cu o notă subtilă de cuișoare.

Sam s-a întors spre mine.

— Îți spun eu că povestea asta nu se leagă. Am înțeles că trebuie să găsim sabia. Dar s-o ducem tocmai acolo unde Surt vrea s-o folosească? E imprudent.

— Da, dar dacă eu aș fi în posesia sabiei…

— Magnus, menirea sabiei e ca mai devreme sau mai târziu să cadă în mâinile lui Surt. La Ragnarok, tatăl tău va muri pentru că a înstrăinat sabia. Surt îl va ucide cu ea. Cel puțin asta spun majoritatea poveștilor.

Am simțit că am un atac de claustrofobie numai gândindu-mă la asta. Cum putea oricine, chiar și un zeu, să n-o ia razna când știa cu secole înainte cum anume avea să moară?

— De ce-l urăște Surt pe Frey atât de mult? am întrebat. Nu se putea lega de un zeu puternic al războiului?

Blitzen s-a încruntat.

— Puștiule, Surt vrea moarte și distrugere. Vrea ca focul să facă ravagii în cele Nouă Lumi. Un zeu al războiului nu poate împiedica asta. Frey poate. El este zeul anotimpului fertil – zeul sănătății și al vieții renăscute. El ține extremele sub control, atât focul, cât și gheața. Surt nu urăște nimic mai mult decât să i se pună bețe în roate. Frey e dușmanul lui natural.

„Și, prin extensie”, mi-am zis, „Surt mă urăște *pe mine*”.

— Dacă Frey a știut ce soartă îl așteaptă, de ce a renunțat la sabie?

Blitz a mârâit.

— Din dragoste. De ce altceva?

— Dragoste?

— Pfui, a spus Sam. *Urăsc* povestea asta. Unde vrei să mâncăm, Magnus?

Într-un fel aș fi vrut să aud povestea. Încă îmi aminteam conversația cu Loki: „Vei căuta să afli care ți-e dorința cea mai fierbinte, știind că asta ar putea să-ți pecetluiască soarta așa cum s-a întâmplat cu tatăl tău?”

Se pare că o mulțime de povești scandinave trimiteau același mesaj: Cunoașterea nu merită întotdeauna prețul care trebuie plătit. Din nefericire pentru mine, întotdeauna am fost curios din fire.

— Este… Ăăă, drept înainte, am răspuns. Haideți.

Food court-ul din Clădirea Transporturilor nu se compara cu Walhalla, dar era pe-aproape, dacă locuiai pe străzile din Boston. Atriul era încălzit, deschis publicului și nu era niciodată aglomerat. Era patrulat de niște agenți de pază fără prea mult sârg. Atâta vreme cât aveai în față un pahar cu ceva sau o farfurie pe jumătate goală puteai sta la masă mult și bine până să-ți spună cineva să pleci.

Când am intrat, Blitzen și Hearthstone s-au dus spre coșurile de gunoi să caute resturi de mâncare, dar i-am oprit.

— Băieți, le-am spus. Azi mâncăm ca lumea. Fac cinste.

Hearth a ridicat o sprânceană. A gesticulat: „Ai bani?"

— Are un prieten aici, și-a amintit Blitzen. Tipul cu falafelul.

Sam a înlemnit.

— Cum?

S-a uitat în jur ca și cum abia atunci și-ar fi dat seama unde ne aflam.

— E în regulă, i-am promis. Știu un tip de la Fadlan's Falafel. O să-mi mulțumești pentru asta. Mâncarea e grozavă…

— Nu… eu… o, zei…

Și-a pus repede baticul pe cap.

— Poate o să v-aștept afară… Nu pot…

— Prostii.

Blitz a luat-o de braț.

— Poate ne dau mai multă mâncare dacă avem o fată frumoasă cu noi!

Era clar că Sam voia s-o șteargă, dar i-a lăsat pe Hearth și pe Blitz s-o conducă spre food court. Probabil că ar fi trebuit să bag de seamă cât de stânjenită era, dar de cum ajung la treizeci de metri de Fadlan's Falafel, nu mai văd nimic în jur.

De-a lungul ultimilor doi ani m-am împrietenit cu managerul, Abdel. Cred că eu am fost proiectul lui caritabil. Întotdeauna aveau mâncare în plus – *pita*[9] ușor expirată, șaorma din ziua precedentă, chiftele kibbeh care stătuseră prea mult sub lămpile cu infraroșu. Din punct de vedere legal, Abdel nu le mai putea vinde, dar ele erau bune la gust. În loc să le arunce, Abdel mi le dădea mie. De fiecare dată când veneam puteam conta pe un falafel la lipie sau altceva la fel de gustos. Drept răsplată, aveam grijă ca restul boschetarilor din incintă să se poarte

---

[9] Lipie arăbească.

civilizat și să strângă după ei, ca să nu-i alunge pe adevărații clienți ai lui Abdel.

În Boston dai la tot pasul de un simbol al libertății – Drumul Libertății, Vechea Biserică din Nord, Monumentul Bunker Hill și altele –, dar pentru mine libertatea avea gust de falafel de la Fadlan. Asta m-a ținut în viață și mi-a asigurat independența după moartea mamei.

N-am vrut să-l copleșesc pe Abdel cu prea mulți oameni, așa că pe Blitz și Hearth i-am trimis să ocupe o masă, iar eu și cu Sam ne-am dus să luăm mâncarea. Tot drumul și-a târât picioarele, s-a întors într-o parte, și-a făcut de lucru cu baticul de parcă ar fi vrut să dispară sub el.

— Ce-i cu tine? am întrebat-o.

— Poate că nu e acolo, a mormăit ea. Ai putea spune că facem meditații împreună.

Nu știam despre ce vorbește. M-am îndreptat spre tejghea în vreme ce Sam a rămas mai în urmă, străduindu-se să se ascundă în dosul unui ficus.

— Abdel e aici? l-am întrebat pe tipul de la casă.

A dat să-mi spună ceva, dar atunci a apărut din spate fiul lui Abdel, Amir, zâmbind și ștergându-se pe mâini de șorț.

— Jimmy, ce mai faci?

M-am relaxat. Dacă Abdel nu era în zonă, Amir era omul pe care-l căutam. Avea optsprezece sau nouăsprezece ani, era îngrijit și frumușel, cu părul lins și negru, un tatuaj în arabă pe biceps și un zâmbet atât de strălucitor că ar fi putut vinde camioane de înălbitor de dinți. Ca toți cei de la Fadlan's Falafel, mă știa drept Jimmy.

— Da, sunt bine, am spus. Ce face bătrânul?

— E la localul de pe Somerville astăzi. Să-ți dau ceva de mâncare?

— Ești cel mai tare.

Amir a râs.

— Nicio problemă.

S-a uitat peste umărul meu, apoi s-a mai uitat o dată.

— A, uite-o și pe Samirah! Ce faci aici?

A apărut și ea târându-și picioarele.

— Bună, Amir. Eu... îi dau meditații lui Ma... Jimmy. Îi dau meditații lui Jimmy.

— A, da?

Amir s-a sprijinit de tejghea și mușchii brațului i s-au încordat. Tipul lucra toată ziua la restaurantele tatălui său și totuși reușea să-și păstreze tricoul alb imaculat.

— N-ar trebui să fii la scoală?

— Hm, ba da, dar primesc credite dacă dau meditații în afara campusului. Lui Jimmy și... colegilor lui. A arătat spre Blitz și Hearth care purtau o discuție aprinsă prin limbajul semnelor, trasând cercuri în aer. La geometrie, a spus Samirah. Sunt bâtă la geometrie.

— Bâtă, am încuviințat. Dar mâncarea ne ajută să învățăm.

Amir și-a îngustat ochii.

— O să vă dau destulă. Mă bucur să văd că ești bine, Jimmy. Accidentul ăla de pe pod de zilele trecute... În ziar a apărut o poză cu un băiat care a murit. Semăna mult cu tine. Nu-l chema la fel, dar ne-am îngrijorat.

Fusesem așa de concentrat pe falafel încât uitasem că s-ar putea să facă legătura.

— A, da, am văzut și eu. Sunt bine. Învăț geometrie. Cu meditatoarea mea.

— Bine!

Amir i-a zâmbit lui Sam. Era atâta stânjeneală în aer că puteai s-o tai cu cuțitul.

— Samirah, spune-le lui Jid și Bibi că-i salut. Mergeți și luați loc. Vă aduc imediat ceva de mâncare.

Sam a mormăit ceva care ar fi putut să însemne „Mulțumesc frumos” sau „Ucide-mă acum”. Apoi ne-am așezat la masă lângă Blitz și Hearth.

— Ce-a fost asta? am întrebat-o. De unde-l știi pe Amir?

Și-a tras baticul și mai jos pe frunte.

— Nu sta prea aproape de mine. Prefă-te că vorbim despre geometrie.

— Triunghiuri, am spus. Patrulatere. Și de ce ești jenată? Amir e grozav. Dacă-i cunoști pe cei din familia Fadlan, pentru mine ești ca un star rock.

— E vărul meu, mi-a trântit-o. Văr de-al doilea sau de-al treilea sau așa ceva.

M-am uitat la Hearth, care privea încruntat în jos. Blitz își scosese masca de schi și ochelarii, pentru că lumina din interior bănuiesc că nu-l deranja la fel de tare și învârtea posac o

furculiță de plastic pe masă. Se pare că ratasem o ceartă zdravănă între el și Hearth.

— Bine, am spus. Dar de ce ești atât de agitată?

— Nu poți s-o lași baltă, nu-i așa? m-a întrebat ea.

Am ridicat mâinile.

— În regulă. S-o luăm cu toții de la început. Salutare. Sunt Magnus și sunt un einherjar. Dacă nu învățăm la geometrie, nu vreți să vorbim despre cum vom găsi Sabia Verii?

Nimeni n-a zis nimic.

Un porumbel a trecut pe lângă noi, cu un mers legănat, ciugulind niște firimituri.

M-am uitat în spate la restaurantul cu falafel. Nu știu de ce, dar Amir trăsese grilajul metalic. Nu l-am mai văzut niciodată să închidă la ora prânzului. M-am întrebat dacă îl supărase Sam cu ceva și-mi tăiase mie porția de falafel.

Dacă da, aveam de gând să fac urât.

— Ce s-a întâmplat cu mâncarea noastră? am întrebat.

Atunci am auzit o voce croncănind la picioarele mele:

— Te pot ajuta cu ambele întrebări.

M-am uitat în jos. Avusesem o săptămână atât de nebună încât nici n-am tresărit când mi-am dat seama cine vorbise.

— Băieți, am spus, porumbelul vrea să ne-ajute.

Porumbelul a zburat sus pe masă. Hearth mai, mai să cadă de pe scaun. Blitz a apucat o furculiță.

— Câteodată merge greu servirea aici, a zis porumbelul. Dar pot să vă grăbesc comanda. Vă pot spune și unde găsiți sabia.

Sam și-a dus mâna la secure.

— Ăsta nu e un porumbel.

Pasărea s-a uitat la ea cu ochiul lui portocaliu ca o mărgică.

— Poate că nu. Dar dacă mă omori, nu-ți vei primi niciodată prânzul. În plus, nu vei găsi sabia și nu-ți vei mai vedea alesul.

Samirah arunca flăcări din priviri.

— Ce tot vorbește? am întrebat. Ales *pentru ce*?

Pasărea a gângurit.

— Dacă vrei ca Fadlan’s Falafel să se mai deschidă vreodată…

— Bun, asta-i o declarație de război.

M-am gândit să mă reped la pasăre, dar chiar și cu reflexele mele de einherjar, mă îndoiam că o puteam prinde.

— Ce-ai făcut? Ce-a pățit Amir?

— Nimic deocamdată! a răspuns porumbelul. O să îți aduc prânzul. Tot ce vreau e să ciugulesc eu primul din mâncare.

— Îhm, am spus. Să zicem că te cred, dar ce vrei în schimbul informațiilor despre sabie?

— O favoare. E negociabilă. Rămâne localul cu falafel închis pentru totdeauna sau batem palma?

Blitzen a clătinat din cap.

— Nu accepta, Magnus.

Hearth a gesticulat: „Porumbeii nu sunt de încredere”.

Sam m-a privit în ochi. Privirea ei era rugătoare, aproape isterică. Ori îi plăcea falafelul mai mult decât mie, ori era îngrijorată de altceva.

— Bine, am spus. Adu-ne prânzul.

Imediat grilajul de metal al localului s-a ridicat. Casierul stătea ca o statuie, cu telefonul la ureche. Apoi și-a revenit, s-a uitat peste umăr și a strigat o comandă către bucătar, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Porumbelul și-a luat zborul și s-a îndreptat spre local, făcându-se nevăzut în dosul tejghelei. Casierul nu părea să-l observe.

În clipa următoare, din bucătărie a apărut în viteză o pasăre mult mai mare – un vultur pleșuv cu o tavă în gheare. A aterizat în centrul mesei.

— Acum ești vultur? am întrebat.

— Da, a răspuns, cu aceeași voce dogită. Îmi place să le combin. Uite mâncarea.

Era tot ce mi-aș fi putut dori: pernuțe aburinde condimentate de kibbeh, cu carne de vită; câteva kebab-uri de miel cu sos de iaurt cu mentă; patru bucăți proaspete de pita umplute cu chiftele delicioase de năut prăjite în ulei, cu sos tahini stropit și garnitură de murături.

— O, Helheim, așa da.

Am întins mâna spre tavă, dar vulturul m-a ciupit.

— Ușurel, ușurel, m-a mustrat el. Eu primul.

Ați văzut vreodată un vultur mâncând falafel?

Imaginea aia îngrozitoare încă mă bântuie.

Cât ai zice pește, vulturul a atacat tava și a înghițit totul, mai puțin o bucată de murătură.

— Hei! am țipat.

Sam a sărit în picioare, cu securea ridicată.

— E un uriaș. N-are ce altceva să fie!

— Am avut o înțelegere.

Vulturul a râgâit.

— Acum, legat de sabie…

Am scos un muget gutural – strigătul unui om care a fost privat de chiftelele kibbeh ce i se cuveneau. Am scos sabia și l-am lovit pe vultur cu latul lamei.

N-a fost o mișcare prea înțeleaptă, dar îmi era foame. Eram supărat. Uram să se profite de mine și nu-mi plăceau în mod deosebit nici vulturii pleșuvi.

Lama a lovit pasărea peste spinare și a rămas acolo de parcă era lipită cu super glue. Am încercat s-o smulg, dar a rămas neclintită. Mâinile îmi erau lipite de mânerul sabiei.

— Bine, a cârâit vulturul, asta vrei, asta primești. A pornit în zbor prin food court cu o sută de kilometri la oră, târându-mă după el.

Capitolul 30

Un măr pe zi te poate omorî

Adaug la lista cu Cele mai Neplăcute Activități: surfingul pe vultur.

Afurisita de pasăre n-ar fi trebuit să se poată ridica în aer cărând o persoană mai mult sau mai puțin adultă. Cu toate astea, a reușit.

În urma mea, Blitz și Sam țipau tot felul de chestii de mare ajutor, cum ar fi: „Hei! Oprește-te!” în vreme de vulturul mă târa printre mese, scaune și ghivece cu plante, a ieșit prin ușile duble de sticlă și a trecut pe deasupra străzii Charles.

Un tip care lua prânzul într-un apartament de la etajul zece a scuipat cerealele Cheetos din gură când am trecut pe lângă el. I-am lăsat pe geam o amprentă frumușică de talpă de încălțăminte.

— Dă-mi drumul! am țipat la vultur.

Pasărea a chicotit trăgându-mă după el pe deasupra unui acoperiș.

— Ești sigur că asta vrei? Atenție!

M-am răsucit, evitând la mustață o ciocnire frontală cu un aparat de aer condiționat. Am trecut printr-un coș de cărămidă, folosindu-mi pieptul pe post de berbec. Apoi vulturul a coborât în picaj de cealaltă parte a clădirii.

— Așa! a zis vulturul. Ești gata să negociem favoarea aia?

— Cu un porumbel mutant care fură falafel? am strigat. Nu, mulțumesc!

— Cum vrei.

A virat, izbindu-mă de niște scări de incendiu. Am simțit cum îmi crapă coastele, de parcă mi s-ar fi spart în piept niște fiole cu acid. Stomacul gol a încercat, fără succes, să se golească.

Am urcat deasupra uneia dintre bisericile de pe strada Boylston și am dat ocol turlei. Mi-a trecut prin cap un gând

năstrușnic despre Paul Revere și toată povestea cu „un felinar pentru uscat, două pentru apă”[10].

„Și dacă vedeți un tip târât de un vultur uriaș… ăăă… Habar n-am câte felinare ar trebui să folosesc”.

Am încercat să-mi vindec coastele mele prin puterea voinței, dar nu n-am putut concentra. Durerea era prea mare. M-am izbit în continuare de pereți și am spart ferestre cu picioarele.

— Tot ce vreau, a spus vulturul, e să-mi faci o favoare în schimbul unei favori. Eu îți spun cum să faci rost de sabie, iar tu îmi aduci ceva. Nu e mare lucru. Doar un măr. Un măr.

— Care-i șmecheria?

— Șmecheria e că dacă nu accepți… O, uite! Țepi împotriva porumbeilor!

În fața noastră, marginea unui acoperiș de hotel era plină de țepușe de oțel, ca o mică barieră de sârmă ghimpată din Primul Război Mondial. Țepii aveau rostul să împiedice păsările să se cuibărească acolo, dar ar fi fost numai buni și să-mi sfâșie mie pântecele.

M-a copleșit frica. Nu-mi plac obiectele ascuțite. Burta mea era încă sensibilă de când murisem din pricina asfaltului topit.

— Bine! am țipat. Fără țepi!

— Spune: „Sunt de acord cu condițiile tale, parol”.

— Nici măcar nu știu ce înseamnă parol!

— Spune-o!

— Sunt de acord cu condițiile tale, parol! Mere, da! Țepi, nu!

Vulturul a urcat, zburând razant la nivelul acoperișului. Am atins țepii cu vârfurile pantofilor făcându-i să vibreze. Am dat ocol Pieței Copley și am aterizat pe acoperișul Bibliotecii Publice din Boston.

Sabia s-a desprins de spatele vulturului. Mâinile mi s-au dezlipit, ceea ce era grozav, doar că acum nu mai aveam de ce mă ține. Îmi era absolut imposibil să stau în picioare pe țiglele roșii curbate. Acoperișul era înclinat periculos. La douăzeci și cinci de metri sub mine se întindea o bucată amenințătoare de asfalt.

[10] Paul Revere a fost un argintar, gravor și industriaș american care a luptat în Războiul de Independență al SUA, rămas celebru pentru felul cum le semnala coloniștilor mișcările trupelor britanice din Boston. Un felinar aprins în turlă însemna că armata britanică a plecat pe uscat, iar două felinare că armata a plecat pe apă, traversând râul Charles.

M-am ghemuit ca să nu cad. Cu grijă, am băgat la loc sabia, care s-a transformat în lanț.

— Au, am spus.

Mă dureau coastele. Îmi simțeam brațele pe jumătate smulse din umeri. Pe piept parcă îmi tatuasem un zid de cărămidă.

În stânga, vulturul stătea cocoțat pe un paratrăsnet, dominând grifonii de bronz decorativi de la baza lui.

Nu m-am gândit niciodată că vulturii pot avea expresii faciale, dar acesta cu siguranță avea un aer arogant.

— Mă bucur că ești rezonabil! a zis. Deși, sincer, mi-a făcut plăcere zborul nostru prin oraș. Mă bucur să-ți pot vorbi între patru ochi.

— Mă faci să roșesc, am mormăit. O, nu, stai așa. De fapt, sunt plin de sânge.

— Iată informațiile de care ai nevoie, a continuat vulturul. Când sabia ți-a căzut în râu, curentul a purtat-o în aval. A fost revendicată de zeița Ran. O grămadă de obiecte de valoare ajung în plasa ei.

— Ran?

Vulturul a clămpănit din cioc.

— Zeița Mării. Are o plasă. Încearcă să ții pasul.

— Unde o găsesc? Te rog să nu-mi spui că în mare.

— Ar putea fi oriunde, așa că va trebui să-i atragi atenția. Cum faci asta? Știu un tip, Harald. Are o barcă la Fish Pier, face excursii de pescuit la mare adâncime. Spune-i că te-a trimis Big Boy.

— Big Boy.

— Unul dintre numeroasele mele nume. Harald va ști despre cine-i vorba. Convinge-l să te scoată la pescuit în Golful Massachusetts. Dacă reușești să faci tărăboi pe-acolo, îi vei atrage atenția lui Ran. Apoi, poți negocia. Cere-i sabia și unul dintre merele lui Idun.

— Eden?

— O să repeți toate numele pe care ți le spun? O cheamă I-D-U-N. Ea are merele nemuririi care-i țin pe zei tineri și sprinteni. Cu siguranță Ran are unul, pentru că, ți-o spun sincer, odată ce-o vezi, o să-ți dai seama că nu-i genul care să-și amintească să mănânce mere. Când ai mărul, adu-l încoace. Dă-mi-l și eu te eliberez de jurământ.

— Două întrebări. Ești nebun?

— Nu.
— A doua întrebare: Cum o să reușesc să fac tărăboi pescuind, încât să atrag atenția unei zeițe a mării?
— Depinde ce pescuiești. Spune-i lui Harald că ai nevoie de momeala specială. Va înțelege. Dacă se împotrivește, spune-i că Big Boy insistă.
— Habar n-am ce înseamnă asta, am recunoscut. Presupunând că o întâlnesc pe Ran, cum să negociez cu ea?
— Asta-i a treia întrebare. În plus, e problema ta.
— Ultima întrebare.
— Ai ajuns la a patra.
— Ce mă împiedică să obțin sabia și ție să nu-ți aduc mărul?
— Păi ai spus parol, a zis vulturul. E vorba de cuvântul tău, de credința și onoarea ta, de sufletul tău. E un jurământ care te obligă, mai ales dacă ești einherjar. Asta dacă nu vrei să experimentezi combustia spontană și să fii prins pe vecie în întunericul înghețat din Helheim…
Mi-am mușcat buza.
— Cred că o să-mi țin promisiunea.
— Excelent!
Vulturul a bătut din aripi.
— Uite că vin și prietenii tăi, iar asta înseamnă că e timpul să plec. Ne vedem când îmi aduci marfa!
Vulturul s-a îndepărtat și a dispărut în spatele zidurilor de sticlă ale Turnului Hancock, lăsându-mă să cobor singur de pe acoperiș.
Jos, în Copley Square, Blitzen, Hearthstone și Sam veneau în goană pe gazonul înghețat. Sam m-a văzut prima. S-a oprit brusc și m-a arătat cu degetul.
I-am făcut cu mâna.
Nu-i puteam vedea chipul, dar și-a întins brațele ca și cum m-ar fi întrebat: „Ce naiba faci acolo?”
Cu chiu, cu vai, m-am ridicat în picioare. Mulțumită asigurării de sănătate WalhallaCare, rănile începeau deja să mi se vindece, dar încă mă dureau toate și eram cam țeapăn. M-am îndreptat spre marginea acoperișului și m-am uitat în jos. Magnus 1.0 nici nu s-ar fi gândit la asta, dar acum plănuiam să fac câteva salturi de trei metri – până la pervazul de colo, până la catargul pentru steaguri, până la corpul de iluminat, apoi până pe scările din față și mi-am zis: „Da, nicio problemă.”

În câteva secunde am ajuns în siguranță la sol. Prietenii m-au întâmpinat pe trotuar.

— Ce-a fost *asta*? m-a întrebat Blitzen. Era un uriaș?

— Habar n-am, i-am răspuns. Îl cheamă Big Boy și îi plac merele.

Le-am spus toată povestea.

Hearthstone s-a plesnit peste frunte. A gesticulat: „Ai spus parol?”

— Păi aveam de ales între asta și a fi sfâșiat de țepii împotriva porumbeilor, așa că da.

Sam s-a uitat la cer, sperând să vadă un vultur pe care să-l poată lovi cu securea.

— O să se termine prost. Așa-i când faci înțelegeri cu uriașii.

— Măcar Magnus a aflat unde e sabia, a spus Blitzen. În plus, Ran e o zeiță. Va fi de partea noastră, nu?

Sam a pufni.

— Se vede că n-ai auzit poveștile pe care le-am auzit *eu* despre ea. Dar în faza asta nu prea avem de ales. Să-l găsim pe Harald.

Capitolul 31

Ori te-mpuți, ori pleci acasă

Nu mi-a fost niciodată frică de bărci până n-am văzut-o pe a lui Harald.

Pe proră scria HARALD – PESCUIT LA ADÂNCIME ȘI DORINȚE DE MOARTE, cam multă vorbărie pentru o bărcuță de șase metri lungime. Pe punte erau îngrămădite frânghii, găleți și cutii cu scule. Plase și geamanduri împodobeau laturile ca niște decorațiuni de Crăciun. Carena fusese cândva verde, dar se decolorase și avea culoarea unei gume mestecate îndelung.

Nu departe, pe chei, stătea chiar Harald, într-o salopetă uzată și cu un tricou atât de jegos, încât până și tricoul meu recuperat dintr-un container cu donații arăta mai bine. Arăta ca un luptător de sumo, cu brațe groase de mărimea calupurilor de carne care se frig la rotisor la Fadlan's Falafel. (Da, tot la mâncare mă gândeam.)

Părul era cel mai ciudat lucru la el. Pletele neîngrijite, barba, chiar și antebrațele păroase îi erau de un albastru lăptos, de parcă ar fi rămas afară peste noapte și ar fi fost acoperit cu gheață.

Când ne-am apropiat de el, și-a ridicat privirea de la frânghia pe care o făcea colac.

— Măi, măi. Un pitic, un elf și doi oameni vin la mine pe dig… Parcă ar fi începutul unui banc.

— Sper că nu, am spus. Vrem să-ți închiriem barca pentru o partidă de pescuit. Vom avea nevoie de o momeală specială.

Harald a pufnit.

— Voi patru într-una dintre expedițiile *mele*? Nu prea cred.

— Big Boy ne-a trimis.

Harald s-a încruntat și fulgi ușori de zăpadă i-au scăpat pe obraji.

— Big Boy, spui? Ce treabă are el cu unii de teapa voastră?

Sam a înaintat un pas.

— Nu-i treaba ta.

A scos din buzunar o monedă mare și i-a aruncat-o lui Harald.

— O monedă de aur roșu acum; alte cinci când terminăm. Ne închiriezi barca sau nu?

M-am aplecat spre ea.

— Ce este aurul roșu?

— Moneda din Asgard și Walhalla, mi-a răspuns. În general e acceptată și pe alte tărâmuri.

Harald a mirosit moneda. Suprafața de aur a început să strălucească atât de tare, încât părea să fi luat foc.

— Ai sânge de uriaș, fată? Ți se citește în privire.

— Nici asta nu-i treaba ta.

— Hm. Prețul e corect, dar barca mea e cam mică. Doi pasageri maxim. O să te iau pe tine și pe băiat, dar nici vorbă de pitic și de elf.

Blitzen și-a trosnit degetele înmănușate.

— Uite cum stă treaba, omule de zăpadă…

— Hei! Nu-i spune niciodată unui uriaș om de zăpadă. Nu ne place. În plus, pari pe jumătate pietrificat, piticule. N-am nevoie de încă o ancoră. Cât despre elfi, sunt creaturi ale aerului și ale luminii. Sunt inutili la bordul unei nave. Doar doi pasageri. Asta e înțelegerea. Ori accepți, ori nu.

M-am uitat la prietenii mei.

— Prieteni, o vorbă, vă rog.

I-am dus mai încolo pe chei, pentru ca Harald să nu ne audă.

— Tipul ăla e un uriaș de gheață?

Hearthstone a gesticulat: „Păr de gheață. Urât. Mare. Da”.

— Dar… Adică e mare, dar nu e *uriaș.*

Expresia lui Sam m-a făcut s-o suspectez că nu era cea mai răbdătoare meditatoare la geometrie.

— Magnus, uriașii nu sunt neapărat enormi. Unii, sunt. Alții pot *crește* până la dimensiuni enorme dacă au chef. Dar sunt chiar mai variați decât oamenii. Mulți arată ca niște oameni obișnuiți. Unii se pot transforma în vulturi sau în porumbei sau în aproape orice.

— Dar ce caută un uriaș de gheață pe cheiurile din Boston? Putem avea încredere în el?

— În primul rând, uriașii de gheață sunt peste tot, mai ales în partea de nord a Midgardului, a spus Blitzen. Dacă să avem încredere în el? În niciun caz. V-ar putea duce direct în Jotunheim și să vă arunce într-o temniță sau v-ar putea folosi ca momeală. Trebuie să insiști să ne ia și pe Hearth și pe mine.

Hearth l-a lovit pe Blitz în umăr.

„Uriașul are dreptate”, a gesticulat. „Ți-am spus – e prea multă lumină. Te transformi în stană de piatră. Ești prea încăpățânat să recunoști”.

— Nu, sunt bine.

Hearth a aruncat o privire pe chei. A văzut o găleată de metal, a luat-o și i-a trântit-o de cap lui Blitz. Blitz n-a reacționat, dar găleata a luat forma căpățânii lui.

— Bine, a recunoscut Blitz, poate că m-am pietrificat un pic, dar…

— Nu mai sta la lumină o vreme, i-am spus. Ne descurcăm. Hearth, nu-i poți găsi vreo vizuină subterană simpatică sau ceva asemănător?

Hearth a încuviințat din cap.

„Vom încerca să aflăm mai multe despre Fenris și lanțurile cu care e legat. Ne vedem diseară la bibliotecă?”

— Sună bine, am spus. Sam, să mergem la pescuit.

Ne-am întors la Harald, care tocmai făcea un laț minunat din frânghie.

— Bine, i-am spus, doi pasageri. Trebuie să pescuim cât mai departe în Golful Massachusetts și avem nevoie de momeala specială.

Harald mi-a rânjit strâmb. E posibil ca dinții să-i fi fost făcuți din aceeași bucată maro de frânghie pe care o făcea colac.

— Cum să nu, micuțule. A arătat spre o ușă glisantă din partea laterală a depozitului. Alege-ți tu momeala… dacă o poți duce.

Când Sam și cu mine am deschis ușa, am crezut că vom leșina de la duhoare.

Sam s-a înecat.

— Pe ochiul lui Odin, până și pe câmpul de luptă miroase mai frumos.

În camera de depozitare era o colecție impresionantă de leșuri în putrefacție agățate de cârlige pentru carne. Cel mai mic era un crevete de un metru și jumătate. Cel mai mare era un cap de taur de mărimea unei mașini.

Mi-am acoperit nasul cu mâneca. N-a însemnat mare lucru. Parcă mi-ar fi aruncat cineva pe gât o grenadă cu ouă stricate, metal ruginit și o ceapă.

— Nu mai am aer. Care dintre bunătățile astea crezi că e momeala specială? am întrebat.

Sam a arătat spre capul de taur.

— Ori o facem lată, ori plecăm acasă!

— … îi spuse ea cuiva fără casă.

M-am străduit să studiez capul taurului – coarnele negre curbate, limba roz care-i atârna din gură și care semăna cu o saltea de aer păroasă, blana albă din care ieșeau aburi și craterele unsuroase pe care le avea în loc de nări.

— Cum e posibil ca un taur să crească atât de mare?

— Probabil că e din Jotunheim, a spus Sam. Vitele lor ajung să fie destul de mari.

— Serios? Ai idee ce-ar trebui să pescuim?

— Există o mulțime de monștri marini. Atâta vreme cât nu e…

O umbră i-a traversat fața.

— Nu contează. Probabil e un simplu monstru marin.

— Un simplu monstru marin, am spus. Mă simt ușurat.

Am fost tentat să iau crevetele cel uriaș și să plec, dar mi-am dat seama că aveam nevoie de o momeală mai mare dacă aveam de gând să provocăm un tărăboi care să atragă o zeiță a mării.

— Rămâne capul de taur, am zis până la urmă.

Sam a ridicat securea.

— Nici nu știu dacă o să încapă pe barca lui Harald, dar…

Și-a aruncat securea în lanțul cu care era legat cârligul și l-a rupt. Capul de taur s-a prăbușit pe jos ca o *piñata*[11] mare și dezgustătoare. Securea a zburat înapoi în mâna lui Sam.

Am apucat cârligul de carne și am târât capul de bou afară din depozit. Altă dată, chiar și ajutat, nu l-aș fi putut clinti, dar puterile mele de einherjar mi-au fost de folos.

„Mori în chinuri. Du-te în Walhalla. Dobândește puterea de a târî pe un chei capete retezate de bou imense și în putrefacție. Ura!”

Când am ajuns la barcă, am tras de lanț cu toată puterea. Capul de taur s-a rostogolit de pe chei și a aterizat pe punte. Barca lui Harald era gata să se scufunde, dar a reușit să rămână pe linia de plutire. Capul de taur ocupa jumătatea din barcă.

---

[11] Figurină viu colorată făcută din hârtie creponată, ceramică sau material textil și umplută cu dulciuri sau jucărioare, care este spartă în timpul unor sărbători, petreceri etc. Este de origine mexicană.

Limba atârna peste pupa. Ochiul stâng se mișca de parcă taurul ar fi suferit de rău de mare.

Harald a apărut din găleata pentru momeală. Dacă era surprins sau deranjat că aruncasem un cap de vacă de două sute și ceva de kilograme pe barca lui, nu lăsa să se vadă.

— Ambițioasă alegere.

Harald a privit înspre port. Se întuneca. O lapoviță ușoară biciuia suprafața apei.

— Să mergem, atunci. E o după-amiază minunată pentru pescuit.

Capitolul 32

Se văd roadele anilor în care am jucat Bassmasters 2000

Era o după-amiază îngrozitoare pentru pescuit.

Marea dădea pe dinafară și la fel am făcut și eu, peste bord, de mai multe ori. Frigul nu mă deranja, dar lapovița îmi biciuia fața. De la legănatul punții îmi simțeam picioarele ca un arc colorat de jucărie. Harald, uriașul de gheață, era la timonă, cântând într-o limbă guturală, probabil jotuneză.

Sam nu părea deranjată de marea învolburată. Stătea sprijinită de balustrada de la proră și se uita la marea cenușie, iar baticul i se umfla la gât ca niște branhii.

— Care-i treaba cu baticul ăsta? am întrebat-o. Uneori ți-l pui pe cap, alteori, nu.

Și-a atins baticul din mătase verde cu un gest protector.

— Se numește hijab. Îl port când vreau sau când cred că am nevoie. Cum ar fi atunci când o duc pe bunica la moschee vinerea sau…

— Sau când te vezi cu Amir?

— Când aproape crezusem că nu o să mai pomenești nimic despre asta, a mormăit.

— Porumbelul a spus că Amir e alesul tău. Asta înseamnă… logodnic? câți ani ai, șaisprezece?

— Magnus…

— Vreau doar să spun că dacă e vorba de o căsătorie aranjată, nu e în regulă. Ești o walkirie. Ar trebui să poți…

— Magnus, taci! Te rog.

Un val puternic a lovit barca și ne-a stropit cu apă sărată.

Samirah și-a încleștat mâna pe balustradă.

— Bunicii mei sunt de modă veche. Au crescut la Bagdad, dar au fugit în SUA când era Saddam Hussein la putere.

— Și…?

— Îi cunosc pe cei din familia Fadlan dintotdeauna. Sunt oameni buni. Suntem rude îndepărtate. Au succes, sunt de treabă…

— Știu. Abdel e grozav. Amir pare în regulă. Dar o căsătorie forțată, dacă nu-l iubești pe tip…

— Of! Nu înțelegi nimic. M-am îndrăgostit de Amir pe când aveam doisprezece ani.

Barca a gemut în timp ce despica valurile. Harald cânta în continuare varianta în jotuneză a celebrei „Nouăzeci și nouă de sticle de bere”.

— O!

— Oricum, nu e treaba ta, a spus Samirah.

— Da. Nu.

— Dar, uneori, când o familie încearcă să găsească o partidă bună, chiar îi *pasă* și de dorința fetei.

— Bine.

— Nu mi-am dat seama decât mai târziu… După ce a murit mama, bunicii m-au luat la ei, dar, cum să spun, mama nu era căsătorită când m-a născut. Asta încă e o mare problemă pentru generația bunicilor.

— Mda.

M-am abținut cu greu să adaug: „Plus faptul că ești fiica lui Loki, Tatăl Răului”.

Parcă mi-a citit gândurile.

— Mama era medic. A dat peste Loki în camera de urgență. Era… Habar n-am… Folosise prea multă putere încercând să apară în Midgard în formă fizică. A rămas prizonier, împărțit între două lumi. În varianta din Boston, era în agonie, slab și neajutorat.

— L-a vindecat?

Sam și-a șters câțiva stropi de apă de pe încheietură.

— Într-un fel. A fost bună cu el. I-a rămas alături. Loki poate fi foarte fermecător când vrea.

— Știu.

Am mijit ochii.

— Vreau să spun… din povești. L-ai întâlnit în persoană?

S-a încruntat.

— Nu sunt de acord cu ce face tatăl meu. O fi carismatic, dar e și un mincinos, un hoț, un ucigaș. M-a vizitat de câteva ori. N-

am vrut să vorbesc cu el și asta l-a scos din minți. Îi place să fie băgat în seamă. Nu e chiar genul discret.

— Am înțeles, am spus. Loki cel discret[12].

Și-a dat ochii peste cap.

— În orice caz, mama m-a crescut în mare parte singură. A fost o femeie încăpățânată, nonconformistă. Atunci când a murit... Ei bine, în comunitate eram blamată, un copil din flori. Bunicii au fost norocoși, foarte norocoși să obțină binecuvântarea familiei Fadlan ca să mă pot mărita cu Amir. Nu aduc nimic la căsătorie. Nu sunt bogată sau respectabilă sau...

— Fii serioasă! Ești deșteaptă. Ești puternică. Ești o walkirie pe cinste. Și nu pot să cred că încerc să găsesc motive în sprijinul căsătoriei tale aranjate...

Părul negru îi fâlfâia în vânt, adunând particule de gheață.

— Partea cu walkiriile e o problemă, a spus. Familia mea... Ei bine, suntem un pic diferiți. Avem o legătură foarte veche cu zeii scandinavi.

— Cum așa?

A făcut un semn că era prea complicat.

— Însă, a zis, dacă ar afla cineva adevărul despre cealaltă viață a mea... Nu cred că domnul Fadlan ar fi de acord ca fiul lui cel mare să ia de nevastă o fată care culege suflete pentru zeii păgâni.

— A. Dacă pui problema așa...

— Încerc să-mi motivez absențele cum pot.

— Meditații la matematică.

— Și niște vrăji mai simple de-ale walkiriilor. Dar o bună musulmană n-ar trebui să umble de una singură cu tot felul de tipi ciudați.

— Tipi ciudați. Mersi.

Dintr-odată mi-a apărut o viziune cu Sam care e la ora de engleză și-i sună telefonul. Pe ecran apare: Odin. Se repede la toaletă, se schimbă în costumul de superwalkirie și-și ia zborul de la cea mai apropiată fereastră.

— Când ai fost dată afară din Walhalla... A, și vreau să-ți spun că-mi pare rău pentru asta. Dar nu te-ai gândit: „Hei, poate că e un lucru bun și pot avea o viață normală?”

---

[12] În original, *low-key,* „discret”, se pronunță exact la „Loki”.

— Nu. Asta e problema. Le vreau pe amândouă. Vreau să mă căsătoresc cu Amir la momentul potrivit. Dar, în același timp, toată viața mi-am dorit să zbor.

— Să zbori cu *avionul* sau să zbori *călare pe un cal magic*?

— Ambele. Când aveam șase ani, am început să desenez avioane. Voiam să mă fac pilot. Câți piloți americani arabi de sex feminin știi?

— Ești prima, am recunoscut.

— Îmi place treaba asta. Întreabă-mă orice despre avioane. Știu răspunsul.

— Deci, când ai devenit walkirie…

— A fost o nebunie. Un vis devenit realitate. Puteam să zbor oricând doream. În plus, simțeam că fac un lucru bun. Puteam găsi oameni onorabili, curajoși, care muriseră apărându-i pe alții, și-i puteam aduce în Walhalla. Habar n-ai cât de mult îmi lipsește asta.

I se simțea durerea în voce. Oameni onorabili, curajoși… Intram și eu în categoria aia. După toate problemele pe care le avusese din cauza mea, aș fi vrut să-i spun că totul va fi bine. Că vom găsi o cale prin care să aibă parte de ambele vieți.

Dar nu-i puteam promite nici măcar că vom supraviețui excursiei cu barca.

De la cârmă, Harald a mugit:

— Muritori, ar trebui să puneți momeala! Ne apropiem de zonele cu pește!

Sam a clătinat din cap.

— Nu. Mai mergi!

Harald s-a încruntat.

— Nu e sigur! Mai departe…

— Vrei aurul sau nu?

Harald a mormăit ceva probabil foarte jignitor în jotuneză și a ambalat motorul.

M-am uitat la Sam.

— De unde știi că trebuie să mergem mai departe?

— Așa simt, a spus. Unul dintre talentele moștenite de la tatăl meu, probabil. De obicei, îmi ghicesc unde se pitesc cei mai mari monștrii.

— Ce fericire pe capul tău!

Am privit în bezna aceea deprimantă. M-am gândit la Ginnungagap, ceața primordială dintre gheață și foc. Păream să

navigăm chiar prin ea. Marea putea dispărea în orice moment, iar noi am fi căzut în neant. Speram că greșesc. Probabil că bunicii lui Sam s-ar fi supărat dacă n-ar fi ajuns acasă la timp pentru cină.

Barca s-a zgâlțâit. Marea s-a întunecat și mai tare.

— Asta-i, a spus Sam. Ai simțit? Am trecut din Midgard în apele din Jotunheim.

Am arătat spre babord. La câteva sute de metri, o turlă de granit s-a ridicat din ceață.

— Dar ăsta e farul Graves. Nu suntem prea departe de port.

Sam a luat una dintre lansetele uriașului, care păreau mai potrivite pentru salturi în înălțime, categoria grea.

— Lumile se suprapun, Magnus, mai ales în apropierea Boston-ului. Adu momeala.

Harald a încetinit când m-a văzut apropiindu-mă de pupa.

— E prea periculos să pescuiești aici, m-a avertizat. În plus, nu cred că vei reuși să folosești momeala aia.

— Taci din gură, Harald!

Am apucat lanțul și am târât capul taurului, mai, mai să-l arunc pe căpitan peste bord cu un corn.

Când m-am întors la Sam, am examinat cârligul de carne, înfipt foarte adânc în craniul taurului.

— Ar trebui să ne poată sluji drept cârlig de pescuit, a spus Sam. Hai să legăm lanțul.

Am petrecut câteva minute legând lanțul de fir – un cablu subțire de oțel împletit care făcea ca mulineta să cântărească aproximativ o sută cincizeci de kilograme.

Am rostogolit împreună cu Sam capul de taur prin partea din față a bărcii. Căpățâna s-a scufundat încet în valurile înghețate, iar ochiul taurului mort mă privea în timp ce se ducea la fund spunându-mi, parcă, „Nu e în regulă, frate”.

Harald s-a apropiat greoi, trăgând după el un scaun uriaș. A fixat cele patru picioare în niște găuri din punte. Apoi a țintuit scaunul de podea cu cabluri de oțel.

— În locul tău, a spus, m-aș asigura.

Cu toate harnașamentele din piele, pentru gustul meu scaunul semăna un pic prea mult cu unul electric, dar Sam a ținut lanseta în timp ce eu m-am legat în scaun.

— Deci, de ce sunt *eu* în scaun? am întrebat.

— Pentru că ai promis, mi-a amintit. Ai zis parol.

— Parol e nașpa.

Am scos din kitul oferit de uriaș niște mănuși din piele care îmi erau doar cu patru numere mai mari și mi le-am pus.

Sam mi-a dat lanseta, apoi a găsit niște mănuși și pentru ea.

Mi-am amintit vag de când aveam zece ani și mă uitam la *Fălci* cu mama, pentru că insistase. M-a avertizat că era super-înfricoșător, dar n-am făcut decât fie să mă plictisesc din cauza ritmului lent al filmului, fie să mă amuz de rechinul de cauciuc.

— Ce bine-ar fi să prind un rechin de cauciuc, am mormăit.

Harald a oprit motoarele. Dintr-odată, s-a lăsat o liniște înspăimântătoare. Vântul s-a oprit. Lapovița care cădea pe punte părea ca o ploaie de nisip care se lovea de-un geam. Valurile s-au calmat, de parcă marea și-ar fi ținut respirația.

Sam stătea lângă balustradă, eliberând firul în timp ce capul taurului se scufundat în adâncuri. În cele din urmă, firul s-a destins.

— A ajuns la fund? am întrebat.

Sam și-a mușcat buza.

— Nu știu. Probabil…

Firul s-a tensionat cu zgomotul unui ciocan care lovește lama unui ferăstrău. Sam i-a dat drumul ca să nu fie catapultată în spațiu. Lanseta aproape că mi-a fost smulsă cu tot cu degete, dar am reușit s-o țin.

Scaunul a gemut. Curelele din piele mi s-au înfipt în clavicule. Barca s-a aplecat înainte. Lemnul a scârțâit, iar niturile au pocnit.

— Pe sângele lui Ymir! a țipat Harald. Ne dezmembrăm!

— Dă-i fir!

Sam a luat o găleată. A aruncat apă pe firul din care ieșeau aburi în timp ce trecea cu repeziciune peste proră.

Am scrâșnit din dinți. Îmi simțeam mușchii ca din aluat cald. Când eram sigur că nu mai rezist, a încetat să mai tragă. Firul zbârnâia din cauza tensiunii, strălucind pe apa cenușie pe o distanță de o sută de metri spre tribord.

— Ce se întâmplă? am întrebat. Se odihnește?

Harald a înjurat.

— Nu-mi place. Monștri marini nu acționează așa. Până și cea mai mare captură…

— Mulinează, a spus Sam. Acum!

Am pus piedica. Parcă făceam skandenberg cu Terminator. Lanseta s-a îndoit. Cablul a trosnit. Sam a tras de fir, ținându-l departe de balustradă, dar nici cu ajutorul ei nu făceam progrese vizibile.

Mi-au amorțit umerii. Îmi simțeam spatele zvâcnindu-mi. Cu tot frigul, eram leoarcă de sudoare și aveam frisoane din cauza oboselii. Parcă scoteam la suprafață un vas de război scufundat.

Din când în când, Sam mă încuraja: „Nu, idiotule! Trage!”

Până la urmă, marea s-a întunecat în fața bărcii pe o întindere de vreo cincisprezece metri. Valurile fremătau și fierbeau.

De la cârmă, Harald trebuie să fi văzut mai bine ce se ridica la suprafață. A țipat cu o voce care numai de uriaș nu era:

— Taie firul!

— Nu, a spus Sam. E prea târziu acum.

Harald a luat un cuțit. L-a aruncat spre cablu, dar Sam a deviat lama cu securea.

— Înapoi, uriașule! a țipat.

— Dar nu poți aduce chestia aia la bord! s-a tângui Harald. Este…

— Da, știu!

Lanseta îmi aluneca din mâini.

— Ajutor!

Sam s-a repezit și a prins lanseta. S-a înfipt lângă mine în scaun, ca să mă ajute, dar eram prea obosit și îngrozit ca să mă simt jenat.

— Poate o să murim cu toții, a mormăit, dar *sigur* îi vom atrage atenția lui Ran.

— De ce? am întrebat. Ce e chestia aia?

Captura noastră a ieșit la suprafață și a deschis ochii.

— Faceți cunoștință cu fratele meu mai mare, a spus Sam, Șarpele Lumii.

Capitolul 33

Fratele lui Sam se trezește cam țâfnos

Când zic că șarpele a deschis ochii, vreau să spun c-a pornit niște reflectoare imense. Irișii îi străluceau atât de puternic, încât am fost convins că toate lucrurile pe care aveam să le mai văd în viața asta vor avea culoarea jeleului de limetă.

Vestea bună: restul vieții nu părea să fie prea lung.

Fruntea încrețită a monstrului și botul alungit îl făceau să semene mai degrabă cu un țipar decât cu un șarpe. Spinarea lui era un mozaic de culori de camuflaj: verde, maro și galben. (Iată-mă stând calm și descriindu-l. Dar atunci, singurul meu gând a fost: AJUTOR! UN ȘARPE URIAȘ!)

A deschis gura și a sâsâit – putoarea capului de taur rânced era atât de otrăvitoare, încât au început să-mi fumege hainele. Poate că nu folosea apă de gură, dar era limpede că Șarpele Lumii folosea ață dentară. Dinții lui luceau în șiruri de triunghiuri albe perfecte. Gura lui roz era suficient de mare cât să înghită barca lui Harald și încă o duzină de bărci ale celor mai buni prieteni ai lui Harald.

Cârligul pentru carne îi rămăsese înfipt în cerul gurii, chiar în punctul în care atârnă omușorul la oameni. Șarpele nu părea prea încântat.

S-a zbătut înainte și înapoi, în timp ce firul de oțel i se freca de dinți. Lanseta s-a îndoit într-o parte. Barca s-a înclinat spre tribord, scândurile au trosnit și au pocnit, dar am reușit să rămânem pe linia de plutire. Firul nu s-a rupt.

— Sam? am spus în șoaptă. De ce nu ne-a omorât încă?

S-a vârât atât de tare în mine, încât am simțit-o cum tremură.

— Cred că ne studiază, poate chiar încearcă să vorbească cu noi.

— Ce zice?

Sam a rostit cu greutate.

— Probabil ceva de genul „Cum îndrăznești?”

Șarpele a sâsâit, scuipând picături de venin, care au căzut sfârâind pe punte.

În spatele nostru, Harald a scâncit:
— Aruncă lanseta, prostule! O să murim cu toții!
Am căutat privirea șarpelui.
— Hei, domnule Jormungand. Pot să-ți spun domnule J? Uite, îmi pare rău că te deranjez. Nu e nimic personal. Doar ne folosim de tine ca să atragem atenția cuiva.
Domnului J nu i-a plăcut asta. A scos capul din apă, înălțându-se deasupra noastră, apoi s-a prăbușit la loc înspre proră, stârnind valuri de peste zece metri.
Ne-a udat pe mine și pe Sam din cap până în picioare. La masa de prânz am mâncat apă sărată. Plămânii mei se poticneau incapabili să funcționeze în condițiile astea. Ochii mei au avut parte de un spălat complet. Dar, incredibil, barca nu s-a răsturnat. Când legănatul și bălăceala s-au mai potolit, mi-am dat seama că încă trăiesc, ținând în mână lanseta care mă lega de gura Șarpelui Lumii. Monstrul s-a uitat la mine, întrebându-se parcă de ce n-am murit.
Am surprins cu coada ochiului tsunamiul lovind farul Graves și scăldându-l de sus până jos. M-am întrebat dacă nu cumva inundasem Boston-ul.
Mi-am amintit de ce era Jormungand numit Șarpele Lumii. Se spunea că trupul lui era atât de lung, încât era înfășurat în jurul pământului și se întindea pe fundul mării ca un monstruos cablu de telecomunicații. În cea mai mare parte a timpului stătea cu coada în gură – hei, și eu am folosit suzeta până aproape la doi ani, așa că nu-l judec –, dar se pare că hotărâse că momeala noastră merita efortul.
Ideea e că dacă Șarpele Lumii se agită, întreaga lume se agită odată cu el.
— Și acum, am spus fără să vorbesc cu cineva anume, ce urmează?
— Magnus, a spus Sam cu vocea sugrumată, încearcă să nu te panichezi. Dar privește spre tribord.
Nu-mi puteam imagina ce m-ar fi putut speria mai tare decât domnul J. până când n-am văzut-o pe femeia din vârtejul de apă.
În comparație cu șarpele, era micuță – doar vreo trei metri. De la brâu în sus purta o bluză din zale de argint încrustată cu lipitori. Probabil că odinioară fusese frumoasă, dar pielea ei perlată era uscată, ochii ei verzi ca algele deveniseră lăptoși din

pricina cataractei, iar părul blond ondulat era presărat cu fire albe, ca lanurile de grâu atinse de mălură.

De la brâu în jos, lucrurile deveneau ciudate. În jurul ei, rotindu-se ca fusta unei dansatoare, se învârtea un vârtej de apă prins într-o plasă de pescuit argintie, cu un diametru de o sută de metri. În plasă erau prinse o amestecătură de sloiuri de gheață, pești morți, saci de gunoi din plastic, cauciucuri de mașini, cărucioare pentru cumpărături și alte nimicuri. În timp ce femeia plutea spre noi, marginea plasei a lovit barca și a ras gâtul Șarpelui Lumii.

Apariția a vorbit cu o voce baritonală.

— Cine îndrăznește să-mi întrerupă masa?

Harald, uriașul de gheață, a țipat. Tipul era campion la țipat. S-a repezit la proră și a aruncat o mână de monede de aur peste bord. Apoi s-a întors spre Sam.

— Repede, fată, banii mei! Dă-i lui Ran!

Sam s-a încruntat, dar a aruncat încă cinci monede peste bord.

În loc să se scufunde, aurul roșu s-a rostogolit în plasa lui Ran și s-a alăturat amalgamului de prostii care pluteau în jurul ei.

— O, măreață Ran! s-a jelit Harald. Te rog, nu mă ucide! Poftim, ia ancora! Ia-i pe oamenii ăștia! Poți lua chiar și cutia cu prânzul meu!

— Tăcere!

Zeița l-a alungat pe uriașul de gheață, care nu știa cum să se facă mai mic, să se ploconească și să se retragă în același timp.

— Voi fi sub punte, a suspinat el. Rugându-mă!

Ran se uita la mine de parcă încerca să se hotărască dacă eram suficient de mare cât să mă facă file.

— Eliberează-l pe Jormungand, muritorule! Tot ce-mi lipsește azi e o inundație mondială.

Șarpele Lumii a sâsâit aprobator.

Ran s-a întors spre el.

— Tu să taci, țipar supradimensionat. Agiți tot mâlul când te zvârcolești. Nu se mai vede nimic jos. De câte ori ți-am spus să nu muști capete râncede de taur? Capetele râncede de tauri nu cresc în apă!

Șarpele Lumii a mârâit arțăgos, trăgând de cablul de oțel din gură.

— O, măreață Ran, am spus, sunt Magnus Chase. Ea e Sam al-Abbas. Am venit să negociem cu tine. Și mă întrebam… de ce nu tai tu însăți firul de pescuit?

Ran a dat drumul unui șuvoi de blesteme scandinave care au plutit la propriu în aer. Aflându-se destul de aproape, am văzut niște lucruri ciudate care se învârteau în plasa ei – fețe bărboase fantomatice, care icneau îngrozite, încercând să ajungă la suprafață, sau mâini care se agățau de frânghii.

— Einherjar de nimic, a spus zeița, știi bine ce-ai făcut.

— Știu? am întrebat.

— Ești din neamul Vanir! Un copil de-al lui Njord?

Ran a adulmecat aerul.

— Nu, mirosul e prea slab. Poate că un nepot.

Sam a căscat ochii.

— Așa e! Magnus, ești fiul lui Frey, fiul lui Njord – zeul navelor, al marinarilor și al pescarilor. De asta nu ni s-a răsturnat barca. De asta ai reușit să prinzi șarpele!

S-a uitat la Ran.

— Ăăă… normal că știam asta deja.

Ran a scos un mârâit.

— Odată adus la suprafață, Șarpele Lumii nu e legat doar de firul de pescuit. E legat de destinul tău! *Tu* trebuie să hotărăști și repede, dacă îl vei elibera și-l vei lăsa să se întoarcă la somn sau dacă-l vei face să se trezească de-a binelea și-ți va distruge lumea!

Am auzit ceva pocnind ca un arc ruginit – probabil era ultima mea rezervă de curaj. M-am uitat la Șarpele Lumii. Pentru prima dată am observat că ochii lui verzi și strălucitori erau acoperiți de o membrană translucidă subțire – un al rând de pleoape.

— Vrei să spui că e doar pe jumătate treaz?

— Dacă ar fi fost treaz pe deplin, a zis zeița, țărmul estic al Americii ar fi fost deja sub apă.

— A.

A trebuit să rezist tentației de-a da drumul lansetei, de a desface curelele cu care eram legat și de-a o lua la goană pe punte, țipând ca un Harald mai mic.

— Îl voi elibera, am spus. Dar, înainte, măreață Ran, trebuie să promiți să negociezi cu noi cu bună-credință. Vrem să facem un schimb.

— Un schimb cu tine?

Fustele lui Ran au început să se învârtă mai repede. Gheața și plasticul pocneau. Cărucioarele pentru cumpărături se loveau unele de altele.

— Magnus Chase, dacă e să fim corecți, ar trebui să fii al meu! Ai murit înecat. Sufletele înecaților sunt proprietatea *mea.*

— De fapt, a zis Sam, a murit în luptă, așa că îi aparține lui Odin.

— Detalii, a răcnit Ran.

Fețele din plasa lui Ran se foiau și icneau, cerând ajutor. Doar îmi spusese Sam că sunt locuri mai rele decât Walhalla în care să-ți petreci Viața de Apoi. Imaginându-mă în plasa aceea argintie, i-am fost brusc recunoscător walkiriei mele.

— Bine, am spus. Cred c-o să-l trezesc cu totul pe domnul J. Oricum n-aveam planuri pentru diseară.

— Nu! a șuierat Ran. Ai idee ce greu e să cauți mâncare pe fundul mării când se agită Jormungand? Dă-i drumul!

— Și promiți să negociezi cu bună-credință? am întrebat.

— Da. Bine. Astăzi n-am niciun chef de Ragnarok.

— Spune „parol”.

— Sunt zeiță! Sunt mai bună de atât!

M-am uitat la Sam, care a ridicat din umeri. Mi-a întins securea și am tăiat firul de pescuit.

Jormungand s-a scufundat sub valuri, privindu-mă printr-un nor verde de venin în timp ce cobora spre adâncuri, spunându-mi parcă: „PE DATA VIITOARE, MURITOR NEÎNSEMNAT”.

Fustele învolburate ale lui Ran și-au încetinit rotația, ajungând până la viteza unei furtuni tropicale.

— Foarte bine, einherjar. Am promis să negociez cu bună-credință. Ce vrei?

— Sabia Verii, am spus. O aveam la mine când am căzut în râul Charles.

Ochii lui Ran au început să strălucească.

— O, da! Ți-aș putea-o da. Dar aș vrea ceva valoros la schimb. Cum ar fi… sufletul tău.

Capitolul 34

Sabia mea e gata să ajungă pe eBay

— Nu prea cred, am răspuns.

Ran a huruit ca o balenă cu arsuri la stomac.

— Tu – nepotul intrusului de Njord – vii aici și îmi ceri să ne târguim, îl deranjezi pe Șarpele Lumii, mă întrerupi de la masă și tot tu nu ești de acord cu oferta asta rezonabilă? Sabia Verii e cel mai măreț artefact care mi-a picat în plase de secole. Sufletul tău e un preț mic de plătit în schimb!

— Stăpână Ran.

Sam și-a recuperat securea și a coborât din scaunul pentru pescuit.

— Magnus a fost deja revendicat de Odin. El este un einherjar. Acest lucru nu poate fi schimbat.

— În plus, am spus, n-ai ce face cu sufletul meu. E foarte mic. Nu-l prea folosesc. Nici nu cred că mai merge ca lumea.

Fustele de apă ale zeiței au prins să se învârtească. Sufletele captive încercau să-și croiască drum spre suprafață zgrepțănând cu unghiile. Pungile de plastic pocneau ca foliile cu bule de aer. Mirosul de pește mort aproape că-mi trezea nostalgii după capul de taur.

— Ce-mi oferi, atunci? a întrebat Ran. Ce poate fi la fel de valoros ca sabia?

Bună întrebare, m-am gândit.

M-am uitat în plasele zeiței și mi-a venit o idee.

— Ai spus că scormoneai după lucruri, mi-am amintit. Ce fel de lucruri?

Expresia zeiței s-a îndulcit. Ochii ei au căpătat o nuanță mai aprinsă de verde.

— Multe lucruri. Monede. Suflete. Obiecte de valoare pierdute. Chiar înainte să trezești șarpele, pusesem ochii pe un capac de roată de la un Chevy Malibu care valora *pe puțin* patruzeci de dolari. Zăcea pur și simplu pe fundul apei. Dar acum – zeița și-a ridicat brațele – s-a dus.

— Deci colecționezi chestii.

M-am corectat:

— Vreau să spun… comori neprețuite.

Sam s-a holbat la mine, întrebându-se, desigur, dacă mi-am pierdut mințile, dar începeam să înțeleg ce o interesa pe Ran – de ce-i păsa cel mai mult.

Zeița a arătat spre orizont.

— Ai auzit de Insula de gunoi din Pacific?

— Am auzit, Stăpână Ran, a spus Sam. E o colecție plutitoare de gunoi de mărimea statului Texas. Pare ceva îngrozitor.

— Este ceva uimitor, a spus zeița. Prima dată când am văzut-o, am fost copleșită! Colecția mea era zero pe lângă ce era acolo. Secole la rând, am adunat toate epavele din mările nordice. Tot ce se pierde în adâncuri ajunge la mine. Dar când am văzut minunile de pe Insula de gunoi, mi-am dat seama cât de neînsemnate erau eforturile mele. De atunci, mi-am petrecut tot timpul căutând pe fundul mării lucruri pe care să le prind în plasă. N-aș fi găsit sabia dacă n-aș fi fost atât de iute!

Am dat din cap înțelegător. Acum o puteam integra pe zeița scandinavă în viziunea mea despre lume. Ran era o strângătoare. Știam cum stă treaba cu o strângătoare.

M-am uitat peste bord la toate gunoaiele plutitoare. O linguriță de argint stătea în echilibru pe o grămadă de polistiren. O roată de bicicletă a trecut învârtindu-se, călcând peste capul fantomatic al unui suflet pierdut.

— Stăpână Ran, am spus, soțul tău, Aegir, e stăpânul mării, nu-i așa? Ai un palat de aur pe fundul oceanului?

Zeița s-a încruntat.

— Ce vrei să spui?

— Păi… ce crede soțul tău despre colecția ta?

— Aegir!

Ran a scuipat.

— Marele agitator al furtunilor de pe mare! Tot ce-i mai place acum e să-și prepare miedul. S-a ocupat dintotdeauna de asta, dar în ultima vreme a devenit ridicol. Își petrece tot timpul la magazinul de hamei sau merge cu prietenii în excursii tematice. Ca să nu mai vorbesc de cămașa lui de flanel, de blugii strâmți suflecați, de ochelari și de felul cum își tunde barba. Spune despre sine că e un mic producător. Are un cazan cu diametrul de un kilometru și jumătate! Cum poate spune că e *mic* producător?

— Am înțeles, am spus. Trebuie să fie foarte enervant. Nu-și dă seama cât de importante sunt comorile tale.

— El are un stil de viață, a spus Ran. Eu am altul.

Sam se uita la mine derutată, dar eu vedeam lucrurile foarte clar. Cunoscusem o strângătoare în Charlestown, căreia soțul îi lăsase un conac în valoare de șase milioane de dolari pe Beacon Hill, dar care se simțea sufocată, singură și nefericită în acea casă. Așa că locuia pe străzi, împingând un cărucior pentru cumpărături, strângând ornamente din plastic și doze de aluminiu. *Asta* o făcea să se simtă împlinită.

Ran s-a încruntat.

— Totuși, despre ce vorbim aici?

— Despre Sabia Verii, am spus. Și despre ce-aș putea să-ți ofer în schimb.

— Da!

— Ceea ce îți ofer, am spus, e posibilitatea să-ți păstrezi colecția.

Sforile din care era făcută plasa au fost acoperite cu gheață. Tonul lui Ran s-a înăsprit periculos.

— Mă amenințí c-o să-mi iei lucrurile?

— A, nu! N-aș face una ca asta. Înțeleg cât sunt de valoroase…

— Vezi ornamentul ăsta din plastic în formă de floarea-soarelui? Nu se mai fabrică! Valorează cel puțin zece dolari.

— Corect. Dar dacă nu-mi dai Sabia Verii, Surt și uriașii lui de foc vor veni s-o caute. Iar ei nu vor fi la fel de respectuoși.

Ran a pufnit.

— Creaturile din Muspell nu mă pot atinge. Ținutul meu e mortal pentru ei.

— Dar Surt are mulți aliați, a spus Sam, preluându-mi ideea. Ei te-ar deranja, te-ar hărțui, ți-ar lua… comoara. Vor face orice pentru a recupera sabia. De cum vor pune mâna pe ea, vor declanșa Ragnarok-ul. Și nu vei mai putea scormoni după lucruri. Oceanelor vor fierbe. Colecția ta va fi distrusă.

— Nu! a țipat zeița.

— Ba da, am spus. Dar dacă ne dai sabia, Surt nu va mai avea motive să te deranjeze. Va fi mai în siguranță la mine.

Ran s-a uitat încruntată la plasele ei, studiind strălucitoarele gunoaie.

— Și cum vei face, fiu al lui Frey, ca sabia să fie mai în siguranță la tine decât la mine? Nu i-o poți înapoia tatălui tău. Frey a pierdut dreptul de-a folosi arma când i-a dăruit-o lui Skirnir.

Pentru a nu știu câta oară, mi-a venit să-l caut pe zburdalnicul meu tată, zeul verii, și să-i trag una. De ce renunțase la armă? În numele iubirii? Zeii n-ar fi trebui să fie mai presus de asta? Pe de altă parte, Ran colecta capace de roți, iar Aegir era un mic producător.

— O voi mânui eu, am spus. Sau o voi duce înapoi în Walhalla, unde va fi în siguranță.

— Cu alte cuvinte, nu știi.

Zeița a ridicat din sprâncene făcând un semn spre Sam.

— Iar tu, fiică a lui Loki, de ce te aliezi cu zeii din Asgard? Tatăl tău nu mai e prieten cu ei.

— Eu nu sunt ca tata, a spus Sam. Eu sunt… am fost walkirie.

— A, da. Fata care visa să zboare. Dar șefii de clan din Walhalla te-au izgonit. De ce mai încerci să le câștigi încrederea? N-ai nevoie de ei ca să zbori. Știi foarte bine că, având sângele tatălui tău…

— Dă-ne sabia, Stăpână Ran. Vocea lui Sam a devenit mai aspră. E singura cale de-a întârzia Ragnarok-ul.

Zeița a zâmbit acru.

— Până și vocea îți seamănă cu a lui Loki. Era un orator foarte convingător – când măgulitor, când amenințător. O dată chiar m-a convins să-i împrumut plasa! S-au iscat atunci o groază de probleme. Loki a învățat secretul împletirii plaselor. Zeii au învățat arta asta, apoi oamenii. În scurt timp, *toată lumea* avea plase. Obiectul meu de suflet! Nu mai sunt la fel de ușor de convins. Voi păstra sabia și îmi voi încerca norocul cu Surt.

M-am extras din scaunul pentru pescuit. M-am suit pe proră și am privit-o pe zeiță în ochi. De obicei nu mă iau de „colecționarele” de gunoaie, dar trebuia s-o fac pe Ran să mă ia în serios. Mi-am ridicat lanțul de la centură. Verigile argintii sclipeau în lumina slabă.

— Acest lanț e tot o sabie, am spus. O sabie autentică din Walhalla. Câte ai în plasa ta?

Ran a dat să apuce lanțul, apoi s-a oprit.

— Da… Văd sabia dincolo de vrajă. Dar de ce aș da…

— O sabie nouă pentru una veche, am spus. Lama asta e mai strălucitoare, a fost folosită doar o dată în luptă. Ai putea obține sigur douăzeci de dolari pe ea. Sabia Verii, pe de altă parte, nu poate fi revândută cu profit.

— Mmm, e adevărat, dar…

— Cealaltă variantă, am spus, e să-ți iau Sabia Verii. Îmi aparține.

Ran a mârâit. Unghiile i-au pătruns în plasă ca niște dinți de rechin.

— Îndrăznești să mă amenințí, muritorule?

— Ăsta e adevărul, am spus, încercând să-mi păstrez calmul. Simt sabia din plasele tale. (Minciună.) Am mai scos-o o dată din adâncuri. Pot s-o fac din nou. E cea mai ascuțită sabie din cele Nouă Lumi. Vrei să taie plasa, să se scurgă din ea toate lucrurile și să se elibereze toate sufletele prinse? Dacă scapă, crezi că vor lupta de partea ta sau *împotriva* ta?

A șovăit.

— N-ai îndrăzni.

— Dă-mi o sabie în schimbul unei săbii, am spus. Și dă-ne și un măr de-al lui Idun pentru efortul depus.

Ran a sâsâit.

— N-ai spus nimic despre niciun măr!

— E o rugăminte ușor de îndeplinit, am spus. Știu că ai un măr de nemurire în plus pe undeva, pe acolo. Apoi vom pleca fără probleme. Vom opri Ragnarok-ul și te vom lăsa să te întorci la scormonitul tău. Altfel, am ridicat din umeri, vei afla ce poate face fiul lui Frey cu sabia tatălui său.

Am fost convins că zeița îmi va râde în față, va scufunda barca și ne va adăuga sufletele de înecați la colecție. Dar am privit-o de sus de parcă n-aveam nimic de pierdut.

După ce am numărat până la douăzeci – suficient pentru ca o picătură de sudoare să-mi alunece pe gât și să-mi înghețe pe guler – am auzit-o pe Ran mârâind:

— Foarte bine.

A făcut un semn. Sabia Verii a ieșit din apă și mi-a aterizat în mână. Imediat a început să murmure, agitându-mi fiecare celulă din corp.

Am aruncat lanțul peste bord.

— Acum, mărul.

Un fruct a țâșnit din plasă. Ar fi lovit-o pe Sam între ochi dacă n-ar fi avut reflexe atât de rapide. Mărul nu arăta prea grozav – un Golden zbârcit – dar Sam îl ținea cu grijă, de parcă ar fi fost radioactiv. L-a vârât în buzunarul hainei.

— Acum pleacă, așa cum ai promis, a spus Ran. Dar îți mai spun ceva, fiu al lui Frey: Negocierea ta de pe poziții de forță te va costa scump. Ți-ai făcut-o dușman pe Ran. Soțul meu, Aegir, stăpânul valurilor, va auzi și el despre asta, dacă îl voi putea scoate vreodată din magazinul de hamei. Pentru binele tău, sper că nu intenționezi să mai călătorești pe mare. Data viitoare, faptul că ești ruda lui Njord nu te va salva. Dacă îmi vei mai traversa apele vreodată, eu însămi îți voi trage sufletul la fund.

— Ei bine, am spus, abia aștept.

Ran s-a învolburat. Silueta ei a devenit neclară, transformându-se într-o pâlnie cețoasă, iar plasele s-au înfășurat în jurul ei ca niște spaghete încâlcite. S-a scufundat în adâncuri și dusă a fost.

Sam s-a cutremurat.

— Interesant.

În spatele nostru, s-a auzit o scară scârțâind. De jos s-a ivit capul lui Harald.

— Interesant? a întrebat. Ai spus c-a fost *interesant*?

A urcat, cu pumnii strânși și încruntat, în timp ce din barba lui albastră și înghețată picura apă.

— Una e să pescuiești Șarpele Lumii. Dar s-o superi pe Ran? Nu v-aș fi luat la bord în veci dacă aș fi știut, indiferent de ce-a spus Big Boy! Eu îmi câștig existența pe ocean! Ar trebui să vă arunc peste bord…

— Îți dublez plata, a spus Sam. Zece monede de aur roșu. Numai du-ne înapoi pe chei.

Harald a privit-o printre gene.

— Bine.

S-a îndreptat spre cârmă.

Am studiat Sabia Verii. Acum, c-o aveam, nu-mi era prea clar ce să fac cu ea. Oțelul lucea și pe latul lamei străluceau rune argintii. Sabia răspândea căldură, încălzea aerul din jur, topea gheața de pe balustrade, dându-mi același sentiment de putere pe care-l simțeam când vindecam pe cineva. Parcă nu țineam în mână o armă… ci o ușă deschisă spre un alt timp, spre

vremurile în care mă plimbam cu mama prin Blue Hills, cu fața scăldată de soare.

Sam a întins mâna spre mine. Deși încă nu-și dăduse jos mănușile uriașe din piele, mi-a șters o lacrimă de pe obraz.

Nu-mi dădusem seama că plângeam.

— Scuze, am spus, cu vocea întretăiată.

Sam m-a studiat cu îngrijorare.

— Chiar ai fi putut invoca sabia de la Ran?

— Habar n-am.

— În cazul ăsta, ești nebun. Dar sunt impresionată.

Am coborât sabia care murmura mai departe de parcă ar fi încercat să-mi spună ceva.

— Ce-a vrut să spună Ran? am întrebat. A zis că nu trebuie să fii walkirie ca să zbori. Ceva despre sângele tatălui tău.

Expresia lui Sam a devenit mai impenetrabilă ca plasele lui Ran.

— Nu contează.

— Ești sigură?

Și-a atârnat securea la centură. S-a uitat în toate direcțiile, numai în ochii mei nu.

— La fel de sigură că puteai invoca sabia.

Motoarele au început să duduie. Barca s-a răsucit.

— Mă duc la timonă, Harald, a spus Sam, nerăbdătoare parcă să plece de lângă mine. O să mă asigur că ne duce la Boston și nu în Jotunheim.

Capitolul 35

Să nu-ți faci nevoile în capul Artei

După ce mi-a dat mărul ușor zbârcit al nemuririi, Sam m-a abandonat pe chei. Nu că asta și-ar fi dorit, mi-a spus, dar bunicii aveau s-o ucidă și nu voia să întârzie. Am hotărât să ne vedem a doua zi dimineață, în Grădina Publică.

M-am îndreptat spre Copley Square. Mă simțeam cam ciudat să merg pe stradă cu o sabie strălucitoare în mână, așa că am discutat cu arma. (Pentru că nici nu era ceva ciudat în asta)

— Ai putea face o vrajă și să te transformi în ceva mai mic? am întrebat. De preferință, nu într-un lanț, pentru că nu mai suntem în anii 1990.

Sabia n-a răspuns (evident), dar mi-am imaginat că a mormăit pe un ton întrebător ceva de genul, „Cum ar fi?”

— Nu știu. Ceva care să încapă în buzunar și să fie inofensiv. Poate un pix?

Sabia a început să zvâcnească, de parcă ar fi râs.

Mi-am imaginat-o spunând: „O sabie-pix? Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit vreodată”.

— Ai o idee mai bună? am întrebat.

Sabia s-a micșorat, transformându-se într-o piatră inscripționată cu rune prinsă pe un lănțișor de aur. Pe pietricica albă era gravat un simbol negru:

— Runa lui Frey, am spus. Nu sunt genul care poartă bijuterii, dar fie.

Mi-am pus lanțul la gât. Mi-am dat seama că piatra era atașată magnetic, așa că putea fi ușor desprinsă de pe lanț. De îndată ce-am făcut asta, piatra s-a transformat într-o sabie. Dacă voiam să revină la forma inițială, tot ce trebuia să fac era

să-mi imaginez lucrul ăsta. Sabia s-a micșorat și s-a transformat într-o piatră și am repus-o pe lănțișor.

— Super, am recunoscut.

Poate că sabia chiar auzise ce-i cerusem. Poate că creasem chiar eu vraja aia. Sau poate că eram prins într-o halucinație și purtam o sabie uriașă la gât.

Mă îndoiam că ar insista cineva cu privire la noul meu medalion.

Oamenii vedeau semnul (Runa lui Frey) și presupuneau că vine de la „fals”.

Când am ajuns în Copley Square se întunecase complet. Nici urmă de Blitz sau Hearthstone, lucru care m-a neliniștit. Biblioteca se închisese. M-am întrebat dacă Big Boy se aștepta să ne întâlnim pe acoperiș, dar n-aveam de gând să mă cațăr pe pereții bibliotecii.

Fusese o zi lungă. Cu toate puterile mele de superluptător, mă simțeam epuizat și tremuram de foame. Dacă Big Boy voia mărul, trebuia să vină să-l ia. Altfel era posibil să-l mănânc.

M-am așezat pe treptele din fața bibliotecii, iar treapta s-a clătinat sub greutatea mea de parcă aș fi fost tot pe barca lui Harald. În dreapta și în stânga mea, statuile a doua doamne de bronz stăteau pe câte un tron de marmură. Mi-am amintit că una simboliza Arta, iar cealaltă Știința, dar amândouă mi se păreau dornice de un concediu. Se sprijineau de brațele tronurilor, cu capetele acoperite de șaluri de metal și se uitau spre mine, vrând parcă să-mi spună: „Ce săptămână grea, nu zici?”

Era prima oară când eram singur și nu mă aflam într-un pericol iminent de când fusesem la... firma de pompe funebre. Dacă stai și te holbezi la propriul tău cadavru se pune ca fiind singur?

Probabil că slujba de înmormântare se petrecuse deja. Mi-am imaginat sicriul meu coborât într-un mormânt înghețat; pe unchiul Randolph sprijinindu-se în baston, încruntându-se nervos; pe unchiul Frederick cu un aer zăpăcit și abătut în hainele lui niciodată de-un fel; și pe Annabeth... despre care n-aș fi putut spune ce simțea.

Se grăbise să ajungă la Boston ca să mă găsească. Aflase că am murit. Apoi aflase că *nu* eram mort, dar că trebuia totuși să

participe la înmormântarea mea și să nu spună nimănui că m-a văzut.

Aveam încredere că-și va ține promisiunea, dar întâlnirea noastră mă tulburase, mai exact, câteva lucruri pe care le spusese: „Te pot ajuta. Știu un loc unde vei fi în siguranță”.

Am scos din buzunar fluturașul mototolit. „Dispărut! Magnus Chase, 16 ani. Vă rugăm, sunați”. Am citit numărul de telefon al lui Annabeth până l-am memorat. Îi datoram o explicație, dar nu era încă momentul potrivit. Hearthstone fusese doborât din cauza mea, Blitzen împietrise pe jumătate, iar Sam fusese dată afară din rândul walkiriilor. Nu puteam risca să mai trag pe cineva după mine din cauza problemelor mele.

Potrivit Nornelor, Lupul Fenris urma să fie eliberat peste șapte zile, asta dacă nu interveneam eu. Asta ar fi declanșat Ragnarok-ul. Surt avea să pârjolească cele Nouă Lumi. Eu n-aș mai fi găsit-o pe mama și n-aș fi putut face dreptate în cazul morții ei.

În ciuda acestor lucruri, de fiecare dată când mă gândeam la confruntarea cu un lup – la confruntarea cu *acel* lup, Fenris însuși – îmi venea să mă ghemuiesc în vechiul meu sac de dormit, să-mi vâr degetele în urechi și să cânt: „La ta, la, nu mi se întâmplă așa ceva”.

O umbră mi-a trecut pe deasupra capului. Vulturul Big Boy a aterizat pe statuia de bronz din stânga și i-a decorat imediat capul cu excremente de vultur.

— Frate, am spus, tocmai te-ai găinățat pe Artă.

— Serios?

Big Boy și-a ridicat penele de la coadă.

— A, în regulă. Bănuiesc că e obișnuită. Văd că ai supraviețuit expediției de pescuit!

— Ești surprins? am întrebat.

— Recunosc că da. Mi-ai adus mărul meu?

L-am scos din buzunar și i l-am aruncat. Big Boy l-a prins cu gheara stângă și a început să mănânce.

— O, asta da marfă!

Văzusem lucruri ciudate în ultima vreme, dar un vultur care mânca un măr stând pe capul Artei după ce s-a găinățat acolo intra cu siguranță în top douăzeci.

— Așadar, îmi poți spune cine ești? am întrebat.

Big Boy a râgâit.

— Bănuiesc că meriți să știi. O să-ți fac o mărturisire: De fapt, nu sunt vultur.

— Sunt șocat. Foarte șocat.

A mai mușcat o dată din măr.

— Încă ceva. Mă îndoiesc că-ți vei face mulți prieteni printre zei când vor afla că m-ai ajutat.

— Minunat, am spus. Deja sunt pe lista neagră a lui Ran și Aegir.

— O, cei doi nu sunt tocmai *zei.* Nu sunt nici din tribul Aesir, nici din Vanir. Cred că sunt mai apropiați de uriași, deși, desigur, linia dintre uriași și zei a fost întotdeauna neclară. Membrii clanurilor noastre s-au căsătorit de foarte multe ori între ei de-a lungul vremii.

— Clanurile *noastre*? Adică...?

Vulturul s-a ridicat. În jurul lui au început să se adune umbre, făcându-l să crească precum un bulgăre de zăpadă care se rostogolește la vale, până a luat forma unui bătrân uriaș care zăcea în poala Artei. Purta cizme cu tălpi de fier, pantaloni de piele și o tunică din pene de vultur care probabil contravenea Legii speciilor pe cale de dispariție. Era cărunt și avea o față îmbătrânită. Pe antebraț purta o brățară de aur încrustată cu calcedonie verde cu pete roșii, asemenea podoabelor purtate de șefii clanurilor din Walhalla.

— Ești șef de clan? am întrebat.

— Sunt rege, de fapt.

Big Boy a mai mușcat o dată din măr. Imediat, părul i s-a înnegrit, iar o parte dintre riduri au dispărut.

— Utgard-Loki la dispoziția ta!

Mâna mi s-a încleștat pe pandantivul sabie.

— Loki? *Acel* Loki?

Uriașul împărat a făcut o față acră.

— Nici nu-ți închipui de câte ori aud întrebarea asta. Tu ești „celebrul” Loki?

Când a spus „celebrul”, a mimat semnul pentru ghilimele.

— Of! Am primit numele de Loki înainte ca el să se nască. E un nume popular printre uriași! În orice caz – nu, Magnus Chase, n-am legătură cu *celebrul* Loki. Sunt Utgard-Loki, adică Loki din Outlands, regele uriașilor de pe munte. Te urmăresc de ani de zile.

— Aud asta tot mai des.

— Ei bine, ești mult mai interesant decât tâmpiții ăia de copii ai lui Thor care mă provoacă de obicei. Vei fi un inamic pe cinste!

Mi-a crescut presiunea în urechi.

— Suntem dușmani acum?

— O, nu e cazul să scoți deja sabia. Apropo, frumos lănțișor. Într-o zi ne vom afla în tabere opuse. N-avem ce face. Dar deocamdată, îmi face plăcere să observ ce se întâmplă. Sper că vei învăța să folosești sabia fără să fii ucis. Ar fi amuzant. Surt, boșorogul ăla plin de fumuri, merită umilit.

— Ce să zic, sunt mereu la dispoziția ta să te amuz.

Uriașul și-a aruncat ce-i mai rămăsese din măr în gură și l-a înghițit cu totul. Acum părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani, părul negru ca abanosul și chipul frumos, fără riduri.

— Că veni vorba de Surt, a continuat el, Stăpânul focului nu te va lăsa să păstrezi sabia. Mai ai timp… probabil până dimineață, înainte să-și dea seama că ai găsit-o.

Mâna mi-a alunecat de pe lănțișor. Îmi simțeam brațele grele ca niște saci de nisip ud.

— L-am înjunghiat, i-am tăiat nasul și l-am abandonat într-un râu înghețat. Toate astea nu l-a încetinit nici măcar puțin?

— O, ba da! Acum nu e decât o minge de foc fără nas, care fierbe de supărare în Muspelheim. Trebuie să-și conserve toată puterea ca să-și poată face apariția din nou în ziua cu lună plină.

— Când va încerca să elibereze Lupul.

Poate că n-ar fi trebuit să pălăvrăgesc despre asta cu cel care se proclamase dușmanul meu, dar ceva îmi spunea că Utgard-Loki știa deja asta.

Uriașul a dat din cap.

— Surt e mai nerăbdător ca oricine să înceapă Ragnarok-ul. El știe că poate incendia cele Nouă Lumi și așteaptă asta de când se știe. Mie îmi convine cum stau lucrurile! Mă distrez. Dar uriașii de foc… Ah, n-ai ce discuta cu ei. Pentru ei totul e foc, foc și iar foc. Oricum, vestea bună e că Surt nu va putea să te omoare el însuși până când nu va fi lună plină. E mult prea slăbit. Vestea proastă: are o mulțime de acoliți.

— Urăsc acoliții.

— Surt nu e singurul care te urmărește. Și foștii tăi tovarăși din Walhalla te caută. Nu le-a plăcut că ai plecat fără permisiune.

M-am gândit la Gunilla și la banduliera ei cu ciocane. Mi-am și imaginat un ciocan îndreptându-se spre fața mea.

— Ce să zic, e pur și simplu perfect.

— În locul tău, Magnus, aș pleca din Midgard până în zori. Asta ar trebui să-i încurce pe urmăritorii tăi măcar o vreme.

— Să părăsesc pământul. Pur și simplu.

— Am știut că te prinzi repede.

Utgard-Loki s-a lăsat să alunece din poala statuii. Când stătea în picioare, avea pe puțin trei metri și jumătate.

— Ne vom mai întâlni, Magnus Chase. Într-o bună zi vei avea nevoie de o favoare pe care Utgard-Loki ți-o poate acorda. Dar, deocamdată, prietenii tăi ar vrea să îți spună ceva. Rămas-bun!

Umbrele au format un vârtej în jurul lui, iar Utgard-Loki a dispărut. În locul lui au apărut Blitzen și Hearthstone.

Hearth a sărit de lângă mine ca o pisică speriată.

Blitzen și-a scăpat sacul de marinar.

— Pe cornul lui Heimdall, puștiule! Tu de unde-ai mai răsărit?

— De unde am… Poftim? Sunt aici de aproape o oră. Am stat de vorbă cu un uriaș.

Hearth s-a furișat lângă mine. M-a lovit în piept ca să se convingă că sunt real.

„Suntem aici de câteva ore”, a gesticulat. „Te-am așteptat. Am vorbit cu uriașul. Tu tocmai ai apărut”.

Am simțit în piept o senzație neplăcută.

— Poate ar trebui să ne comparăm poveștile.

Le-am povestit ce s-a întâmplat după ce ne-am despărțit! Am vorbit despre barca lui Harald; despre Domnul J și Strângătoarea de Ran (care ar fi fost un nume excelent pentru un duo de rapperi); și despre discuția mea cu Utgard-Loki.

— Ah! Nu e bine.

Blitzen și-a mângâiat barba. Renunțase la echipamentul de protecție împotriva soarelui și purta acum un costum violet din trei piese, o cămașă mov și o garoafă verde la rever.

— Uriașul ne-a spus cam aceleași lucruri, dar… uriașul nu ne-a spus cum îl cheamă.

Hearth a făcut semnul pentru „surpriză”, răsfirându-și degetele în dreptul ochilor, ceea ce, în acest context, am înțeles că însemna „Câh”!

„Utgard-Loki”. I-a spus numele pe litere. „Cel mai puternic vrăjitor din Jotunheim. Poate crea orice iluzie”.

— Am avut noroc, a spus Blitz. Utgard-Loki ne-ar fi putut face să vedem sau să facem *orice.* Ne-ar fi putut pune să umblăm pe un acoperiș, să ne omorâm din greșeală unul pe altul sau chiar să mâncăm biftec tartar. De fapt – Blitz și-a îngustat ochii – poate că încă facem parte dintr-o iluzie. Oricare dintre noi ar putea fi un uriaș.

Blitzen i-a tras una lui Hearthstone în braț.

„Au!” a venit reacția lui Hearthstone și l-a călcat pe pitic pe picior.

— Sau poate că nu, a decis Blitzen. Chiar și-așa, situația nu e deloc roz. Magnus, ai dat un măr de nemurire unui rege uriaș.

— Și… Ce înseamnă asta, mai exact?

Blitz a început să se joace cu garoafa de la rever.

— Ca să fiu sincer, nu sunt sigur. N-am înțeles niciodată cum funcționează merele alea. Probabil că îl va face pe Utgard-Loki mai puternic și mai tânăr. Și nu-ți face iluzii: când va veni Ragnarok-ul, nu va fi de partea noastră.

Hearthstone a intervenit: „Ce bine-ar fi fost să știu că era Utgard-Loki. L-aș fi putut întreba câte ceva despre magie”.

— Hmm, a spus Blitz. Știi destule. În plus, nu poți avea încredere că un uriaș îți va da răspunsuri sincere. Deocamdată, voi doi trebuie să dormiți. Elfii nu pot sta treji foarte mult timp fără lumina soarelui. Iar Magnus pare că stă să se prăbușească în orice clipă.

Blitz avea dreptate. Începusem să-i văd dublu pe Blitzens și pe Hearthstones și nu cred că avea vreo legătură cu iluziile.

Ne-am cuibărit în ușa bibliotecii, ca pe vremuri, doar că acum aveam provizii mai bune. Blitz a scos trei saci de dormit și un rând de haine pentru mine și niște sandviciuri pe care le-am hăpăit atât de repede că nici nu le-am simțit gustul. Hearth s-a prăbușit în sacul lui și a început imediat să sforăie.

— Odihnește-te, mi-a spus Blitz. Stau eu de veghe. Mâine mergem în vizită la rudele mele.

— Vom merge în lumea piticilor?

Deja totul era neclar.

— La tine acasă?

— La mine acasă.

Blitzen părea încurcat.

— Din cercetările pe care Hearth și cu mine le-am făcut azi se pare că vom avea nevoie de mai multe informații despre

frânghia cu care e legat Fenris. Și nu le putem obține decât din Nidavellir.

Privea fix la lănțișorul de la gâtul meu.

— Pot s-o văd? Sabia?

Am tras de lănțișor și am pus sabia între noi. La lumina ei fața lui Blitz sclipea ca un filon de cupru în întuneric.

— E uluitoare, a murmurat. Oțel de os… sau ceva și mai exotic.

— Oțel de os… T.J. a pomenit ceva despre asta în Walhalla.

Blitz n-a atins lama, dar și-a trecut mâna peste ea cu respect.

— Pentru a produce oțelul, fierul e topit împreună cu cărbune. Majoritatea armurierilor folosesc cărbune, dar se pot folosi și oase – ale inamicilor sau ale monștrilor sau ale strămoșilor.

— Aha…

Am privit lama, întrebându-mă dacă și stră-stră-bunicii mei erau undeva, pe acolo.

— Dacă e produs corect, a spus Blitz, oțelul de os poate ucide creaturi supranaturale, chiar și uriași și zei. Desigur, trebuie să călești lama în sânge ca s-o întărești, de preferință sângele speciei de creatură împotriva căreia vrei ca sabia să fie mai eficientă.

Sandviciurile din stomac începuseră să se agite.

— Așa a fost făcută și sabia asta?

— Nu știu, a recunoscut Blitz. Sabia lui Frey e opera tribului Vanir, care e un mister pentru mine. Ar putea avea mai degrabă legătură cu magia elfică a lui Hearth.

M-am încruntat. Am crezut mereu că piticii se pricepeau să manufactureze arme. Sperasem în secret că Blitzen îmi va spune câte ceva despre secretele sabiei.

M-am uitat la Hearth, care încă sforăia pașnic.

— Ai spus că Hearth se pricepe la magie. Nu e o critică, dar nu l-am văzut niciodată făcând ceva… Bine, poate cu excepția faptului că a deschis o ușă. Ce altceva mai știe să facă?

Blitz și-a pus protector mâna lângă picioarele lui Hearth.

— Magia îl seacă de puteri. O folosește cu precauție. Iar familia lui…

A tras aer în piept.

— Elfii moderni nu sunt de acord cu magia. Părinții l-au făcut pe Hearthstone să se simtă foarte rușinat, încă e reticent să

facă vrăji în fața altor oameni. Hearthstone n-a fost fiul pe care și-l doreau părinții lui, cu magia și cu… știi tu.

Blitz și-a dus mâna la urechi.

Mi-a venit să spun ceva nepoliticos la adresa părinților lui Hearthstone în limbajul semnelor.

— Nu e vina lui că e surd.

— Așa sunt elfii.

Blitz a ridicat din umeri.

— Au o toleranță scăzută la orice care nu atinge perfecțiunea – muzică, artă, aparențe. Chiar propriii lor copii.

M-am gândit ce nedrept e totul. Apoi m-am gândit la oameni și am hotărât că nici noi nu eram mai breji.

— Somn ușor, puștiule, a zis Blitz. Mâine e o zi mare. Pentru ca Lupul Fenris să rămână în continuare legat, vom avea nevoie de ajutor de la un anumit pitic… Și nu va fi ușor. Va trebui să fii în formă maximă când vom sări în Nidavellir.

— Să sărim? am întrebat. Cum adică să sărim?

Mi-a aruncat o privire îngrijorată, de parcă în scurt timp urma să am parte de încă o înmormântare.

— Dimineața vei încerca să te cațeri în Arborele Lumii.

Capitolul 36

Păzea!

O să spuneți că sunt nebun.

Mă așteptam ca Arborele Lumii să fie un copac. Nu un șir de rațe de bronz.

— Asta e! a spus Blitzen. Centrul universului!

Hearthstone a îngenuncheat cu pioșenie.

M-am uitat la Sam, care ni se alăturase după ce chiulise plină de curaj de la ora de fizică. Nu-i venea să râdă.

— Așadar... Vreau doar să spun că asta e statuia din „Faceți loc rățuștelor”[13].

— Crezi că-i o coincidență? a întrebat Blitzen. Nouă Lumi? Nouă rațe? Simbolismul indică limpede existența unui portal! Locul ăsta e miezul creației, centrul copacului, locul unde poți sări cel mai ușor dintr-o rață în alta – adică dintr-o Lume în alta.

— Dacă zici tu...

Trecusem pe lângă rațele astea de bronz de o mie de ori. Nu mă gândisem niciodată la ele ca la un centru. Nu citisem cartea pentru copii care le inspirase, dar am înțeles că era vorba despre o rață și de puii ei care traversează o stradă din Boston, a căror statuie era în Grădina Publică.

Vara, copilașii se așezau pe doamna rață Mallard ca să li se facă poze. De Crăciun, rățuștelor li se puneau căciulițe de Moș Crăciun. Acum erau golașe și singure, îngropate până la gât în zăpadă proaspătă.

Hearthstone și-a trecut mâinile de-a lungul lor de parcă ar fi vrut să verifice fierbințeala unui cuptor.

S-a uitat la Blitz și a clătinat din cap.

— Întocmai cum mă temeam, a spus Blitz. Hearth și cu mine am călătorit prea mult. Nu vom putea activa rațele. Magnus, vom avea nevoie de tine.

Am așteptat explicații, dar Blitz a rămas studiind statuile. În dimineața aia purta o pălărie nouă – o cască de explorator cu o plasă întunecoasă, care îi ajungea până la umeri. Potrivit lui

[13] Carte pentru copii scrisă și ilustrată de Robert McCloskey.

Blitz, materialul plasei era o invenție proprie și bloca nouăzeci și opt la sută din lumina soarelui, permițându-ne să-i vedem fața fără să-i acopere ținuta elegantă. Semăna cu un crescător de albine îndoliat.

— Bine, mă bag, am spus. Cum activez rațele?

Sam s-a uitat în jur. Părea să nu fi apucat să doarmă prea mult. Avea ochii umflați și mâinile jupuite și bășicate în urma expediției noastră la pescuit. Era îmbrăcată într-o haină neagră de lână, dar în rest avea aceeași ținută ca ieri: hijab verde, secure, scut, blugi, cizme de iarnă – echipamentul complet de fostă walkirie modernă.

— Indiferent ce ai de gând să faci, a spus, grăbește-te. Nu-mi place că suntem atât de aproape de porțile Walhallei.

— Dar nu știu cum, am protestat. Nu se presupune că voi călătoriți tot timpul dintr-o Lume în alta?

Hearth a gesticulat: „Prea des”.

— Puștiule, mi-a zis Blitz, cu cât te deplasezi mai des între Lumi, cu atât e mai dificil. E ca atunci când supraîncălzești un motor. La un moment dat trebuie să oprești mașina și să lași motorul să se răcească. În plus, una e să sari la întâmplare dintr-o Lume în alta, și alta să călătorești cu un scop precis. Nu putem fi siguri unde trebuie să mergem.

M-am întors spre Sam.

— Și tu?

— Când eram walkirie, nu era o problemă. Dar acum..., a clătinat din cap. Ești copilul lui Frey. Tatăl tău e zeul belșugului și al fertilității. Ar trebui să poți convinge crengile lui Yggdrasil să se apropie suficient de mult cât să putem sări pe ele. În plus, e misiunea ta. Tu ai cele mai mari șanse să reușești. Trebuie doar să folosești statuia ca punct pe care să te concentrezi. Găsește-ne cea mai rapidă cale.

Ar fi avut mai multe șanse să-mi explice analiză matematică.

Mă simțeam penibil, dar am îngenuncheat lângă statuie. Am atins ultima rățușcă din șir. O senzație de răceală mi-a urcat pe braț. Am simțit gheață, ceață și întuneric – un loc aspru și neprimitor.

— Asta, am spus hotărât, e cea mai rapidă cale spre Niflheim.

— Excelent, a spus Blitz. Să nu mergem pe acolo.

Eram gata să ating rața următoare, când cineva a strigat:

— MAGNUS CHASE!

La vreo două sute de metri, de cealaltă parte a străzii Charles, se afla Gunilla, flancată de alte două walkirii. În spatele lor se înșirau mai mulți einherjari. Nu le puteam distinge expresiile, dar silueta cenușie impresionantă a lui X, omul-trol, era inconfundabilă. Gunilla îi recrutase pe propriii mei colegi să lupte împotriva mea.

Mi-au zvâcnit degetele de furie. Îmi venea să fac rost de un cârlig pentru carne și să merg la pescuit cu Gunilla drept momeală. Am dus mâna la lănțișor.

— Magnus, nu, a spus Sam. Concentrează-te pe rațe. Trebuie să trecem într-o altă lume.

De-o parte și de alta a Gunillei, walkiriile și-au scos sulițele strălucitoare de la spate. Le-au strigat einherjarilor să-și pregătească armele. Gunilla a scos două ciocane și le-a aruncat spre noi.

Sam a deviat cu scutul unul dintre ciocane. Pe celălalt l-a respins cu securea, trimițând ciocanul în cea mai apropiată salcie, în care s-a înfipt până la mâner. De cealaltă parte a străzii, celelalte trei walkirii s-au ridicat în aer.

— Nu pot lupta cu toți, ne-a avertizat Sam. Fie plecăm acum, fie ne capturează.

Furia mi s-a transformat în panică. M-am uitat la șirul de rațe din bronz, dar concentrarea mi se spulberase.

— Am nevoie... de mai mult timp.

— Nu mai avem timp!

Sam a mai deviat un ciocan. Forța loviturii i-a rupt scutul în două.

— Hearth.

Blitzen l-a înghiontit pe elf.

— Acum ar fi momentul.

Colțurile gurii lui Hearthstone au coborât amenințător. A dus mâna la pungă și a scos o piatră inscripționată cu o rună. A strâns-o în mână și a murmurat ceva în șoaptă, de parcă i-ar fi vorbit unei păsări. A aruncat-o în aer.

Piatra a explodat deasupra noastră, într-o rună aurie luminoasă:

ᚱ

Distanța dintre echipa de vânători a Gunillei și noi a părut să crească. Walkiriile au pornit în zbor spre noi cu viteză maximă; camarazii mei einherjari și-au scos armele și au atacat; dar fără să înainteze.

Mi-am amintit de desenele animate din anii 1970 în care un personaj aleargă, dar peisajul din spatele lui pur și simplu se repetă. Strada Charles a început să se învârtă în jurul urmăritorilor noștri precum o roată gigantică pentru hamsteri. Atunci am înțeles spusele lui Sam despre runele care pot modifica realitatea.

— *Raidho,* a spus Blitzen admirativ. Asta înseamnă „roată”, „călătorie”. Hearthstone v-a câștigat ceva timp.

„Doar câteva secunde”, a gesticulat Hearth. „Grăbiți-vă!”

S-a prăbușit imediat în brațele lui Sam.

Mi-am trecut mâinile rapid peste rațele din bronz. La a patra, m-am oprit. Am simțit căldură, siguranță... sentimentul că era cea corectă.

— Asta, am spus.

— Bun, deschide-o! a strigat Blitzen.

M-am ridicat în picioare. Fără nicio siguranță că fac ce trebuie, am scos pandantivul de pe lanț. Sabia Verii mi-a apărut în mână. Lama torcea ca o pisică dementă. Am atins rața de bronz și am tăiat-o pe din două.

Aerul s-a tras la o parte ca o perdea. În fața mea, în loc de trotuar, se întindeau crengi de copac. Cea mai apropiată, la fel de lată ca strada Beacon, trecea chiar pe sub noi, la vreun metru mai jos, suspendată deasupra unui hău cenușiu. Din păcate, tăietura pe care o făcusem în Midgard se închidea deja.

— Grăbiți-vă! am spus. Săriți!

Blitzen n-a ezitat. A sărit prin deschizătură.

Pe strada Charles, Gunilla țipa grozav de nervoasă. Ea și walkiriile încă zburau în roata lor de hamster, iar einherjarii se târau în urma lor.

— Ești condamnat, Magnus Chase! a strigat Gunilla. Te vom urmări până la capătul...

Cu un sunet puternic, vraja lui Hearth s-a destrămat. Einherjarii au căzut cu fața în jos pe stradă. Cele trei walkirii au zburat pe deasupra capetelor noastre. Judecând după sunetul de sticlă spartă, probabil că intraseră într-o clădire de pe strada Arlington.

N-am așteptat ca vechii mei colegi să-și vină în fire.

L-am prins pe Hearth de brațul stâng, iar pe Sam de cel drept și am sărit cu toții în Arborele Lumii.

Capitolul 37

Sunt batjocorit de o veveriță

Mi-a plăcut de când mă știu să mă cațăr în copaci.

Mama a fost destul de înțelegătoare în privința asta. Se neliniștea doar dacă ajungeam la înălțimi de peste șase metri. Atunci i se simțea tensiunea în voce.

— Scumpule, creanga aia s-ar putea să nu reziste. Vrei te rog să mai cobori un pic?

În Arborele Lumii, *toate* crengile rezistau. Cele mai mari erau mai late decât o autostradă. Cele mai mici erau cam de mărimea unui copac sequoia obișnuit. Trunchiul lui Yggdrasil era atât de mare că pur și simplu nu putea fi măsurat. Fiecare crăpătură din suprafața lui părea să conducă spre o altă lume. Parcă cineva ar fi înfășurat scoarță de copac în jurul unui turn de televizoare pe care rulau un milion de filme diferite.

Vântul vuia, fluturându-mi geaca cea nouă de blugi. Dincolo de frunzișul copacului nu se vedea decât o lumină albă și tulbure. Dedesubt nu se vedea pământul – doar multe alte crengi care se încrucișau deasupra hăului. Copacul trebuie să fi avut rădăcini, dar mă simțeam amețit și instabil, ca și cum Yggdrasil și tot ce conținea, inclusiv lumea mea, ar fi plutit în ceața primordială – Ginnungagap.

Dacă se întâmpla să cad, în cel mai bun caz aș fi lovit o altă ramură și mi-aș fi rupt gâtul. În cel mai rău caz, aș fi căzut o veșnicie în Marele Neant Alb.

Probabil că m-am înclinat în față, pentru că Blitzen m-a apucat de braț.

— Ai grijă, puștiule. Ești aici pentru prima oară și s-ar putea să mai amețești.

— Mda, am observat.

Hearthstone abia înainta între mine și Sam. Încerca să pășească, dar gleznele îi jucau în toate direcțiile.

Sam s-a împiedicat. Scutul i-a alunecat din mână și dus a fost în hăul de dedesubt.

S-a ghemuit, controlându-și cu greu panica.

— Îmi plăcea mult mai mult Yggdrasil când puteam zbura.

— Dar Gunilla și ceilalți? am întrebat. Nu ne pot urmări?

— Puțin probabil, a spus Sam. Pot deschide și ei un alt portal, dar nu va duce neapărat spre aceeași ramură a arborelui. Chiar și așa, trebuie să mergem mai departe. Nu face bine la psihic să stai în arborele Yggdrasil.

Hearthstone a reușit să stea în picioare fără sprijin. A gesticulat: „Sunt bine. Hai să mergem”, deși îi tremurau mâinile atât de tare că a părut să zică mai degrabă: „Ești un tunel de iepure”.

Ne-am continuat drumul pe ramură.

Sabia Verii îmi murmura în mână, trăgând-mă după ea de parcă ar fi știut unde mergem. Cel puțin, asta speram.

Vântul puternic ne lovea din toate părțile. Ramurile se legănau, aruncând umbre adânci și pete strălucitoare de lumină în calea noastră. O frunză de mărimea unei canoe a trecut pe lângă noi.

— Concentrează-te, mi-a spus Blitzen. Știi senzația pe care ai avut-o când ai deschis portalul? Caut-o! Găsește o ieșire de aici.

După ce am mai mers vreo douăzeci și cinci de metri, am găsit o creangă, ceva mai mică, trecând chiar pe sub a noastră. Sabia mea a început să murmure mai puternic, trăgând spre dreapta.

M-am uitat la prietenii mei.

— Cred că trebuie s-o luăm pe aici.

Trecerea de pe o ramură pe alta poate părea ușoară, dar asta însemna de fapt să alunecăm trei metri de pe o suprafață curbată pe alta, cu vântul care urla și ramurile care se legănau. În mod uimitor, am reușit, fără ca cineva să fie zdrobit sau să cadă în hău.

Era mai rău să mergi pe creanga mai îngustă. Se scutura violent sub picioarele noastre. La un moment dat, am fost turtit de o frunză – m-am simțit de parcă o prelată verde ar fi căzut pe mine de nicăieri. La un moment dat, m-am uitat în jos și mi-am dat seama că mă aflam deasupra unei fisuri în scoarță. La mai bine de o jumătate de kilometru mai jos, *în* fisură, se vedea un șir de munți acoperiți de zăpadă, de parcă aș fi fost într-un avion cu pardoseala din sticlă.

Am pornit printr-un labirint de licheni care arătau ca niște dealuri de bezele prăjite. Am făcut greșeala să ating unul. Mâna mi s-a scufundat până la încheietură și abia am scos-o.

În cele din urmă, lichenii s-au adunat în smocuri mai mici, ca niște canapele din bezele prăjite. Am continuat să mergem pe creanga noastră până când în fața noastră au pornit în toate direcțiile vreo douăsprezece ramuri imposibil de suit. Sabia Verii părea să doarmă în mâna mea.

— Ei bine? m-a întrebat Sam.

M-am uitat într-o parte. La vreo nouă metri sub noi, se clătina o ramură mai mare. În mijlocul ei, un nod de lemn de mărimea unei căzi de baie răspândea o lumină plăcută, caldă.

— Asta e, am spus. Asta e ieșirea.

Blitzen s-a încruntat.

— Ești sigur? Nidavellir nu e cald și strălucitor.

— Eu doar îți spun – sabia pare să creadă că asta e destinația noastră.

Sam a fluierat încetișor.

— E ditamai săritura. Dacă ratăm gaura…

Hearthstone a gesticulat: „POC!”

O rafală de vânt ne-a lovit și Hearth s-a împiedicat. Înainte să-l prind, s-a prăbușit pe spate pe un petic de licheni. Picioarele i-au fost înghițite imediat de materia ca o bezea.

— Hearth!

Blitzen s-a dus lângă el. L-a tras pe Hearth de mâini, dar lichenii se agățaseră de picioarele lui ca un copilaș de fusta mamei.

— Îi putem tăia, a spus Sam. Cu sabia ta și securea mea. Va dura ceva. Va trebui să fim atenți la picioare. Dar ar putea fi mai rău.

Evident, lucrurile s-au înrăutățit. De undeva, de deasupra, s-a auzit un lătrat.

Blitzen s-a făcut mic sub casca lui.

— Ratatosk! Veverița asta blestemată apare mereu în cel mai prost moment. Grăbiți-vă cu săbiile alea!

Sam a început să taie lichenii cu securea, dar i s-a înțepenit lama.

— Parcă aș tăia prin cauciuc topit! Am nevoie de mai mult timp.

„PLECAȚI!” ne-a făcut semn Hearth. „Lăsați-mă aici”.

— Nu e o soluție, am spus.

Încă un lătrat, de data asta mult mai puternic. Cu vreo douăsprezece crengi mai sus, o umbră uriașă a plutit pe deasupra frunzelor.

Am ridicat sabia.

— Vom lupta cu veverița. Putem face asta, nu?

Sam m-a privit ca pe un nebun.

— Ratatosk e invulnerabil. Nu te poți lupta cu el. Putem doar să fugim, să ne ascundem sau să murim.

— Nu putem fugi, am spus. Și deja am murit de două ori săptămâna asta.

— Așadar, ne ascundem.

Sam și-a scos hijab-ul.

— Cel puțin, Hearth și cu mine. Pot să apăr doi oameni, nu mai mult. Tu și Blitz fugiți – găsiți-i pe pitici. Ne vedem mai târziu.

— *Poftim*?

M-am întrebat dacă nu cumva se juca Utgard-Loki cu mintea ei.

— Sam, nu te poți ascunde sub o bucată de mătase verde! Veverița nu poate fi chiar atât de tâmpită…

A scuturat năframa, care s-a făcut cât un cearșaf dublu, ale cărui culori s-au tot schimbat până când hijab-ul a ajuns să aibă exact aceleași nuanțe de alb, maroniu și galben ca lichenii.

„Are dreptate”, a gesticulat. „PLECAȚI”.

Sam s-a ghemuit lângă el și a tras hijab-ul peste amândoi și au dispărut, camuflându-se perfect în licheni.

— Magnus.

Blitz m-a tras de mână.

— Acum ori niciodată.

A arătat spre ramura de mai jos. Gaura se închidea.

În acel moment, Ratatosk a apărut prin frunzele de deasupra noastră. Dacă vă puteți imagina un tanc Sherman acoperit cu blană roșie care coboară pe un copac… ei bine, veverița era *mult* mai înfricoșătoare. Dinții din față erau ascuțiți, albi, amenințători. Ghearele îi păreau niște iatagane. Avea ochii de un galben tulbure, plini de furie.

Încă un lătrat. Strigătul de luptă al veveriței mi-a spart timpanele. O mie de insulte cuprinse într-un singur sunet mi-au invadat creierul, eliminând orice urmă de rațiune.

Ai dat greș.

Nimeni nu te place.

Ești mort.

Casca de explorator a piticului tău e caraghioasă.

N-ai putut să-ți salvezi mama.

Am căzut în genunchi. M-am simțit înăbușit de un hohot de plâns. Probabil că aș fi murit pe loc, dacă Blitz nu m-ar fi tras în sus cu toată forța lui de pitic și nu m-ar fi plesnit să-mi revin.

Nu l-am auzit, dar i-am citit pe buze:

— ACUM, PUȘTIULE!

M-a apucat de mână cu degetele lui muncite și aspre, și a sărit de pe creangă, trăgându-mă după el în bătaia vântului.

Capitolul 38

Distrug un Volkswagen

Stăteam pe o pajiște însorită fără să-mi amintesc cum am ajuns acolo.

Dealurile verzi din depărtare erau presărate cu flori sălbatice. În aer plutea parfum de lavandă. Lumina era caldă și puternică, de parcă aerul s-ar fi transformat în unt.

Gândeam în reluare. Lumină... Lumina soarelui nu le făcea bine piticilor. Eram destul de sigur că mă însoțește un pitic în călătoria asta – care mă pălmuise și-mi salvase viața.

— Blitz?

Stătea în stânga mea, cu casca de explorator alături.

— Blitz, casca!

M-am temut să nu se fi transformat deja în stană de piatră.

S-a întors spre mine. Avea privirea înnegurată și pierdută.

— E în regulă, puștiule. Asta nu e lumina normală a soarelui. Nu mai suntem în Midgard.

Vocea îi suna de parcă vorbea dintr-un butoi. Îmi pocneau urechile de la țipătul veveriței și aveam niște gânduri nu tocmai prietenoase.

— Ratatosk...

N-am apucat să-mi termin propoziția. Simpla rostire a numelui m-a făcut să-mi doresc să mă ghemuiesc în poziția fetală.

— Da, a spus Blitz. Lătratul lui e mai rău decât mușcătura. El...

Blitz și-a plecat privirea, clipind rapid.

— E cea mai distructivă creatură din Arborele Lumii. Aleargă în sus și-n jos pe trunchi, transmițând vorbe de ocară de la vulturul care trăiește în partea de sus, către Nidhogg, dragonul care trăiește la rădăcină.

Am privit spre dealuri. Din direcția aia părea să se audă muzică sau poate era doar zgomotul din urechile mele.

— De ce ar face o veveriță așa ceva?

— Pentru a distruge copacul, a spus Blitz. Ratatosk îi ține în tensiune pe vultur și pe dragon. Le spune minciuni, zvonuri,

bârfe. Cuvintele lui pot să... De fapt, știi ce pot face cuvintele lui. Dragonul Nidhogg mestecă întruna rădăcinile Arborelui Lumii, încercând să-l distrugă. Vulturul dă din aripi și stârnește furtuni care rup ramurile, provocând dezastre în cele Nouă Lumi. Ratatosk îi face pe cei doi monștri să fie mereu supărați și în competiție unul cu celălalt pentru a vedea care va distruge mai iute partea lui din Yggdrasil.

— Dar asta e... o nebunie. Veverița trăiește în copac.

Blitz s-a strâmbat.

— Și noi la fel, puștiule. Oamenii au porniri distructive. Unii dintre noi vor să vadă lumea distrusă doar ca să se distreze chiar dacă asta înseamnă și distrugerea noastră.

Sporovăiala lui Ratatosk îmi răsuna în cap: „Ai dat greș. N-ai putut să-ți salvezi mama”. Veverița mă adusese la disperare, și îmi dădeam seama că lătratul îmi stârnea și alte emoții – ură, amărăciune, ură de sine.

— Cum de nu ți-ai pierdut mințile? l-am întrebat pe Blitz. Ce-ai auzit când a lătrat veverița?

Blitz și-a trecut degetele peste cozorocul căștii de explorator, trăgând de marginea voalului negru.

— Nimic din ce nu-mi spun și eu mereu. Hai să mergem.

A luat-o încet spre dealuri. În ciuda pasului său scurt, abia mă țineam după el.

Am traversat un pârâu unde o broască pitorească stătea pe o frunză de nufăr. Porumbițe și șoimi se fugăreau prin aer, de parcă jucau prinselea. Mă așteptam ca din florile sălbatice să răsară un șir de animăluțe pufoase care să înceapă un număr muzical marca Disney.

— Bănuiesc că nu suntem în Nidavellir, am spus în timp am urcam dealul.

Blitzen a pufnit.

— Nu. E mult mai rău.

— Alfheim?

— Și mai rău.

Blitzen s-a oprit chiar înainte să ajungem pe creastă și a oftat.

— Haide. Să terminăm odată cu asta.

În vârful dealului am înghețat.

— Uau!

Jos, de cealaltă parte, se întindeau câmpuri verzi cât vedeai cu ochii. Pajiștile erau pline de pături pentru picnic pe care

stăteau o mulțime de oameni – mâncau, râdeau, discutau, cântau, înălțau zmeie, se jucau cu mingi gonflabile. Părea cel mai mare și mai relaxat concert în aer liber din lume, doar că nu avea loc niciun concert. Unii purtau diferite piese de armură. Majoritatea aveau arme, dar nu păreau prea dornici să le folosească.

Câteva tinere se luptau la umbra unui stejar, dar după ce și-au încrucișat săbiile de câteva ori, s-au plictisit, au lăsat armele și s-au pus la vorbă. Un alt tip tolănit într-un șezlong flirta cu fata din stânga lui în timp ce, din când în când, para atacurile tipului din dreapta.

Blitz mi-a făcut un semn spre coama următorului deal, la mai bine de o jumătate de kilometru, unde se vedea strălucind un palat ciudat. Arăta ca o Arcă a lui Noe întoarsă cu susul în jos, făcută din aur și argint.

— Sessrumnir, a mormăit Blitzen. Sala Tronurilor. Dacă avem noroc, poate că nu e acasă.

— Cine?

În loc să răspundă, a pătruns în mulțime.

N-am făcut nici douăzeci de pași când un tip întins pe o pătură din apropiere a strigat:

— Hei, Blitzen! Ce faci, prietene?

Blitzen a strâns atât de tare din dinți, că i-am auzit scrâșnind.

— Salut, Miles.

Da, sunt bine!

Miles și-a ridicat sabia absent în timp ce un alt tip în costum de baie și o cămașă fără mâneci l-a atacat cu o secure de luptă.

Atacatorul a țipat:

— MORI! Ha, ha, am glumit.

Apoi s-a îndepărtat mușcând dintr-un baton de ciocolată.

— Deci, Blitz, a spus Miles, ce te aduce la Casa Minunățiilor?

— Mă bucur că te-am văzut, Miles.

Blitzen m-a apucat de braț și m-a tras după el.

— Bine, în regulă! a strigat Miles în urma noastră. Mai vorbim!

— Cine era ăsta? am întrebat.

— Nimeni.

— De unde-l cunoști?

— Nu-l cunosc.

În drumul nostru spre conacul întors cu susul în jos, s-au tot oprit oameni care l-au salutat pe Blitzen. Câțiva m-au salutat și

pe mine și m-au felicitat pentru sabie, pentru păr sau pentru pantofi. O fată a spus: „O, ce urechi frumoase au!”, ceea ce n-avea niciun sens.

— Toată lumea e atât de…

— Proastă? a continuat Blitzen.

— Am vrut să spun *prietenoasă.*

A scos un mârâit.

— Locul ăsta se numește Folkvanger, Câmpia Armatei… sau altfel spus Câmpul de Luptă al Poporului.

— Deci aici e Volkswagen.

Am cuprins mulțimea cu privirea, întrebându-mă dacă nu s-o afla și mama pe acolo, dar nu mi-o puteam imagina într-un asemenea loc. Era prea multă lenevealǎ și prea puțină acțiune. Mama i-ar fi ridicat pe războinici în picioare, i-ar fi dus într-o expediție de cincisprezece kilometri apoi ar fi insistat să-și instaleze tabăra acolo dacă voiau să primească mâncare la cină.

— Nu pare cine știe ce armată.

— Mda, a spus Blitz, acești eroi căzuți sunt la fel de puternici precum einherjarii, dar atitudinea lor e diferită. Tărâmul ăsta e o mică parte din Vanaheim – o versiune diferită a Walhallei, ce aparține tribului Vanir.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi să-ți petreci eternitatea aici. Walhalla avea părți bune, dar din ce văzusem acolo nu se făceau picnicuri, nu aveau mingi de plajă și cu siguranță n-aș fi descris-o ca prietenoasă. Chiar și așa… n-aș fi zis că-mi plăcea mai mult în Folkvanger.

— Deci jumătate din morții merituoși ajung aici, mi-am amintit, jumătate în Walhalla. Cum se alege cine unde merge? Se trage la sorți?

— Ce-i drept, metoda asta ar avea mai mult sens.

— Dar am încercat să ajungem în Nidavellir. Cum am ajuns aici?

Blitzen a privit spre conacul din vârful dealului.

— Ai căutat calea pe care trebuia s-o apucăm în misiunea noastră. Calea asta trece prin Folkvanger. Din păcate, cred că știu și de ce. Să mergem să salutăm până nu-mi piere curajul.

Când ne-am apropiat de porți, mi-am dat seama că Sessrumnir nu era doar construită ca să semene cu o corabie întoarsă invers. Chiar *era* o corabie întoarsă invers. Șirurile de ferestre înalte erau fante pentru vâsle. Zidurile înclinate erau

făcute din scânduri de aur bătute în cuie de argint. La intrarea principală era un vestibul lung, care slujea drept pasarelă.

— De ce e o corabie? am întrebat.

— Poftim?

Blitzen se juca neliniștit cu garoafa de la piept.

— Nu e ceva chiar atât de neobișnuit. Strămoșii tăi scandinavi au făcut o mulțime de clădiri răsturnându-și corăbiile. În cazul lui Sessrumnir, când va veni sfârșitul lumii, vor răsturna pur și simplu palatul și – *voilà* – vom avea o corabie suficient de mare pentru ca toți luptătorii Folkvanger să navigheze cu noblețe spre moarte. Cam ce facem și noi acum.

M-a condus înăuntru.

Mă așteptam la un interior sumbru, asemenea calei unei corăbii, dar Sala Tronurilor semăna mai degrabă cu o catedrală. Plafonul era tocmai la chilă. Ferestrele lăsau să pătrundă raze de lumină. Întregul spațiu era deschis, nu existau camere separate sau pereți despărțitori – doar mai multe canapele, scaune confortabile, perne și hamacuri, majoritatea ocupate de războinici care sforăiau. Speram că cei o jumătate de milion de locuitori din Folkvanger se plăceau, pentru că nu exista *niciun* pic de intimitate. Bătut în cap cum sunt, nelămurirea mea cea mai mare era unde mergeau cu toții la baie.

În centrul sălii se afla un șir de covoare persane, flancate de vase pentru foc în care străluceau sfere de lumină aurie. În celălalt capăt se afla un tron așezat pe un podium.

Blitz s-a îndreptat într-acolo, ignorându-i pe luptătorii care îl întâmpinau cu: „Prietene!”, „Ce faci, piticule! și „Bine ai venit acasă!”

„Bine ai venit acasă?”

În vatra din fața podiumului ardea focul. Mormane de bijuterii și pietre prețioase sclipeau ici, colo, de parcă cineva le-ar fi măturat doar ca să nu mai stea pe podea. De fiecare parte a treptelor stătea întinsă câte-o pisică tricoloră de mărimea unui tigru cu colți sabie.

Tronul era sculptat dintr-un lemn moale și untos, aproape ireal – lemn de tei, probabil. Partea din spate era îmbrăcată într-o mantie de pene pufoase, ca burta unui șoim. Pe tron ședea cea mai frumoasă femeie pe care o văzusem vreodată.

Părea să aibă în jur de douăzeci de ani, era înconjurată de o aură aurie, care m-a făcut să-mi dau seama la ce se referise

Blitzen mai devreme când spusese că aici lumina zilei nu era cea obișnuită. Întregul tărâm Folkvanger era cald și luminos, nu din cauza soarelui, ci pentru că se scălda în puterea acestei femei.

Părul blond îi cădea pe umeri împletit într-o coadă. Bluza albă lăsa să i se vadă umerii bronzați și abdomenul plat. Fusta lungă până la genunchi era prinsă cu o curea aurie împletită, de care erau prinse un cuțit vârât în teacă și un inel de chei. La gât purta o bijuterie spectaculoasă – un guler dantelat din aur și pietre prețioase, ca pânza lui Ran în miniatură, dar cu rubine și diamante în loc de suflete de marinari și capace de roată.

Femeia m-a fixat cu ochii ei albaștri. Când a zâmbit, un val de căldură m-a cuprins din cap până în picioare. Aș fi făcut orice s-o fac să-mi mai zâmbească o dată. Dacă mi-ar fi spus să sar de pe Arborele Lumii în hău, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri.

Mi-am amintit de poza ei din vechea mea carte de mitologie pentru copii și mi-am dat seama cât de mult îi fusese subapreciată frumusețea.

Zeița dragostei era foarte frumoasă! *Și avea pisici*!

Am îngenuncheat în fața mătușii mele, sora geamănă a tatii.

— Freya.

— Dragul meu Magnus, a spus, cât mă bucur să te cunosc!

S-a întors spre Blitzen, care stătea încruntat, cu capul plecat.

— Și, ce mai faci, Blitzen? a întrebat zeița.

Blitzen a oftat.

— Sunt bine, mamă.

Capitolul 39

Freya e frumoasă! *Și are pisici*!

— Mamă?

Am fost atât de surprins încât nu mi-am dat seama că am spus asta cu voce tare.

— Stai așa… Blitzen? *Mama*?

Blitzen mi-a tras una în tibie.

Freya a continuat să zâmbească.

— Bănuiesc că fiul meu nu ți-a spus? E foarte modest. Dragul meu Blitzen, arăți foarte bine, dar îți îndrepți, te rog, gulerul?

Blitzen s-a executat, mormăind:

— Am fost cam ocupat, încercând să-mi salvez viața.

— Și, scumpule, a continuat Freya, ești sigur în privința vestei?

— Da, mamă, a mormăit Blitz, sunt sigur în privința vestei. Vestele revin în forță.

— Mda, cred că tu știi mai bine.

Freya mi-a făcut cu ochiul.

— Blitzen e un geniu când vine vorba de țesături și modă. Ceilalți piticii nu-i apreciază priceperea, dar eu cred că e minunat. Vrea să-și deschidă propria…

— În orice caz, a spus Blitzen puțin cam tare, am pornit într-o misiune…

Freya a bătut din palme.

— Știu! E foarte palpitant. Încercați să ajungeți în Nidavellir ca să aflați mai multe despre frânghia Gleipnir. Așa că, și normal, Arborele Lumii v-a îndrumat mai întâi spre mine.

Una dintre pisici a început să-și ascută ghearele pe un covor persan, transformând în puf țesătura în valoare de câteva mii de dolari. N-am îndrăznit să-mi imaginez ce mi-ar fi putut face mie pisica aia.

— Așadar, Stăpână Freya, am intervenit eu, ne poți ajuta?

— Desigur! a spus zeița. Dar și mai important, mă puteți ajuta *voi* pe mine.

— Eram sigur, a spus Blitzen.

— Fiule, fii politicos. În primul rând, Magnus, cum te descurci cu sabia?

M-am blocat.

Cred că încă nu mă obișnuisem cu gândul că Sabia Verii era *a mea.* Am scos pandantivul și sabia mi s-a materializat în mână. În prezența lui Freya, era tăcută și nemișcată, făcând pe moarta. Poate că se temea de pisici.

— N-am prea avut timp s-o folosesc, am spus. Tocmai am recuperat-o de la Ran.

— Da, știu.

Freya a strâmbat ușor din nas, dezgustată.

— În schimb, i-ai dat un măr lui Utgard-Loki. Probabil că n-a fost cea mai înțeleaptă decizie, dar n-o să-ți critic alegerile.

— Tocmai ai făcut asta, i-a spus Blitzen.

Zeița i-a ignorat comentariul.

— Măcar nu m-ai promis pe *mine* lui Utgard-Loki. De obicei, când uriașii cer ceva, vor mere *și* mâna mea.

Și-a dat coada peste umăr.

— Devine foarte obositor.

Era greu s-o privesc pe Freya fără să mă holbez. N-avea nimic inocent pe care să mă concentrez – ochii, buzele, buricul. M-am admonestat singur, în gând: „E mama lui Blitzen! E mătușa mea!”

Am hotărât să mă concentrez pe sprânceana ei stângă. Sprânceana stângă n-avea nimic fascinant.

— Oricum, am spus, n-am omorât încă pe nimeni cu sprânceana… vreau să spun, cu sabia.

Freya s-a aplecat spre mine.

— Să ucizi pe cineva cu ea? O, scumpule, asta e cea mai neînsemnată putere a ei. Pentru început trebuie să te împrietenești cu ea. Ai făcut asta?

M-am imaginat împreună cu sabia, stând alături, într-o sală de cinema, cu o pungă de popcorn între noi. Mi-am imaginat cum duceam sabia la plimbare în parc, în lesă.

— Cum se împrietenește cineva cu o sabie?

— A… dacă tot m-ai întrebat…

— Uite ce e, mătușă Freya, am spus, n-aș putea să-ți dau sabia ție, ca să fie în siguranță? E o armă a tribului Vanir. Tu ești sora lui Frey. Ai câteva sute de mii de războinici bine înarmați, siguri pe ei care s-o păzească de Surt…

— O, nu, a spus ea cu tristețe. Sabia e deja în mâinile tale, Magnus. Ai invocat-o din râu. Ai revendicat-o. Nu putem decât să sperăm că Sumarbrander, Sabia Verii, îți va permite s-o folosești. E misiunea *ta* acum s-o aperi de Surt, atâta cât reușești să rămâi în viață.

— Urăsc misiunea asta.

Blitz m-a înghiontit.

— Nu spune asta, puștiule. Jignești sabia.

M-am uitat la runele lucitoare de pe lamă.

— Îmi cer scuze, bucată de metal lungă și ascuțită. Ți-am rănit sentimentele? Dacă trebuie să le *permiți* oamenilor să te mânuiască, de ce îi permiți unui uriaș malefic al focului să facă asta? De ce nu vrei să te întorci la Frey sau măcar la minunata lui soră aici de față?

Sabia n-a răspuns nimic.

— Magnus, a spus zeița, nu glumești cu așa ceva. Destinul sabiei e ca mai devreme sau mai târziu să-i aparțină lui Surt. Știi asta. Sabia nu poate scăpa de destinul ei, la fel cum nici tu nu poți scăpa de al tău.

Mi l-am imaginat pe Loki chicotind pe înaltul tron al lui Odin. „Alegerile pe care le facem pot modifica detaliile. Așa ne răzvrătim noi împotriva destinului”.

— În plus, a continuat Freya, sabia nu mi-ar permite niciodată s-o folosesc. Sumarbrander mă consideră parțial responsabilă pentru pierderea ei… Mă detestă aproape la fel de mult cum îl detestă pe Frey.

Poate că mi s-a părut, dar sabia parcă devenise mai rece și mai grea.

— Dar e sabia lui Frey, am protestat.

Blitzen a mârâit.

— A *fost.* Ți-am spus, puștiule, a renunțat la ea din iubire.

Pisica tricoloră din dreapta lui Freya s-a rostogolit și s-a întins. Burtica ei pătată era tare drăguță, dar nu-mi imaginam decât câți luptători putea digera fără probleme.

— Când Frey s-a așezat pe tronul lui Odin, a continuat zeița, a făcut asta de dragul *meu.* Era o perioadă nefastă pentru mine. Bântuiam prin cele Nouă Lumi îndurerată și cu mințile rătăcite. Frey a sperat să mă găsească dacă se așază pe tron. În schimb, tronul i-a înfățișat cea mai fierbinte dorință – o uriașă de gheață, Gerd. S-a îndrăgostit nebunește de ea.

M-am uitat la sprânceana lui Freya. Povestea ei nu mă ajuta să am o părere mai bună despre tata.

— Dragoste la prima vedere… cu o uriașă de gheață?

— O, era frumoasă, a spus Freya. Ca argintul față de aurul lui Frey, ca frigul față de căldura lui, ca iarna față de vară. N-ai auzit până acum că extremele se atrag? Se potriveau perfect. Dar ea era din neamul uriașilor. N-ar fi fost de acord niciodată să se mărite cu cineva din tribul Vanir. Familia ei nu i-ar fi permis. Știind toate astea, pe Frey l-a cuprins disperarea. Culturile n-au mai crescut. Vara și-a pierdut căldura. Până la urmă, slujitorul și cel mai bun prieten al lui Frey a venit să-l întrebe ce se întâmplă.

— Skirnir, am spus. Tipul care a luat sabia.

Freya s-a încruntat.

— Da. *El.*

Blitzen a făcut un pas înapoi, de parcă s-ar fi temut că mama lui va exploda. Pentru prima oară, mi-am dat seama cât dă înfricoșător putea arăta zeița frumuseții – frumoasă, da, dar și înspăimântătoare și puternică. Mi-am imaginat-o înarmată cu scut și suliță, călărind laolaltă cu walkiriile. Dacă aș fi văzut-o pe câmpul de luptă, aș fi alergat în direcția opusă.

— Skirnir a promis că i-o va aduce pe Gerd în nouă zile, a spus zeița. N-avea nevoie decât de o mică recompensă pentru serviciile lui – Sabia Verii. Frey era atât de orbit de iubire, că n-a pus nicio întrebare. Sabia… Îmi pot închipui cum s-a simțit când a fost trădată de stăpânul ei. S-a lăsat mânuită de Skirnir, deși nu i-a convenit.

Freya a oftat.

— De asta sabia nu-i va mai permite niciodată lui Frey s-o folosească din nou. Și tot de asta, când va veni Ragnarok-ul, lui Frey îi e sortit să moară, pentru că nu are arma.

Nu știam ce să spun. „Ghinion” nu părea suficient. Mi-am amintit de avertismentul lui Loki despre așezatul pe tronul lui Odin, despre căutarea celei mai fierbinți dorințe. Ce aș fi căutat? Locul unde se afla mama. Aș fi renunțat la o sabie ca s-o găsesc? Desigur. Aș fi riscat să fiu ucis sau chiar să grăbesc venirea sfârșitului lumii? Da. Așa că poate nu trebuia să-l judec pe tata.

Blitz m-a prins de braț.

— Nu mai face fața asta de înmormântare, puștiule. Am încredere în tine.

Expresia lui Freya s-a îmblânzit.

— Da, Magnus. Vei învăța să folosești sabia – și nu doar s-o învârți ca un necioplit. După ce vei descoperi tot ce poate face, vei fi cu adevărat formidabil.

— Bănuiesc că n-o să primesc și un manual de utilizare?

Freya a chicotit încetișor.

— Îmi pare rău că nu te-am adus în Folkvanger, Magnus. Ai fi fost achiziție bună pentru adepții mei. Dar Walhalla te-a chemat mai întâi. E destinul tău.

Îmi venea să spun că Nornele, einherjarii și conducătoarea walkiriilor nu erau de aceeași părere.

Gândul la Gunilla m-a făcut să-mi amintesc de cum ajunseserăm în Arborele Lumii și gândul mi-a zburat la Sam și Hearthstone, care se ascunseseră de o veveriță criminală sub un văl.

— Prietenii noștri… Ne-am despărțit de ei în Yggdrasil. Freya, știi cumva dacă au ajuns aici teferi?

Freya a privit în depărtare.

— Nu sunt în Folkvanger. Îi văd… Da. Stai. Iar i-am pierdut. Ah!

S-a strâmbat.

— A fost cât pe ce, dar deocamdată sunt bine. Sunt plini de resurse. Nu cred că vor veni aici. Trebuie să mergeți mai departe și să vă întâlniți în Nidavellir. Așa ajungem la obiectul misiunii voastre.

— Și la cum te putem ajuta, a spus Blitz.

— Exact, scumpule. Nevoia voastră e cea care v-a adus aici. *Nevoia* e foarte importantă când călătorești prin Arborele Lumii. La urma urmei, așa a ajuns bietul meu fiu rob la Mimir.

— Refuz să avem din nou această discuție, a spus Blitz.

Freya și-a ridicat în sus palmele ei minunate.

— În regulă. Să trecem peste asta. După cum bine știți, piticii au creat frânghia Gleipnir, care îl ține legat pe Lupul Fenris…

— Da, mamă, a zis Blitz, dând ochii peste cap. Toată lumea învață la grădiniță poezioara asta de adormit copiii.

M-am uitat la el chiorâș.

— Poezioară de adormit copiii?

— „Gleipnir, Gleipnir, tare de tot, îl ții pe lup legat de bot”. Oamenii n-o învață?

— Ăăă… Nu prea cred.

— În orice caz, a spus zeița, piticii vă pot spune mai multe despre cum a fost făcută frânghia și despre cum ar putea fi înlocuită.

— Înlocuită?

Am transformat sabia la loc în pandantiv. Chiar și așa, agățată la gât, părea să cântărească o sută de kilograme.

— Am crezut că ideea era ca frânghia să nu fie tăiată defel.

— Ah…

Freya a început să se lovească ușurel pe buze.

— Magnus, nu vreau să te descurajez, dar cred că sunt șanse mari, probabil de șaptezeci și cinci la sută, ca Surt, uriașul de foc, să găsească o cale să-l elibereze pe Lupul Fenris, chiar dacă păstrezi sabia. Și atunci, trebuie să fii pregătit să ai o frânghie de rezervă.

Limba îmi era aproape la fel de grea ca pandantivul-sabie.

— Da, asta nu-i deloc descurajator. Ultima dată când Lupul a fost liber, n-a fost nevoie de toți zeii ca să-l lege?

Freya a dat din cap aprobator.

— A fost nevoie de trei încercări și de multe vicleșuguri. Bietul Tyr și-a pierdut mâna. Dar nu-ți face griji. Lupul nu se va mai lăsa păcălit de șmecheria cu băgatul mâinii în gură. Dacă va fi nevoie, va trebui să găsești o altă metodă de a-l lega.

Pun pariu că Miles de pe Câmpul de luptă al poporului n-avea probleme din astea. Mă întrebam dacă n-ar vrea să facem schimb de locuri pentru o vreme – el să plece în căutarea lupului Fenris, iar eu să joc volei.

— Freya, poți măcar să ne spui *unde* este Lupul?

— În Lyngvi – pe Insula lui Heather.

Zeița și-a lovit bărbia.

— Să vedem, astăzi e șaisprezece, ziua lui Thor.

— Vrei să spui joi?

— Asta am spus și eu. Insula se va ridica când va fi lună plină, peste șase zile, pe douăzeci și doi, în Ziua lui Woden[14].

— Miercuri? am întrebat.

[14] Woden este corespondentul lui Odin în păgânismul anglo-saxon. În engleză, *Woden's day* se pronunță asemănător cu *Wednesday,* care înseamnă „miercuri”.

— Asta am spus și eu. Așa că o să aveți suficient timp să-mi aduceți cerceii înainte să-l căutați pe Lup. Din păcate, poziția insulei se modifică an de an, odată cu mișcările ramurilor lui Yggdrasil, în bătaia vânturilor din hău. Piticii ar trebui să vă poată ajuta s-o localizați. Tatăl lui Blitzen știa drumul. Probabil că și alții.

Când a auzit de tatăl lui, Blitz s-a înnegurat la chip. Și-a luat cu grijă garoafa de la rever și a aruncat-o în focul din vatră.

— Și tu ce vrei, mamă? Ce-ți iese de aici?

— O, nevoile mele sunt simple.

Și-a trecut degetele peste gulerul din dantelă de aur.

— Vreau să comand niște cercei care să se potrivească colierului meu, Brisingamen. Ceva drăguț. Nu prea bătător la ochi, dar care să atragă atenția. Blitzen, ai gusturi excelente. Am încredere în tine.

Blitzen a scrutat cu privirea cea mai apropiată grămadă de bijuterii, în care erau zeci, poate sute de cercei.

— Știi cu cine trebuie să vorbesc în Nidavellir. Un singur pitic poate înlocui frânghia Gleipnir.

— Da, a încuviințat Freya. Din fericire, e și un excelent bijutier, așa că ne va putea satisface ambele cereri.

— Din păcate, a spus Blitzen, acest pitic mă vrea mort.

Freya a expediat cu un gest al mâinii obiecția lui.

— O, nu cred. A trecut atâta timp!

— Piticii au o memorie foarte bună, mamă.

— Ei bine, o plată generoasă îl va înmuia. Te pot ajuta.

A strigat:

— Dmitri? Am nevoie de tine!

Trei tipi s-au ridicat de pe o canapea, și-au apucat instrumentele și s-au năpustit spre noi. Purtau cămăși Hawaiiene asortate, bermude și sandale. Aveau părul pieptănat pe spate. Primul tip avea o chitară. Al doilea – bongosuri. Al treilea – un trianglu.

Tipul cu chitara s-a plecat în fața lui Freya.

— La dispoziția dumneavoastră, doamnă!

Freya mi-a zâmbit conspirativ, de parcă urma să-mi împărtășească un secret minunat.

— Magnus, ei sunt Dmitri and the DoRuns, cea mai bună trupă de care n-ai auzit. Au murit în 1963, chiar înainte să dea lovitura. Ce tristețe! Au intrat de bunăvoie cu mașina pe

contrasens ca să evite un autobuz plin de elevi. În cinstea morții lor altruiste, i-am adus aici, în Folkvanger.

— Și vă suntem foarte recunoscători, doamnă, a spus Dmitri. A fost minunat să fim trupa casei dumneavoastră!

— Dmitri, trebuie să plâng, a spus ea. Puteți cânta piesa despre soțul meu pierdut? Iubesc piesa aia.

— Detest piesa aia, a murmurat Blitzen.

Trioul a început să fredoneze. Dmitri a început să zdrăngăne.

I-am șoptit lui Blitzen:

— De ce trebuie mama ta să plângă?

S-a întors spre mine și a mimat că-și bagă degetele pe gât.

— Privește. Vei vedea.

Dmitri a început să cânte:

— *O, Odur*! *Od, Od, Odur.*
Unde e Odur; *unde e dragostea mea*?

Ceilalți i s-au alăturat la refren:

— *Od rătăcește departe, Odur al meu lipsește.*
Ce ciudat e să nu-l pot săruta
Pe Odur al meu! *Scumpul meu Od Odur*!

Trianglu.

Solo de bongo.

— Soțul ei era din tribul Aesir și îl chema Odur, Od pe scurt, mi-a șoptit Blitzen.

Nu eram sigur care nume era mai rău.

— A dispărut? mi-am dat cu presupusul.

— Acum două mii de ani, a spus Blitzen. Freya l-a căutat, ocazie cu care a dispărut aproape un secol. Nu l-a găsit, dar de asta s-a așezat Frey pe tronul lui Odin, ca să-și caute sora.

Zeița s-a aplecat în față și și-a pus capul în mâini. A suspinat. Când și-a ridicat privirea, plângea, dar lacrimile ei erau mici granule de aur roșu. A continuat să plângă până când mâinile i s-au umplut de mici boabe strălucitoare.

— O, Odur! a suspinat ea. De ce m-ai părăsit? Mi-e dor de tine!

S-a smiorcăit și le-a făcut un semn din cap muzicienilor.

— Mulțumesc, Dmitri. Ajunge.

Dmitri și prietenii lui au făcut o plecăciune. Apoi, cea mai bună trupă de care îmi doresc să nu fi auzit niciodată s-a retras.

Freya și-a ridicat mâinile făcute căuș. De nicăieri, a apărut o pungă de piele care îi plutea în poală. Freya și-a golit lacrimile în pungă.

— Poftim, fiule. Freya i-a înmânat punga lui Blitzen. Ar trebui să fie suficient dacă Eitri Junior e cât de cât rezonabil.

Blitzen s-a încruntat la punga cu lacrimi.

— Singura problemă e că el *nu* e rezonabil.

— O să te descurci! a spus Freya. Soarta cerceilor e în mâinile tale!

M-am scărpinat la ceafă.

— Ăăă… Stăpână Freya… mulțumesc pentru lacrimi, dar n-ai putea să mergi în Nidavellir și să-ți alegi chiar tu cerceii? Adică, nu e distractiv să mergi la cumpărături?

Blitzen mi-a aruncat o privire de avertizare.

Ochii ei albaștri au devenit dintr-odată mai reci. Și-a mângâiat colierul.

— Nu, Magnus, *nu* pot să merg la cumpărături în Nidavellir. *Știi* ce s-a întâmplat când am cumpărat Brisingamen de la pitici. Vrei să se întâmple din nou?

Habar n-aveam despre ce vorbea, dar n-a așteptat să-i răspund.

— De fiecare dată când mă duc în Nidavellir, am probleme, a spus. Nu e vina mea! Piticii îmi cunosc slăbiciunea pentru bijuterii frumoase. Crede-mă, e *mult* mai bine să vă trimit pe voi. Acum, vă rog să mă scuzați, e timpul pentru petrecerea de seară cu lupte libere. La revedere, Magnus! La revedere, dragul meu Blitzen!

Podeaua s-a căscat sub noi și ne-am prăbușit în întuneric.

Capitolul 40

Prietenul meu se trage din... Nu, nu pot s-o spun

Nu-mi amintesc când am aterizat.

M-am trezit pe o stradă întunecoasă. Era noapte, era frig și era înnorat. Pe stradă erau aliniate case cu două etaje acoperite cu șindrilă. La capătul străzii, ferestrele mohorâte ale unei taverne străluceau cu reclame din neon la băuturi.

— Suntem în Southie[15], am spus. Pe lângă strada D.

Blitzen a clătinat din cap.

— Suntem în Nidavellir, puștiule. Arată ca în South Boston... Sau, mai bine zis, zona South Boston arată ca el. Ți-am mai spus, Boston-ul e centrul. Cele Nouă Lumi se contopesc acolo și se influențează reciproc. Southie are în mod clar o atmosferă piticăească.

— Credeam că Nidavellir se află sub pământ. Că are tuneluri care provoacă claustrofobie și...

— Puștiule, ce vezi tu deasupra e plafonul unei peșteri. Doar că e foarte sus și e ascuns de poluarea din aer. Aici nu e niciodată ziuă. E întuneric tot timpul.

M-am uitat la norii tulburi. După tărâmului lui Freya, lumea piticilor părea apăsătoare, dar și mai familiară, mai... reală. Cred că orice bostonian autentic ar fi privit cu suspiciune un loc care era însorit și plăcut tot timpul. Așa stau lucrurile cu un cartier dur, mereu rece și sumbru. Dacă mai pui și câteva magazine Dunkin' Donuts, mă simt ca acasă.

Blitz și-a împăturit casca în plasă. S-a transformat pe dată într-o batistuță neagră, pe care a băgat-o în buzunar.

— Ar cam trebui să plecăm.

— N-o să discutăm despre ce s-a întâmplat în Volkswagen?

— Ce-ar fi de spus?

— Păi, în primul rând, că suntem veri.

Blitz a ridicat din umeri.

— Mă bucur să fiu vărul tău, puștiule, dar copiii zeilor nu pun prea mare preț pe genul ăsta de legături. Genealogia zeiască e

[15] Southie sau South Boston este un cartier al Bostonului.

atât de încurcată că îți pierzi mințile dacă te gândești la asta. Toată lumea e înrudită cu toată lumea.

— Dar tu ești semizeu, am spus. Aste e bine, nu-i așa?

— Nu-mi place cuvântul *semizeu.* Prefer să spun *născut cu o țintă pe spate.*

— Serios, Blitz. Freya e mama ta. E o informație importantă pe care ai uitat s-o pomenești.

— Freya e mama mea, a încuviințat el. O mulțime de svartalfi descind din Freya. Aici, asta nu-i mare scofală. Ți-a spus cum a ajuns în posesia colierului Brisingamen? Acum câteva milenii, se plimba prin Nidavellir – cine știe de ce? – și a dat peste patru pitici care meștereau la un colier. A devenit obsedată de el. Trebuia să-l aibă. Piticii i-au spus că se rezolvă, cu un anumit preț. Freya a trebuit să se căsătorească cu fiecare, pe rând, timp de o zi.

— Ea…

Am vrut să spun, „Groaznic, s-a căsătorit cu patru pitici?” Apoi mi-am amintit cu cine stăteam de vorbă.

— O!

— Da.

Blitz părea distrus.

— A avut patru copii pitici, câte unul din fiecare căsătorie.

M-am încruntat.

— Stai așa. Dacă a fost căsătorită timp de o zi cu fiecare pitic și o sarcină durează… ceva nu e în regulă aici.

— Nici să nu începem discuția asta. Zeițele trăiesc după propriile lor reguli. Oricum, a luat colierul. Îi era rușine că s-a măritat cu piticii. A încercat să țină totul secret. Dar problema e că-i plăceau bijuteriile piticilor. A tot revenit în Nidavellir ca să facă rost de noi bijuterii și de fiecare dată…

— Uau!

Blitzen s-a pleoștit.

— Asta e principala diferență dintre elfii negri și piticii normali. Svartalfii sunt mai înalți și, în general, mai frumoși, pentru că avem sânge de Vanir. Suntem urmașii zeiței Freya. Tu spui că sunt semizeu. Eu spun că sunt o chitanță. Tata a creat o pereche de cercei pentru Freya. Ea s-a măritat cu el pentru o zi. Ea n-a putut rezista măiestriei lui. El n-a putut rezista frumuseții ei. Acum, ea mă trimite să cumpăr o nouă pereche de cercei,

pentru că s-a săturat de cei vechi și ferească Asgard să se mai procopsească cu un mic Blitzen.

Amărăciunea din vocea lui ar fi putut topi și fierul. Aș fi vrut să-i spun că înțelegeam ce simte, dar nu eram sigur că spuneam adevărul. Chiar dacă nu-l cunoscusem pe tata, o avusesem pe mama. Asta a fost întotdeauna suficient pentru mine. Pentru Blitzen… nu tocmai. Nu eram sigur ce s-a întâmplat cu tatăl lui, dar mi-am amintit ce îmi spusese lângă laguna din parcul Esplanade: „Nu ești singurul care și-a pierdut familia din pricina lupilor, puștiule”.

— Hai, a spus. Dacă mai stăm în stradă, vom fi tâlhăriți și vom rămâne fără punga de lacrimi. Piticii miros aurul roșu de la un kilometru.

A arătat spre barul de pe colț.

— O să-ți cumpăr ceva de băut la Taverna lui Nabbi.

•

Taverna lui Nabbi mi-a redat încrederea în pitici, pentru că era un tunel claustrofobic. Tavanul era periculos și scund. Pereții erau tapetați cu vechi afișe care anunțau lupte, de genul DONNER DISTRUGĂTORUL VS. MINI-CRIMINALUL, DOAR ÎN SEARA ASTA! Pe fiecare afiș apăreau pitici musculoși și amenințători, cu măști de luptători pe față.

Mesele și scaunele desperecheate erau ocupate de o duzină de pitici la fel de desperecheați – niște svartalfi ca Blitzen, care ar fi putut trece cu ușurință drept oameni, și niște tipi mult mai scunzi, care ar fi putut trece cu ușurință drept pitici de grădină. Câțiva dintre obișnuiții casei ne-au aruncat priviri, dar nimeni n-a părut șocat că eram om… asta dacă și-au dat seama. Ideea că aș putea fi luat drept pitic era destul de deranjantă.

Ce mi s-a părut incredibil a fost că din boxe se auzea piesa lui Taylor Swift „Space Blank”.

— Piticilor le place muzica oamenilor? l-am întrebat pe Blitzen.

— Vrei să spui că *oamenilor* le place muzica noastră.

— Dar…

Mi le-am imaginat dintr-odată pe mama lui Taylor Swift și pe Freya distrându-se noaptea în Nidavellir.

— Nu contează.

În timp ce ne îndreptam spre bar, mi-am dat seama că mobilierul nu era doar desperecheat. Toate mesele și scaunele

erau unice – meșterite manual din diferite metale, cu diferite modele și tapiserii, se pare. Una dintre mese avea forma unei roți de căruță din bronz, cu un blat din sticlă. Alta avea gravată o tablă de șah din alamă și cositor. Unele scaune aveau roți. Altele puteau fi înălțate. Unele aveau butoane pentru masaj sau elice pe spătar.

Lângă peretele din stânga, trei pitici jucau darts. Cercurile de pe panou se roteau și fumegau. Un pitic a aruncat săgeata, care s-a îndreptat bâzâind spre țintă ca o mică dronă. În timp ce se afla încă în zbor, un alt pitic a aruncat și el. Săgeata lui s-a dus spre săgeata care semăna cu o dronă și a explodat, aruncând-o în aer.

Primul pitic a mârâit.

— Frumoasă lovitură.

În cele din urmă am ajuns la barul din stejar lustruit, unde ne aștepta Nabbi însuși. Mi-am dat seama cine era grație inteligenței mele deductive foarte bune, dar și pentru că pe șorțul lui galben-murdar scria: „Salut! Eu sunt Nabbi”.

Am crezut că e cel mai înalt pitic pe care-l întâlnisem, până când mi-am dat seama că stătea pe un podium din spatele tejghelei. Nabbi avea de fapt doar șaizeci de centimetri, cu tot cu claia de păr negru care i se ridica pe cap mare cât un arici. Fața lui proaspăt rasă m-a făcut să apreciez că piticii poartă bărbi. Fără barbă, Nabbi era înfiorător de urât. Nu avea bărbie, dar avea o față acră.

S-a încruntat la noi de parcă ne-am fi tăvălit prin noroi.

— Salut, Blitzen, fiu al lui Freya, a spus. Fără explozii în barul meu de data asta, sper?

Blitzen s-a înclinat.

— Salutări, Nabbi, fiu al Lorettei. Ca să fiu sincer, nu eu am adus grenadele. În fine, el e prietenul meu Magnus, fiul lui…

— Mda. Fiul lui Natalie.

Nabbi mi-a făcut semn cu capul. Sprâncenele lui groase erau fascinante. Păreau să se miște ca niște omizi vii.

Am vrut să mă așez la bar, dar Blitzen m-a oprit.

— Nabbi, a spus el pe un ton serios, prietenul meu se poate așeza pe scaunul ăsta? Care e numele și istoria lui?

— Acest scaun e sprijinitorul-de-spate, a spus Nabbi. Creat de Gonda. Cândva, a găzduit posteriorul maestrului fierar Alviss. Folosește-l sănătos, Magnus, fiu al lui Natalie. Blitzen, tu poți sta

pe Culcuș-pentru-Dos, celebru printre scaune, făcut de subsemnatul. A supraviețuit Marii Bătălii din Bar din 4109 D.V.!

— Mulțumesc.

Blitzen s-a urcat pe scaunul de bar care era făcut din stejar lustruit cu șezutul tapițat cu catifea.

— Un Culcuș-pentru-Dos minunat!

Nabbi m-a privit ca și cum ar fi așteptat ceva. Mi-am încercat scaunul care era făcut din oțel dur și nu avea pernă. Nu era atât un sprijinitor-de-spate, ci mai degrabă un Chinuitor-de-Magnus. Am schițat un zâmbet.

— Da, e un scaun foarte comod!

Blitzen a bătut în bar.

— Mied pentru mine, Nabbi. Iar pentru prietenul meu…

— Ăăă… sifon sau așa ceva?

Nu eram sigur că vreau să mă plimb prin Southie-ul piticesc mirosind a mied.

Nabbi a umplut două căni și ni le-a pus în față. Pocalul lui Blitzen era aurit pe interior, argintiu pe dinafară și era decorat cu imagini ale unor pitice care dansau.

— Asta e Cupa de Aur, a spus Nabbi. Făcută de tatăl meu, Darbi. Iar aceasta – a pus degetul pe halba mea din aluminiu… este Boom Daddy, făcută chiar de subsemnatul. Nu uita să ceri un nou rând înainte s-o golești. Altfel, face „bum”!

Speram că glumește, dar am hotărât să sorb cu înghițituri mici.

Blitz a băut din mied.

— Mmm. E o plăcere să sorbi din cana asta! Și acum, că am trecut de formalități. Nabbi, trebuie să vorbim cu Junior.

O venă a început să se zbată la tâmpla stângă a lui Nabbi.

— Vi s-a urât cu binele?

Blitz a dus mâna la buzunar. A pus o lacrimă de aur pe tejghea.

— Asta e pentru tine, a spus el cu o voce joasă. Doar ca să-l chemi. Spune-i lui Junior că mai avem. Tot ce vrem e o șansă să negociem.

După experiența mea cu Ran, cuvântul „negociere” m-a făcut să mă simt și mai inconfortabil decât mă simțeam pe sprijinitorul-de-spate. Nabbi se uita când la Blitzen, când la lacrimă, expresia lui oscilând între cumpătare și lăcomie. Până la urmă, lăcomia a învins. Barmanul a înșfăcat picătura de aur.

— Îl chem. Bucurați-vă de băuturi.

A coborât de pe podium și a dispărut în bucătărie.

M-am întors spre Blitz.

— Câteva întrebări.

A chicotit.

— Doar câteva?

— Ce înseamnă 4109 D.V.? E un an sau…

— Piticii socotesc anii de la crearea speciei noastre, a spus Blitz. D.V. este După Viermi.

Probabil că aveam urechile încă afectate de lătratul lui Ratatosk.

— Poftim?

— Crearea lumii… Hai, trebuie să știi povestea. Zeii l-au ucis pe cel mai mare uriaș, Ymir, și i-au folosit carnea pentru a crea Midgard-ul. Nidavellir-ul s-a dezvoltat *sub* Midgard, unde viermii au mâncat carnea uriașului mort și au creat tuneluri în ea. Unele dintre aceste larve au evoluat, cu puțin ajutor din partea zeilor, și s-au transformat în pitici.

Blitzen părea mândru de picanteriile lui istorice. Mi-am zis că ar fi mai bine să fac tot posibilul să mi le șterg din memoria de lungă durată.

— Altă întrebare, am spus. Cum se face că pocalul meu are un nume?

— Piticii sunt meșteșugari, a spus Blitzen. Ne luăm munca în serios. Voi, oamenii, faceți o mie de scaune proaste care arată toate la fel și se strică într-un an. Atunci când *noi* facem un scaun, facem un scaun care să dureze o viață, un scaun care nu seamănă cu niciun altul. Cupe, mobilier, arme… fiecare lucru creat are un suflet și un nume. Nu poți aprecia ceva dacă nu e suficient de bun cât să poarte un nume.

Mi-am studiat halba pe care cineva gravase cu migală rune și valuri. Mi-ar fi plăcut să aibă alt nume – cum ar fi „Nici vorbă să explodez” – dar trebuia să recunosc că era o cupă frumoasă.

— Și de ce i-ai spus lui Nabbi fiul Lorettei? am întrebat. Sau mie fiul lui Natalie?

— Piticii sunt matriarhali. Noi ne urmărim descendența pe linie maternă. Are mult mai mult sens decât pe linie paternă. La urma urmei, te poți naște numai dintr-o mamă. Asta dacă nu ești zeul Heimdall. El a avut nouă mame biologice. Dar asta e altă poveste.

Sinapsele din creierul meu se topeau.

— Mai departe. Lacrimile lui Freya… aurul roșu? Sam mi-a spus că asta e moneda din Asgard.

— Da. Dar lacrimile zeiței Freya sunt sută la sută pure. Cel mai fin aur roșu din Cele Nouă Lumi. Pentru punga de lacrimi pe care o am cu mine, majoritatea piticilor ar renunța la un ochi.

— Deci tipul ăsta, Junior, va negocia cu noi?

— Ori asta, a spus Blitz, ori ne va tăia în bucăți. Vrei niște *nachos* cât așteptăm?

Capitolul 41

Blitz face o înțelegere nefericită

Trebuie să recunosc. Nabbi servea niște *nachos* mortale.

Mâncasem jumătate din farfuria cu bunătăți gătite cu guacamole când a apărut Junior. La prima vedere, m-am întrebat dacă n-ar fi fost mai rapid să golesc cupa Boom Daddy și să explodăm pentru că păreau slabe șansele să negociem ceva cu bătrânul pitic.

Junior părea să aibă vreo două sute de ani. De pe țeasta cu pete de bătrânețe îi atârnau șuvițe cărunte. Să spui că avea barba încâlcită e mult prea puțin. Ochii lui căprui, plini de răutate, umblau în toate părțile de parcă s-ar fi gândit: „Asta nu-mi place. Asta nu-mi place. Asta *chiar* nu-mi place”. Nu era intimidant din punct de vedere fizic, târându-se de colo-colo cu cadrul lui placat cu aur, dar era flancat de doi pitici gărzi de corp, care erau atât de solizi că ar fi putut fi folosiți ca manechine la antrenamentele de fotbal.

Ceilalți clienți s-au ridicat și s-au retras în liniște, ca într-o scenă dintr-un western clasic. Blitzen și cu mine ne-am ridicat în picioare.

— Junior!

Blitz a făcut o plecăciune.

— Îți mulțumesc că ai venit să te întâlnești cu noi.

— Ai ceva tupeu, a mârâit Junior.

— Vrei să stai pe locul meu? s-a oferit Blitzen. E Culcuș-pentru-Dos, făcut de…

— Nu, mulțumesc, a spus Junior. Voi rămâne în picioare, sprijinit în cadrul meu Bunicuța-Mers-Târșâit, celebru printre produsele adresate vârstnicilor, și făcut de Asistenta Bambi, asistenta mea personală.

Mi-am mușcat interiorul obrazului. Mă îndoiam că ar fi fost politicos să râd.

— El e Magnus, fiul lui Natalie, a spus Blitzen.

Bătrânul pitic mi-a aruncat o căutătură urâtă.

— Știu cine e. A găsit Sabia Verii. Nu puteai să aștepți să mor eu mai întâi? Sunt prea bătrân pentru prostia asta de Ragnarok.

— Îmi cer scuze, am spus. Trebuia să te întreb înainte să fiu atacat de Surt și trimis în Walhalla.

Blitzen a tușit. Gărzile de corp m-au măsurat din priviri ca și cum tocmai le-aș fi făcut ziua mai interesantă.

Junior a chicotit.

— Îmi placi. Ești nepoliticos. Hai să vedem sabia asta odată.

I-am arătat șmecheria cu pandantivul magic. În lumina slabă a neoanelor din bar, runele străluceau portocalii și verzi.

Bătrânul pitic a țâțâit admirativ.

— Chiar e sabia lui Frey. O pacoste.

— Atunci poate vei vrea să ne ajuți? a întrebat Blitzen.

— *Să te ajut*? a șuierat Junior. Tatăl tău a fost dușmanul meu! Mi-ai batjocorit numele. Și acum vrei ajutorul meu. Ai tupeu, Blitzen, n-am ce zice.

Venele de la gâtul lui Blitz stăteau să rupă gulerul bine apretat din jurul lor.

— Aici nu e vorba de războiul dintre familiile noastre. E vorba de frânghie. De legarea lupului Fenris.

— O, dar bineînțeles.

Junior a rânjit către gărzile lui de corp.

— Faptul că *tatăl meu,* Eitri Senior, a fost singurul pitic suficient de talentat pentru *a crea* frânghia Gleipnir, iar tatăl tău, Bilì, și-a petrecut toată viața punând sub semnul întrebării calitatea sforii n-are nimic de-a face cu asta!

Blitzen a strâns în pumn punguța cu lacrimi de aur roșu. Mi-a fost teamă că o să-l pocnească pe Junior cu ea în cap.

— Sabia Verii e aici. Peste exact șase nopți midgardiane, Surt are de gând să elibereze Lupul. Vom face tot posibilul să-l oprim, dar *știi* bine că termenul de valabilitate al sforii Gleipnir a expirat de mult. Avem nevoie de informații despre cum e legat Lupul. Mai mult, avem nevoie de o frânghie de rezervă pentru orice eventualitate. Numai tu ai talentul necesar s-o faci.

Junior și-a făcut mâna căuș la ureche.

— Mai spune o dată ultima parte.

— Ești talentat, bătrân ursuz…

Blitzen s-a oprit.

— Numai tu ai priceperea să faci o frânghie nouă.

— Adevărat.

Junior a rânjit.

— Întâmplarea face să *am* o frânghie de rezervă gata făcută. Nu pentru că Gleipnir n-ar fi bună, sau din pricina acuzațiilor scandaloase aduse de cei din familia ta la adresa calității ei, ci doar pentru că îmi place să fiu prevăzător. Spre deosebire de tatăl *tău,* aș adăuga, care s-a dus singur ca un neghiob să-l verifice pe Lupul Fenris și a fost omorât.

A trebuit să mă pun în fața lui Blitzen ca să nu-l atace pe bătrânul pitic.

— Bine, bine! am spus. Băieți, nu-i momentul. Junior, dacă ai o frânghie nouă, e minunat. Hai să vorbim de preț. Și… ăăă… O să avem nevoie, de asemenea, de o pereche frumoasă de cercei.

— Ha!

Junior s-a șters la gură.

— *Normal* că o să aveți nevoie. Pentru mama lui Blitzen, fără îndoială. Ce plată îmi oferiți?

— Blitzen, arată-i!

Lui Blitz încă i se citea furia în ochi, dar a deschis punguța și a vărsat câteva lacrimi de aur roșu în palmă.

— Ha, a exclamat Junior. Un preț acceptabil… Cel puțin *ar fi,* dacă n-ar veni de la Blitzen. O să-ți vând tot ce vrei pentru punguța aia de lacrimi, dar înainte de asta onoarea familiei mele trebuie spălată. E vremea să punem punct vrajbei. Ce zici, fiu al lui Freya? Un concurs între noi doi. După regulile tradiționale, cu miza tradițională.

Blitzen s-a sprijinit de bar. S-a contorsionat într-un așa hal de mai-mai să cred că se trăgea din viermi. (ȘTERGE. E o amintire *proastă.* ȘTERGE!)

— Junior, a spus el, știi că eu nu… că n-aș putea…

— Să zicem mâine, când prinde mușchiul a străluci? a întrebat Junior. Juriul poate fi prezidat de cineva neutru, poate Nabbi, care sunt sigur că acum nu trage cu urechea din dosul barului.

Ceva s-a lovit de podium. De sub tejghea s-a auzit vocea înfundată a lui Nabbi care a spus:

— Aș fi onorat.

— Rămâne stabilit, deci! Junior a zâmbit. Ce zici, Blitzen? Te-am provocat după obiceiurile noastre antice. Vei apăra onoarea familiei tale?

— Eu…

Blitzen a lăsat capul în piept.

— Unde ne întâlnim?

— La fierăriile din Kenning Square, a zis Junior. O, va fi distractiv. Haideți, băieți. Trebuie să-i povestesc asta și Asistentei Bambi!

Bătrânul pitic a ieșit târșâindu-și picioarele, cu gărzile de corp urmându-l de aproape. După ce au plecat, Blitzen s-a prăbușit în Culcușul-pentru-Dos și a golit Cupa de Aur.

Nabbi a apărut din spatele tejghelei. Sprâncenele lui ca niște omizi se mișcau de îngrijorare în timp ce umplea din nou pocalul lui Blitzen.

— Ăsta e din partea casei, Blitzen. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

S-a întors în bucătărie, lăsându-ne pe mine și pe Blitz singuri cu piesa „I Know Places” a lui Taylor Swift. Versurile aveau un cu totul alt sens în lumea subterană a piticilor.

— Ai de gând să-mi explici ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Blitz. Ce-i cu concursul ăsta când mușchiul prinde a străluci? Și ce înseamnă că mușchiul prinde a străluci?

— Când mușchiul prinde a străluci…

Blitzen s-a uitat pierdut în pahar.

— Înseamnă zori în lumea piticilor, când mușchiul începe să strălucească. În ceea ce privește concursul…

Și-a înăbușit un suspin.

— Nu-i nimic. Sunt sigur că vei putea continua misiunea și fără mine.

Atunci ușile barului s-au izbit de perete. Sam și Hearthstone au năvălit înăuntru de parcă ar fi fost aruncați din mers dintr-o mașină.

— Trăiesc! Am sărit în picioare. Blitz, uite!

Hearthstone era atât de emoționat că nu putea gesticula. S-a repezit mai să-l doboare pe Blitzen de pe scaun.

— Hei, amice.

Blitz l-a bătut absent pe spate.

— Da, mă bucur să te văd.

Sam nu m-a îmbrățișat, dar s-a îndurat să-mi zâmbească. Era plină de zgârieturi și de frunze și rămurele, dar nu părea rănită grav.

— Magnus, mă bucur că n-ai murit încă. Vreau să fiu de față când o să se întâmple.

— Mulțumesc, al-Abbas. Ce s-a întâmplat cu voi?

A ridicat din umeri.

— Ne-am ascuns sub hijab cât de mult am putut.

Cu toate câte s-au întâmplat am și uitat de batic.

— Da, chiar, care-i treaba? Ai un hijab de invizibilitate?

— Nu mă face invizibilă. E doar camuflaj. Toate walkiriile primesc pelerine de lebădă care ne ajută să ne ascundem când avem nevoie. Atâta că pe-a mea am transformat-o în hijab.

— Dar tu nu te-ai transformat în lebădă, ci în mușchi de copac.

— Poate face diverse lucruri. În orice caz, am așteptat până a plecat veverița. Lătratul m-a afectat puternic, dar, din fericire, pe Hearth nu l-a deranjat. Am mai urcat o vreme în Yggdrasil…

„Un elan a încercat să ne mănânce”, a gesticulat Hearth.

— Poftim? am întrebat. Un elan?

Hearth a gemut de exasperare. A gesticulat pe litere: „C-E-R-B. Semnul e același pentru ambele animale”.

— A, e mult mai bine, am spus. Un cerb a încercat să vă mănânce.

— Da, a încuviințat Sam. Dvalinn sau poate Duneyrr – unul dintre cerbii care cutreieră Arborele Lumii. Am scăpat, am ajuns din greșeală în Alfheim…

Hearthstone s-a cutremurat, gesticulând doar „Urăsc”.

— Și iată-ne aici.

Sam s-a uitat la Blitzen, care încă părea șocat.

— Deci… Ce se întâmplă?

Le-am povestit despre cum am vizitat-o pe Freya, apoi despre discuția cu Junior. Hearthstone s-a sprijinit de bar să nu cadă. A gesticulat cu o singură mână: „*Confecționare*?” Apoi a clătinat puternic din cap.

— Cum adică, *confecționare*? am întrebat.

— Confecționarea, a mormăit Blitz în pocal, este concursul piticesc. Ne pune la încercare îndemânarea.

Sam a bătut darabana pe secure.

— Dacă ar fi să mă iau după ce față faci, pare să nu prea ai încredere în priceperea ta.

— Nu mă pricep deloc la meșteșugărit, a spus Blitzen.

„Nu e adevărat”, a protestat Hearth.

— Hearthstone, a zis Blitzen, chiar dacă aș fi fost un *excelent* meșteșugar, Junior e cel mai priceput pitic în viață. O să mă distrugă.

— Hai, am spus. O să fie bine. Și, dacă pierzi, găsim noi o altă cale de-a obține frânghia.

Blitzen m-a privit cu jale.

— Nu-i așa de simplu, puștiule. Dacă pierd, plătesc cu capul conform tradiției.

Capitolul 42

Înainte de decapitare,
dăm o petrecere cu rulouri de ou

Punctul culminat al călătoriei a fost să stăm în apartamentul lui Blitzen. Nu că s-ar înțelege prea multe din asta.

Blitz închiriase etajul al doilea al unei case de vizavi de Svartalf Mart (da, există așa ceva). Dacă ne gândim că a doua zi urma să fie decapitat, era o gazdă bună. Și-a cerut scuze că n-a făcut curățenie (deși totul părea impecabil), a băgat la cuptorul cu microunde niște rulouri de ou și a scos un litru de suc Sergeant Pepper dietetic și șase sticle de Mied Spumos Fjalar[16] lucrate manual din sticlă de culori diferite.

Avea mobilă puțină, dar elegantă: o canapea în formă de L și două fotolii moderne. Probabil că aveau nume și erau celebre printre piesele de mobilier pentru camera de zi, dar Blitzen nu ni le-a prezentat. Pe măsuța de cafea erau aranjate frumos câteva reviste de modă masculină pentru pitici și altele de design interior.

Cât timp Sam și Hearth stăteau cu Blitz, încercând să-l consoleze, eu mă plimbam de colo-colo. Eram furios și mă simțeam vinovat că-l băgasem pe Blitzen într-o situație imposibilă. Deja riscase foarte mult pentru mine. Petrecuse doi ani pe străzi având grijă de mine când ar fi putut fi aici, relaxându-se cu rulouri de ou și mied spumos. Încercase să mă protejeze atacându-l pe stăpânul uriașilor de foc cu un indicator de jucărie. Acum avea să-și piardă capul într-un concurs de măiestrie cu un bătrân malefic.

În plus... filosofia meșteșugurilor pitícești mă tulburase. În Midgard, majoritatea lucrurilor erau niște porcării care se stricau și puteau fi înlocuite. Îmi dusesem traiul cu ajutorul acelor porcării în ultimii doi ani – căutam prin gunoiul aruncat de

---

[16] Fjalar și Galar sunt doi frați pitici din mitologia scandinavă, care l-au ucis pe zeul Kvasir și i-au transformat sângele în miedul poeziei, care-i inspiră pe poeți.

oameni, găseam lucruri pe care le puteam folosi sau vinde sau pe care le foloseam ca să fac focul, în cel mai rău caz.

M-am întrebat cum ar fi fost să locuiesc în Nidavellir, unde toate obiectele erau meșteșugite pentru a fi opere de artă nemuritoare, chiar și cănile sau scaunele. Putea fi enervant să trebuiască să pomenești isprăvile pantofilor înainte să-i încalți dimineața, dar măcar știai că sunt niște pantofi extraordinari.

M-am gândit la Sabia Verii. Freya îmi spusese să mă împrietenesc cu ea. Îmi sugerase chiar că sabia ar avea gânduri și sentimente.

„Fiecare obiect creat are un suflet”, mi-a spus Blitz.

Poate că nu mă prezentasem așa cum trebuie. Poate că trebuia să tratez sabia ca pe un prieten…

— Blitz, trebuie să ai o specializare, a zis Samirah. Ce ai învățat la școala de meserii?

— Moda, s-a smiorcăit Blitzen. Eu am creat materia. Dar confecționarea de haine nu e un meșteșug recunoscut. Se așteaptă să prelucrez bucăți de metal cu ciocanul sau să repar mașinării! La astea nu sunt bun!

„Ba ești”, a gesticulat Hearth.

— Nu când sunt sub presiune, a spus Blitz.

— Nu înțeleg, am spus. De ce trebuie să moară cel care pierde? Cum se alege câștigătorul?

Blitzen se uita la coperta revistei Dwarf Quarterly – „Noi ținute de primăvară! 100 de întrebuințări ale pieii de varg[17]!”

— Fiecare concurent face trei obiecte. Pot fi orice. La sfârșitul zilei, membrii juriului dau o notă fiecărui obiect în funcție de utilitate, frumusețe, calitate etc. Pot puncta cum vor ei. Concurentul cu cele mai multe puncte câștigă. Celălalt moare.

— Înseamnă că nu se țin prea multe concursuri, am spus, dacă cel care pierde este decapitat de fiecare dată.

— Asta e miza tradițională, a spus Blitz. Majoritatea nici nu mai insistă asupra ei. Junior e de modă veche. În plus, mă urăște.

— E legat de Lupul Fenris și de tatăl lui?

Hearth a scuturat din cap atrăgându-mi atenția să tac, dar Blitzen l-a bătut cu mâna pe genunchi.

— E în regulă, amice. Merită să știe.

---

[17] În mitologia scandinavă, *vargr* sau *varg* înseamnă lup.

Blitz s-a lăsat pe spate pe canapea. Dintr-odată, părea mai împăcat cu soarta iminentă, chestie care pe mine m-a îngrijorat. Mai că mi-aș fi dorit să dea cu pumnii în pereți.

— V-am spus că obiectele piticești sunt făcute să țină o viață? ne-a întrebat. Păi, pentru un pitic, *o viață* poate însemna sute de ani.

Am studiat barba lui Blitz, întrebându-mă dacă-și vopsea mustățile cenușii.

— Câți ani ai?

— Douăzeci, a spus Blitz. Dar Junior... El se apropie de cinci sute. Tatăl lui, Eitri, a fost unul dintre cei mai cunoscuți meșteri din istoria piticilor. A trăit peste o mie de ani, a făcut unele dintre cele mai importante obiecte ale zeilor.

Samirah ciugulea dintr-un rulou de ou.

— Până și eu am auzit de el. Apare în poveștile vechi. El a făcut ciocanul lui Thor.

Blitz a încuviințat din cap.

— Acum, despre frânghia Gleipnir... se poate spune că a fost cea mai importantă operă a lui, chiar mai importantă decât ciocanul lui Thor. Frânghia îl împiedică pe Lupul Fenris să se elibereze și să declanșeze sfârșitul lumii.

— Ascult, am spus.

— Chestia e că frânghia a fost făcută în grabă. Zeii strigau după ajutor. Încercaseră deja să-l lege pe Fenris cu două lanțuri groase. Știau că n-o să mai fie altă ocazie. Lupul era tot mai puternic și mai sălbatic cu fiecare zi ce trecea. În scurt timp, avea să devină de necontrolat. Așa că Eitri... mă rog, a făcut tot posibilul. Evident că frânghia a rezistat până acum. Dar o mie de ani e mult, chiar și pentru o frânghie piticească, mai ales atunci când cel mai puternic lup din univers trage de ea zi și noapte. Tatăl meu, Bilì, era un confecționer de frânghie priceput. Ani de zile s-a chinuit să-l convingă pe Junior că Gleipnir trebuia înlocuită. Junior nici n-a vrut să audă. Junior a zis că merge din când în când pe insula unde e Lupul ca să verifice și a jurat că Gleipnir era în regulă. A considerat că tata nu făcea altceva decât să-i jignească reputația familiei. Până la urmă, tata...

Blitz a ezitat.

Hearthstone a gesticulat: „Nu trebuie să povestești”.

— Sunt bine.

Blitzen și-a dres vocea.

— Junior s-a folosit de toată influența lui pentru a-i întoarce pe toți împotriva tatii. Familia noastră n-a mai avut de lucru. Nimeni nu mai cumpăra de la Bilì. Până la urmă tata s-a dus pe insula Lyngvi. A vrut să verifice frânghia, să dovedească faptul că trebuia înlocuită. Nu s-a mai întors. Câteva luni mai târziu, o patrulă de pitici a găsit…

A coborât privirea și a clătinat din cap.

Hearthstone a gesticulat: „Îmbrăcăminte. Sfâșiată. Aruncată pe țărm”.

Ori Samirah începea să învețe limbajul semnelor, ori se prinsese singură. Și-a dus mâna la gură.

— Blitz, îmi pare atât de rău.

— Ei bine – a ridicat apatic din umeri – acum știți. Junior încă îmi poartă pică. Moartea tatii n-a fost de ajuns. Vrea să mă facă de rușine și să mă ucidă și pe mine.

Mi-am pus băutura pe măsuța de cafea.

— Blitz, cred că vorbesc în numele tuturor când spun că Junior își poate băga Bunicuța-Mers-Târșit…

— Magnus…, m-a avertizat Sam.

— Ce e? Bătrânul pitic ar trebui să fie decapitat în cel mai crud mod cu putință. Ce putem face ca să-l ajutăm pe Blitz să câștige concursul?

— Mulțumesc, puștiule.

Blitz a reușit cu greu să se ridice picioare.

— Dar n-aveți ce face. Eu… o să vă rog să mă scuzați…

A luat-o clătinându-se spre dormitor și a închis ușa.

Samirah și-a țuguiat buzele. Din buzunarul hainei îi ieșea o crenguță din copacul Yggdrasil.

— Există vreo șansă ca Junior să nu fie chiar așa de priceput? E foarte bătrân, nu-i așa?

Hearthstone și-a scos fularul și l-a aruncat pe canapea. Nu-i pria întunericul din Nidavellir. Venele verzi de pe gât îi erau mai pronunțate decât de obicei. Părul îi era electrizat și stătea ca niște lujeri în căutarea luminii soarelui.

„Junior e foarte bun”. A făcut un gest ca și cum ar fi rupt o foaie de hârtie în două și ar fi aruncat bucățile: „Nicio speranță”.

Îmi venea să arunc pe fereastră cu sticle de Mied Spumos Fjalar.

— Dar Blitz se pricepe la meșteșugărit, nu? Sau ai vrut doar să-l încurajezi?

Hearth s-a ridicat. S-a îndreptat spre un bufet aflat de-a lungul peretelui sufrageriei. Nu-i acordasem prea mare atenție, dar Hearth a apăsat pe ceva de pe suprafața acestuia – un buton ascuns, probabil – și blatul s-a deschis ca o scoică. Partea de dedesubt a blatului era un panou luminos mare. S-a aprins, aruncând o lumină caldă și aurie.

— Un aparat de bronzat.

De îndată ce am rostit cuvintele, am înțeles.

— Când ai venit prima dată în Nidavellir, Blitzen ți-a salvat viața. În felul ăsta. A găsi o cale să ai parte de lumina soarelui.

Hearth a încuviințat. „Prima dată când am folosit runele pentru a face magie. Greșeală. Am căzut în Nidavellir. Era să mor. Blitzen – se pricepe la meșteșugărit. E bun și inteligent. Dar nu rezistă la presiune. Concursuri… nici vorbă”.

Sam și-a adus genunchii la piept.

— Deci ce facem? Este vreo magie care să-i poată fi de ajutor?

Hearth a ezitat. „Ar fi una. O folosim înainte de concurs. Nu-i de-ajuns”.

Am tradus pentru Sam și apoi am întrebat:

— Ce pot să fac?

„Protejează-l”, a gesticulat Hearth. „Junior va încerca să-l saboteze”.

— Să-l saboteze? m-am încruntat. Să-l înșele?

— Am auzit de treaba asta, a spus Sam. În concursurile piticilor poți să-ți încurci adversarul atâta timp cât nu ești prins. Dacă faci asta, trebuie să pară c-a fost un accident sau măcar să faci ceva care să nu-ți poată fi reproșat de către jurați. Dar se pare că Junior n-are nevoie să trișeze ca să câștige.

„Va trișa”. Hearth a făcut un semn ca un zăvor care blochează o încuietoare. „Răutate”.

— Bine, am spus. O să-l protejez pe Blitz.

„Tot nu-i de-ajuns”. Hearth s-a uitat la Sam. „Singura modalitate de-a câștiga e să-l încurcăm pe Junior”.

Când i-am spus și lui Sam, ea s-a făcut la fel de pământie la față ca un pitic în lumina soarelui.

— Nu.

A făcut un semn spre Hearth. Nu, nici vorbă. Ți-am *spus.*

„Blitz va muri”, a gesticulat Hearth. „Ai făcut-o și altă dată”.

— Despre ce vorbește? am întrebat. Ce-ai făcut și altă dată?

Ea s-a ridicat în picioare. Tensiunea din cameră a atins deodată cote maxime.

— Hearthstone, ai spus că n-o să pomenești de asta. Mi-ai promis.

S-a uitat la mine și am înțeles de pe chipul ei că nu mai avea chef de întrebări.

— Scuzați-mă. Am nevoie de aer.

A ieșit valvârtej din apartament.

M-am uitat la Hearthstone.

— Ce-a fost asta?

Umerii i s-au lăsat obosiți în față. Chipul îi era gol, fără speranță. A gesticulat: „O greșeală”. Apoi s-a urcat în aparatul de bronzat și s-a întors spre lumină, corpul lui aruncând o umbră în formă de lup pe podea.

Capitolul 43

Să înceapă fabricarea
păsării decorative din metal

Kenning Square arăta ca un teren de baschet fără coșuri. Un gard de plasă înconjura o zonă de asfalt crăpat. Pe o latură se înșiruiau niște stâlpi de piatră sculptați ca niște stâlpi totemici, cu capete de dragon, miriapode și chipuri de troli. Pe cealaltă latură erau tribune ticsite de spectatori pitici. Pe teren, unde ar fi trebuit să fie linia de aruncări libere, erau pregătite două fierării în aer liber. Fiecare avea câte o forjă cu foale care întețea focul, mai multe nicovale, câteva mese robuste și rafturi cu scule care aduceau cu niște unelte de tortură.

Mulțimea părea pregătită pentru o zi lungă. S-au adus răcitoare, pături și coșuri de picnic. Câțiva pitici întreprinzători și-au parcat rulotele cu mâncare în apropiere. Sigla firmei DULCIURILE DE CASĂ ALE LUI IRI era un cornet cu un palat de înghețată pe trei nivele. La MIC DEJUNUL CU BURITTO AL LUI BUMBURR era deja o coadă de vreo douăzeci de pitici, ceea ce m-a făcut să-mi pară rău că am mâncat gogoși vechi acasă la Blitz.

Când ne-am apropiat de teren, mulțimea l-a aplaudat timid pe Blitzen. Sam nu se vedea nicăieri. În seara dinainte nu se mai întorsese la apartament. Nu știam dacă să-mi fac griji sau să mă enervez.

Junior aștepta, sprijinit de cadrul lui placat cu aur. Cele două gărzi de corp stăteau în spatele lui, îmbrăcați la fel ca șeful lor în salopete și cu mănuși din piele.

— Ce să vezi, Blitzen.

Bătrânul pitic a rânjit.

— Mușchiul a început să strălucească acum zece minute. Ți-ai făcut somnul de frumusețe?

Blitzen arăta ca și cum n-ar fi dormit deloc. Avea ochii roșii și adânciți în orbite. Își petrecuse ultima oră gândindu-se ce să îmbrace și, până la urmă, a hotărât să poarte niște pantaloni gri,

o cămașă albă cu bretele negre, pantofi negri ascuțiți și o pălărie porkpie. Poate că îndemânarea n-avea să-i aducă victoria, dar cu siguranță avea să fie votat cel mai bine îmbrăcat fierar.

S-a uitat zăpăcit în jur.

— Începem?

Publicul a aplaudat. Hearthstone l-a însoțit pe Blitzen la forjă. După o noapte în aparatul de bronzat al lui Blitzen, tenul elfului era rozaliu de parcă ar fi fost infuzat cu boia de ardei. Înainte să plecăm din apartament, aruncase o rună asupra lui Blitz ca să-l ajute să fie odihnit și atent, iar asta îl epuizase pe Hearth și-l făcuse să fie distrat. Cu toate acestea, Hearth a ințețit focul în forjă în timp ce Blitzen se foia prin fierărie, holbându-se confuz la rafturile cu scule și la coșurile cu minereu.

În timpul ăsta, Junior se mișca cu viteză sprijinit de mergătorul lui, strigându-i unei gărzi de corp să-i aducă o bucată de fier și un sac cu așchii de os. Cealaltă gardă de corp stătea de pază, atent la orice ar fi putut să-i deranjeze șeful în timpul lucrului.

Am încercat să fac același lucru pentru Blitz, dar nu cred că arătam la fel de intimidant ca un pitic musculos în salopetă. (Și, da, era deprimant.)

După vreo oră, agitația provocată de adrenalină a dispărut și am înțeles de ce spectatorii își aduseseră de mâncare. Meșteșugăritul nu era un sport alert. Din când în când publicul aplauda sau scotea un murmur de aprobare când lui Junior îi reușea o lovitură bună de ciocan sau când scufunda o bucată de metal în cuva de răcire cu un sfârâit satisfăcător. Nabbi și alți doi jurați se plimbau de la o fierărie la alta, luând notițe. Eu mi-am petrecut dimineața cu Sabia Verii în mână, încercând să nu arăt ca un caraghios.

De vreo două ori am avut de lucru. Prima dată a apărut o săgeată de nicăieri, îndreptându-se spre Blitzen. Sabia Verii a intrat în acțiune. Până să-mi dau seama ce se întâmplă, lama a retezat săgeata în aer. Mulțimea a aplaudat și poate că m-aș fi simțit și bine dacă chiar aș fi avut vreo contribuție.

Puțin mai târziu, un pitic m-a atacat din lateral, cu o secure în mână strigând „SÂNGE!” L-am lovit în cap cu mânerul sabiei. S-a prăbușit. Am fost din nou aplaudat politicos. Doi spectatori l-au târât pe pitic de glezne.

Junior ciocănea de zor la o bucată cilindrică de fier înroșit, de mărimea unui țevi de pușcă. Meșterise deja o duzină de mecanisme mai mici care, cred, se potriveau cu cilindrul, dar nu-mi dădeam seama care avea să fie produsul final. Cadrul nu-l încetinea deloc pe bătrânul pitic. Nu-i era ușor să se deplaseze, dar dacă stătea într-un loc era în regulă. În ciuda vârstei, mușchii brațelor îi erau căliți după o viață de lucru cu ciocanul și nicovala.

În tot timpul, Blitzen a stat aplecat deasupra mesei de lucru, cu o pereche de clești, punând laolaltă foi subțiri de metal curbat pentru a crea o figurină. Hearthstone era, transpirat leoarcă de la cât muncea cu foalele.

Am încercat să nu-mi fac griji cu privire la epuizarea lui Hearth, la dispariția lui Sam sau la dățile de câte ori și-a scăpat Blitzen sculele și a izbucnit în plâns din cauza proiectului la care lucra.

În cele din urmă, Nabbi a strigat:

— Zece minute până la pauza de dimineață!

Blitzen a suspinat. A mai adăugat o foaie de metal la proiectul lui, care începea să semene cu o rață.

Cea mai mare parte a spectatorilor se concentrau pe cealaltă fierărie, unde Junior atașa tot felul de mecanisme la cilindru. S-a îndreptat șontâcăind spre forje și a încălzit drăcia aia până s-a înroșit.

A așezat cu grijă cilindrul pe nicovală, fixându-l cu cleștele. A ridicat ciocanul.

Când a lovit, s-a întâmplat ceva. Junior a țipat. Ciocanul a luat-o strâmb, a făcut cilindrul una cu nicovala și a împrăștiat piese peste tot. Junior s-a dat înapoi împleticindu-se, acoperindu-și fața cu mâinile.

Gărzile de corp i-au sărit în ajutor:

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

N-am auzit toată discuția, dar se pare că Junior fusese înțepat între ochi de o insectă.

— Ați prins-o? a întrebat o gardă de corp.

— Nu! A zburat ticăloasa! Repede, până nu se răcește cilindrul...

— A expirat timpul! a strigat Nabbi.

Junior a bătut din picior și a înjurat. S-a uitat la proiectul distrus și a strigat la gărzile de corp.

M-am dus să văd ce face Blitzen, care stătea pleoștit pe nicovală. Pălăria îi era împinsă pe ceafă. Breteaua stângă îi era ruptă.

— Ce faci, campionule? l-am întrebat.

— Oribil.

A arătat spre proiectul lui.

— Am făcut o rață.

— Da…

Am încercat să-i fac un compliment.

— E o rață foarte frumoasă. Ăla e ciocul, nu? Iar alea sunt aripile?

Hearthstone s-a așezat lângă noi pe asfalt.

„Rațe”, a gesticulat. „Mereu rațe”.

— Îmi pare rău, a gemut Blitz. Când sunt stresat, mă gândesc fără să vreau la păsări de apă. Nu știu de ce.

— Nu-ți face griji, am spus. Junior a avut un incident. Primul lui proiect e un eșec.

Blitz a încercat să-și scuture cenușa de pe cămașa albă.

— Nu contează. Primul produs făcut de Junior e întotdeauna doar de încălzire. Mai are două ocazii să mă distrugă.

— Hei, să nu te-aud!

Am scotocit prin geanta cu provizii de unde am scos bidoane cu apă și biscuiți cu unt de arahide.

Hearthstone a hăpăit ca un elf lihnit. Apoi s-a întins pe spate și și-a pus lumina unei lanterne pe față, încercând să absoarbă razele. Blitzen abia dacă a sorbit din apă.

— N-am vrut să se întâmple asta, a murmurat Blitz. Concursuri de măiestrie, obiecte magice. Tot ce mi-am dorit a fost să fac haine de calitate și să le vând la prețuri rezonabile, în propriul meu magazin.

M-am uitat la gulerul lui pătat de transpirație și mi-am amintit ce spusese Freya: „Blitzen e un geniu când vine vorba de țesături și modă. Ceilalți piticii nu-i apreciază priceperea, dar eu cred că e minunat”.

— Ăsta e visul tău, mi-a picat fisa. De aia ai băut din fântâna lui Mimir, ca să afli cum să deschizi un magazin de îmbrăcăminte?

Blitzen s-a încruntat.

— E mai mult decât atât. Am vrut să-mi urmez visul. Am vrut ca ceilalți pitici să nu mai râdă de mine. Am vrut să răzbun

moartea tatii și să redobândesc onoarea familiei! Dar lucrurile astea nu s-au potrivit. Am apelat la Mimir pentru sfaturi.

— Și… ce-a zis?

Blitzen a ridicat neajutorat din umeri.

— Patru ani în slujba lui, ăsta a fost prețul plătit pentru că am băut din fântână. A spus că prețul cunoașterii este, în același timp, răspunsul. Slujindu-l aveam să obțin ce-mi doream. Doar că nu s-a întâmplat așa. Și acum o să mor.

„Nu”, a gesticulat Hearth. „Într-o zi visul ți se va îndeplini”.

— Cum, mai exact? a întrebat Blitzen. E mai greu să tai și să coși țesături când ești decapitat.

— N-o să se întâmple asta, am spus.

Câteva idei au început să se contopească în minte ca o pastă – asta dacă senzația nu era dată de biscuiții cu unt de arahide. M-am gândit la sabia care se putea transforma într-un pandantiv și la hijab-ul lui Sam care era un echipament magic *high-tech* de camuflaj.

— Blitz, următoarele obiectele pe care o să le faci vor fi minunate.

— De unde știi? Poate mă panichez și mai fac niște rațe!

— Vrei să faci haine, nu? Atunci fă haine.

— Puștiule, asta-i o *fierărie,* nu o galanterie. În plus, moda nu este un meșteșug recunoscut.

— Ce zici de-o armură?

Blitz a ezitat.

— Păi, da, dar…

— Ce zici de îmbrăcăminte la modă care să funcționeze ca o armură?

Lui Blitz i-a căzut fața.

— Pe gablonțurile lui Balder… S-ar putea să nu zici rău!

A sărit în picioare și a început să se foiască prin fierărie, adunând scule.

Hearth radia – la propriu, de vreme ce încă avea lanterna îndreptată spre față. Și-a bătut ușor capul cu mâna liberă, semnul pentru „genial”.

Când Nabbi a anunțat sfârșitul pauzei, am trecut eu de foale pentru ca Hearth să se odihnească. A preluat el paza. Întețitul focului era la fel de amuzant ca pedalatul pe o bicicletă staționară într-un cuptor.

După un timp, Blitzen m-a luat de la foale ca să-l ajut cu meșteșugăritul. Nu mă pricepeam deloc, dar Blitz parcă se simțea mai încrezător dacă era nevoit să-mi dea mie instrucțiuni.

— Nu, pune asta aici. Nu, cleștele mare! Ține-l bine, puștiule! Am spus bine!

Am pierdut noțiunea timpului. Nu prea eram atent la ce făcea Blitz – ceva mic, țesut din zale. În schimb mă tot gândeam la Sabia Verii pe care o purtam ca pandantiv la gât.

Mi-am amintit cum am mers pe jos de pe chei până în Copley Square, aproape delirând de foame și oboseală și cum am purtat discuția imaginară cu sabia. Mi-am amintit cum sabia fie murmura, fie nu scotea niciun sunet, cum îmi ghida mâna sau atârna inertă și grea. Dacă avea suflet sau emoții – atunci înseamnă că n-o tratasem cu respectul cuvenit. O tratasem ca pe o armă periculoasă. Ar fi trebuit s-o tratez ca pe un om.

— Mulțumesc, am spus eu încet, încercând să nu mă simt ridicol, că ai retezat săgeata în aer, i-ai salvat viața prietenului meu. Ar fi trebuit să-ți mulțumesc mai devreme.

Pandantivul parcă s-a încălzit, deși stând lângă forjă îmi era greu să-mi dau seama.

— Sumarbrander, am spus. Așa îți place să ți se spună? Îmi pare rău că nu te-am băgat în seamă.

„Hmmm”, a mormăit pandantivul cu scepticism.

— Ești mai mult decât o sabie, am zis. Nu ești bună doar să tai diverse chestii. Tu…

Din partea cealaltă a terenului, Nabbi a strigat:

— Zece minute până la pauza de prânz!

— O, zei, a mormăit Blitzen. Nu pot – puștiule, mai repede! Dă-mi ciocanul ăla cu cap texturat.

Mâinile îi lucrau cu repeziciune, luând diverse scule, făcând modificări de finețe operei lui. Nu părea cine știe ce – doar o bucată îngustă și plată de împletitură din zale – dar Blitz lucra de parcă de asta depindea viața lui, ceea ce chiar așa era.

A împăturit și a plisat lanțul dându-i forma finală și apoi a lipit capetele.

— E o cravată! mi-am dat eu seama. Blitzen, știu ce-ai creat!

— Mulțumesc. Taci din gură.

A ridicat pistolul de lipit și a anunțat: „Gata!” chiar când dinspre atelierul lui Junior s-a auzit o bufnitură.

— GAAHHH! a țipat bătrânul pitic.

Mulțimea a țâșnit în picioare.

Junior era căzut în fund, cu fața ascunsă în palme. Pe bancul de lucru zăcea o bucată aplatizată și diformă de fier încins.

Gărzile de corp s-au repezit să-l ajute.

— Insectă blestemată! a urlat Junior.

Din nas îi curgea sânge. S-a uitat la palme, dar n-a găsit nicio insectă strivită.

— Am lovit-o de data asta, sunt sigur! Unde e?

Nabbi și ceilalți jurați ne-au aruncat căutături amenințătoare, de parcă am fi pus la cale un atac cu insecte kamikaze. Cred că arătam suficient de nedumeriți încât să-i convingem că nu făcusem asta.

— Pauză de prânz, a anunțat Nabbi. În această după-amiază veți mai face câte un obiect!

Am mâncat repede, fiindcă Blitz de-abia aștepta să se întoarcă la lucru.

— Acum m-am prins cum stă treaba, a spus el. M-am prins. Puștiule, îți rămân dator.

M-am uitat la atelierul lui Junior. Gărzile de corp se uitau urât la mine, pocnindu-și degetele.

— Hai să terminăm cu bine concursul, am spus. Mi-ar plăcea ca Sam să fie cu noi. S-ar putea să trebuiască să folosim forța ca să plecăm de-aici.

Hearth s-a uitat nedumerit la mine când am pomenit de Sam.

— Ce e? l-am întrebat.

A clătinat din cap și a mâncat mai departe din sandviciul lui cu năsturel.

Sesiunea de după-amiază a trecut repede. Eram atât de ocupat cu paza că de-abia aveam timp să gândesc. Junior trebuie să fi angajat niște sabotori în plus, pentru că la fiecare jumătate de oră trebuia să mă confrunt cu o nouă amenințare: o suliță aruncată din public, un măr putred care țintea capul lui Blitzen, o dronă cu aburi ucigașă și doi pitici în combinezoane elastice verzi, înarmați cu bâte de baseball. (Mai bine nu intru în detalii.) De fiecare dată, Sabia Verii mi-a ghidat mâna și a neutralizat amenințarea. De fiecare dată, mi-am adus aminte să-i mulțumesc.

Acum aproape că-i puteam distinge glasul: „Da, bine. Fie. Mmm-hmm”. De parcă mi-ar fi devenit mai apropiată, depășind resentimentele legate de faptul că o ignorasem.

Hearthstone alerga prin atelier aducându-i lui Blitz materiale și scule. Blitz țesea o bucată mai mare și mai complicată de metal. Nu știu ce era, dar el părea mulțumit.

Până la urmă, a lăsat jos unealta și a strigat:

— Victorie!

În același moment, Junior a avut parte de cel mai spectaculos eșec din viața lui. Gărzile de corp stătuseră pe lângă el, pregătite pentru alt atac al insectei kamikaze, dar asta n-a contat. În timp ce Junior cobora mâna cu ciocanul pentru a mai da o lovitură de maestru, din cer a coborât o chestie închisă la culoare. Strechea l-a înțepat atât de tare pe Junior de față încât s-a răsucit cu tot corpul. Jelindu-se și împleticindu-se, și-a doborât gărzile de corp la pământ, a distrus tot ce se afla pe două bancuri de lucru și și-a aruncat cea de-a treia invenție în forjă, prăbușindu-se apoi pe asfalt.

N-ar fi trebuit să fie amuzant – un pitic bătrân umilit în asemenea hal. Doar că era, într-o oarecare măsură. Poate pentru că bătrânul pitic era un răutăcios.

În toiul agitației, Nabbi a sunat dintr-un clopoțel.

— Concursul s-a încheiat! a anunțat el. A sosit vremea să jurizăm creațiile… și să-l ucidem pe cel care a pierdut!

Capitolul 44

Junior câștigă o punguță cu lacrimi

A fost momentul ales de Sam să-și facă apariția.

Și-a croit drum prin mulțime, cu baticul tras peste față. Geaca îi era plină de cenușă, de parcă și-ar fi petrecut noaptea într-un coș de fum.

Am vrut să țip la ea că lipsite așa de mult, dar mi-a trecut furia când am văzut că avea un ochi vânăt și buza umflată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Ești bine?

— O mică încăierare, mi-a răspuns. Nu-și face griji. Să urmărim jurizarea.

Spectatorii s-au adunat în jurul a două mese de pe margine, pe care erau expuse lucrările lui Junior și Blitzen. Blitzen stătea cu mâinile la spate, încrezător, în ciuda faptului că avea ambele bretele rupte, cămașa pătată cu grăsime și pălăria leoarcă de transpirație.

Fața lui Junior era un dezastru. De-abia se putea ține pe picioare, sprijinit de cadru. Sclipirea ucigașă din priviri îl făcea să arate ca un criminal în serie, epuizat după o zi grea de muncă.

Nabbi și ceilalți jurați au dat ocol meselor, inspectând lucrările și luând notițe.

În cele din urmă Nabbi s-a întors cu fața spre public. A ridicat din sprâncenele lui care se mișcau încontinuu și a schițat un zâmbet.

— Bun! a spus el. Vă mulțumesc tuturor pentru participarea la acest concurs, sponsorizat de Taverna lui Nabbi, celebră printre taverne, construită de Nabbi și locul de origine al lui Nabbi Stout, singurul mied de care veți avea nevoie vreodată. Acum concurenții noștri ne vor vorbi despre primele lor lucrări. Blitzen, fiul lui Freya!

Blitz a arătat spre sculptura lui din metal.

— Este o rață.

Nabbi și-a mijit ochii.

— Și… ce face?

— Când o apăs pe spate…

Blitzen a apăsat-o. Rața s-a umflat până a ajuns de trei ori mai mare, ca un pește-balon speriat.
— Se transformă într-o rață mai mare.
Al doilea jurat s-a scărpinat în barbă.
— Asta-i tot?
— Ei bine, da, a spus Blitz. Eu o numesc Rața Expandabilă. E perfectă dacă ai nevoie de o rață de metal mică. Sau de o rață de metal mai mare.
Al treilea jurat s-a întors spre colegii lui.
— Decorațiune de grădină, poate? Operă de artă? Momeală?
Nabbi a tușit.
— Da, îți mulțumesc, Blitzen. Acum e rândul tău, Eitri Junior, fiul lui Edna. Ce reprezintă prima ta creație?
Junior și-a șters sângele de pe ochi. A ridicat cilindrul de fier aplatizat din care atârnau arcuri și încuietori.
— E o rachetă anti-trol cu autoghidare! Dacă ar fi în stare bună, ar putea distruge orice trol pe o distanță de un kilometru. Și poate fi folosită de mai multe ori!
Mulțimea a murmurat admirativ.
— Ăăă… dar funcționează? a întrebat al doilea jurat.
— Nu! a spus Junior. A fost distrusă de ultima lovitură de ciocan. Dar, dacă ar fi funcționat…
— Dar nu e cazul, a observat al treilea jurat. Deci, ce e în acest moment?
— E un cilindru de metal inutil! a mârâit Junior. Și nu din vina mea!
Juriul s-a consultat și a luat notițe.
— Prin urmare, în prima rundă, a rezumat Nabbi, avem o rață expandabilă și un cilindru de metal inutil. Concurenții se află într-o cursă strânsă. Blitzen, ce reprezintă cea de-a doua lucrare a ta?
Blitzen a ridicat cu mândrie cravata din zale.
— Este o cravată antiglonț!
Membrii juriul și-au coborât deodată carnețelele.
— Ce? a întrebat Nabbi.
— O, să fim serioși!
Blitz s-a întors spre public.
— Câți dintre voi nu v-ați aflat în situația jenantă de a purta o vestă antiglonț, fără o cravată antiglonț asortată?
Undeva în spate un pitic a ridicat mâna.

— Exact! a spus Blitzen. Acest accesoriu nu doar că e elegant, dar poate opri orice glonț până la calibrul 30-06. În plus, poate fi purtat și ca eșarfă.

Judecătorii s-au încruntat și au luat notițe, dar câțiva dintre cei din public s-au arătat impresionați. Și-au analizat ținuta, gândindu-se probabil că nu erau îmbrăcați corespunzător fără cravata de zale.

— Junior? a întrebat Nabbi. Ce reprezintă cea de-a doua ta lucrare?

— Pocalul Infinitului!

Junior a arătat spre o bucată diformă de fier.

— Conține o cantitate nelimitată din orice lichid – e minunat pentru călătoriile prin ținuturi deșertice.

— Ăăă…

Nabbi a arătat cu stiloul.

— Pare a fi un pic zdrobit.

— Tot din cauza nenorocitei de streche! a protestat Junior. M-a înțepat fix între ochi! Nu-i vina *mea* că o insectă mi-a transformat invenția genială într-un morman de gunoi.

— Morman de gunoi, a repetat Nabbi, notând ceva în carnet. Iar tu, Blitzen, ce reprezintă ultima ta lucrare?

Blitzen a ridicat o bucată strălucitoare de țesătură metalică.

— Vesta de zale! Poate fi folosită ca parte a unui costum de zale din trei piese. Sau, dacă vă doriți mai puțină eleganță, poate fi purtată cu blugi și o cămașă frumoasă.

„Și un scut”, a adăugat Hearthstone.

— Da, și un scut, a spus Blitzen.

Al treilea jurat s-a aplecat în față, mijind ochii.

— Bănuiesc că oferă un pic de protecție. Dacă ești înjunghiat în spate la discotecă, de exemplu.

Al doilea jurat și-a notat ceva.

— Are abilități magice?

— Ei bine, nu, a spus Blitz. Dar are două fețe: din argint pe exterior și din aur pe interior. În funcție de ce bijuterii porți sau ce culoare are armura…

— Înțeleg.

Nabbi a notat ceva în carnet și s-a întors spre Junior.

— Ultima dumneavoastră lucrare, domnule?

Lui Junior îi tremurau pumnii de furie.

— Nu-i corect! N-am mai pierdut niciodată un concurs. Îmi cunoașteți cu toții abilitățile. Băgăciosul ăsta, îngâmfatul ăsta de Blitzen a reușit cumva să-mi strice…

— Eitri Junior, fiul lui Edna, l-a întrerupt Nabbi, ce reprezintă cea de-a treia dumneavoastră lucrare?

A arătat agitat cu mâna spre cuptor.

— A treia lucrare e acolo! Nu *contează* ce a fost, pentru că acum este o mâzgă clocotindă!

Juriul s-a reunit și au început dezbaterile. Mulțimea se foia neliniștită.

Nabbi s-a întors spre public.

— Jurizarea a fost dificilă. Am cântărit calitățile mâzgii clocotinde, a mormanului de gunoi și a cilindrului inutil de metal făcute de Junior, și ale vestei de zale, cravatei antiglonț și Raței Expandabile. Lupta a fost strânsă. Cu toate astea, am hotărât că Blitzen, fiul lui Freya, este câștigătorul acestui concurs!

Spectatorii au aplaudat. Unii au icnit nevenindu-le să creadă. O pitică în uniformă de asistentă medicală, probabil Bambi, celebră printre asistentele medicale pitice, a leșinat.

Hearthstone țopăia și făcea valuri cu capetele eșarfei. M-am uitat după Sam, dar rămăsese retrasă la marginea mulțimii.

Junior s-a uitat încruntat la pumnii lui, de parcă s-ar fi întrebat dacă să lovească sau nu.

— În regulă, a mârâit. Luați-mi capul! Nu vreau să trăiesc într-o lume în care Blitzen câștigă concursuri de meșteșugărit!

— Junior, eu nu vreau să te omor, a spus Blitzen.

În ciuda faptului că era câștigător, Blitzen nu părea mândru și nici nu se umfla în pene. Părea obosit, poate chiar trist.

Junior a clipi.

— Nu… nu vrei?

— Nu. Doar dă-mi cerceii și frânghia așa cum ai promis. O, și recunoaște public că tatăl meu a avut mereu dreptate în privința sforii Gleipnir. Ar fi trebuit înlocuită cu secole în urmă.

— Niciodată! a țipat Junior. Pui sub semnul întrebării reputația tatălui meu! Nu pot…

— Bine, mă duc după secure, a spus Blitzen pe un ton resemnat. Mă tem că lama e un pic tocită…

Lui Junior i s-a pus un nod în gât. S-a uitat cu jind la cravata antiglonț.

— În regulă. Poate că... Poate că Bilì avea dreptate. Frânghia trebuia înlocuită.

— Și ai greșit când i-ai pătat reputația.

Bătrânului pitic i-au tresărit mușchii feței, dar a reușit totuși să rostească cuvintele.

— Iar eu... am greșit. Da.

Blitzen a privi în sus, în întuneric, șoptind ceva în barbă. Nu mă pricepeam prea bine să citesc pe buze, dar sunt aproape sigur că a zis: „Te iubesc, tată. La revedere”.

S-a întors din nou spre Junior.

— Acum, în legătură cu obiectele pe care le-ai promis...

Junior a pocnit din degete. O gardă de corp s-a apropiat împleticindu-se de el, cu capul proaspăt bandajat în urma recentei întâlniri cu un ciocan. I-a înmânat lui Blitzen o cutiuță de catifea.

— Cerceii pentru mama ta, a spus Junior.

Blitz a deschis cutia. Înăuntru erau două pisici micuțe de aur lucrate în filigran asemenea colierului Brisingamen. În timp ce mă uitam la ele, pisicile s-au întins, clipind din ochii de smarald și dând din cozile de diamant.

Blitz a închis cutia.

— Merge. Și frânghia?

Garda de corp i-a aruncat un ghem de ață de mătase pentru înălțat zmeie.

— Glumești, am spus. Cu asta trebuie legat lupul Fenris?

Junior s-a uitat urât la mine.

— Puștiule, ignoranța ta îmi taie respirația. Gleipnir a fost la fel de subțire și de ușoară, însă rezistența i-a fost dată de ingredientele ei paradoxale. Frânghia e la fel, doar că mai bună!

— Ingrediente paradoxale?

Blitz a apucat capătul sforii și a fluierat admirativ.

— Se referă la lucruri care n-ar trebui să existe. E foarte greu de lucrat cu ingrediente paradoxale, foarte periculos. Gleipnir conținea sunetul pașilor unei pisici, saliva unei păsări, răsuflarea unui pește, barba unei femei.

— Nu știu dacă ultimul element e paradoxal, am spus. Crazy Alice din Chinatown are o barbă pe cinste.

Junior a pufnit.

— Ideea e că această frânghie e chiar mai bună! Eu îi spun Andskoti, Adversarul. E împletită din cele mai puternice

paradoxuri din cele Nouă Lumi – Wi-Fi fără decalaj, sinceritate de politician, o imprimantă care imprimă, alimente sănătoase prăjite în ulei și o prelegere interesantă despre gramatică!

— Bine, da, am recunoscut. Așa ceva nu există.

Blitz și-a îndesat frânghia în rucsac. A scos punguța cu lacrimi și i-a întins-o bătrânului pitic.

— Îți mulțumesc, Junior. Consider că am încheiat târgul, dar vreau să te mai întreb ceva. Unde este insula Lupului Fenris?

Junior a cântărit punguța în mână.

— Ți-aș spune, Blitzen, dacă aș putea. Aș fi încântat să te văd sfâșiat de Lup așa cum a pățit-o și tatăl tău! Din păcate, nu știu.

— Dar…

— Da, știu că am spus că am verificat frânghia din când în când. Am mințit! Adevărul e că foarte puțini zei sau pitici știu unde își face apariția insula Lupului. Majoritatea au jurat să țină lucrul ăsta secret. Habar n-am cum a găsit tatăl tău locul ăla, dar dacă vrei să-l găsești, cea mai potrivită persoană cu care trebuie să vorbești este Thor. El știe și e slobod la gură.

— Thor, am spus. Unde-l găsim pe Thor?

— N-am nicio idee, a recunoscut Junior.

Hearthstone a gesticulat: „Sam s-ar putea să știe. Ea știe multe despre zei”.

— Da. M-am întors. Sam, vino aici! De ce te-ascunzi?

Mulțimea s-a tras la o parte din jurul ei.

De cum a văzut-o, Junior a scos un țipăt gâtuit.

— Tu! Tu ai fost!

Sam a încercat să-și acopere buza spartă.

— Îmi pare rău? Ne-am mai întâlnit cumva?

— O, nu face pe nevinovata cu mine.

Junior s-a repezit înainte cu cadrul, cu părul lui alb colorat într-o discretă tentă de roz pe chelia împurpurată.

— Am mai văzut eu din ăștia care-și schimbă înfățișarea. Eșarfa are aceeași culoare ca aripile strechei. Și ai ochiul vânăt pentru că te-am pocnit! Ești în cârdășie cu Blitzen! Prieteni, colegi, cinstiți pitici – omorâți-i pe trișori!

Am fost mândru că toți patru am reacționat ca o echipă. Toți deodată, ca o mașină de luptă bine unsă, ne-am întors și am luat-o la fugă.

Capitolul 45

Fac cunoștință cu Jack

Mă pricep să fac mai multe lucruri deodată, așa că m-am gândit că pot să mă și cert în timp ce alerg îngrozit.

— O streche? am țipat la Sam. Te poți transforma într-o streche?

S-a aplecat când i-a trecut pe deasupra capului o săgeată propulsată cu aburi.

— Nu-i momentul!

— O, scuză-mă! Ar trebui să aștept momentul potrivit pentru o discuție despre transformatul în streche.

Hearthstone și Blitzen erau mai în față. În spatele nostru, o mulțime de treizeci de pitici se apropia cu repeziciune. Nu-mi plăceau expresiile ucigașe de pe chipurile lor, nici armele manufacturate pe care le purtau.

— Pe aici!

Blitzen a luat-o pe o alee.

Din păcate, Hearthstone n-a fost atent. Elful s-a repezit drept înainte.

— Mama…! a înjurat Blitz, sau cel puțin asta am crezut că a făcut până când am ajuns cu Sam la colț și ne-am oprit.

La câțiva pași distanță, Blitz era prins într-o plasă de lumină. Se zbătea și înjura în timp ce era ridicat în aer în plasa strălucitoare.

— E mama! a scheunat el. Își vrea nenorociții de cercei. Plecați! Prindeți-l din urmă pe Hearthstone! Ne întâlnim la…

POC! Piticul nostru a dispărut într-o explozie de lumină.

M-am uitat la Sam.

— Chiar s-a întâmplat ce cred că s-a întâmplat?

— Avem alte probleme.

A scos securea.

Gloata ne-a ajuns din urmă. S-au răspândit furioși într-un semicerc de bărbi, priviri încruntate, bâte de baseball și săbii. Nu eram sigur ce așteptau. Apoi, de undeva din spatele lor, am auzit vocea lui Junior.

— Stați! a șuierat el. Eu… Șuierat. Ucid… Șuierat. Primul!

Gloata s-a împărțit în două. Flancat de gărzile de corp, bătrânul pitic a înaintat spre noi împingându-și cadrul.

S-a uitat la mine, apoi la Sam.

— Unde sunt Blitzen și elful? a mormăit Junior. Mă rog, nu contează. Îi găsim noi. De tine, puștiule, nu-mi prea pasă. Ia-o la fugă și poate te las să trăiești. Fata este, evident, fiica lui Loki. M-a înțepat și mi-a distrus munca. Va muri!

Mi-am smuls pandantivul. Sabia Verii a apărut în toată splendoarea. Mulțimea de pitici s-a retras. Cred că își dădeau seama cum arată o sabie periculoasă.

— Nu plec nicăieri, am spus. Va trebui să te lupți cu amândoi.

Sabia a mormăit ca să-mi atragă atenția.

— Pardon, am spus. Va trebui să te lupți cu toți *trei.* Ea e Sumarbrander, Sabia Verii, făurită de… de fapt, nu știu sigur de cine, dar cu siguranță e celebră printre săbii și e pe cale să vă tăbăcească fundurile.

— Mulțumesc, a spus sabia.

Sam a scos un chițăit. Expresiile uimite ale piticilor mi-au dat de înțeles că nu doar mi-am închipuit că am auzit vocea sabiei.

Am ridicat sabia.

— Poți vorbi? Adică… bineînțeles că poți vorbi. Ai multe… ăăă… abilități incredibile.

— Ți-am tot spus asta.

Vocea sabiei era masculină, asta era clar. Ieșea din runele de pe lamă, care vibrau și străluceau la fiecare cuvânt, ca luminițele de pe egalizatorul unui casetofon.

I-am privit arogant pe pitici, ceva de genul: „Da, exact. Eu am o sabie disco vorbitoare și voi nu”.

— Sumarbrander, am spus, ce părere ai de-o luptă cu gloata asta?

— Sigur, a spus sabia. Îi vrei morți sau…?

Grupul de pitici s-a dat înapoi îngrijorat.

— Nu, am hotărât. Vreau doar să-i alungi.

— N-ai niciun haz, a zis sabia. Bine, dă-mi drumul.

Am ezitat. Nu voiam neapărat să țin o sabie sclipitoare vorbitoare, dar nici s-o las din mână nu mi se părea a fi primul pas firesc spre victorie.

Probabil că Junior mi-a simțit șovăiala.

— Îl putem învinge! a țipat el. E doar un băiat cu o sabie pe care nu știe cum s-o folosească!

Sam a mârâi.

— Și o fostă walkirie cu o secure, care știe al naibii de bine cum s-o folosească.

— Pff! l-am auzit pe Junior. Pe ei, băieți! Cadrul Bunicuța, la muncă!

Din partea din față a cadrului au ieșit șiruri de lame de pumnal. Două motoare de rachetă în miniatură s-au pornit în partea din spate, propulsându-l pe Junior cu o viteză uimitoare de doi kilometri pe oră. Camarazii lui au răcnit și au pornit atacul.

Am dat drumul sabiei. Pentru o fracțiune de secundă a plutit în aer. Apoi a trecut la acțiune. Cât ai zice *fiul lui Edna,* toți piticii erau dezarmați. Armele lor erau tăiate în două, crăpate pe mijloc, azvârlite pe jos sau tăiate în cubulețe de dimensiunile unor aperitive. Pumnalele și rachetele de pe mergătorul lui Junior erau retezate. Vârfurile ciuntite ale treizeci de bărbi au căzut pe asfalt, lăsându-i pe piticii înspăimântați doar cu jumătate din părul de pe față.

Sabia Verii plutea între mulțime și mine.

— Mai vreți? a întrebat sabia.

Piticii au făcut stânga-împrejur și au luat-o la fugă.

Junior a strigat peste umăr în timp ce se îndepărta șchiopătând, pe urmele gărzilor de corp, care erau deja la distanță de-o stradă:

— Nu s-a terminat, puștiule! Mă întorc cu întăriri!

Sam a lăsat jos securea.

— Asta a fost... Uau!

— Da, am încuviințat. Mulțumesc, Sumarbrander.

— *De nada*[18], a răspuns sabia. Dar știi ceva, Sumarbrander e un nume foarte lung și nu mi-a plăcut niciodată prea mult.

— OK... Nu știam unde să mă uit când vorbeam cu sabia – la runele strălucitoare? La vârful lamei?

— Cum ai vrea să-ți spunem?

Sabia a mormăit gânditoare.

— Cum te numești?

— Magnus.

— E un nume bun. Spune-mi Magnus.

---

[18] Pentru puțin, în spaniolă.

— Nu poți să fii Magnus. Eu sunt Magnus.

— Atunci pe ea cum o cheamă?

— Sam. Nu poți să fii nici Sam. Ar fi prea derutant.

Sabia a șfichiuit aerul.

— Păi, care *ar fi* un nume potrivit? Care să se potrivească cu personalitatea și numeroasele mele talente.

— Dar nu te cunosc atât de bine pe cât mi-aș dori.

M-am uitat la Samirah care a clătinat din cap, ca și cum mi-ar fi spus: „Hei, e sabia ta disco”.

— Sincer, am spus, habar n-am…[19]

— Jack! a strigat sabia. Perfect!

Chestia cu săbiile vorbitoare e că-i greu de spus când glumesc. Nu le poți vedea expresia. Sau fața.

— Deci așa… Vrei să-ți spun Jack.

— E un nume nobil, a zis sabia. Potrivit pentru regi și instrumente ascuțite!

— Bine, am spus. Păi, Jack, îți mulțumesc că ne-ai salvat. Te superi dacă…?

Am dat s-o prind de mâner, dar Jack s-a îndepărtat de mine.

— N-aș face asta încă, m-a avertizat. Prețul abilităților mele uimitoare e că de îndată ce mă bagi în teacă sau mă transformi în pandantiv, te vei simți epuizat ca și cum tu ai fost cel care a făcut totul în locul meu.

Mi s-a zbârlit părul pe ceafă. M-am gândit cât de obosit aș fi fost dacă aș fi distrus toate armele alea și aș fi tăiat atâtea bărbi.

— O! Nu mi-am dat seama de chestia asta până acum.

— Pentru că încă nu m-ai folosit pentru ceva uimitor.

— Corect.

În depărtare, s-a auzit o sirenă antiaeriană. Mă îndoiam că erau prea multe raiduri aeriene într-o lume subterană, așa că m-am gândit că alarma avea legătură cu noi.

— Trebuie să mergem, ne-a zorit Sam. Trebuie să-l găsim pe Hearthstone. Mă îndoiesc că Junior a glumit când a pomenit de întăriri.

A fost ușor să-l găsim pe Hearthstone. Am dat de el două străzi mai încolo, când se întorcea să ne caute.

„Ce Helheim?” a gesticulat. „Unde e Blitzen?”

I-am spus despre plasa de aur a lui Freya.

---

[19] În original, *I don’t know jack,* adică „habar n-am”.

— O să-l găsim. Acum, însă, Junior strânge Garda Națională Piticească.

„Sabia ta plutește”, a remarcat Hearth.

— Elful tău e surd, a remarcat Jack.

M-am întors spre sabie.

— Știu asta. Îmi pare rău, am uitat de prezentări. Jack, Hearth. Hearth, Jack.

„Vorbește?” a gesticulat Hearth. „Nu pot citi pe buzele săbiilor”.

— Ce spune? a întrebat Jack. Nu pricep semnele făcute de mâini de elf.

— Băieți!

Sam a arătat undeva în spatele nostru. La câteva străzi distanță, un vehicul placat cu fier, cu piciorușe de omidă și cu turelă vira încet spre strada noastră.

— E un tanc, am spus. Junior are *tanc*?

— Ar trebui să plecăm, a spus Jack. Sunt minunat, dar dacă încerc să distrugă un tanc, efortul s-ar putea să te omoare.

— Da, am încuviințat. Cum ieșim din Nidavellir?

Hearthstone a bătut din palme să-mi atragă atenția. „Pe aici”.

Am luat-o la fugă după el, alergând în zigzag pe alei, doborând tomberoane meșteșugite cu grijă care probabil aveau nume și suflete.

De undeva din spatele nostru s-a auzit un BUM care a zguduit ferestrele și a declanșat o ploaie de pietricele.

— Tancul zguduie cerul? am strigat. Asta nu-i prea bine.

Hearthstone ne-a condus pe o altă stradă, cu case acoperite cu șindrilă. Piticii stăteau în pridvor, aclamând și aplaudând în timp ce trecem în fugă pe lângă ei. Câțiva ne filmau cu telefoanele inteligente făurite cu măiestrie. M-am gândit că fuga noastră avea să devină virală pe internetul piticesc și celebră printre cei nefamiliarizați cu tehnologia.

Până la urmă, am ajuns la ce-ar fi fost marginea de sud a zonei South Boston. În celălalt capăt al bulevardului, în loc de M Street Beach se căsca o prăpastie.

— O, ce bine, a spus Sam.

În spatele nostru, în întuneric, am auzit vocea lui Junior:

— Voi, cei cu aruncătoarele de grenade, ocupați flancul drept!

Hearthstone ne-a dus pe marginea canionului. Jos de tot, vuia un râu.

A gesticulat: „Sărim în el”.
— Vorbești serios? am întrebat.
„Blitzen și cu mine am mai făcut-o. Râul iese din Nidavellir”.
— Unde?
„Depinde”, a gesticulat Hearthstone.
— Asta nu mă liniștește, a zis Sam.
Hearthstone a arătat înapoi spre bulevard. Se strângea gloata de pitici, tancuri și jeep-uri și aruncătoare de grenade și o grămadă de pitici bătrâni furioși cu cadre blindate.
— Sărim, am hotărât.
Sabia Jack plutea lângă mine.
— Ar fi bine să mă ții acum, șefu’. Altfel, s-ar putea să mă pierd din nou.
— Dar ai spus că epuizarea…
— S-ar putea să leșini, a încuviințat sabia. Pe de altă parte, pare că vei muri oricum.
Avea o minte ascuțită. (O, scuze. Asta n-a sunat prea bine.) Am luat sabia și am transformat-o înapoi în pandantiv. De-abia am apucat s-o agăț de lănțișor că mi s-au înmuiat picioarele.
Sam m-a prins.
— Hearthstone! Apucă-l de celălalt braț!
Mi s-a întunecat privirea. Sam și Hearth m-au ajutat să sar de pe stâncă. Altfel, pentru ce ar mai fi prietenii, nu?

Capitolul 46

La bordul navei Unghie de la picior

Am știut că sunt în încurcătură când mi-am dat seama că visez.

Stăteam lângă Loki pe puntea unei corăbii uriașe.

— Iată-te! a zis Loki. Chiar mă întrebam.

— Cum...? mi-a atras atenția ținuta. Cu ce ești îmbrăcat?

— Îți place?

Buzele lui pline de cicatrice au schițat un rânjet. Haina albă de amiral sclipea de atâtea medalii, dar Loki n-o purta regulamentar. Pe dedesubt avea un tricou negru cu chipul lui Jack Nicholson din filmul *Strălucirea.* Pe el scria: „Vine Loki!"

— Unde suntem? am întrebat.

Loki și-a lustruit medaliile cu mâneca de la haină.

— Ei bine, niciunul dintre noi nu se află de fapt aici, evident. Eu sunt încă legat de o lespede de piatră, iar pe față îmi picură otravă de șarpe. Tu ești pe moarte pe malul unui râu din Jotunheim.

— Ce-ai spus?

— Indiferent dacă supraviețuiești sau nu, asta ar putea fi ultima noastră ocazie de-a sta de vorbă. Am vrut să vezi asta – *Naglfar,* Corabia Unghiilor! E aproape gata.

Corabia mi-a apărut mai clar în fața ochilor – o corabie vikingă mai mare decât un portavion. Pe puntea principală s-ar fi putut desfășura maratonul din Boston. Scuturi uriașe acopereau balustradele.

La proră și la pupa se ridicau galioane de zece metri, sub forma unor capete de lup care-și arată colții. Lupi, normal, ce altceva?

M-am uitat peste margine printre două scuturi. Treizeci de metri mai jos, cabluri împletite de fier legau corabia de doc. Marea cenușie era plină gheață.

Mi-am trecut mâna peste balustradă. Suprafața era plină de noduri și zone aspre – împodobită cu protuberanțe albe și gri ca niște solzi de pește sau așchii de sidef. La prima vedere,

crezusem că puntea era făcută din oțel, dar mi-am dat seama că întreaga corabie era construită dintr-un material transparent ciudat – nu era metal, nici lemn, ci ceva oarecum familiar.

— Care-i treaba? l-am întrebat pe Loki. Nu văd nicăieri lemn sau cuie. De ce se numește Corabia Unghiilor?

Loki a chicotit.

— Nu sunt cuie, Magnus. *Naglfar* e făcută din unghiile de la mâinile și picioarele morților.

Am simțit că-mi fuge puntea de sub picioare. Nu știam sigur dacă e posibil să vomiți în vis, dar am fost tentat s-o fac. Nu eram îngrețoșat de grozăvia evidentă de-a mă afla pe o corabie făcută din unghii tăiate – ci *cantitatea* enormă de material. Câte cadavre contribuiseră cu unghiile la construirea unei corăbii de asemenea dimensiuni?

Când am reușit să-mi reglez respirația, m-am uitat la Loki.

— De ce?

Chiar dacă avea buzele distruse și fața plină de cicatrice, zâmbetul lui Loki era atât de contagios, încât era cât pe ce să-i zâmbesc înapoi – *cât pe ce.*

— Tare dezgustător, nu-i așa? a zis el. Pe vremuri, strămoșii voștri știau că unghiile tăiate purtau în ele părticele ale spiritului vostru, ale esenței… ADN-ul, cum îi spuneți acum. De-a lungul vieții, muritorii aveau grijă să ardă toate unghiile tăiate. Când mureau, unghiile lor erau tăiate și distruse ca să nu ajungă parte a acestei corăbii. Dar – Loki a ridicat din umeri – după cum vezi, nu s-au luat mereu toate măsurile de precauție.

— Ți-ai construit un vas de război din unghiile de la picioare.

— Mă rog, corabia se construiește *singură.* De fapt, *Naglfar* aparține lui Surt și uriașilor de foc, dar la venirea Ragnarok-ului, eu voi scoate corabia din port. Vom avea o armată de uriași condusă de căpitanul Hrym, plus sute de mii de morți dezonorați din Helheim – toți aceia care au fost neglijenți sau au avut ghinionul să moară fără o sabie în mână, care n-au avut parte de o înmormântare și de o manichiură-pedichiură decentă post-mortem. Ne vom îndrepta spre Asgard și-i vom distruge pe zei. Va fi grozav!

M-am uitat la pupa, așteptându-mă să văd cum se adună o armată pe țărm, dar ceața era atât de deasă că nu vedeam capătul docului. În ciuda rezistenței mele la frig, aerul umed îmi intra în oase și-mi clănțăneau dinții în gură.

— De ce-mi arăți asta? l-am întrebat.

— Pentru că-mi placi, Magnus. Ai simțul umorului. Ai zvâc. E ceva atât de rar printre semizei! Chiar și mai rar printre einherjari. Mă bucur că fiica mea te-a găsit.

— Samirah… de-aia se poate transforma în streche. Își poate schimba forma ca tine.

— O, e fata tatii cu totul. Nu-i place s-o recunoască, dar a moștenit o mulțime de lucruri de la mine: abilitățile mele, înfățișarea fermecătoare, inteligența mea. Și ea poate să detecteze talentul. La urma urmei, te-a ales pe tine, prietene!

Mi-am dus mâna la stomac.

— Nu mă simt prea bine.

— Logic! Ești cu un picior în groapă; sper să te trezești totuși, pentru că dacă dai colțul acum, moartea ta va fi lipsită de sens și nimic din ce-ai făcut până acum nu va mai conta.

— Mulțumesc pentru cuvintele de îmbărbătare.

— Ascultă – te-am adus aici ca să-ți ofer o altă perspectivă. Când va veni Ragnarok-ul, *toate* legăturile se vor rupe, nu doar sforile care-l țin legat pe Fenris. Parâmele acestei corăbii vor plesni. Legăturile care mă țin pe mine prizonier vor plesni. Chiar dacă vei reuși sau nu să ții sabia departe de Surt, e doar o chestiune de timp. Va plesni o legătură și celelalte o vor urma – ca atunci când deșiri o tapiserie imensă.

— Încerci să mă descurajezi? Am crezut că vrei să întârzii venirea Ragnarok-ului.

— O, dar vreau!

Și-a ridicat mâinile. Avea încheieturile mâinilor rănite și însângerate, de parcă ar fi fost strâns prea tare.

— Sunt de partea ta, Magnus! Uită-te la galioane. Boturile lupilor nu sunt terminate încă. Ce poate fi mai rușinos decât să pornești la luptă cu galioane neterminate?

— Deci ce vrei?

— Același lucru pe care l-am dorit dintotdeauna, a răspuns Loki. Să te ajut să-ți înfrunți soarta. Care zeu s-a mai obosit să-ți vorbească precum unui prieten și egal?

Ochii lui semănau cu ai lui Sam – strălucitori și intenși, de culoarea focului – dar mai era ceva în privirea lui Loki, ceva mai dur și mai calculat, care nu se potrivea cu zâmbetul lui prietenos. Mi-am amintit descrierea lui Sam: un mincinos, un hoț, un ucigaș.

— Acum suntem prieteni? l-am întrebat. Egali?

— Am putea fi, a spus. De fapt, am o idee. Nu te mai duce pe insula lui Fenris. Uită de confruntarea cu Surt. Știu un loc unde sabia va fi în siguranță.

— La tine?

Loki a râs.

— Nu mă tenta, puștiule. Nu, nu la mine. Mă gândeam la unchiul tău Randolph. El înțelege valoarea sabiei. Și-a petrecut toată viața căutând-o, gata s-o studieze. Poate nu știi, dar casa lui e puternic fortificată cu ajutorul magiei. Dacă i-ai duce lui sabia… ei bine, bătrânul n-o poate folosi. Dar ar putea-o adăposti. N-ar mai ajunge în mâinile lui Surt. Asta-i tot ce contează, nu-i așa? Am câștiga ceva timp.

Am vrut să-i râd în față și să-l refuz. Mă gândeam că vrea să mă păcălească. Dar înțelegeam și ideea lui.

— Crezi că e capcană, a spus Loki. Am înțeles. Dar te-ai întrebat probabil de ce Mimir ți-a spus să duci sabia pe insula Lupului – chiar în locul unde Surt *vrea* s-o folosească. Care-i logica? Dacă Mimir te amăgește? Să fim serioși. Bătrânul cap retezat conduce o afacere dubioasă cu aparate *pachinko*! Dacă nu duci sabia pe insulă, Surt n-are cum să pună mâna pe ea. De ce să riști?

M-am chinuit să-mi limpezesc mintea.

— Știi… Știi să duci lumea cu vorba. Ai fi un bun vânzător de mașini la mâna a doua.

Loki mi-a făcut cu ochiul.

— Cred că termenul corect e *mașini rulate.* Trebuie să iei o hotărâre cât mai repede, Magnus. Posibil să nu mai apucăm să stăm de vorbă. Însă dacă vrei o dovadă de bună-credință, pot îndulci pastila. Eu și cu fiica mea Hel… am stat de vorbă.

Am simțit o înțepătură în inimă.

— Ați discutat despre…

— O las pe ea să-ți spună. Dar acum…

Și-a înclinat capul, ascultând.

— Da, nu mai avem mult timp la dispoziție. S-ar putea să te trezești.

— De ce-ai fost legat?

Întrebarea mi-a ieșit pe gură înainte să-mi dau seama că mă interesa.

— Îmi amintesc că ai omorât pe cineva…

I-a împietrit zâmbetul pe buze. Ridurile de furie din jurul ochilor îl făceau să pară cu zece ani mai bătrân.

— Te pricepi să strici o conversație, a spus Loki. L-am ucis pe Balder, zeul luminii – frumosul, perfectul, fiul incredibil de enervant al lui Odin și al lui Frigg.

S-a apropiat de mine și m-a înțepat cu degetul în piept, accentuând fiecare cuvânt.

— Și… aș face-o… din nou.

În adâncul meu, bunul simț îmi spunea s-o las baltă. Dar după cum probabil v-ați dat deja seama, nu prea plec urechea la ce-mi spune bunul-simț.

— De ce l-ai ucis?

Loki a izbucnit în râs. Respirația lui mirosea a migdale, a cianură.

— Ți-am spus că era enervant? Frigg era *atât* de îngrijorată din pricina lui. Bietul copil avusese vise urâte despre propria moarte. Bine ai venit în lumea reală, Balder! *Toți* visăm urât. Dar Frigg nu putea suporta ideea că îngerul ei prețios s-ar putea răni la picioruș. A smuls promisiuni tuturor creaturilor că nimic nu-i va răni minunatul fiu – nici oamenii, nici zeii, copacii, pietrele… Îți dai seama cum e să smulgi o promisiune de la o piatră? Frigg a reușit. După aceea, zeii au organizat o petrecere, ca să sărbătorească. Au început să arunce cu lucruri în Balder ca să se distreze. Săgeți, săbii, bolovani, se aruncau ei înșiși asupra lui… nimic nu-l atingea. Ca și cum idiotul ar fi fost înconjurat de un câmp de forță. Ei bine… *îmi pare rău.* Gândul că domnul Perfecțiune era în același timp și domnul Invulnerabilitate mi-a stârnit silă.

Am clipit, încercând să scap de usturimea din ochi. Vocea lui Loki era atât de plină de ură că parcă încingea aerul.

— Ai găsit o cale să-l omori.

— Vâscul!

Zâmbetul lui Loki a devenit mai luminos.

— Îți dai seama? Frigg a uitat de micuța plantă. Am făcut o săgeată din vâsc, i-am dat-o fratelui orb al lui Balder, un zeu pe nume Hod. N-am vrut să-l lipsesc de plăcerea de-a arunca cu obiecte mortale în Balder, așa că i-am ghidat mâna lui Hod și… mă rog, teama cea mai mare a lui Frigg s-a adeverit. Balder *a meritat-o.*

— Pentru că era prea frumos și popular.

— Da!
— Pentru că era iubit.
— Exact!
Loki s-a aplecat în față, până ce nasurile aproape că ni s-au atins.
— Nu-mi spune că *tu* n-ai făcut chestii din astea. Mașinile pe care le-ai spart, oamenii de la care ai furat… ai ales oameni care nu-ți plăceau, nu-i așa? I-ai ales pe bogații frumoși și aroganți care te *enervau.*
Dinții îmi clănțăneau și mai tare.
— N-am omorât niciodată pe nimeni.
— O, te rog.
Loki s-a retras, măsurându-mă dezamăgit din priviri.
— E o chestiune de principiu. Am omorât un zeu. Mare lucru! A ajuns în Niflheim și a devenit un oaspete de onoare în palatul fiicei mele. Iar pedeapsa *mea*? Vrei să știi care mi-a fost pedeapsa?
— Ai fost legat pe o lespede de piatră, am spus. Unde îți picură pe față venin de șarpe. Știu.
— Chiar știi?
Loki și-a tras cătușele mai sus ca să-mi arate rănile de la încheieturi.
— Zeii nu s-au mulțumit să mă pedepsească cu tortura veșnică. Și-au revărsat mânia asupra fiilor mei preferați – Vali și Narvi. L-au transformat pe Vali într-un lup și-au privit amuzați cum l-a spintecat pe fratele lui Narvi. Apoi l-au ucis pe lup și l-au eviscerat. Zeii au luat măruntaiele fiilor mei nevinovați…
Vocea lui Loki s-a frânt de durere.
— Ei bine, Magnus Chase, e suficient să spun că n-am fost legat cu funii.
Ceva în pieptul meu s-a chircit și a murit, probabil speranța că exista dreptate în univers.
— Zeii ăștia!
Loki a dat din cap.
— Da, Magnus. *Zeii.* Să te gândești la asta când te vei întâlni cu Thor.
— O să mă întâlnesc cu Thor?
— Mă tem că da. Zeii nici măcar n-au *pretenția* că operează cu binele și răul, Magnus. Nu așa acționează tribul Aesir. Puterea

ține loc de dreptate. Așa că spune-mi… chiar vrei să te arunci în luptă de partea lor?

Corabia s-a cutremurat sub picioarele mele. Puntea a fost învăluită în ceață.

— E timpul să pleci, a zis Loki. Amintește-ți ce ți-am spus. O, și bucură-te de respirația gură la gură pe care ți-o va face țapul.

— Stai așa… ce?

Loki mi-a făcut cu mâna cu o voioșie răutăcioasă în privire. În locul corăbiei a rămas neantul cenușiu.

Capitolul 47

Fac psihanaliză cu un țap

Așa cum mi-a făgăduit Loki, m-am trezit cu un țap în fața ochilor.

E vremea mărturisirilor: singura mea experiență cu sărutatul a fost cu Jackie Molotov în clasa a șaptea, în spatele tribunei de la o școală de dans. Da, știu că e penibil, dat fiind că am șaisprezece ani. Dar în ultimii ani am fi fost cam ocupat cu trăitul pe străzi și chestii de genul ăsta. Oricum, cu scuzele de rigoare, respirația gură la gură pe care mi-o făcea capra mi-a amintit de Jackie.

M-am întors pe-o parte și am vomitat în râul situat, din fericire, chiar lângă mine. Mă simțeam de parcă aș fi avut toate oasele rupte și lipite cu bandă adezivă. În gură aveam un gust de iarbă mestecată și bănuți vechi.

— O, trăiești, a zis țapul. Părea ușor dezamăgit.

M-am ridicat în fund și am gemut. Coarnele țapului erau arcuite spre exterior ca partea de sus a unei clepsidre. Blana flocoasă îi era plină de scaieți.

Mi-au răsărit în minte o mulțime de întrebări: „Unde sunt? De ce vorbești cu un țap? De ce îți miroase respirația așa de urât? Ai mâncat mărunțiș?”

Prima întrebare a fost:

— Unde-mi sunt prietenii?

— Elful și fata? a întrebat țapul. O, au murit.

Mai-mai să-mi iasă inima din piept.

— Cum? Nu!

Țapul a arătat cu coarnele. La câțiva metri mai la dreapta, Hearthstone și Sam zăceau chirciți pe plaja stâncoasă.

M-am târât spre ei. Le-am pus mâna pe gât gata să leșin din nou, de data asta de ușurare.

— Nu sunt morți, i-am spus țapului. Au puls.

— A!

Țapul a oftat.

— În fine, peste câteva ore vor muri probabil.

— Care-i problema ta?

— Totul, a răspuns țapul. Toată viața mea este o mare…

— Nu contează, am spus. Taci din gură!

Țapul a behăit.

— Sigur, am înțeles. Nu vrei să auzi de problemele mele. Nimeni nu vrea. O să stau aici, plângând sau ceva de genul. Ignoră-mă.

Mi-am pus mâinile pe arterele carotide ale lui Hearthstone și Sam, și le-au transmis căldură în sistemul circulator prin vârful degetelor.

Sam era ușor de vindecat. Avea o inimă puternică. A reacționat aproape imediat, a bătut din pleoape și a deschis ochii, respirând adânc. S-a ghemuit pe-o parte și a început să vomite, ceea ce mi s-a părut un semn bun.

Hearthstone, însă… Ceva nu era în regulă, pe lângă apa din plămâni și răceala din membre. În esența ființei lui, un nod dens de emoții întunecate îi măcina voința de-a trăi. Durerea era atât de puternică încât m-a întors în timp în noaptea morții mamei. Mi-am amintit cum îmi alunecau mâinile pe scara de incendiu, cum deasupra mea au explodat ferestrele apartamentului.

Durerea lui Hearthstone era mai adâncă. Nu știam exact ce pățise, dar disperarea lui aproape m-a copleșit. Am căutat febril o amintire fericită cu mama – cum culegeam cu ea afine în Hancock Hill, iar aerul era atât de curat încât puteam vedea Golful Quincy sclipind la orizont. Am trimis un potop de căldură în pieptul lui Hearthstone.

A deschis ochii.

S-a uitat la mine, nedumerit. Apoi a arătat spre fața mea și slăbit a făcut semnul pentru lumină.

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Sam a gemut. S-a ridicat sprijinindu-se într-o mână și m-a privit printre gene.

— Magnus… de ce strălucești?

M-am uitat la mâinile mele. Așa era, parcă fusesem scufundat în lumina din Folkvanger. Aura caldă și untoasă începea să pălească, dar simțeam furnicături în brațe de la toată puterea pe care o manifestam.

— Se pare, am zis, că dacă vindec prea mult dintr-odată strălucesc.

Sam s-a strâmbat.

— Mulțumesc că ne-ai vindecat. Dar ai grijă să nu te-aprinzi. Cum e Hearth?

L-am ajutat să se ridice în fund.

— Cum te simți, amice?

A făcut un cerc cu degetul mare și degetul mijlociu, apoi l-a ridicat, semnul pentru *groaznic.*

Nici nu-i de mirare. Cu toată durerea pe care o simțisem în el, m-am mirat că nu a urlat încontinuu.

— Hearth…, am început eu, când te-am vindecat, am…

Și-a pus mâinile peste ale mele – ceea ce în limbajul semnelor înseamnă *taci.*

Probabil că rămăseserăm legați după magia de vindecare, pentru că atunci când m-am uitat în ochii lui, am înțeles la ce se gândea. Aproape că-i auzeam mesajul – ca atunci când sabia Jack începuse să-mi vorbească.

„Mai târziu”, mi-a spus Hearth. „Îți mulțumesc… frate”.

Am fost prea uimit să-i răspund.

Țapul s-a apropiat anevoie de noi.

— Ar trebui să ai mai multă grijă de elful tău. Au nevoie de mult soare, nu de lumina asta slabă din Jotunheim. Și nu-i poți hidrata excesiv înecându-i în râuri.

Hearthstone s-a încruntat. A gesticulat: „Capra vorbește?”

Am încercat să-mi limpezesc mintea.

— Ăăă… da, vorbește.

— Înțeleg și limbajul semnelor, a zis țapul pentru că numele meu este Tanngnjóstr, care înseamnă Cel care scrâșnește din dinți… E un tic nervos de-al meu. Dar nimeni nu-mi spune Tanngnjóstr. E un nume oribil. Spuneți-mi Otis.

Sam s-a ridicat cu greu în picioare. I se desfăcuse baticul și-i atârna la gât ca bandana unui pistolar.

— Ia zi, Otis, ce te aduce aici, în acest loc, care este… unde-om fi?

Otis a oftat.

— M-am pierdut. Tipic. Încercam să găsesc drumul înapoi spre tabără când am dat peste voi. Bănuiesc că acum o să mă omorâți și-o să mă mâncați la cină.

M-am încruntat la Sam.

— Aveai de gând să omori țapul?

— Nu. Tu?

M-am uitat la Otis.

— N-aveam de gând să te omorâm.

— E în regulă dacă vreți s-o faceți, a spus Otis. Sunt obișnuit. Stăpânul meu mă omoară tot timpul.

— Chiar așa? am întrebat.

— O, da. Practic sunt mâncare vorbitoare pe patru copite. Terapeutul meu spune că de aceea sunt atât de deprimat tot timpul, dar nu știu ce să zic. Cred că povestea e mai veche, de când eram copil…

— Îmi pare rău. Stai puțin. Cine e stăpânul tău?

Hearthstone a gesticulat pe litere: „T-H-O-R.

LOOOGIC!”

— Așa e, a spus capra. Deși numele lui de familie nu este LOOOGIC. Nu l-ai văzut, nu-i așa?

— Nu…

Mi-am amintit de visul pe care-l avusesem. Încă mai simțeam aroma de migdale amare din respirația lui Loki. „Zeii nici măcar n-au *pretenția* că operează cu binele și răul, Magnus. Să te gândești la asta când îl vei întâlni pe Thor”.

Junior ne spusese să-l căutăm pe Thor. Râul ne adusese la locul potrivit. Dar acum nu mai eram sigur că voiam să fiu aici.

Sam și-a aranjat baticul.

— Nu sunt un mare fan al lui Thor, dar dacă ne poate spune unde e Lyngvi, trebuie să vorbim cu el.

— Doar că țapul s-a rătăcit, am zis. Cum îl găsim pe Thor?

Hearthstone a arătat spre pandantivul meu. „Întreabă-l pe Jack”.

În loc să-mi arate numele pe litere, a făcut semnul pentru cutiuță cu clovn, care consta în ridicarea a două degete, ca urechile unui iepure, din spatele mâinii. Uneori limbajul semnelor poate fi un pic prea literal.

Am scos pandantivul. Sabia a revenit la dimensiunile normale și a început să murmure.

— Hei, a spus Jack, cu runele strălucind pe lamă, mă bucur că ai supraviețuit! O, ăsta-i Otis? Mișto! Thor trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Otis a behăit.

— Ai o sabie vorbitoare? N-am fost omorât niciodată de o sabie vorbitoare. E în regulă. Dar dacă ați putea face doar o tăietură curată la gât…

— Otis! a zis Jack. Nu mă cunoști? Sunt Sabia lui Frey, Sumarbrander. Ne-am întâlnit la petrecerea aia de la Bilskirner, când ai jucat odgonul cu Loki?

— O…

Otis a scuturat din cap.

— Da. A fost jenant.

— Jack, am spus, îl căutăm pe Thor. Oare ne-ai putea spune încotro s-o luăm?

— Simplu ca bună ziua.

Sabia m-a tras de braț.

— Simt o concentrație mare de aer cald și tunete în direcția aia!

Sam și cu mine l-am ajutat pe Hearthstone să se ridice. Nu arăta prea bine. Avea buzele de un verde pal. Se clătina de parcă tocmai ar fi coborât dintr-un carusel.

— Otis, a zis Sam, poate prietenul nostru să te călărească? Ne-am deplasa mai rapid.

— Sigur, a răspuns capra. Călăriți-mă, omorâți-mă, ce vreți voi. Dar vă avertizez că ne aflăm în Jotunheim. Dacă mergem în direcția greșită, o să dăm peste uriași. Atunci sigur o să sfârșim măcelăriți și băgați în oală.

— Nu vom merge în direcția greșită, i-am promis. Nu-i așa, Jack?

— Hmm? a zis sabia. O, nu. Probabil că nu. Avem șaizeci la sută șanse să rămânem în viață.

— Jack…

— Glumesc, a spus. Zei, ești așa încordat.

A arătat spre amonte și ne-a condus prin dimineața cețoasă, cu rafale de zăpadă și patruzeci la sută risc să murim.

Capitolul 48

Hearthstone leșină mai des decât Jason Grace[20] (*deși habar n-am cine e acesta*)

Jotunheim semăna foarte mult cu statul Vermont, doar că erau mai puține semne de vânzare a siropului de arțar. Zăpada acoperea ca o pudră munții întunecați. Nămeți înalți până la brâu umpleau văile. Pinii erau plini de țurțuri. Jack plutea înaintea noastră, ghidându-ne de-a lungul râului care cotea prin canioane acoperite de umbre înghețate. Am urcat pe poteci care șerpuiau pe lângă cascadele pe jumătate înghețate, în timp ce transpirația mi se răcea instantaneu pe piele.

Cu alte cuvinte, era extrem de distractiv.

Sam și cu mine am rămas în preajma lui Hearthstone. Am sperat că aura reziduală de strălucire a lui Frey l-ar putea ajuta, dar tot arăta destul de slăbit. Tot ce puteam face era să-l ținem să nu alunece de pe capră.

— Rezistă, i-am spus.

A gesticulat ceva, poate un „îmi pare rău”, dar fără vlagă, așa că n-am înțeles exact.

— Odihnește-te, am zis.

A gemut de frustrare. A scotocit prin punguța cu rune și a scos una pe care mi-a pus-o în mâini. A arătat spre piatră, apoi spre el, ca și cum mi-ar fi comunicat că „Asta sunt eu”.

Nu cunoșteam runa aceea:

Sam s-a încruntat când a văzut-o.

— Asta-i *perthro.*

— Ce înseamnă? am întrebat-o.

---

[20] Personaj din seria *The Lost Hero* scrisă de Rick Riordan.

S-a uitat cu atenție la Hearth.

— Încerci să explici ce ți s-a întâmplat? Vrei ca Magnus să afle?

Hearthstone a inspirat adânc, de parcă se pregătea pentru un sprint. A gesticulat: „Magnus a simțit durere”.

Am strâns piatra în pumn.

— Da… Când te-am vindecat, era ceva întunecat…

Hearth a arătat din nou spre piatră. S-a uitat la Sam.

— Vrei să-i spun? l-a întrebat ea. Ești sigur?

El a dat din cap, apoi și-a sprijinit capul pe spinarea caprei și a închis ochii.

Am mai mers vreo douăzeci de metri înainte ca Sam să zică ceva.

— Când Hearth și cu mine eram în Alfheim, a început ea, mi-a spus o parte din povestea lui. Nu cunosc detaliile, dar… părinții lui…

Se chinuia să-și găsească cuvintele.

Capra Otis a behăit.

— Continuă. Îmi plac poveștile deprimante.

— Taci din gură, i-a ordonat Sam.

— O să tac atunci, a încuviințat capra.

Am studiat chipul lui Hearthstone. Părea să doarmă liniștit.

— Blitzen mi-a spus câte ceva, am zis. Părinții nu l-au acceptat niciodată pe Hearth, pentru că era surd.

— A fost mai rău de-atât, a spus Sam. N-au fost… oameni buni.

Am simțit în vocea ei o fărâmă din tonul acid al lui Loki, ca și cum i-ar fi închipuit pe părinții lui Hearth drept țintă a săgeților de vâsc.

— Hearth a avut un frate, Andiron, care a murit de tânăr. N-a fost vina lui Hearthstone, dar părinții și-au vărsat amărăciunea pe el. I-au tot repetat că n-a murit fiul care trebuia. Hearth era o dezamăgire pentru ei, un elf handicapat, o pedeapsă de la zei. N-avea cum să facă ceva bine.

Am strâns piatra inscripționată cu runa.

— Încă mai poartă în el toată durerea aia. Pe toți zeii…

Sam și-a pus mâna pe glezna lui Hearth.

— Nu mi-a putut da detalii despre cum i-a fost copilăria, dar… am avut senzația c-a fost mai rău decât ți-ai putea închipui.

M-am uitat la rună.

— Nu-i de mirare că visul lui e să facă magie. Dar simbolul acesta…?

— *Perthro* simbolizează o cupă goală răsturnată pe-o parte, a zis Sam. Ar putea fi vorba de băutură vărsată sau o cupă care așteaptă să fie umplută sau o cupă folosită la aruncarea zarurilor, adică soarta.

— Nu înțeleg.

Sam a înlăturat niște fire de păr de capră de pe manșeta pantalonilor lui Hearthstone.

— Cred… cred că *perthro* e runa în care Hearthstone se regăsește. Când s-a dus la Mimir și a băut din fântână, Hearthstone a avut de ales între două tipuri de viitor. Dacă urma prima cale, Mimir îi oferea darul vorbirii și al auzului și îl trimitea înapoi în Alfheim ca să ducă o viață normală, dar ar fi trebuit să renunțe la visul de-a face magie. Dacă alegea a doua cale…

— Avea să învețe magie, am ghicit, dar avea să rămână așa cum e, surd și mut, urât de propriii părinți. Ce fel de alegere mai e și asta? L-aș fi călcat pe Mimir pe cap cu prima ocazie.

Sam a clătinat din cap.

— Mimir doar i-a prezentat opțiunile. Magia și viața normală se exclud reciproc. Numai cei care au cunoscut cea mai adâncă dintre dureri au capacitatea să învețe magie. Trebuie să fie asemenea unor cupe goale. Până și Odin… a renunțat la un ochi ca să bea din fântâna lui Mimir, dar ăsta a fost doar începutul. Pentru a învăța runele, Odin a făcut un laț și s-a spânzurat de o creangă a Arborelui Lumii timp de nouă zile.

Stomacul meu a verificat dacă mai era ceva în el ce putea fi dat afară. S-a mulțumit să se contracte în gol.

— Asta… nu-i normal.

— Dar era necesar, a spus Sam. Odin s-a împuns în coaste cu propria lui suliță și a atârnat acolo să sufere, fără mâncare sau apă, până când runele i s-au dezvăluit. Era gol pe dinăuntru din cauza durerii… Devenise un recipient pentru magie.

M-am uitat la Hearthstone. Nu știam dacă să-l îmbrățișez sau să-l trezesc și să-l cert. Cum putea cineva să aleagă de bunăvoie să țină în el atâta durere? Ce magie merita un asemenea preț?

— Am făcut și eu magie, am spus. Am vindecat, am intrat în flăcări, am dezarmat oameni. Dar eu n-am suferit niciodată ca Hearth.

Samirah și-a țuguiat buzele.

— Nu-i același lucru, Magnus. Tu te-ai născut cu magia – moștenire de la tatăl tău. Nu-ți poți alege abilitățile și nici nu le poți schimba. Magia alf seidr e înnăscută. Și e o magie mai slabă decât a runelor.

— Slabă?

Nu voiam să mă cert cu privire la a cui magie era mai impresionantă, dar majoritatea celor văzute la Hearthstone erau cam... subtile.

— Ți-am spus încă din Walhalla, a zis Sam, runele sunt limbajul secret al universului. Dacă le înveți, poți schimba realitatea. Singurele limite sunt propria-ți putere și imaginație.

— Atunci de ce nu învață mai mulți oameni runele?

— Asta încerc să-ți spun. E nevoie de un sacrificiu incredibil. Majoritatea oamenilor ar muri înainte de-a ajunge așa de departe ca Hearthstone.

I-am aranjat lui Hearthstone eșarfa la gât. Am înțeles acum de ce fusese dispus să riște cu magia runelor. Pentru un tip cu un trecut atât de tulbure, probabil că schimbarea realității sunase bine. M-am gândit și la mesajul pe care mi-l șoptise în minte. Îmi spusese „frate”. După toate prin câte trecuse Hearthstone cu moartea fratelui său... probabil că nu-i fusese ușor.

— Deci Hearth s-a transformat într-o cupă goală, am spus. Ca perthro.

— Încercând să se umple cu puterea magiei, a încuviințat Sam. Nu cunosc toate sensurile lui perthro, Magnus. Dar un lucru știu sigur – Hearthstone a aruncat runa când am sărit de pe stâncă în râu.

Am încercat să-mi amintesc, dar fusesem copleșit de oboseală de îndată ce luasem sabia în mână.

— Și ce-a făcut runa?

— Ne-a adus *aici,* a spus Sam. Și Hearthstone a ajuns în starea în care-l vezi.

A arătat cu capul spre elful care sforăia.

— Nu sunt sigură, cred că perthro este pentru el... cum spuneți voi creștinii? O „lovitură în adâncime”[21]. A aruncat runa cum arunca zarurile din pahar, lăsându-ne soarta în mâna zeilor.

Îmi rănisem palma de tare ce strânsesem piatra. Încă nu știam de ce mi-o înmânase Hearthstone, dar am simțit un

---

[21] Confuzie intenționată între *Hail Mary* cu sensul de *Ave Maria* și forma omonimă sub care se identifică o lovitură din fotbalul American.

impuls puternic s-o țin departe de el, măcar pentru o vreme. Nimeni n-ar trebui să îndure singur o astfel de soartă. Am băgat runa în buzunar.

O vreme am mers prin pustietate în tăcere. La un moment dat, Jack ne-a condus către râu, traversând pe un trunchi de copac căzut. Nu m-am putut abține să mă uit după veverițe uriașe înainte de a traversa.

În unele locuri zăpada era atât de înaltă încât a trebuit să sărim din bolovan în bolovan, în timp ce țapul Otis specula care din noi va aluneca, va cădea sau va muri primul.

— Mi-ar plăcea să taci, am mormăit. În plus, mi-ar plăcea să avem rachete de zăpadă.

— Pentru asta ai nevoie de Uller, a spus capra.

— Cine?

— Zeul încălțămintei de iarnă, a răspuns Otis. El le-a inventat. Și tir cu arcul și... Nu mai știu, alte chestii.

N-am mai auzit de un zeu al încălțămintei de iarnă. Dar aș fi dat bani buni dacă zeul *snowmobilelor* ar fi apărut atunci din pădure să ne ia și pe noi.

Am mers mai departe.

La un moment dat am zărit o casă de piatră pe vârful unui deal. Lumina cenușie și munții îmi jucau feste. Nu-mi dădeam seama dacă așezarea era mică și aproape sau mare și îndepărtată. Mi-am amintit ce-mi spuseseră prietenii despre uriași – că erau maeștri ai iluziilor.

— Vezi casa aia? m-a întrebat Jack. Hai să nu mergem acolo.

Nu l-am contrazis.

Era greu cu noțiunea timpului, dar după-amiaza târziu râul s-a transformat într-un curent furios. De-a lungul malului opus se înălțau stânci. Departe, printre copaci, am auzit mugetul unei cascade.

— O, așa e, a spus Otis. Acum îmi amintesc.

— Ce-ți amintești? l-am întrebat.

— De ce am plecat. Trebuia să caut ajutor pentru stăpânul meu.

Sam și-a îndepărtat zăpada de pe umăr.

— De ce ar avea Thor nevoie de ajutor?

— Pragurile râului, a spus Otis. Cred că ar trebui să ne grăbim. Trebuia să mă întorc degrabă, dar am stat cu voi aproape toată ziua.

Am tresărit.

— Stai așa… am fost inconștient o zi întreagă?

— Cel puțin, a răspuns Otis.

— Are dreptate, a zis Jack. După ceasul meu intern, azi e duminică, data de nouăsprezece. Te-am avertizat când m-ai luat în mână… Ei bine, cu piticii ne-am luptat vineri. Sâmbătă ai dormit toată ziua.

Sam s-a strâmbat.

— Am pierdut timp prețios. Insula Lupului va apărea în trei zile și noi nici măcar nu știm unde e Blitzen.

— Probabil e vina mea, a zis Otis. Ar fi trebuit să vă salvez mai repede, dar mi-a trebuit curaj să-i fac unui om respirație gură la gură. Terapeutul m-a învățat niște exerciții de respirație…

— Băieți, ne-a întrerupt sabia Jack, ne apropiem. Pe bune, de data asta.

A luat-o plutind prin pădure.

Am urmărit sabia plutitoare până când s-a ivit o spărtură între copaci. În fața noastră se întindea o plajă cu pietre negre și ascuțite și bucăți de gheață. Stânci abrupte se înălțau spre cer pe celălalt mal. Râul era foarte învolburat, gradul cinci de dificultate – o zonă de război cu apă înspumată și bolovani acoperiți pe jumătate de apă. În amonte, râul se îngusta și curgea printre două coloane de piatră cât niște zgârie-nori – că erau făcute de mâna omului sau naturale, nu puteam spune. Vârfurile lor se pierdeau în nori. Prin crăpătura dintre ele, râul ieșea cu viteză într-un șuvoi vertical – nu ca o cascadă, ci ca un baraj care se crapă pe mijloc.

Deodată Jotunheim nu mai semăna cu Vermontul. Semăna mai degrabă cu Munții Himalaya – un loc ostil muritorilor.

Mi-era greu să mă concentrez și pe altceva decât pe căderea de apă care vuia, dar până la urmă am observat o mică tabără pe plajă – un cort, o vatră și încă un țap cu blana închisă la culoare care se foia agitat pe mal. Când ne-a văzut, țapul s-a apropiat țopăind de noi.

Otis s-a întors spre noi și a strigat acoperind vuietul râului:

— El e Marvin! E fratele meu! De fapt, numele lui e Tanngrisnr-Snarler, dar…

— Otis! a țipat Marvin. Unde-ai fost?

— Am uitat ce-aveam de făcut, i-a răspuns Otis.

Marvin a behăit exasperat. Buzele îi erau ridicate lăsându-i dinții descoperiți, poate de-aia se alesese cu numele de Snarler[22], zic și eu.

— Ăsta e ajutorul pe care l-ai adus?

Marvin m-a fixat cu ochii lui galbeni.

— Doi oameni sfrijiți și un elf mort?

— Nu e mort! am țipat. Unde e Thor?

— În râu!

Marvin și-a îndreptat coarnele înspre apă.

— Zeul tunetului e pe cale să se înece, și dacă nu găsești o cale să-l ajuți, te omor. Apropo, mă bucur să te cunosc.

[22] *To snarl* înseamnă „a mârâi”, „a-și arăta colții”.

Capitolul 49

Asta e problema. Ți-a intrat o sabie pe nas

Nu m-am putut abține.

Numele lui Thor m-a dus cu gândul la filme și benzi desenate – la un mare super-erou din spațiul cosmic, care purta colanți în culori aprinse, avea o pelerină roșie, părul blond și poate o cască cu aripi pufoase de porumbel.

În realitate, Thor era mai înfricoșător. Și mai roșu. Și mai jegos.

Și înjura ca un marinar beat și plin de imaginație.

— Mama naibii de treabă! a strigat el. (Sau ceva de genul ăsta. Probabil creierul meu a filtrat limbajul folosit cu adevărat, pentru că altfel mi-ar fi sângerat urechile.) Unde sunt întăririle?

Stătea în apa până la piept, aproape de celălalt mal, ținându-se de un tufiș firav ieșit din stâncă. Piatra era așa de netedă și de alunecoasă că nu avea de ce altceva să se prindă. Rădăcinile tufișului erau pe punctul să cedeze. Din clipă-n clipă, Thor avea să fie purtat în aval, unde șiruri de stânci ascuțite formau o serie de cataracte, numai bune să-l transforme pe Thor într-un piure.

De la distanța la care mă aflam, nu-l vedeam prea bine pe zeu prin vaporii de apă și prin ceață: păr roșcat până la umeri, barbă roșcată creață și brațe de culturist care ieșeau în evidență din vesta de piele fără mâneci. Purta mănuși de fier închise la culoare care îmi aminteau de niște mâini de robot, și o vestă de zale pe care Blitzen ar fi găsit-o foarte șic.

— Vedea-ți-aș barba în flăcări ție și neamului tău de copitate! a urlat zeul. Otis, tu ești? Unde e artileria? Sprijinul aerian? Unde Helheim e cavaleria?

— Sunt aici, șefu’! a strigat Otis. Am adus… doi copii și un elf mort!

— Nu e mort, i-am strigat din nou.

— Un elf pe jumătate mort, s-a corectat Otis.

— Și cu ce m-ajută asta? a mugit Thor. Uriașa trebuie ucisă și trebuie ucisă ACUM!

— Uriașa? am întrebat.

Marvin m-a înghiontit cu capul.

— Aia, prostule.

A făcut un semn spre cascadă. Ceața s-a risipit pentru o clipă de pe vârfurile stâncilor și am văzut problema.

Lângă mine, Sam a scos un icnet de parcă ar fi strâns-o cineva de gât.

— Sfinte Heimdall!

Coloanele de piatră cât niște zgârie-nori erau de fapt picioare – niște picioare *imense,* atât de gri și de pietroase încât se confundau cu stâncile din jur. Restul corpului femeii era atât de înalt că Godzilla ar fi arătat ca un pudel de jucărie pe lângă ea. Turnul Sears arăta ca un con de trafic prin comparație. Rochia ei trei sferturi era compusă din atâtea piei de animale încât probabil stătea mărturie pentru dispariția mai multor zeci de specii. Fața ei, ascunsă undeva sus, în stratosferă, era la fel de pietroasă și sumbră precum cea a unui președinte sculptat în Muntele Rushmore, înconjurată de un uragan de păr negru și lung. Se ținea de vârfurile stâncilor aflate pe ambele maluri ale râului de parcă și ei i-ar fi fost greu să țină piept torentului.

S-a uitat în jos, zâmbind cu cruzime la zeul tunetului mic cât un punct prins în vâltoare, apoi și-a strâns și mai tare picioarele. Cascada i-a țâșnit printre gambe într-o perdea de forță lichidă cu o presiune foarte mare.

Thor a încercat să strige, dar gura i s-a umplut de apă, până când nu i s-a mai văzut nici capul. Tufișul de care se ținea s-a înclinat într-o parte și rădăcinile au început să se rupă una câte una.

— O să-l înece! a spus Marvin. Faceți ceva, oamenilor!

„Ce am putea face?” m-am întrebat.

— E zeu, am spus. Nu poate să zboare? N-o poate păli cu un fulger sau cu… ciocanul? N-are un ciocan?

Marvin a mârâit. Se pricepea la mârâit.

— Vai, *pe noi* cum de nu ne-a dus capul? Dacă Thor ar putea face oricare dintre aceste lucruri fără să se mai țină și să fie ucis pe loc, nu crezi că ar fi făcut-o deja?

Am vrut să-l întreb cum putea un zeu să fie ucis, de vreme ce se presupunea că sunt nemuritori. Apoi m-am gândit la Mimir care trăia sub forma unui cap retezat, și de Balder care fusese

doborât de o săgeată de vâsc și care avea să trăiască o veșnicie în Hel[23].

M-am uitat la Sam.

A ridicat neputincioasă din umeri.

— Nu știu ce să fac împotriva unui uriaș așa de mare.

Hearthstone a mormăit în somn. Îi tremurau pleoapele, dar n-avea cum să facă magie cu rune prea curând.

Mai aveam un singur prieten la care puteam apela.

— Jack.

Sabia a venit plutind lângă mine.

— Da?

— O vezi pe uriașa care blochează râul?

— Tehnic vorbind, a spus Jack, eu nu pot vedea nimic, pentru că nu am ochi. Dar, da, o văd pe uriașă.

— Ai zbura până acolo și, știu și eu, s-o ucizi, poate?

Jack a mormăit indignat.

— Vrei să omor o uriașă de șase sute de metri?

— Da.

— Păi, uite cum stă treaba. Asta ar însemna să mă apuci și să mă arunci cum n-ai mai făcut-o în viața ta. Ar însemna să crezi *cu adevărat* că merită să ucizi uriașa. Și trebuie să te pregătești pentru ce urmează să se întâmple când voi fi din nou în mâna ta. Câtă energie ai consuma dacă ar fi să te cațeri pe uriașa de șase sute de metri și s-o omori?

„Probabil că efortul m-ar distruge”, mi-am zis. Dar nu prea aveam de ales.

Aveam nevoie de informații de la Thor. Sam și Hearthstone și doi țapi vorbitori și mizantropi se bazau pe mine.

— Hai s-o facem.

Am luat sabia.

Am încercat să mă concentrez. Nu-mi păsa atât de mult de salvarea lui Thor. Nici măcar nu-l cunoșteam. Și nu-mi păsa nici de ce o uriașă de o jumătate de kilometru credea că era amuzant să stea în mijlocul unui râu cu o cascadă între gambe.

Însă îmi păsa de Sam, Blitzen și Hearthstone. Își riscaseră viața să mă aducă până aici. Indiferent de promisiunile lui Loki, trebuia să găsesc o cale să-l opresc pe Surt și să mă asigur că Lupul Fenris rămâne legat. Lupul era responsabil pentru moartea mamei. Mimir spusese că Fenris își trimisese cei doi

[23] În mitologia scandinavă, Hel e lumea morților care nu au căzut în luptă.

copii… *Pe mine* ar fi trebuit să mă omoare. Mama se sacrificase pentru ca eu să trăiesc. Sacrificiul ei trebuia să capete un *sens.*

Uriașa cenușie reprezenta toate obstacolele. Trebuia să dispară.

Am aruncat sabia cu toată puterea.

Jack a urcat spre cer ca un bumerang cu motor.

Ce s-a întâmplat mai departe… Ei bine, nu sunt sigur că am văzut bine. Era departe. Dar mi s-a părut că Jack i-a intrat uriașei în nara stângă.

Uriașa și-a arcuit spatele. S-a strâmbat de parcă ar fi urmat să strănute. Mâinile i-au alunecat de pe vârfurile stâncilor. Jack a ieșit din nara ei dreaptă când genunchii uriașei s-au înmuiat și s-a prăbușit spre noi.

— Cadeee! a țipat Jack, îndreptându-se spre mine.

— Fugiți! am strigat.

Prea târziu. Uriașa a căzut cu fața în jos în râu cu o bubuitură strașnică.

Nu-mi amintesc deloc valul care m-a proiectat într-un copac, împreună cu Sam, Hearthstone pe jumătate adormit și cele două capre uluite. Dar, fără îndoială, asta trebuie să se fi întâmplat. Am avut noroc că n-a murit nimeni.

Corpul uriașei a schimbat complet topografia. În locul unde fusese râul, ajunsese o mlaștină mare și înghețată, iar apa susura și se lovea de malul Insulei Doamnei Moarte, încercând să-și croiască drum în aval. Plaja era scufundată sub cincisprezece centimetri de apă. Tabăra lui Thor dispăruse. Zeul nu se vedea nicăieri.

— L-ai omorât pe Thor! a behăit Otis. Ai aruncat o uriașă pe el!

Brațul drept al uriașei a zvâcnit. Mai-mai să cad din copac. Mi-era teamă că Jack doar o amețise, dar apoi Thor s-a strecurat afară de sub subsuoara uriașei, înjurând și mormăind.

Împreună cu Sam l-am ajutat pe Hearthstone să coboare din copac în timp ce zeul tunetului s-a târât pe spatele uriașei, a sărit în mlaștină și a pornit spre noi, înaintând cu greu. Ochii albaștri îi erau roșii de furie. Expresia de pe chip era atât de amenințătoare încât la vederea lui și niște mistreți ar fi luat-o la fugă.

Sabia Jack și-a făcut apariția lângă mine, plină de secrețiile care se pot găsi în nările unui uriaș.

— Deci, ce părere ai, *señor*?

Runele de pe el străluceau.

— Ești mândru de mine?

— O să-ți răspund dacă voi mai fi în viață după următoarele două minute.

Zeul cel furios s-a oprit în fața mea. Din barba roșie apa i se scurgea pe pieptul lat, acoperit de zale. Pumnii cât niște tigăi erau încleștați în mănușile de fier.

— Chestia asta – a schițat el un zâmbet – a fost grozavă!

M-a bătut așa de tare pe umăr că mi-a dislocat câteva articulații.

— Ia cina cu mine! Îi putem omorî pe Otis și Marvin!

Capitolul 50

Fără spoilere.

Thor a rămas mult în urmă cu serialele.

Da. Am ucis țapii.

Thor mi-a promis că vor fi ca noi a doua zi dimineață, atâta timp cât nu le rupeam oasele. Otis m-a asigurat că morțile frecvente erau o expunere care-l ajutau în terapie. Marvin a mârâit la mine s-o fac odată și să nu fiu un papă-lapte.

Mi-a fost mult mai ușor să-l omor pe Marvin.

După doi ani pe străzi, credeam că știu cât de greu e să-mi fac rost de hrană, dar să vă spun ceva: să omor și să tranșez un animal pentru cină a fost o experiență. Credeți că e grețos să scoți un sandvici mâncat pe jumătate dintr-un tomberon? Încercați să jupuiți o capră, s-o tăiați bucăți, să faceți focul, apoi să frigeți carnea pe o țepușă, încercând în tot acest timp să ignorați capetele de capră care se uită la voi de pe grămada cu resturi.

Poate vă gândiți că o astfel de experiență mă va transforma într-un vegetarian. Dar nu. De cum am simțit mirosul cărnii fripte, am fost copleșit de foame. Am uitat de ororile sacrificării unei capre. Kebab-urile din carnea lui Otis au fost cea mai gustoasă mâncare pe care am gustat-o vreodată.

În timp ce mâncam, Thor vorbea despre uriași, Jotunheim și mi-a spus părea lui despre emisiunile de televiziune din Midgard, pe care, nu știu de ce, le urmărea cu religiozitate. (Pot să spun că un zeu făcea ceva cu religiozitate?)

— Uriașii! a clătinat din cap dezgustat. După atâtea secole, ai crede că au băgat la cap să nu mai invadeze Midgardul. Dar nu! Sunt ca… cum îi spune? Liga Asasinilor din serialul *Arrow*! Se tot întorc! De parcă aș permite să li se întâmple ceva oamenilor! Voi sunteți specia mea favorită!

M-a mângâiat pe obraz. Din fericire își scosese mănușile de fier, altfel mi-ar fi rupt maxilarul. Din nefericire nu se spălase pe mâini după ce eviscerase caprele.

Hearthstone stătea lângă foc, ciugulind dintr-o bucată de pulpă de Marvin. Își recăpăta puterile, deși mă abțineam cu greu să suspin de câte ori mă uitam la el. Îmi venea să-l îmbrățișez pe amărât, să-i coc niște prăjiturele și să-i spun că-mi părea rău că avusese o copilărie nefericită, dar știam că n-ar fi vrut să i se plângă de milă. N-ar fi vrut să-l tratez altfel.

Însă runa care simboliza o cupă goală îmi atârna greu în buzunarul hainei.

Sam stătea lângă foc, cât mai departe de Thor. Vorbea puțin și nu făcea mișcări bruște, iar asta însemna că atenția lui Thor era îndreptată, în cea mai mare parte, spre mine.

Tot ce făcea zeul tunetului, făcea cu plăcere. Îi plăcea să-și gătească țapii. Îi plăcea să mănânce și să bea mied. Îi plăcea să spună povești. Și îi plăcea să tragă vânturi. Mamă, ce-i mai plăcea să tragă vânturi! Când se entuziasma, îi țâșneau scântei de electricitate din mâini și din urechi și din... mă rog, vă las pe voi să vă imaginați.

Spre deosebire de personajul de film, Thor nu era deloc cizelat. Era chipeș într-o manieră ponosită, ca și cum și-ar fi petrecut ani buni în ringul de box, și avea zalele murdare. Vesta și pantalonii de piele erau uzate, de culoarea zăpezii murdare. Avea brațele musculoase acoperite de tatuaje. Pe bicepsul stâng avea o inimă în care scria SIF. Pe antebrațul drept i se înfășură Șarpele Lumii stilizat. Pe ambii pumni avea tatuate cu majuscule numele MAGNI și MODI. La început, numele de Magni m-a făcut să mă simt inconfortabil, pentru că semăna prea tare cu Magnus – ultimul lucru pe care mi-l doream era să am numele inscripționat pe pumnii zeului tunetului – dar Sam m-a liniștit, dându-mi de înțeles că era vorba de cu totul alt nume.

Thor m-a desfătat cu teoriile lui despre un meci ipotetic pe viață și pe moarte între Daryl din *The Walking Dead* și Mike din *Breaking Bad.* Pe când îmi petreceam timpul pe trotuarele din Boston, mi-ar fi plăcut să vorbesc cu orele despre seriale doar ca să treacă timpul mai ușor, dar acum aveam o misiune. Pierduserăm o zi întreagă pentru că ne pierduserăm conștiența. Nu ajuta la nimic să facem speculații despre distribuția din toamnă dacă lumea avea să fie pârjolită peste trei zile.

Doar Thor se distra așa de bine încât era greu să schimb subiectul.

— Deci, ce crezi? m-a întrebat el. Care-i cel mai tare personaj negativ din serialele care se dau acum?

— Ăăă… Uau, grea întrebare.

Am arătat spre pumnii lui.

— Cine sunt Magni și Modi?

— Fiii mei! a zis Thor radiind.

Cum avea grăsime de capră în barbă și îi tot zburau scântei din degete, m-am temut să nu-și dea foc.

— Am o mulțime de fii, desigur, dar ei sunt preferații mei.

— Da? am întrebat. Câți ani au?

S-a încruntat.

— Mi-e rușine s-o spun, dar nu sunt sigur. S-ar putea să nici nu se fi născut încă.

— Cum…?

— Magnus, m-a întrerupt Sam, cei doi fii ai stăpânului Thor, Magni și Modi, sunt predestinați să supraviețuiască Ragnarok-ului. Numele lor apare în profețiile Nornelor.

— Așa e!

Thor s-a aplecat spre Sam.

— Și tu cine ești?

— Ăăă… Sam, stăpâne.

— Ai o aură familiară, copilă.

Zeul și-a încruntat sprâncenele roșii.

— Oare de ce?

— Pentru că am fost walkirie…?

Sam s-a dat în spate.

— O! Poate de-asta.

Thor a ridicat din umeri.

— Va trebui să mă scuzați. Am fost trimis pe frontul de est de trei mii cinci sute șase ori, ca să le țin piept uriașilor. Câteodată sunt mai agitat.

Hearthstone a gesticulat: „Și plin de gaze”.

Thor a izbucnit.

— Ce-a spus elful? Nu cunosc limbajul semnelor.

— Ăăă… se întreba cum de ești la curent cu ce se dă la televizor, de vreme ce ești plecat pe teren așa de mult.

Thor a râs.

— Trebuie să fac și eu *ceva* ca să nu-mi pierd mințile!

Hearthstone a gesticulat: „Și te-ajută?”

— Elful e de acord cu mine! și-a dat Thor cu părerea. Pot să mă uit la emisiuni oriunde sau cel puțin *puteam.* Pe lângă multe alte puteri, ciocanul meu Mjolnir recepționa semnalul și are rezoluție HD în oricare dintre cele Nouă Lumi!

— *Recepționa,* la trecut? a întrebat Sam.

Thor și-a dres vocea.

— Gata cu televiziunea! Cum e carnea de capră? N-ai rupt niciun os, nu-i așa?

Am făcut un schimb de priviri cu Sam. Când am făcut cunoștință cu Thor, mi s-a părut ciudat că zeul nu avea ciocanul la el. Era arma lui preferată. M-am gândit că poate era ascunsă, ca sabia mea. Acum nu mai eram sigur. Însă privirea lui pătrunzătoare și ochii injectați m-au făcut să mă gândesc că ar fi fost periculos să întreb.

— Nu, domnule, am spus. N-am rupt niciun os. Dar teoretic vorbind, ce s-ar întâmpla dacă aș fi rupt?

— Caprele ar învia așa, a răspuns. Ar dura mult să se vindece și ar fi foarte enervant. Caz în care ar trebui fie să te omor, fie să te fac sclavul meu pentru totdeauna.

Hearthstone a gesticulat: „Zeul ăsta e un ciudat”.

— Ai dreptate, domnule Elf, a zis Thor. E o pedeapsă corectă și dreaptă! Așa m-am ales cu slujitorul meu, Thjalfi.

Thor a clătinat din cap.

— Sărmanul! Drumurile au început să-l afecteze. A trebuit să-i acord o permisie. Chiar mi-ar prinde bine un alt sclav…

M-a cântărit din priviri.

— Deci…

Am pus deoparte carnea de capră.

— Cum ai ajuns în râu și de ce încerca uriașa să te înece?

— O, uriașa.

Thor s-a uitat amenințător la cadavrul mare cât un cartier din mijlocul mlaștinii înghețate.

— E una dintre fiicele lui Geirrod, un vechi dușman de-al meu. Îl urăsc. Mereu își trimite fiicele să mă omoare.

A arătat spre stânci.

— Mă îndreptam spre fortăreața lui să văd dacă… mă rog, n-are importanță. Mulțumesc de ajutor. Aia a fost sabia lui Frey, nu-i așa?

— Da. Jack e pe-aici pe undeva.

Am fluierat. Jack s-a apropiat plutind.

— Bună ziua, Thor, a spus sabia. Nu ne-am mai văzut de mult.

— Ha!

Zeul a bătut din palme de bucurie.

— Mi s-a părut mie că te recunosc. Dar nu te cheamă Sumarbrander? De ce ți-a spus omul Jorvik?

— Jack, l-a corectat sabia.

— Yak.

— Nu, i-a spus sabia cu răbdare. Jack, cu accent englezesc.

— Bine, bine. Bravo, te-ai descurcat bine cu uriașa.

— Știi ce se spune.

Jack părea plin de aroganță.

— Cu cât sunt mai mari, cu atât e mai ușor să le intri în cavitatea nazală.

— Adevărat, a zis Thor. Dar te credeam pierdută. Cum te-ai întâlnit cu ciudații ăștia?

„El ne face *pe noi* ciudați?” a gesticulat Hearthstone.

— Stăpâne Thor, a spus Sam, de fapt noi am venit aici după tine. Avem nevoie de ajutorul tău, după cum o să-ți explice Magnus.

S-a uitat la mine ca și cum mi-ar fi zis: „Dacă-și cunoaște interesul”.

I-am povestit lui Thor despre profeția Nornelor – peste nouă zile, soarele o ia spre est, Surt aruncă totul în aer, Lupul Fenris, dinți mari, mănâncă lumea etc.

Thor a devenit agitat. Din coate au început să-i iasă scântei. S-a ridicat și a început să dea ture în jurul focului, trăgând din când în când câte un pumn în copacii din apropiere.

— Vrei să-ți spun unde e insula, a dedus.

— Ar fi grozav, am spus.

— Dar nu pot, a mormăit Thor ca pentru sine. Nu pot trimite niște muritori oarecare la lup. E prea periculos. Dar Ragnarok-ul... Nu sunt pregătit. Nu. Doar dacă...

A înlemnit, apoi s-a întors spre noi, aruncându-ne o privire plină de înflăcărare.

— Poate de-*asta* te afli aici.

„Nu-mi place ce se-ntâmplă”, a gesticulat Hearthstone.

Thor a dat din cap.

— Elful e de acord! Ați venit să mă ajutați!

— Exact! a zis Jack, zbârnâind emoționat. Hai să facem tot ce trebuie!

Am simțit o dorință neașteptată să mă ascund în dosul carcaselor de capră. Nu voiam să mă bag în niciuna dintre acțiunile puse la cale de zeul tunetului și de Sabia Verii.

Sam și-a tras securea la-ndemână, parcă anticipând că în curând va avea nevoie de ea.

— Lasă-mă să ghicesc, stăpâne Thor, iar ți-ai pierdut ciocanul.

— *Nu* am spus asta!

Thor a țintuit-o cu un deget.

— *Nu* ai auzit asta de la mine. Pentru că, dacă ar fi adevărat, ipotetic vorbind, și s-ar afla, uriașii ar invada Midgardul imediat! Voi, muritorii, nu vă dați seama cât de des vă protejez. De cele mai multe ori uriașii se tem să vă atace lumea datorită reputației mele.

— Să revenim, am spus. Ce-a vrut Sam să zică cu *din nou*? Ți-ai mai pierdut ciocanul și altă dată?

— O dată, a spus Thor. Bine, de două ori. Asta e a treia oară, dar n-ar trebui pusă la socoteală pentru că nu recunosc că ciocanul lipsește.

— Bun..., am zis. Deci, cum l-ai pierdut?

— Nu știu!

Thor a început din nou să umble de colo-colo, din părul roșu ieșindu-i scântei care pocneau.

— Parcă s-a evaporat... Puf! Am încercat să-mi amintesc ce-am făcut. Am folosit aplicația Găsește Ciocanul, dar nu merge!

— Ciocanul tău nu e cea mai puternică armă din univers? am întrebat.

— Ba da!

— Credeam că e așa de greu încât nu-l poate ridica nimeni în afară de tine.

— Așa e. Până și eu am nevoie de mănușile de fier care-mi dau putere să-l ridic! Dar uriașii sunt șmecheri. Sunt mari și puternici și se folosesc de magie. Multe lucruri imposibile pentru ei sunt posibile.

Mi-am amintit de vulturul Big Boy și de cât de ușor mă păcălise.

— Da, știu ce zici. De asta te duceai la A-Rod?

— La Geirrod, m-a corectat Thor. Da. E un posibil suspect. Chiar dacă nu-i la el, ar putea ști la cine e. În plus, fără ciocan nu pot urmări emisiunile. Sunt în urmă cu un sezon din *Sherlock*

și asta mă omoară! Eram dispus să merg personal la fortăreața lui Geirrod, dar mă bucur că v-ați oferit voi s-o faceți!

„Ne-am oferit?” a întrebat Hearthstone.

— Așa te vreau, domnule Elf! Mă bucur că ești gata să mori pentru cauza mea!

„Chiar nu sunt”, a gesticulat Hearth.

— Mergeți la fortăreața lui Geirrod și căutați ciocanul. Bineînțeles că e important să nu-i dați de înțeles că lipsește. Dacă *nu* e la Geirrod, n-am vrea să știe că nu e nici la mine. Dar, mă rog, dacă nu e la el, întrebați-l dacă nu știe la cine e, fără să recunoașteți că lipsește.

Samirah și-a apăsat tâmplele cu degetele.

— Mă doare capul. Stăpâne Thor, cum să-ți găsim ciocanul dacă nu avem voie să pomenim…

— Găsiți voi o cale! a zis el. Voi, oamenii, sunteți deștepți. Apoi, odată ce aflați adevărul, voi ști că sunteți demni să-l înfruntați pe Lupul Fenris. O să vă spun unde se află insula pe care se află și o să puteți împiedica venirea Ragnarok-ului. Dacă m-ajutați, v-ajut și eu.

Suna mai degrabă a „Dacă mă ajutați acum, o să mă ajutați mai încolo și mai mult”, dar mă îndoiam că l-am fi putut refuza politicos fără să mă trezesc cu o mănușă de fier peste gură.

Și Sam se gândea probabil la același lucru. Se făcuse verde ca hijab-ul la față.

— Stăpâne Thor, a zis ea, invadarea cetății unui uriaș cu doar trei oameni ar fi…

„Sinucidere curată”, a sugerat Hearthstone. „O prostie”.

— Dificil, a spus Sam.

În momentul acela, un pin din apropiere s-a cutremurat. Blitzen a scăzut dintre ramurile lui și s-a afundat până la brâu într-un morman de zăpadă topită.

Hearthstone s-a repezit spre el și l-a ajutat să se ridice.

— Mulțumesc, amice, a spus Blitz. Ce porcărie de copac de voiaj. Unde…?

— E prieten cu voi?

Thor și-a ridicat pumnul blindat.

— Sau ar trebui să…

— Nu! Adică, da, ne e prieten. Blitzen, Thor. Thor, Blitzen.

— *Acel* Thor?

Blitzen a făcut o plecăciune așa de adâncă încât arăta de parcă s-ar fi ferit de un atac aerian.

— Sunt onorat. Serios. Bună. Uau.

— Bine, atunci!

Zeul tunetului a rânjit.

— Ai *patru* oameni să iei cu asalt citadela uriașului! Prietene pitic, servește-te din carnea mea de capră și stai la focul meu. După atâta timp în râu, eu o să mă duc mai devreme la culcare. Mâine dimineață puteți porni în căutarea ciocanului, care, bineînțeles, n-a dispărut în mod oficial!

Thor s-a îndreptat cu un mers apăsat spre patul lui de blănuri, s-a culcat și a început să sforăie cu aceeași plăcere cu care trăgea vânturi.

Blitzen m-a privit încruntat.

— În ce ne-ai băgat?

— E-o poveste lungă, am spus. Uite, gustă și tu din Marvin.

Capitolul 51

Purtăm discuția referitoare la transformarea în streche

Hearthstone a adormit primul, mai ales că era singurul care *putea* dormi când Thor sforăia. De vreme ce zeul s-a culcat afară, Hearthstone a rechiziționat cortul de două persoane. S-a târât înăuntru și a adormit de îndată.

Noi, ceilalți, am rămas treji discutând în jurul focului de tabără. La început mi-am făcut griji că l-am putea trezi pe Thor, dar în scurt timp mi-am dat seama că i-am fi putut dansa pe cap, am fi putut trage clopote, l-am fi putut striga și am fi putut declanșa explozii puternice fără ca el să bage de seamă.

M-am întrebat dacă așa își pierduse și ciocanul. Uriașii ar fi putut aștepta să adoarmă și cu ajutorul câtorva macarale industriale și-ar fi văzut liniștiți de treabă.

După lăsarea întunericului, am fost recunoscător că avem foc. Bezna era mai adâncă decât în cele mai sălbatice locuri în care campasem vreodată cu mama. Lupii urlau în pădure, dându-mi fiori de groază. Vântul gemea prin canioane ca un cor de zombi.

I-am spus asta și lui Blitzen, dar el m-a corectat.

— Nu, puștiule, a spus el. Zombii scandinavi se numesc *draugr.* Ei se deplasează în tăcere. Nu-i auzi venind.

— Mulțumesc, am spus. Mă simt mult mai bine.

Blitzen și-a agitat bolul cu tocană de țap, deși nu părea interesat s-o guste. Se schimbase într-un costum albastru de stofă și un palton crem, probabil pentru a se asorta cu zăpada din Jotunheim în cel mai elegant mod cu putință. Ne adusese fiecăruia câte un rucsac cu haine de iarnă, la care, desigur, nimerise mărimea perfectă. Uneori merită să ai un prieten care e obsedat de haine.

Blitz ne-a povestit cum îi dusese cerceii mamei lui, apoi fusese reținut în Folkvanger pentru diferite sarcini ca reprezentant al zeiței Freya: jurizase un concurs de plăcinte de

stridii, arbitrase un meci de volei, fusese invitat de onoare la a 678-a ediție a festivalului anual de ukulele.

— A fost oribil, a spus el. Mamei i-au plăcut cerceii. Nu m-a întrebat cum i-am obținut. N-a vrut să audă despre întrecerea cu Junior. A spus doar atât: „O, n-ai vrea și tu să poți meșteri așa ceva, Blitzen?”

A scos frânghia Andskoti din buzunarul hainei. Ghemul de mătase arunca reflexii argintii ca o lună în miniatură.

— Sper c-a meritat.

— Hei, i-am spus, ce-ai făcut tu în concursul ăla? N-am mai văzut pe nimeni să se străduiască atâta. Te-ai dăruit cu totul meșteririi Raței Expandabile. Iar cravata anti-glonț? Sau vesta de zale? Așteaptă și-o să vezi. Îl convingem pe Thor să te susțină și vei lansa o nouă modă.

— Magnus are dreptate, a spus Sam. Mă rog, poate nu în legătură cu susținerea lui Thor, dar ai talent, Blitzen. Dacă Freya și ceilalți pitici nu-și dau seama, e problema lor. Fără tine, n-am fi ajuns niciodată atât de departe.

— Vrei să spui că n-ai fi fost dată afară din rândul walkiriilor, că Magnus n-ar fi murit; că nu i-am fi supărat pe jumătate dintre zei, că uriașii de foc și einherjarii n-ar fi pe urmele noastre să ne omoare și că n-am fi aici, în pustietatea din Jotunheim cu un zeu care sforăie?

— Exact, a spus Sam. Viața e frumoasă.

Blitzen a pufnit, dar m-am bucurat să surprind o mică scânteie de amuzament în privirea lui.

— Da, bine. Mă duc să mă culc. O să avem nevoie de somn dacă dimineață e să atacăm castelul unui uriaș.

S-a târât în cort și a mormăit către Hearthstone: „Fă loc, mâncău de cort!” Apoi l-a învelit cu haina lui și pe elf, ceea mi s-a părut foarte drăguț.

Sam stătea cu picioarele încrucișate, îmbrăcată cu blugi și cu noua ei haină de iarnă, cu gluga trasă peste batic. Se pornise o ninsoare cu fulgi mari și pufoși care se topeau în flăcări.

— Că veni vorba de întrecerea din Țara Piticilor, am spus, n-am apucat să vorbim despre streche…

— Șșșș.

Sam a privit temătoare spre Thor.

— Anumite persoane nu îl prea iubesc pe tata sau pe copiii tatălui meu.

— Anumite persoane sforăie ca o drujbă.
— Chiar și-așa…
Își studia mâna de parcă voia să se asigure că nu s-a schimbat.
— Îmi promisesem că n-o să-mi schimb forma, iar în ultima săptămână am făcut-o de două ori. Prima dată… mă rog, ne fugărea cerbul prin Arborele Lumii. M-am transformat într-un cerb ca să-i distrag atenția, pentru ca Hearthstone să scape. Mi s-a părut că n-am avut de ales.
Am fost de acord.
— Iar a doua oară m-am transformat într-o streche pentru a-l ajuta pe Blitzen. Sunt motive întemeiate. În plus, e o putere minunată să-ți poți schimba forma. Cum să nu vrei s-o folosești?
Lumina focului făcea ca irișii ei să fie aproape la fel de roșii că ai lui Surt.
— Magnus, adevărata schimbare a formei nu e ca atunci când mă camuflez sub hijab. Schimbarea formei nu îți modifică doar înfățișarea. Te schimbă pe tine. De fiecare dată când o fac, simt… simt tot mai mult cum natura tatălui meu încearcă să mă cotropească. El fluid, imprevizibil, nedemn de încredere – eu nu vreau să fiu așa.
Am arătat spre Thor.
— Ai putea avea un tată ca el – un uriaș care trage vânturi, cu grăsime de capră în barbă și tatuaje pe degete. Atunci toți cei din Walhalla te-ar iubi.
Mi-am dat seama că încerca să nu zâmbească.
— Ești foarte rău. Thor e un zeu important.
— Fără îndoială. Așa e și Frey, se zice, dar nu l-am cunoscut. Cel puțin tatăl tău e fermecător și are simțul umorului. Poate că e un sociopat, dar…
— Stai. Vocea lui Sam a devenit încordată. Vorbești ca și cum l-ai fi cunoscut.
— Păi… M-am cam dat de gol, nu-i așa? Adevărul e că a avut de-a face cu el în cele câteva dăți când am fost aproape de moarte.
I-am povestit lui Sam despre vise: avertismentele lui Loki, promisiunile, sugestia de-a duce sabia la unchiul meu Randolph și de-a abandona misiunea.
Sam m-a ascultat. Nu mi-am dat seama dacă era supărată, șocată sau ambele.

— Deci, a spus, nu mi-ai spus asta mai devreme pentru că n-aveai încredere în mine?

— Poate la început. Mai târziu… N-am fost sigur ce să fac. Tatăl tău e o prezență incomodă.

A aruncat o crenguță în flăcări și a privit-o cum arde.

— Nu poți face nimic din ce sugerează tatăl meu, indiferent ce promite. Trebuie să-l înfruntăm pe Surt. Vom avea nevoie de sabie.

Mi-am amintit de visul cu tronul în flăcări – chipul întunecat care plutea în fum, vocea care ardea ca un aruncător de flăcări. „Tu și prietenii tăi veți fi iasca mea. De la voi va porni focul care va pârjoli cele Nouă Lumi”.

L-am căutat pe Jack cu privirea, dar nu l-am văzut. Sabia se oferise să „patruleze” perimetrul – după cum s-a exprimat. Mi-a sugerat să aștept până în ultimul moment înainte să-l revendic, pentru că, odată ce-o făceam, aveam să leșin pe loc în urma efortului de-a ucide o uriașă străpungându-i nasului.

Zăpada continua să scadă, sfârâind la atingerea pietrelor din jurul vetrei. Mi-am amintit de momentul în care am vrut să luăm masa în Clădirea Transporturilor, de cât de încordată fusese Sam în preajma lui Amir. Parcă trecuseră o mie de ani de atunci.

— Când eram pe barca lui Harald, ai spus că legătura familiei tale cu tot ce ține de zeii scandinavi e veche, i-am amintit eu. Cum așa? Ai spus că bunicii tăi au venit din Irak…

A mai aruncat un băț în flăcări.

— Vikingii erau negustori, Magnus. Călătoreau peste tot. Au ajuns tocmai în America. N-ar trebui să ne mire că au ajuns și în Orientul Mijlociu. În Norvegia au fost găsite monede arabe. Cele mai bune săbii vikinge au fost create după modelul celor din Damasc.

— Dar familia ta… Aveți o legătură mai personală?

A dat din cap.

— În Evul Mediu, câțiva vikingi s-au stabilit în Rusia. Își spuneau Rus. De aici originea cuvântului „rus”. Oricum, Califul – marele conducător de la Bagdad – a trimis un ambasador în nord ca să afle mai multe despre vikingi, a înființat rute comerciale spre ei, genul ăsta de lucruri. Numele ambasadorului era Ahmed ibn-Fadlan Ibn-al-Abbas.

— Fadlan, ca în Fadlan’s Falafel. Al-Abbas ca…

— Exact. Ca în numele meu. Al-Abbas înseamnă „al leului”. Asta e ramura mea din clan. În orice caz – Sam a scos din rucsac un sac de dormit –, tipul ăsta, Ibn Fadlan, a ținut un jurnal despre timpul petrecut cu vikingii. E una dintre puținele mărturii scrise despre cum erau scandinavii la acea vreme. Încă de atunci, destinul familiei mele și cel al vikingilor s-au intersectat. De-a lungul secolelor, rudele mele au avut o mulțime de întâlniri ciudate cu… ființe supranaturale. Poate de aceea mama n-a fost prea surprinsă când a aflat cine e în realitate tatăl meu.

Și-a întins sacul de dormit lângă foc.

— Și de aceea destinul lui Samirah al-Abbas e să nu aibă o viață normală. Sfârșit.

— *Viață normală,* am spus dus pe gânduri. Nici nu mai știu ce înseamnă asta.

Parcă a vrut să spună ceva, apoi s-a răzgândit.

— Eu o să mă culc.

Îmi fața ochilor mi s-a înfățișat o scenă ciudată cu strămoșii noștri, Chase și al-Abbas din Evul Mediu, stând în jurul unui foc de tabără în Rusia în urmă cu o mie două sute de ani, schimbând impresii despre felul cum zeii scandinavi le dăduseră peste cap viețile, aflându-se poate alături de Thor, care sforăia pe un pat de blănuri în apropiere. Poate că destinul familiei lui Sam se intersectase cu cel al zeilor, dar, acum că era walkiria mea, se intersecta și cu cel al familiei *mele.*

— Ne descurcăm noi cumva, i-am promis. Nu știu ce să zic de viața *normală,* dar voi face tot ce pot să te ajut să obții ce-ți dorești – să revii printre walkirii, să te măriți cu Amir, să-ți iei licența de pilot. Orice.

M-a privit de parcă aș fi vorbit într-o limbă străină.

— Ce e? am întrebat. Sper că n-am sânge de capră pe față.

— Nu. Ba da, ai sânge de capră pe față. Dar nu e asta… Încercam să-mi amintesc când mi-a mai spus cineva ceva atât de frumos.

— Dacă vrei, mâine revin la insulte, am spus. Deocamdată, încearcă să dormi. Vise plăcute!

Sam s-a cuibărit lângă foc. Zăpada a început să i se așeze ușor pe mâneca hainei.

— Mulțumesc, Magnus. Dar, fără vise, te rog. Nu vreau să visez în Jotunheim.

Capitolul 52

Calul e chiar aici. Îl cheamă Stanley

A doua zi dimineață Thor încă sforăia ca o drujbă stricată. Între timp noi eram gata de plecare. Asta spune multe, având în vedere că mie mi se părea că dorm de-o viață. Jack, sabia, nu glumise în privința efectului pe care-l are uciderea femeilor uriașe. De cum am recuperat-o, după ce a adormit Sam, am leșinat instantaneu.

Măcar nu mai pierdusem o zi întreagă. Cum lupul Fenris avea să apară în doar două zile, nu-mi permiteam să dorm pe săturate. M-am întrebat dacă nu cumva deveneam mai rezistent pe măsură ce legătura dintre mine și sabie devenea mai puternică. Speram că așa stau lucrurile, dar tot mă simțeam de parcă mă lovise trenul.

Am împachetat și am mâncat un mic dejun rece alcătuit din BUNĂ DIMINEAȚA, VIERME! luat din rucsacul cu provizii al lui Blitz (Ce bun!). Apoi Hearthstone a pus capetele retezate ale celor doi țapi morți în brațele lui Thor ca pe niște ursuleți de pluș. Să mai zică cineva că elfii n-au simțul umorului.

M-am uitat la saliva făcută sloi în barba lui Thor.

— Și când te gândești că zeul ăsta e responsabil cu apărarea Celor Nouă Lumi!

— Să mergem, a mormăit Blitzen. Nu vreau să fiu prin preajmă când se trezește cu Otis și Marvin.

Uriașa moartă s-a dovedit de ajutor. Ne-am cățărat peste ea ca să traversăm mlaștina înghețată. Apoi am descoperit că puteam urca pe piciorul ei stâng ca să ajungem pe prima culme a stâncii.

Odată ajunși acolo, m-am uitat în sus la cele cinci sute de metri de stâncă înghețată.

— Minunat. Acum începe distracția adevărată.

— Mi-ar plăcea să mai pot zbura, a murmurat Sam.

Mi-am zis că *putea* zbura dacă își schimba puțin forma, dar după conversația de seara trecută am zis că e mai bine să-mi țin gura.

Blitz i-a dat rucsacul lui Hearthstone, apoi și-a pocnit degetele butucănoase.

— Nu vă faceți griji, copii! Astăzi vă cățărați alături de un pitic.

M-am încruntat.

— Ești și alpinist, nu doar un mare creator de modă?

— Ți-am zis doar, puștiule, piticii au apărut din viermi care săpau tunele în carnea lui Ymir.

— Și tu pari mândru de asta.

— Piatra pentru noi este... hai să zicem că nu e piatră.

A tras un pumn în perete. În loc să-și zdrobească pumnul, a făcut în stâncă o gaură pe care o puteai folosi ca punct de sprijin.

— Nu spun că va fi rapid sau ușor. Mi-e foarte greu să modelez stânca. Dar vom reuși.

M-am uitat la Sam.

— Știai că piticii pot sfărâma piatra?

— Nu. E o noutate și pentru mine.

Hearthstone a gesticulat: „Folosim frânghia magică? Ca să nu cădem și să murim?"

M-am cutremurat. Nu mă puteam gândi la frânghia Andskoti fără să mă gândesc și la Lup, și nu-mi plăcea să mă gândesc la Lup.

— Avem nevoie de frânghie ca să-l legăm pe Fenris, nu-i așa? Nu vreau să fac ceva care s-o slăbească.

— Nu-ți face griji, puștiule. Blitz a scos funia de mătase. Frânghia asta nu poate fi slăbită. Iar Hearthstone are dreptate. Ne putem lega unii de alții cu ea pentru siguranță.

— Așa, dacă vom cădea, a spus Sam, vom cădea împreună.

— Așa facem, am spus, încercând să-mi înfrâng anxietatea. Îmi place să mor împreună cu prietenii.

Ne-am cuplat (ca să spunem așa) și l-am urmat pe ghidul nostru temerar, cățărător și specialist în modă pe Muntele-imposibil-de-urcat.

Auzisem de la niște veterani ajunși pe străzi că războiul înseamnă nouăzeci și cinci la sută plictiseală și cinci la sută teroare. Cățărarea noastră însemna mai degrabă cinci la sută teroare și nouăzeci și cinci la sută durere chinuitoare. Îmi tremurau brațele. Mă clătinam pe picioare. Îmi venea să plâng sau să vomit de fiecare dată când mă uitam în jos.

Cu toate prizele pentru mâini și picioare făcute de Blitzen, mai, mai să mă doboare vântul de câteva ori. N-aveam de ales, așa că am mers mai departe.

Îmi era clar că doar puterile mele dobândite în Walhalla mă țineau în viață. Magnus 1.0 ar fi căzut la datorie. Nu înțelegeam cum se descurca Hearthstone, care ridica de capătul sforii, dar se descurca. Iar Sam... chiar așa semizeu cum era, nu avea avantajul de-a fi einherjar. Cu toate astea, nu se plângea, nu șovăia, nu aluneca – ceea ce era bine, având în vedere că se cățăra chiar deasupra mea.

În cele din urmă, când deja începuse să se întunece, am ajuns în vârf. Jos, în canion, de unde pornisem, trupul uriașei era atât de mic, că părea un corp de dimensiuni normale. Râul sclipea în întuneric. Dacă tabăra lui Thor era încă acolo, nu se vedea niciun semn.

În cealaltă direcție, Jotunheimul arăta ca o imagine mărită la microscop – culmi incredibil de neregulate, stânci semețe, râpe pline cu nori ovoidali, ca niște bacterii plutitoare.

Partea bună era că puteam vedea fortăreața uriașului. De cealaltă parte a unui hău de un kilometru și jumătate, pe versantul unui munte, se vedeau geamuri cu ferestre roșii. De pe culme se ridicau turnuri care păreau nu construite, ci mai degrabă săpate în stâncă după modelul piticilor.

Partea proastă: am menționat hăul de un kilometru și jumătate? Vârful pe care ne aflam era doar un platou îngust. Panta de pe cealaltă parte era la fel de abruptă precum cea pe care urcaserăm.

Având în vedere că ne trebuise o zi întreagă să ajungem aici, am apreciat că vom ajunge la castel în cel puțin șase luni. Din nefericire, era luni seara, iar insula Lupului urma să apară miercuri.

— Să campăm aici în seara asta, a spus Blitzen. Poate că dimineață vom găsi o metodă mai bună.

Cu toată criza de timp, n-a protestat nimeni. Eram cu toții atât de obosiți că ne-am prăbușit.

•

Așa cum se întâmplă adesea, în lumina proaspătă a dimineții situația arăta mult mai rău.

Nu existau scări, tiroliană sau zboruri directe către fortăreața lui Geirrod. Eram gata să risc să primesc o secure în față și să-i

sugerez lui Sam să-și schimbe forma – să se transforme poate într-un planor gigantic și să ne transporte acolo – când Hearthstone a gesticulat: „Am o idee”.

A scos o rună:

ᛖ

— „M”, am spus.

A clătinat din cap, apoi a scris numele complet: E-H-W-A-Z.

— Normal, am zis. Dacă i-am spune „M” ar fi prea simplu.

Sam a smuls piatra din palma lui Hearth.

— O cunosc. Simbolizează un cal, nu-i așa? Forma seamănă cu o șa.

M-am chiorât la rună. Vântul era atât de rece și aspru, încât mi-a fost greu să-mi pun imaginația la treabă, dar simbolul tot cu un „M” semăna.

— Cum ne ajută asta?

Hearthstone a gesticulat:

„Înseamnă cal, transport. Poate e o cale de-a ajunge acolo” – și a arătat spre castel.

Blitzen a început să se tragă de barbă.

— Pare o vrajă puternică. Ai mai făcut asta?

Hearthstone a clătinat din cap.

„Nu-ți face griji. Mă descurc”.

— Știu asta, a spus Blitz. Dar deja te-ai forțat la limită de câteva ori.

„O să fiu bine”, a insistat Hearth.

— Nu prea avem de ales, am spus, din moment ce n-avem pe nimeni căruia să-i crească aripi.

— Îți dau brânci de pe munte, m-a avertizat Sam.

— Bine, s-a hotărât Blitzen, să încercăm. Cu runa, adică, nu cu împinsul lui Magnus de pe munte. Poate că Hearth ar putea invoca un elicopter.

— Geirrod ar auzi elicopterul, am spus. Și probabil că ar arunca cu pietre în noi. Și ne-ar omorî.

— Ei bine, atunci, a spus Blitzen, probabil ar trebui un elicopter silențios. Hearthstone, apucă-te de treabă!

Sam i-a înapoiat piatra. Hearth și-a trecut mâna peste ea, mișcând din buze, de parcă și-ar fi imaginat cum sună silabele.

Piatra pe care era inscripționată runa a explodat. Hearthstone s-a uitat la praful alb care i se scurgea printre degete.

— Bănuiesc că nu trebuia să se întâmple asta? am întrebat.

— Băieți!

Vocea lui Sam era atât de slabă, că a fost aproape acoperită de vânt.

A arătat în sus, unde o siluetă cenușie cobora dintre nori. Se mișca atât de repede și se confunda atât de bine cu cerul încât nu mi-am dat seama ce creatură era până când n-a ajuns chiar deasupra noastră: un armăsar de două mai mare decât un cal obișnuit, cu blana precum oțelul lichid, cu coama albă umflată și ochi strălucitori negri.

Armăsarul nu avea aripi, dar galopa prin aer cu ușurința cu care ar fi făcut-o pe o pantă lină. Numai când a aterizat lângă noi am observat că avea patru, cinci, șase… *opt* picioare – câte o pereche în locul unde un cal obișnuit ar fi avut doar unul, ca roțile duble ale unui camion.

M-am întors spre Hearthstone.

— Prietene, tu când chemi un cal, nu te joci.

Hearthstone a zâmbit. Apoi a dat ochii peste cap și s-a prăbușit. Am reușit să-l prind și să-l așez cu grijă pe jos în timp ce Blitzen și Sam dădeau târcoale armăsarului cu mare precauție.

— Este… imposibil, s-a bâlbâit Blitzen.

— Un descendent de-al lui Sleipnir? a întrebat Sam. O, zei, ce animal magnific!

Calul și-a frecat botul de mâna ei, mulțumit de compliment.

M-am îndreptat spre el, fascinat de ochii lui inteligenți și de postura elegantă. Armăsarul dădea un nou sens expresiei „cai putere”. Emana forță.

— Nu mi-l prezintă cineva și mie? am întrebat.

Sam și-a revenit din reverie.

— Eu… Nu știu cine e. Arată ca Sleipnir, armăsarul lui Odin, dar nu poate fi el. Numai Odin îl poate invoca. Cred că e unul dintre fiii lui Sleipnir.

— Oricine ar fi, e uimitor.

Am întins mâna. Calul și-a frecat buzele de mâna mea.

— E prietenos. Și cu siguranță e suficient de mare cât să ne ducă peste prăpastie. Ce zici, vrei s-o faci, amice?

Calul a nechezat de parcă ar fi vrut să ne spună: „Ăăăă…, da, de asta sunt aici”.

— Cele opt picioare sunt…

Eram gata să zic „ciudate”, dar m-am răzgândit.

— Minunate. Cum e posibil?

Blitzen s-a uitat la Sam.

— Sleipnir a fost unul dintre copiii lui Loki. Ei au tendința să fie… interesanți.

Am zâmbit.

— Deci calul ăsta e nepotul tău, Sam?

S-a încruntat la mine.

— Să nu începem.

— Cum de tatăl tău are ca fiu un cal?

Blitzen a tușit.

— De fapt, Loki a fost mama lui Sleipnir.

— Poftim?

— Repet, să nu începem, m-a avertizat Sam.

Am reținut informația ca să mă documentez mai târziu.

— Bine, căluțule, pentru că nu știm cum te cheamă, o să-ți spun Stanley, pentru că arăți ca un Stanley. E în regulă?

Calul parcă a ridicat din umeri, ceea ce mi s-a părut suficient.

L-am pus pe Hearthstone pe spinarea încăpătoare a lui Stanley, ca pe un sac de cartofi. Noi ceilalți ne-am urcat singuri.

— Mergem la castelul ăla, Stanley, i-am spus armăsarului. Vrem să ajungem acolo pe nesimțite. Crezi că se poate?

Calul a nechezat. Am fost sigur că mă avertizează să mă țin bine.

M-am întrebat de ce anume m-aș putea ține, având în vedere că nu existau frâu sau șa. Apoi armăsarul a scurmat cu cele patru copite din față, a sărit de pe marginea stâncii și s-a aruncat în gol.

Și am murit cu toții.

Capitolul 53

Cum să ucizi uriașii în mod politicos

De data asta am glumit.

Doar m-am *simțit* de parcă era gata să mor.

Calul probabil că s-a bucurat de senzația dată de căderea liberă. Eu nu. M-am prins de grumazul lui și am început să urlu îngrozit (nu foarte silențios). Între timp, Blitzen m-a apucat de talie, iar Sam, în spatele lui, reușea cu greu să rămână călare și să nu-l lase pe Hearthstone să cadă în hău.

Mi s-a părut că am căzut câteva ore, deși, probabil, a durat doar o secundă sau două. În tot acest timp, mi-au trecut prin cap mai multe nume pitorești pentru Stanley. În cele din urmă a început să-și întoarcă cele opt picioare ca pe niște roți de tren. Am ajuns pe orizontală și am început să urcăm.

Stanley a trecut printr-un nor, a străbătut în zigzag un versant al muntelui și a aterizat pe pervazul unei ferestre din apropierea vârfului fortăreței. Am descălecat, cu picioarele tremurânde, apoi i-am ajutat pe ceilalți să-l dea jos pe Hearthstone.

Pervazul era atât de larg, încât noi patru, plus calul, stăteam într-un colț și nu păream mai mari decât niște șoareci. Fereastra nu avea geam (probabil pentru că nu exista atâta sticlă în lume), dar Stanley ne lăsase în spatele unei perdele strânse, așa că nimeni nu ne-ar fi putut vedea dinăuntru, chiar dacă s-ar fi uitat din când în când pe fereastră după șoareci.

— Mulțumesc, amice, i-am spus lui Stanley. A fost oribil. Adică, minunat.

Stanley a nechezat. M-a ciugulit afectuos, apoi a dispărut într-un nor de praf. Pe pervazul ferestrei, în locul unde stătuse, a apărut runa ehwaz.

— Cred că mă place, am remarcat.

Blitzen s-a scurs lângă Hearthstone și a spus: „Ha”.

Doar Sam nu părea tulburată. De fapt, părea entuziasmată. Îi străluceau ochii și nu-și putea reține zâmbetul. Probabil chiar îi plăcea să zboare, deși era vorba de o cădere liberă la un pas de moarte, pe un cal cu opt picioare.

— Și normal că Stanley te-a plăcut.

A luat runa de pe jos.

— Calul este unul dintre animalele sacre ale lui Frey.

— Hmmm.

M-am gândit la experiențele mele cu poliția călare din Boston care patrula prin Grădina Publică. Caii păreau întotdeauna prietenoși, chiar dacă cei care-i călăreau nu erau. La un moment dat, când un ofițer călare m-a luat la întrebări, calul a luat-o dintr-odată la goană spre cea mai apropiată creangă care atârna aproape de pământ.

— Dintotdeauna mi-au plăcut caii, am spus.

— Templele lui Frey aveau propriile herghelii, mi-a spus Sam. Niciun muritor nu îi putea călări fără permisiunea zeului.

— Mi-ar fi plăcut ca Stanley să-mi ceară permisiunea înainte să plece, am spus. N-avem niciun plan de retragere, iar Hearthstone pare că nu va mai fi în stare de alte vrăji prea curând.

Elful și-a recăpătat conștiența... într-un fel. S-a aplecat spre Blitz, chicotind în tăcere și făcând semne aleatorii precum: „Fluture. Poc. Iupiii”. Blitzen și-a încordat abdomenul privind în gol, căutând parcă metode interesante de-a muri.

Sam și cu mine ne-am strecurat până la marginea perdelei. Am tras cu ochiul înăuntru și ne-am dat seama că ne aflăm la nivelul tavanului într-o încăpere de mărimea unui stadion. În vatră ardea un foc cât toate zilele. Singura ieșire era o ușă de lemn închisă, aflată pe peretele opus. În mijlocul încăperii, la o masă de piatră, două uriașe luau cina, înfruptându-se dintr-o carcasă care mi-a amintit de friptura din sala de mese din Walhalla.

Uriașele nu păreau la fel de înalte precum cea moartă, de la râu, deși era greu să-ți dai seama. În Jotunheim, proporțiile erau diferite. Mi se părea mereu că trebuia să mă adaptez la diferite oglinzi de bâlci.

Sam m-a înghiontit.

— Uite.

Mi-a arătat o cușcă de pasăre suspendată de tavan, care atârna cam la nivelul ochilor noștri. Înăuntru, legănându-se pe un pat de paie, cu o înfățișare nefericită, era o lebădă albă.

— E o walkirie, a spus Sam.

— De unde știi?

— Știu. Ba, mai mult… Sunt sigură că e Gunilla.

M-am cutremurat.

— Ce să caute aici?

— Pe noi. Walkiriile sunt excelente la luat urma. Probabil c-a ajuns aici înaintea noastră și…

Sam a mimat o mână care apucă ceva din aer.

— Așa… și o lăsăm aici?

— Ca s-o mănânce uriașii? Normal că nu.

— Te-a atras în capcană. Te-a dat afară din rândul walkiriilor.

— E tot conducătoarea mea, a spus Sam. Ea… Cum să-ți spun, are motive întemeiate să nu aibă încredere în mine. Cu secole în urmă, un alt fiu al lui Loki a ajuns în Walhalla.

— El și Gunilla s-au îndrăgostit, am ghicit. Mi-am dat seama de asta când mi-a făcut turul hotelului.

Sam a dat din cap.

— Fiul lui Loki a trădat-o. S-a dovedit că chiar era un spion de-al tatălui meu. I-a frânt inima. Mă rog… te-ai prins tu. În orice caz, n-am de gând s-o las să moară.

Am oftat.

— Bine.

Mi-am scos pandantivul.

Sabia Jack a prins viață.

— Era și timpul, a spus. Ce-am pierdut ieri?

— O tură de alpinism, i-am spus. Acum avem alte două uriașe. Ce-ai zice să te bagi și-n nările lor?

Sabia mi-a tresărit în mână, iar lama a tras cu ochiul după perdea.

— Frate, suntem pe pervazul lor. Practic, le-am trecut pragul.

— Și?

— Și trebuie să respecți regulile! Ar fi nepoliticos să le ucizi la ele în casă fără să fii provocat!

— A, da, am spus. Ultimul lucru pe care ni-l dorim ar fi să fim nepoliticoși când le omorâm.

— Hei, *señor,* drepturile oaspeților și drepturile gazdelor sunt protocoale magice importante. Ele împiedică escaladarea anumitor situații.

Blitzen a mormăit dintr-un colț.

— Sabia are dreptate, puștiule. Și, nu, nu e o glumă. Trebuie să intrăm, să ne cerem drepturile de oaspeți și să ne târguim

pentru lucrurile de care avem nevoie. Dacă uriașii încearcă să ne omoare, doar *atunci* putem ataca.

Hearthstone a sughițat, a zâmbit și gesticulat: „Mașină de spălat”.

Sam a clătinat din cap.

— Voi doi nu sunteți în stare să mergeți nicăieri. Blitz, stai aici și ai grijă de Hearthstone. Magnus și cu mine vom intra, vom găsi ciocanul lui Thor și o vom elibera pe Gunilla. Dacă lucrurile nu merg bine, va trebui să găsiți o soluție ca să ne salvați.

— Dar…

Blitzen și-a astupat gura cu pumnul și și-a înăbușit un râgâit.

— Da… bine. Cum o să coborâți acolo?

Sam a privit dincolo de pervaz.

— Vom folosi frânghia magică pentru coborât. Apoi, vom urca la uriașe și ne vom prezenta.

— Nu-mi place planul ăsta, am spus. Să-i dăm drumul.

Capitolul 54

De ce nu trebuie să folosești un cuțit pentru friptură pe post de trambulină

Coborârea a fost partea ușoară.

Când am ajuns jos, am început să am mari dubii. Fără îndoială uriașele erau mai mici decât sora lor moartă, poate aveau vreo cincisprezece metri înălțime. Dacă mi s-ar fi cerut să mă lupt cu unul dintre degetele lor de la picioare, aș fi putut câștiga fără probleme. Altfel, nu-mi plăceau șansele pe care le aveam.

— Mă simt ca Jack pe vrejul de fasole, am mormăit.

Sam a chicotit.

— De unde crezi că vine povestea? Este o amintire din vechime – o variantă subțiată a ce se întâmplă când oamenii fac gafe în Jotunheim.

— Super!

Sabia îmi bâzâia în mână.

— În plus, nu poți fi Jack. *Eu* sunt Jack.

Nu l-am putut contrazice.

Am traversat podeaua de piatră printr-un deșert de praf, resturi de mâncare și bălți de grăsime.

Din șemineu ieșea atâta căldură, încât mi se încingeau hainele. Firele de păr îmi trosneau. Mirosul uriașelor – o combinație de lut umed și carne râncedă – era aproape la fel de letal ca o sabie care îți intră în nas.

Ajunsesem foarte aproape de masă, dar cele două uriașe încă nu ne observaseră. Purtau sandale, rochii de piele mărimea 120 și coliere stil Flintstones făcute din bolovani polizați. Părul lor negru, sârmos era împletit în codițe. Fețele cenușii erau machiate hidos cu fard și ruj. Nu îl aveam alături pe Blitzen, consultantul meu în materie de modă, dar mi-am dat seama că surorile uriașe erau pregătite pentru o seară în oraș, chiar dacă era abia prânzul.

— Gata? m-a întrebat Sam.

Răspunsul era nu, dar am tras adânc aer în piept și am strigat:

— Bună ziua!

Uriașele au continuat să pălăvrăgească, să-și ciocnească cupele și să molfăie niște bucăți de carne.

Am încercat din nou.

— HEI!

Uriașele au înlemnit. Au cercetat camera din priviri. Într-un final, cea din stânga ne-a reperat. A izbucnit în râs, împroșcând cu mied și carne.

— Alți oameni! Nu-mi vine să cred!

Cealaltă uriașă s-a aplecat.

— Să fie încă o walkirie? Și...

A adulmecat.

— Băiatul e un einherjar. Perfect! Chiar mă întrebam ce avem la desert.

— Ne revendicăm drepturile de oaspeți! am țipat.

Uriașa din stânga a făcut o față acră.

— De ce a trebuit să faci una ca asta?

— Vrem să ne târguim.

Am arătat spre colivie, care acum era atât de sus, încât nu-i vedeam decât baza ruginită rotundă ca o lună.

— Pentru libertatea lebedei. Și, de asemenea... eventual, știu și eu, pentru ceva arme furate pe care le aveți pe aici. Cum ar fi, să zicem, un ciocan sau așa ceva.

— Subtil, a mormăit Sam.

Uriașele și-au aruncat niște privit de parcă se abțineau să chicotească. Era clar că nu se încurcaseră cu miedul.

— Foarte bine, a spus cea din stânga. Eu sunt Gjalp. Ea e sora mea, Griep. Suntem de acord să vă găzduim cât timp ce ne târguim. Cum vă numiți?

— Eu sunt Magnus, fiul lui Natalie, am spus. Iar ea este...

— Samirah, fiica lui Aisha, a spus Sam.

— Fiți bineveniți în casa tatălui nostru, Geirrod, a spus Gjalp. Dar de-abia vă aud de acolo, de jos. Vă deranjează dacă vă pun pe un scaun?

— Ăăă... bine, am spus.

Cealaltă soră, Griep, ne-a ridicat ca pe niște jucării. Ne-a așezat pe un scaun gol, de mărimea unui living. Tot mai era vreun metru și jumătate până la blatul mesei.

— O, zei, s-a smiorcăit Griep. Tot e prea jos. Pot să ridic scaunul?

Sam a început să spună:

— Magnus…

Am zis:

— Sigur.

Cu un urlet de veselie, Griep a ridicat scaunul și l-a aruncat în sus. Dacă n-ar fi fost spătarul, Sam și cu mine am fi fost zdrobiți de tavan. Așa, am fost doar doborâți de pe picioare și acoperiți cu tencuială.

Griep a pus scaunul jos. Mi-a luat ceva timp să nu-mi mai joace ochii în cap. Apoi am văzut fețele posomorâte ale uriașelor aplecate deasupra noastră.

— N-a mers, a spus Griep, evident dezamăgită.

— Bineînțeles că n-a mers, a mârâit Gjalp. *Niciodată* nu-ți iese șmecheria asta. Ți-am spus, trebuie să fie ceva fără spătar, cum ar fi un taburet. Și ar fi trebuit să instalăm țepușele alea în tavan.

— Ați încercat să ne omorâți! am spus. Asta sigur nu apare în ghidul gazdelor bune.

— Să vă omorâm? Gjalp părea ofensată. E o acuzație absolut nefondată. Sora mea a făcut doar ce ați cerut. V-a cerut permisiunea să ridice scaunul.

— Tocmai ai spus că a fost o șmecherie.

— Așa am spus?

Gjalp ne-a privit printre gene. De aproape, genele ei puternic rimelate arătau ca un traseu cu obstacole de alergare prin noroi.

— Sunt sigură că nu-i adevărat.

M-am uitat la Sabia Verii, care încă era la mine în mână.

— Jack, și-au încălcat obligațiile de gazde? Pentru că încercarea de-a ne omorî pare cam la limită.

— Nu, dacă nu-și recunosc intenția, a spus Jack. Și ele spun că a fost un accident.

Uriașele s-au ridicat.

— O sabie vorbitoare? a spus Gjalp. Asta e chiar interesant.

— Ești sigur că nu mai pot ridica scaunul o dată? s-a oferit Griep. Aș putea da fuga la bucătărie să fac rost de un scaun. Nu-i niciun deranj.

— Onorate gazde, a spus Sam, cu vocea tremurândă, vă rugăm să ne puneți ușurel pe masă ca să putem negocia.

Griep a scos niște mormăituri triste, dar a făcut ce i-a cerut Sam. Uriașa ne-a lăsat lângă furculița și cuțitul ei, care erau cam cât mine de mari. Cana ar fi putut sluji ca turn de apă în orice sat. Speram doar că nu se numea Boom Daddy.

— Deci…

Griep s-a sprijinit de spătarul scaunului.

— Vreți să eliberați lebăda? Va trebui să așteptați ca tatăl nostru să ajungă acasă ca să negocieze cu voi. E prizoniera lui, nu a noastră.

— Este o walkirie, desigur, a adăugat Gjalp. A intrat pe fereastră noaptea trecută. A refuzat să-și arate adevărata formă. A crezut că ne poate păcăli rămânând în costumul ăla prostesc de lebădă, dar tata e mai inteligent decât ea.

— Ghinion, am spus. Măcar am încercat.

— Magnus…, m-a dojenit Sam. Preabune gazde, consimțiți cel puțin să nu omorâți lebăda până nu avem ocazia să vorbim cu Geirrod?

Gjalp a ridicat din umeri.

— Așa cum v-am spus, soarta ei depinde de tata. S-ar putea s-o lase să plece dacă vă predați voi înșivă în schimb, dar nu pot ști sigur. Ne trebuie *ceva* picant pentru tocana de diseară.

— Puneți-vă pofta-n cui, am spus.

— Asta e doar un fel de-a spune, a adăugat Sam în grabă. În niciun caz prietenul meu nu v-a acordat permisiunea de-a băga un cui în ceva, mai ales în noi.

— Ai cotit-o bine, i-am spus.

Sam mi-a aruncat o privire de genul „ești un mare idiot”. Începeam să mă obișnuiesc.

Gjalp și-a încrucișat brațele la piept. Arăta ca un perete de stâncă.

— Spuneați că vreți să ne târguim și pentru o armă furată?

— Da, am spus. Ceva de-al zeului tunetului, dacă e la voi – iar asta nu înseamnă că unui anumit zeu al tunetului îi lipsește o anumită armă.

Griep a chicotit.

— O, avem ceva de genul ăsta… ceva ce-i aparține lui Thor însuși.

Din moment ce Thor nu era acolo ca să înjure creativ, a făcut Sam onorurile, mormăind câteva remarci cu care mă îndoiesc că bunicii ei ar fi fost de acord.

— Astea sunt doar niște expresii, am adăugat în grabă. În niciun caz prietena mea nu v-a acordat permisiunea de-a face… oricare dintre lucrurile acelea grosolane și pitorești. Vreți să vă târguiți cu noi pentru cio… pentru arma de care spuneai?

— Desigur! a rânjit Gjalp. De fapt, aș vrea să terminăm rapid negocierile astea, pentru că sora mea și cu mine avem o întâlnire…

— Cu niște uriași gemeni arătoși, a spus Griep.

— Așa că o să vă fac o ofertă echitabilă, a continuat Gjalp. O să vă dăm arma lui Thor pentru acea minunată sabie vorbitoare. Și vom elibera lebăda – sunt convinsă că tata nu va avea nimic împotrivă –, dacă vă predați voi în locul ei. Nu veți obține o ofertă mai bună decât asta.

— Nu e tocmai o afacere, a mârâit Sam.

— Atunci puteți refuza, a zis Griep, și puteți pleca. Pentru noi e totuna.

Jack a zăngănit indignat, iar runele de pe el au început să strălucească.

— Magnus, n-o să mă abandonezi, nu-i așa? Suntem prieteni! Nu ești ca tatăl tău, n-o să mă arunci de îndată ce vezi ceva ce-ți place mai mult?

M-am gândit la sugestia lui Loki de a-i oferi sabia unchiului meu, Randolph. Atunci mi se păruse tentantă. Acum, ideea mi se părea imposibilă – și nu doar pentru că uriașele voiau să ne bage într-o cușcă și să ne mănânce la cină. Jack ne salvase viața de cel puțin două ori până acum. Îmi plăcea de el, chiar dacă din când în când îmi spunea *señor.*

Mi-a venit o idee. O idee proastă, da, dar mai bună decât oferta uriașelor.

— Jack, am spus, ipotetic vorbind, dacă le-am spune acestor uriașe cum le-am ucis sora, am încălca regulile de etichetă?

— *Poftim*? a strigat Gjalp.

Runele lui Jack au căpătat o nuanță mai veselă de roșu.

— N-ar fi nicio încălcare a etichetei, prietene, pentru că s-a întâmplat înainte să fim oaspeți aici.

— Bine.

Le-am zâmbit uriașelor.

— Am omorât-o pe sora voastră. Tipa aia mare și urâtă, care încerca să blocheze râul și să-l înece pe Thor. Da. E moartă.

— MINCIUNI! Gjalp a țâșnit în picioare. Muritori neînsemnați! E imposibil ca voi s-o fi ucis pe sora noastră!

— Sabia mea i-a intrat pe nas și i-a terciuit creierii.

Griep a urlat jignită.

— Ar fi trebuit să vă zdrobesc ca pe niște gândaci! Blestemată fie lipsa taburetului și a țepușelor amplasate strategic pe tavan!

Recunosc că nu era prea confortabil să am deasupra mea două uriașe care mugeau amenințări cu moartea.

Dar Sam și-a păstrat calmul.

Și-a îndreptat acuzatoare securea spre Griep.

— Deci chiar ați încercat să ne omorâți!

— Desigur, neisprăvite!

— Asta încalcă regulile de gazdă.

— Cui îi pasă? a strigat Griep.

— Sabiei lui Magnus, a spus Sam. Jack, ai auzit?

— Desigur. Aș dori să subliniez, totuși, că efortul necesar uciderii aceste două uriașe ar putea fi peste…

— Fă-o!

Am aruncat sabia.

Jack s-a ridicat, intrând direct în nara dreapta a lui Griep și ieșind prin cea stângă. Uriașa s-a prăbușit, provocând în încăpere un cutremur de 6,8 grade pe scara Richter.

Gjalp și-a înăbușit un țipăt. Și-a acoperit nasul și gura și a început să se foiască în timp ce Jack încerca în zadar să-și croiască drum printre degetele ei.

— O, asta face pe deșteaptă! a țipat Jack. Mă ajutați puțin?

— Magnus!

Sam a împins cuțitul pentru friptură al uriașei spre marginea mesei până când lama a devenit o trambulină.

Am înțeles ce voia să fac. Era nebunie curată, dar n-am stat pe gânduri. Am alergat în cea mai mare viteză spre cuțit și am sărit spre capătul lamei.

Sam a strigat:

— Stai!

Eram deja în aer. Am aterizat pe cuțit, care a fost catapultat în sus în timp ce eu am căzut. Planul a funcționat, într-un fel. Am aterizat pe scaunul gol, nu suficient de jos ca să mor, dar destul cât să-mi rup piciorul. Ura! Am simțit de parcă mi-a vârât cineva un cui încins prin coloană.

Gjalp a încasat-o mai rău. Cuțitul care se învârtea prin aer a lovit-o în piept. N-a străpuns-o. Nici măcar nu i-a trecut prin rochie, dar împunsătura a fost suficientă ca s-o facă să țipe. Și-a dat mâinile deoparte, ducându-le instinctiv la piept, permițându-i lui Jack să-i ajungă fără probleme la nas.

O secundă mai târziu, Gjalp a căzut moartă la podea lângă sora ei.

— Magnus!

Sam a coborât de pe masă și a ajuns lângă mine, pe scaun.

— Prostule! Voiam să mă ajuți să arunc o solniță pe lamă! Nu mă așteptam să sari tu pe ea!

— Cu plăcere, m-am strâmbat eu.

— Și „Au!”

— E rupt?

— Da. Nu-ți face griji, mă vindec rapid. Dă-mi o oră…

— Nu cred că avem…, a început Sam să spună.

Din camera alăturată, a bubuit o voce groasă:

— Fetelor, am ajuns acasă!

Capitolul 55

Sunt purtat în luptă de Prima divizie aeriană a piticilor

Nu există moment potrivit pentru întoarcerea acasă a Tăticului Uriaș.

Dar când te afli în sufrageria lui cu piciorul rupt, cu cadavrele a două dintre fiicele lui lângă tine... Ăsta e un moment *deosebit* de nepotrivit. Eu și Sam ne uitam unul la celălalt în timp ce pașii uriașului răsunau tot mai tare și mai tare din încăperea învecinată.

Expresia lui Sam spunea: „N-am nicio idee”.

La fel eram și eu.

E exact genul de moment în care să te bucuri când un pitic, un elf și o lebădă sar cu parașuta pe scaunul tău. Blitzen și Hearth erau fixați unul de celălalt în ham, iar lebăda Gunilla era în brațele lui Hearthstone. Blitzen a tras de fire și a executat o aterizare perfectă. Parașuta a aterizat în spatele lui – o bucată de mătase turcoaz care se asorta perfect cu costumul lui Blitz. A fost singurul aspect al venirii lui care *nu* m-a surprins.

— Cum? am întrebat.

Blitzen a pufnit în râs.

— De ce te miri așa? Le-ai distras pe uriașe suficient de mult. Aș fi un pitic de doi bani dacă n-aș putea să montez un cârlig, să trag o coardă de la fereastră la colivie, să traversez, să eliberez lebăda și să-mi folosesc parașuta de urgență pentru a ajunge aici.

Sam s-a pișcat de nas.

— Ai avut o parașută de urgență?

— Nu fi prostuță, a spus Blitzen. Toți piticii au parașute de urgență. Voi nu?

— O să discutăm mai târziu despre asta, am spus. Acum...

— Fetelor? a strigat uriașul din camera alăturată.

Nu prea înțelegeam ce spunea.

— Un... unde sunteți?

Am pocnit din degete.

— Băieți, avem nevoie de idei. Sam, tu și Gunilla nu ne puteți camufla?

— Hijab-ul meu poate acoperi doar doi oameni, a spus Sam. Iar Gunilla… faptul că e încă lebădă ar putea însemna că e prea slăbită să revină la normal.

Lebăda a gâgâit.

— O să consider că ești de acord cu mine, a spus Sam. Ar putea dura câteva ore.

— Nu avem atâta. M-am uitat la Hearth. Dar runele?

„N-am putere”, mi-a făcut el semn, deși nici nu mai era nevoie să-mi spună. Era în picioare și conștient, dar încă arăta de parcă ar fi fost lovit de un cal cu opt picioare.

— Jack! am strigat sabia. Unde e Jack?

De pe masa de deasupra noastră, Sabia a strigat:

— Da, ce dorești? Mă spăl într-o cupă. Am nevoie de puțină intimitate, bine?

— Magnus, a spus Sam, nu-i poți cere să ucidă trei uriași la rând. Atâta efort chiar te poate ucide.

În camera alăturată, pașii au răsunat mai puternic. Uriașul părea să se împleticească.

— Gjalp? Griep? Jur că dacă vă prind iar că le trimiteți mesaje uriașilor de gheață, vă sucesc gâturile!

— Pe podea, am decis. Lasă-mă pe podea!

Blitzen m-a ridicat, și aproape am leșinat de durere. A strigat: „Rezistă!” și a sărit de pe scaun, reușind, nu știu cum, să mă parașuteze jos teafăr. Până mi-am revenit în simțiri, Sam, Hearth și noul lui animal de companie, lebăda, erau lângă noi, după ce se pare că s-au folosit de piciorul scaunului ca de o bară a pompierilor.

Tremuram și îmi era greață. Sudoarea îmi șiroia pe față și îmi simțeam piciorul rupt ca pe o enormă bășică spartă, dar n-aveam timp de pierdut cu probleme minore, cum ar fi durerea insuportabilă. Dincolo de pragul ușii sufrageriei, umbrele picioarelor uriașului erau tot mai aproape și mai întunecate, deși păreau că se deplasează ba înainte, ba înapoi.

— Blitzen, du-mă sub ușa aia! am spus. Trebuie să-l interceptăm pe Geirrod.

— Poftim? a întrebat piticul.

— Ești puternic! Mă poți ține în brațe. Repede!

A mormăit ceva, dar a alergat spre ușă. Resimțeam fiecare pas ca pe o lovitură de cuțit la baza craniului. Târam parașuta după noi. Sam și Hearth erau și ei în spate, lebăda gâgâia nefericită în brațele la Hearthstone.

Clanța s-a mișcat. Ne-am adăpostit sub prag și ne-am năpustit dincolo, chiar printre picioarele uriașului.

Am strigat:

— Salut, ce mai faci!

Geirrod s-a tras un pas înapoi. Cred că nu se aștepta să vadă un pitic parașutist care căra un om, urmat de încă un om și de un elf cu o lebădă.

Nici eu nu eram pregătit să văd ce-am văzut.

În primul rând, încăperea în care intrasem era cam jumătate față de cea din care ieșiserăm. După orice standarde, încăperea ar fi fost considerată uriașă. Podeaua de marmură neagră strălucea. Printre șirurile de coloane de piatră se aflau vase de fier pline cu cărbuni încinși ca niște grătare. Dar tavanul avea doar șapte metri și ceva înălțime. Chiar și ușa pe care intraserăm era mai mică pe partea asta, deși era absurd.

Ar fi fost imposibil să ne strecurăm în spatele pragului. De fapt, nu-mi dădeam seama cum Gjalp sau Griep ar fi putut încăpea pe ușă, cu excepția cazului în care și-ar fi schimbat dimensiunile trecând dintr-o cameră în alta.

Poate că asta și făceau. Uriașii își puteau modifica forma cu ajutorul magiei și a iluziilor. Dacă ar fi trebuit să petrec mai mult timp aici, aș fi avut nevoie de o rezervă serioasă de medicamente contra răului și de niște ochelari 3-D.

În fața noastră, Geirrod continua să se împleticească, sorbind mied dintr-un corn.

— Cine sunteți? a bolborosit el.

— Oaspeți! am strigat. Ne-am revendicat drepturile de oaspeți!

Mă îndoiam că se mai aplicau, din moment ce ne omorâserăm gazdele, dar având în vedere că sabia cu sensibilități legate de etichetă era încă în camera alăturată, ștergându-și mucii de pe lamă, n-a avut cine să mă contrazică.

Geirrod s-a încruntat. Parcă tocmai aterizase de la o petrecere sălbatică, lucru ciudat, având în vedere ora matinală. Pare-se că uriașii chefuiau nonstop.

Avea pe el o haină mov șifonată, un tricou negru scos din pantalonii cu dungi și pantofi pentru confecționarea cărora trebuiseră să moară mai multe animale. Avea părul negru și unsuros, dar care se ridica în cârlionți rebeli. Avea o barbă de trei zile. Mirosea a miere fermentată. Impresia pe care o lăsa nu era de petrecăreț în ton cu moda, ci mai degrabă de bețivan bine îmbrăcat.

Cel mai ciudat lucru era statura lui. N-o să spun că era scund. Să ai șase metri e totuși OK, dacă vrei să bagi coșuri în NBA sau să schimbi becuri în locuri greu accesibile. Dar tipul era minuscul în comparație cu fiicele lui, care erau, după cum știm, moarte.

Geirrod a râgâit. Judecând după expresia lui, făcea mari eforturi să se concentreze.

— Dacă sunteți oaspeți... ce faceți cu lebăda mea? Și unde sunt fiicele mele?

Sam a încercat să râdă.

— O, nebunaticele alea două? Ne-am târguit cu ele pentru lebăda ta.

— Da, am spus. Sunt dincolo, pe podea, și nu arată prea bine.

Am mimat că beau dintr-o sticlă, ceea ce, probabil, l-a zăpăcit pe Hearthstone, pentru că gestul era asemănător cu cel pentru „te iubesc".

Geirrod a părut să înțeleagă la ce mă refer. S-a relaxat, ca și cum ideea că fiicele lui zăceau bete pe podea nu era o problemă.

— Păi e bine, a spus, atâta vreme cât nu-și pierd iar vremea cu – HÂC! – uriașii ăia gemeni.

— Nu, doar cu noi, l-am asigurat.

Blitzen a gemut și m-a mutat de pe un braț pe celălalt.

— Greu mai ești!

Hearthstone, care încerca să țină pasul cu conversația, i-a arătat uriașului semnul pentru „te iubesc".

— O, Mărețe Geirrod! a zis Sam. Adevărul e că am venit aici ca să ne târguim pentru arma lui Thor. Fiicele tale ne-au spus că e la tine.

Geirrod a privit spre dreapta. Pe peretele din celălalt capăt, aproape ascunsă în spatele unei coloane, era o ușă de fier de mărime normală.

— Arma e în spatele acelei uși, am ghicit.

Geirrod a căscat ochii.

— Ce vrăjitorie mai e și asta? De unde ai știut?

— Vrem să ne târguim pentru armă, am repetat.

În brațele lui Hearthstone, Gunilla a gâgâit iritată.

— Și pentru libertatea lebedei, a adăugat Sam.

— Ha!

Geirrod a mai sorbit niște mied din corn.

— N-am nevoie – HÂC! de nimic din ce-mi puteți oferi. Dar ați putea – a râgâit – câștiga și arma și gâsca de aur.

— Lebăda, l-am corectat.

— N-are importanță, a spus uriașul.

Blitzen a murmurat:

— Greu. Foarte greu.

Durerea din picior mă împiedica să gândesc limpede. De fiecare dată când Blitzen se mișca îmi venea să urlu, dar am încercat să-mi păstrez mintea limpede.

— La ce te-ai gândit? l-am întrebat pe uriaș.

— Distrați-mă! Să jucăm un joc!

— Cum ar fi… fazan?

— Poftim? Nu! Cum ar fi prinde mingea!

A făcut un semn disprețuitor spre sufragerie.

— Am doar fiice. Ele nu joacă prinde mingea cu mine. Iar mie îmi place să mă joc cu mingea! Jucați-vă prinde mingea cu mine.

M-am uitat la Sam.

— Cred că vrea să ne jucăm prinde mingea.

— Nu-i o idee bună, a murmurat ea.

— Supraviețuiți zece minute! a spus Geirrod. E tot ce vă cer! Apoi voi fi – HÂC! – fericit.

— Să supraviețuim? am întrebat. Prinde mingea?

— Bun, deci sunteți de acord!

S-a îndreptat împleticindu-se spre cel mai apropiat vas din care a scos un cărbune încins de mărimea unui șezlong.

— Pasă în adâncime!

Capitolul 56

Să nu-i ceri niciodată unui pitic să prindă o pasă în adâncime

— FUGI! i-am strigat lui Blitzen. FUGI, FUGI, FUGI!

Blitzen, care încă trăgea după el parașuta, a reușit doar să facă un pas șovăielnic.

— Greu, foarte greu, a șuierat el din nou.

N-a apucat să facă nici zece metri, când Geirrod a țipat:

— PRINDEȚI!

Ne-am adăpostit în spatele celei mai apropiate coloane când o ghiulea de cărbune încins s-a izbit de ea, a făcut o gaură în piatră, pulverizând cenușă și scântei pe deasupra capetelor noastre. Coloana a gemut și în ea au apărut crăpături care s-au întins direct până în tavan.

— Să fugim! a scâncit Sam.

Am continuat să ne târâm prin încăpere în timp ce Geirrod lua cărbuni și-i arunca cu o precizie înspăimântătoare. Dacă n-ar fi fost beat, am fi avut probleme serioase.

Următoarea salvă a aprins parașuta lui Blitzen. Sam a reușit s-o taie cu securea, dar am pierdut timp prețios. O altă bucată de foc din iad a săpat un crater în podea, chiar lângă noi, pârlind aripile Gunillei și eșarfa lui Hearthstone. Lui Blitzen i-au intrat scântei în ochii.

— Am orbit! s-a văietat el.

— Te ajut eu! am strigat. Stânga! Stânga! Cealaltă stânga!

Între timp, în cealaltă parte a încăperii, Geirrod se distra de minune cântând în jotuneză, târându-se de la un vas cu cărbuni la altul, fără să uite să se înfrupte din mied.

— Serios, micuții mei oaspeți! Nu așa se joacă. Ar trebui să prindeți cărbunii și să-i aruncați înapoi!

M-am uitat în jur căutând cu disperare ieșirea. Mai era o ușă, pe peretele de vizavi de sufragerie, dar era prea mică pentru a ne strecura pe sub ea și prea mare ca s-o putem forța. În plus, era blocată cu un trunchi de copac prins în suporți metalici.

Pentru prima oară de când devenisem einherjar, m-am enervat că puterea de-a mă vindeca super-rapid nu era suficient de super-rapidă. Dacă tot urma să murim, voiam cel puțin să mor în picioare.

M-am uitat la tavan. Deasupra ultimei coloane pe care o lovise Geirrod, fisurile se întindeau până la acoperiș. Coloana se înclinase, gata să cedeze. Mi-am amintit de prima dată când mă pusese mama să montez cortul de unul singur. Bețele fuseseră un adevărat coșmar. Ca să poată susține plafonul, aveau nevoie de o anumită tensiune. Să le fac să cadă, în schimb… floare la ureche.

— Am o idee, am spus. Blitzen, va trebui să mă mai cari puțin, doar dacă nu vrea Sam…

— Ăăă… nu, a spus Sam.

— Sunt în regulă, a scâncit Blitzen. Sunt în stare perfectă. Aproape că văd din nou.

— În regulă, oameni buni, am spus. Vom alerga spre uriaș.

N-aveam nevoie să cunosc limbajul semnelor ca să pricep expresia lui Hearth: „Ai înnebunit?” Lebăda mi-a aruncat o privire asemănătoare.

— Trebuie doar să mă urmați, am spus. O să fie distractiv.

— Te rog, m-a implorat Sam, n-aș vrea ca aceste cuvinte să fie gravate pe piatra mea de mormânt.

Am țipat la uriaș:

— Hei, Geirrod, arunci ca unul din Folkvanger!

— Poftim? AAA!

Geirrod a dat să mai apuce un cărbune.

— Drept spre el, le-am spus prietenilor mei. Acum!

În timp ce uriașul se pregătea să arunce, i-am spus lui Blitzen:

— La dreapta, du-te spre dreapta!

Ne-am adăpostit cu toții în spatele celei mai apropiate coloane. Cărbunele lui Geirrod a trecut chiar prin ea, scuipând tăciuni, și noi fisuri au înaintat spre tavan.

— Acum la stânga, le-am spus prietenilor mei. Spre el și apoi spre rândul următor.

— Ce încerci să…

Sam a căscat ochii mari când s-a prins.

— O, zei, chiar că ești nebun.

— Ai o idee mai bună?

— Din păcate, nu.

Am alergat într-un loc unde Geirrod ne putea vedea.

— Fiicele tale nu sunt bete! am strigat. Sunt moarte!

— POFTIM? NU!

Încă o ghiulea de cărbune s-a îndreptat spre noi, izbind cea mai apropiată coloană cu atâta forță, încât s-a prăbușit într-o grămadă de moloz care arăta ca un morman de bomboane imense.

Tavanul a gemut. Crăpăturile s-au răspândit și mai tare. Am luat-o la fugă pe culoarul din mijloc strigând:

— NU NE-AI ATINS!

Geirrod a urlat furios. A aruncat cornul cu mied, ca să poată azvârli cărbuni cu amândouă mâinile. Din fericire pentru noi, faptul că era mânios și faptul că nu țintea cu o singură mână îl făcea să fie un aruncător groaznic. Alergam în jurul lui, trecând de la o coloană la alta, în timp ce el arunca peste tot cărbuni, răsturna vase, dărâma coloane.

L-am insultat pe Geirrod vorbind despre hainele lui, despre frizură și despre pantofii lui de piele. Până la urmă, uriașul a aruncat în noi cu un vas plin cu cărbuni, distrugând și ultima coloană din partea de încăpere în care se afla.

— Retragerea! i-am spus lui Blitzen. Du-te! ACUM!

Bietul Blitzen pufnea și șuiera întruna. Am luat-o la fugă spre celălalt perete în timp ce Geirrod striga:

— Lașilor! O să vă omor!

Ne-ar fi putut alerga și prinde cu ușurință, dar mintea lui de uriaș beat era încă setată pe aruncarea de proiectile. Căuta cărbuni în jur în timp ce tavanul se prăbușea peste el.

Când și-a dat seama ce se petrecea, era prea târziu. S-a uitat în sus urlând, în timp ce jumătate din încăpere se prăbușea peste el, îngropându-l sub o mie de tone de rocă.

Următorul lucru pe care mi-l amintesc e că eram pe podea, într-o grămadă de praf și moloz, scuipându-mi plămânii. Treptat, aerul s-a limpezit. La câțiva pași, Sam stătea cu picioarele încrucișate, tușind și gâfâind, arătând de parcă ar fi fost tăvălită prin făină.

— Blitzen? am strigat. Hearth?

Eram atât de îngrijorat în privința lor, încât am uitat de piciorul rupt. Am încercat să mă ridic și, spre surprinderea mea, am constat că pot face asta. Piciorul încă îmi pulsa de durere, dar mă puteam sprijini pe el.

Blitzen a apărut poticnindu-se dintr-un nor de praf.

— Prezent, a chițăit el.

Avea costumul distrus. Părul și barba încărunțiseră prematur din pricina tencuielii.

L-am îmbrățișat strâns.

— Tu, am spus, ești cel mai puternic și mai uimitor pitic pe care l-am cunoscut.

— Bine, puștiule, bine. M-a mângâiat pe braț. Unde-i Hearthstone? Hearth!

În momente din astea, uitam că nu are niciun sens să-l strigi pe Hearthstone.

— Aici e, a strigat Sam, curățându-l de moloz pe elful căzut. Cred că e în regulă.

— Slavă lui Odin!

Blitz a dat să facă un pas, dar a fost gata să se prăbușească.

— Stai așa.

L-am sprijinit de una dintre coloanele rămase în picioare.

— Odihnește-te un moment. Mă întorc imediat.

Am alergat spre Sam și am ajutat-o să-l extragă pe Hearthstone de sub dărâmături.

Îi ieșea fum din păr, dar altfel părea în regulă. L-am ridicat în picioare. Imediat a început să mă mustre în limbajul semnelor: „Ești prost? Încerci să ne omori?”

Mi-a trebuit o secundă să-mi dau seama că nu mai avea lebăda.

— Stai, am spus. Unde-i Gunilla?

În spatele meu, l-am auzit pe Blitzen icnind. M-am întors și m-am trezit martorul unei luări de ostatici.

— Sunt chiar aici, a mârâit Gunilla.

Își recăpătase forma umană, stătea în spatele lui Blitzen, amenințându-l cu sulița. Iar voi patru o să veniți înapoi în Walhalla. Sunteți prizonierii mei.

Capitolul 57

Sam apasă pe butonul EJECT

Gunilla ținea sulița la jugulara lui Blitz.

— Nu vă apropiați, ne-a avertizat. Niște pungași și niște mincinoși, asta sunteți. Ați pus în pericol Midgardul și Asgardul, i-ați stârnit pe uriași, ați provocat haos pe toate tărâmurile…

— Și te-am salvat dintr-o colivie, am adăugat.

— După ce m-ați ademenit aici!

— Nu te-a ademenit nimeni, am spus. Nu ți-a cerut nimeni să ne vânezi.

— Gunilla!

Samirah și-a pus securea pe podea.

— Eliberează piticul, te rog.

— Aha, a încuviințat Blitzen.

Conducătoarea walkiriilor și-a mutat privirea spre Hearthstone.

— Elfule, nici să nu-ți treacă prin cap. Pune jos punga cu rune sau te fac scrum.

Nu-mi dădusem seama că Hearthstone era pe cale să facă ceva. A respectat ordinului Gunillei, deși îi jucau ochii în cap. Părea dornic să-i facă ceva mult mai rău Gunillei decât s-o pună la lucru într-o roată magică pentru hamsteri.

Sam și-a ridicat mâinile.

— N-o să ne opunem. Te rog, eliberează piticul. Știm cu toții ce poate face o suliță de walkirie.

Eu nu știam, dar am încercat să par cât mai blând și mai inofensiv. La cât eram de obosit, nu mi-a fost greu.

Gunilla s-a uitat la mine.

— Unde ți-e sabia, Magnus?

Am făcut semn spre capătul distrus al încăperii.

— Ultima dată, făcea baie într-o cupă.

Gunilla a căzut pe gânduri. Era genul de afirmație care avea sens doar în lumea fantastică a vikingilor.

— Foarte bine.

L-a împins pe Blitzen spre mine.

A îndreptat sulița spre noi, ținându-ne la distanță. Lumina pe care o emana arma era atât de puternică, încât am simțit o arsură.

— Vom reveni în Asgard de îndată ce-mi recapăt pe deplin puterile, a spus Gunilla. Între timp, explicați-mi de ce îi întrebați pe uriași despre arma lui Thor.

— A...

Mi-am amintit că Thor fusese destul de clar cum că nu putem spune nimănui despre lipsa ciocanului.

— Păi...

— A fost un truc, m-a întrerupt Sam. Ca să-i încurcăm pe uriași.

Gunilla s-a uitat la noi printre gene.

— Un truc periculos. Dacă uriașii ar crede că Thor și-a pierdut ciocanul... consecințele ar fi inimaginabile.

— Că tot vorbim de lucruri inimaginabile, am spus, Surt îl va elibera pe Lupul Fenris mâine seară.

— În seara asta, m-a corectat Sam.

Mi-a picat fața.

— Nu e marți? Freya a spus că luna plină va fi miercuri...

— Care începe, teoretic, la apusul soarelui, în ziua de marți, a spus Sam. Luna plină e în seara asta.

— Ei bine, asta-i pur și simplu minunat, am zis. De ce n-ai spus de la început?

— Am crezut că ai înțeles.

— Liniște, amândoi! ne-a ordonat Gunilla. Magnus Chase, ai căzut pradă minciunilor fiicei lui Loki.

— Adică luna plină nu e în seara asta?

— Ba nu, e în seara asta. Ce am vrut să spun...

Gunilla s-a încruntat.

— Nu mă mai zăpăci!

Blitzen a gemut când Gunilla l-a apăsat cu sulița ei luminoasă. Hearthstone trepida lângă mine, cu pumnii strânși.

Am ridicat mâinile.

— Gunilla, ce vreau să spun e că, dacă nu ne lași să plecăm, ca să-l putem opri pe Surt...

— Te-am avertizat că dacă o asculți pe Samirah vei grăbi venirea Ragnarok-ului, a spus Gunilla. Bucură-te că te-am găsit *eu* și nu celelalte walkirii care te vânează sau foștii tăi colegi einherjari. Sunt nerăbdători să-și dovedească loialitatea față de

Walhalla și să te omoare. *Eu* măcar o să mă asigur că vei avea parte de un proces corect înainte ca șefii de clan să-ți arunce sufletul în Ginnungagap!

Am schimbat priviri cu Samirah. N-aveam timp să fim capturați și trimiși înapoi în Asgard. Eu cu siguranță nu aveam timp să-mi las sufletul să ajungă într-un loc al cărui nume nici măcar nu-l puteam pronunța.

Ne-a salvat Hearthstone. Era transfigurat de groază. A arătat în spatele Gunillei, de parcă Geirrod s-ar fi ridicat de sub dărâmături. Era cel mai vechi truc din cele Nouă Lumi – și a funcționat.

Gunilla s-a uitat. Sam s-a repezit la ea cu viteză maximă. În loc să încerce s-o placheze pe conducătoarea walkiriilor, i-a atins doar apărătoarea de aur de pe braț.

S-a auzit un zumzet de parcă cineva ar fi pornit un aspirator industrial.

Gunilla a scos un țipăt și a privit-o speriată pe Sam.

— Ce ai…

Walkiria a făcut implozie. S-a prăbușit cu o explozie luminoasă și a dispărut.

— Sam?

Nu-mi venea să cred ce se întâmplase.

— Ai omorât-o?

— Normal că nu! Sam mi-a atins brațul. (Din fericire, n-am făcut implozie.) Am trimis-o înapoi în Walhalla.

— Apărătoarea? a întrebat Blitzen.

Sam a zâmbit modestă.

— N-am fost sigură că va funcționa. Amprentele mele probabil că n-au fost încă șterse din baza de date a walkiriilor.

Hearthstone a gesticulat. „Explică-ne”.

— Apărătoarele walkiriilor au o funcție de evacuare de urgență, a spus Sam. Dacă o walkirie e rănită în luptă și are nevoie de îngrijire imediată, o altă walkirie o poate trimite înapoi în Sălile de vindecare prin simpla atingere a apărătorii. E transportată instantaneu, dar e o vrajă puternică. O singură folosire și apărătoare se topește.

Am privit-o printre gene.

— Deci, Gunilla a fost trimisă în Walhalla.

— Da. Dar n-avem mult timp la dispoziție. Se va întoarce imediat ce își va recăpăta puterea. Bănuiesc că va aduce și întăriri.

— Ciocanul lui Thor, am spus. Depozitul.

Am alergat spre ușița de fier. Mi-ar plăcea să spun că planificasem cu atenție prăbușirea tavanului asigurându-mă că ușa nu va fi îngropată sub dărâmături. Adevărul e că am avut un noroc chior.

Sam a tăiat lacătul cu securea dintr-o singură lovitură. Hearthstone abia a deschis ușa. Era o debara în care se afla doar un băț metalic cât o coadă de mătură, rezemat într-un colț.

— Ei bine, am spus. Nu-i tocmai spectaculos.

Blitzen a studiat bățul metalic.

— Nu știu ce să zic, puștiule. Vezi runele astea? Nu e Mjolnir, dar toiagul a fost creat cu ajutorul unei magii puternice.

Lui Sam i-a căzut fața.

— Ah… arma lui Thor. Doar că nu e *acea* armă.

— Mmm.

Blitzen a dat încetișor din cap.

— Mmm, am făcut și eu. Îmi spune și mie cineva despre ce e vorba?

— Puștiule, asta e arma de rezervă a lui Thor, mi-a explicat Blitz. Toiagul i-a fost dăruit de un prieten – de uriașa Grid.

— Am trei întrebări. În primul rând: Thor e prieten cu o uriașă?

— Da, a răspuns Blitz. Nu toți uriașii sunt răi.

— A doua: toate numele de uriașe încep cu litera G?

— Nu.

— Ultima întrebare: Thor e specialist în arte marțiale? Are și nunceakuri de rezervă?

— Hei, puștiule, nu lua toiagul ăsta în râs. N-o fi el opera piticilor, ca ciocanul, dar fierul lucrat de uriași e foarte puternic. Sper să-l putem ridica și să i-l înapoiem lui Thor. Sigur e greu și protejat de vrăji.

— Nu vă faceți griji în privința asta! a răcnit cineva de sus.

Zeul tunetului a intrat în încăpere pe una dintre ferestrele de sus, într-un car tras de Otis și Marvin. Sabia mea, Jack, îi însoțea în zbor.

Thor a aterizat în fața noastră în toată gloria lui slinoasă.

— Bravo, muritorilor! a rânjit. Mi-ați găsit toiagul. E mai bine decât nimic!

— Și, apropo, prietene, a spus Jack. O baie scurtă am vrut și eu. Când mă uit, nu doar că ați ieșit din cameră, dar ați astupat și ieșirea. Ce să și creadă o sabie ca mine?

M-am abținut cu greu să comentez.

— Da. Îmi pare rău, Jack.

Thor a întins mâna spre debara. Bara de fier a zburat în mâna lui. Thor a făcut câteva fandări, a lovit cu toiagul în gol și l-a învârtit pe degete.

— Da, o să mă descurc și cu ăsta până când găsesc cioca... ăăă... cealaltă armă care nu lipsește în mod oficial. Mulțumesc!

Am încercat să rezist impulsului de a-l pocni.

— Ai un car zburător?

— Desigur! a izbucnit în râs. Fără carul lui zburător Thor, ar fi ca un pitic fără parașută de urgență!

— *Mulțumesc,* a spus Blitz.

— Ne-ai fi putut aduce tu aici, am observat. Am fi câștigat o zi și jumătate și n-am fi trecut de atâtea ori pe lângă moarte. Dar ne-ai lăsat să ne cățărăm pe stâncă, să traversăm prăpastia...

— N-aș putea să vă privez de șansa de-a vă dovedi eroismul! a spus zeul tunetului.

Blitzen a scâncit.

Hearthstone a gesticulat: „Îl urăsc pe zeul ăsta”.

— Exact, domnule elf! a spus Thor. V-am oferit posibilitatea de a dovedi de ce sunteți în stare. Cu plăcere!

Otis a behăit și a lovit cu copita.

— În plus, șeful nu putea apărea aici fără ciocan, mai ales că fiica lui era închisă în cușcă.

Sam a tresărit.

— *Știai* despre asta?

Thor s-a încruntat la capră.

— Otis, trebuie să mai avem o discuție despre când să-ți ții gura.

— Îmi pare rău.

Otis și-a lăsat coarnele în pământ.

— Hai, omoară-mă!

Marvin l-a ciupit.

— Ce-ar fi să-ți ții gura? De fiecare dată când ești omorât, mor și eu!

Thor și-a dat ochii peste cap.

— Ce fel de animale ți-ar plăcea să-ți tragă la car, Thor? m-a întrebat tata. „Țapi”, am spus. „Niște țapi regenerabili ar fi grozavi”. Aș fi putut alege dragoni sau lei, dar nuuuuu.

S-a întors spre Sam.

— Ca să-ți răspund la întrebare, da, am simțit că Gunilla era aici. De obicei, îmi dau seama când copiii mei sunt prin apropiere. M-am gândit că ar fi un plus s-o puteți salva. Dar, în același timp, nu voiam să afle despre lipsa ciocanului. Informația asta e cam problematică. Ar trebui să fii onorată că ți-am dezvăluit-o *ție,* fiică a lui Loki.

Sam s-a îndepărtat de el.

— Știai? Ascultă, stăpâne Thor…

— Fetițo, nu-mi mai spune *stăpâne.* Sunt un zeu al oamenilor de rând, nu un stăpân! Și nu-ți face griji, nu te voi omorî. Nu toate progeniturile lui Loki sunt rele. Nici măcar Loki însuși…

A oftat.

— Într-un fel, îmi lipsește.

Sam l-a privit chiorâș.

— Serios?

— Foarte serios.

Thor s-a scărpinat în barba lui roșie.

— În cea mai mare parte a timpului aș fi vrut să-l omor, ca atunci când i-a tăiat soției mele părul sau când m-a convins să port rochie de mireasă.

— Poftim? am întrebat.

— Dar Loki dădea farmec vieții, a continuat Thor. Oamenii credeau că suntem frați, ceea ce nu e adevărat. E fratele lui Odin. Cu toate astea, înțeleg cum a apărut zvonul. Nu-mi place să recunosc, dar Loki și cu mine făceam o echipă pe cinste.

— La fel ca mine și cu Marvin, a sugerat Otis. Terapeutul meu spune…

— Taci din gură, neisprăvitule! a spus Marvin.

Thor și-a învârtit toiagul de fier.

— În orice caz, vă mulțumesc pentru ăsta. Îmi va fi de ajutor până găsesc *celălalt* obiect. Și vă rog să NU spuneți nimănui de pierderea lui. Nici măcar copiilor mei. *Mai ales* lor. Altfel ar trebui să vă ucid și s-ar putea să-mi pară rău.

— Dar cum te vei descurca fără Mjolnir? a întrebat Sam. Cum o să…

— … mă uit la televizor? Thor a ridicat din umeri. Mda, știu… dimensiunea ecranului și rezoluția de la capătul acestui toiag sunt foarte proaste, dar ar trebui să mă descurc. În ce vă privește pe voi, insula Lyngvi se va ridica din valuri diseară. Trebuie să vă grăbiți! La revedere, muritori, și…

— Stai așa, am spus. Avem nevoie de locația insulei.

Thor s-a încruntat.

— O, corect. Trebuia să vă ofer informația asta. Ei bine, tot ce trebuie să faceți e să-i căutați pe frații pitici la Long Wharf[24], în Boston. Vă vor duce ei pe insulă. Barca lor pleacă, de obicei, la apus.

— A, pitici, a încuviințat Blitz. Așadar, putem avea încredere în ei?

— O, nu, a spus Thor. Vor încerca să vă omoare cu prima ocazie, dar ei știu drumul spre insulă.

— Stăpâne Th… Adică, Thor, a zis Sam. N-ai vrea să vii cu noi? E o bătălie importantă – stăpânul focului Surt, Lupul Fenris. Cu siguranță că e ceva demn de atenție.

Lui Thor i s-a zbătut ochiul drept.

— E o ofertă pe cinste. Serios. Mi-ar plăcea, dar am o altă întâlnire urgentă…

— *Urzeala tronurilor,* ne-a explicat Marvin.

— Taci!

Thor a ridicat toiagul deasupra capetelor noastre.

— Folosiți-vă timpul bine, eroi. Pregătiți-vă pentru luptă și să fiți la Long Wharf până la apus!

Camera a început să se rotească. Sabia Jack s-a întors în mâna mea, epuizându-mă instantaneu.

M-am prins de cea mai apropiată coloană.

— Thor, unde ne trimiți?

Zeul tunetului a chicotit.

— Acolo unde trebuie să mergeți.

Jotunheim s-a prăbușit în jurul meu ca un cort care îți cade în cap.

---

[24] Chei istoric din Boston, construit în perioada 1710-1721.

Capitolul 58

Cine e Hel?

Eram singur pe Bunker Hill în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Oboseala dispăruse. Jack revenise la forma de pandantiv și se afla la gâtul meu. Nu înțelegeam nimic, dar nu părea să visez.

Am avut impresia că sunt în Charlestown, chiar peste râu de Boston, în același loc unde ne lăsase într-a patra autobuzul școlar când ne întorseserăm dintr-o excursie cu clasa. Perdele străvezii de zăpadă biciuiau clădirile. Parcul era doar un câmp alb presărat cu arbori fără frunze. În mijlocul lui, un obelisc cenușiu se înălța spre cer. După ce fusesem în castelul lui Geirrod, monumentul părea mic și trist.

Thor îmi spusese că voi fi trimis acolo unde trebuie să ajung. De ce trebuia să fiu aici și unde erau prietenii mei?

Am auzit o voce de foarte aproape:

— O tragedie, nu-i așa?

Nici n-am tresărit. Probabil că mă obișnuisem cu entitățile scandinave ciudate care-mi invadau spațiul personal.

Lângă mine, uitându-se la monument, era o femeie cu piele deschisă la culoare, de elf, și cu părul lung și negru. Din profil părea dureros de frumoasă. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, iar haina ei de hermină sclipea ca un morman de zăpadă răscolită de vânt.

S-a întors spre mine și plămânii mi s-au lipit de pereții cutiei toracice.

Partea dreaptă a feței femeii era un coșmar – piele uscată, bucăți de gheață albastră care acopereau carnea putrezită, buze subțiri ca o membrană care acopereau dinți cariați, un ochi alb lăptos și smocuri de păr negru sârmos ca o pânză neagră de păianjen.

Am încercat să-mi spun că nu era chiar așa de rău, că semăna cu tipul cu două fețe din *Batman.* Dar tipul cu două fețe mi se păruse mereu comic: adică nimeni cu o față atât de distrusă nu putea să fie în viață.

Femeia din fața mea era *foarte* reală. Semăna cu cineva care rămăsese blocat pe jumătate într-o ușă la declanșarea unui viscol devastator. Sau, și mai rău ca un vârcolac hidos care încercase să se transforme în om și fusese întrerupt la jumătatea procesului.

— Tu ești Hel.

Vocea mea suna de parcă aș fi avut din nou cinci ani.

Și-a ridicat mâna scheletică, cea stângă, dându-și un smoc de păr după ureche… sau după bucățile de carne degerată care alcătuiseră cândva o ureche.

— Sunt Hel, a încuviințat ea. Mi se mai spune și Hela, deși majoritatea muritorilor nu îndrăznesc să-mi pronunțe numele. Cum, nicio glumă, Magnus Chase? „Cine ești tu, Hel? Ce vrei, Hel? Arăți rău, Hela."[25] Mă așteptam la mai multă cutezanță din partea ta.

Tocmai mi se terminase cutezanța. Tot ce puteam face era să n-o iau la fugă urlând. Vântul șuiera în jurul lui Hel, luând câteva bucăți de piele înnegrită de pe antebrațul ei de zombi și amestecându-le cu zăpada.

— Ce… ce vrei? am întrebat. Sunt deja mort. Sunt un einherj.

— Știu asta, tinere erou. Nu-ți vreau sufletul. Am suficiente suflete. Te-am chemat aici ca să stăm de vorbă.

— M-ai chemat? Am crezut că Thor…

— Thor.

Zeița a izbucnit în râs.

— Dacă vrei pe cineva care poate naviga printre o sută șaptezeci de canale HD, apelează la Thor. Dacă vrei pe cineva care poate trimite la fix oameni prin cele Nouă Lumi, nu e cea mai potrivită persoană.

— Așadar…

— Așadar, am zis că e timpul să discutăm. Ți-a spus tata c-o să te caut, nu-i așa? Ți-a oferit o cale de ieșire, Magnus: Predă-i sabia unchiului tău. Scoate-o din joc. Asta e ultima ta șansă. Poate că vei învăța ceva în acest loc.

— Bunker Hill?

S-a întors spre monument, astfel că numai partea ei muritoare era vizibilă.

---

[25] Jocuri de cuvinte care pornesc de la numele zeiței Hei, pronunțat ca *hell ,* care s-ar traduce prin „drace", „la naiba", „fir-ar să fie".

— Trist și lipsit de sens. O altă bătălie inutilă, la fel precum cea în care ești pe cale să te implici...

Cunoștințele mele de istorie americană sunt cam vagi, dar eram convins că nu se construiau monumente pe locul unor evenimente triste și lipsite de sens.

— Bătălia de la Bunker Hill nu s-a încheiat c-o victorie? Americanii care țin piept britanicilor în vârful dealului? Nu trageți până nu le vedeți...

M-a fixat cu privirea ei lăptoasă de zombi și nu-mi venea nicicum să zic „albul ochilor”[26].

— Pentru fiecare erou, există o mie de lași, a spus Hel. Pentru fiecare moarte curajoasă, o mie de morți lipsite de însemnătate. Pentru fiecare einherjar... o mie de suflete care intră pe tărâmul *meu.*

Și-a ridicat mâna uscată.

— Chiar în locul ăla, un englez de vârsta ta a murit în spatele unui balot de fân, plângând după mama lui. Era cel mai tânăr membru al regimentului. Comandantul lui l-a împușcat pentru lașitate. Crezi că el apreciază acest minunat monument? Iar acolo, în vârful dealului, după ce au rămas fără muniție, strămoșii tăi au aruncat cu pietre în britanici, luptând ca în epoca de piatră. Unii au fugit. Alții au rămas și au fost măcelăriți cu baionetele. Care au fost mai inteligenți?

A zâmbit. Nu mi-am dat seama care parte a gurii ei era mai sinistră – cea de zombi sau cea a femeii frumoase care se amuza de masacre.

— Nimeni n-a spus vreodată chestia cu „albul ochilor”, a continuat ea. E un mit care a apărut după ani și ani. Acesta nici măcar nu e Bunker Hill. Este Breed’s Hill. Și, deși bătălia a fost costisitoare pentru britanici, pentru americani a fost o înfrângere, nu o victorie. Așa e memoria oamenilor... Uiți adevărul crezând că o să te simți mai bine.

Zăpada mi se topea pe ceafă, umezindu-mi gulerul.

— Ce vrei să spui? Că n-ar trebui să lupt? Că ar trebui pur și simplu să-l las pe Surt să-l elibereze pe fratele tău, Lupul mare și rău?

— Eu doar îți arăt ce opțiuni ai, a spus Hel. Oare chiar a afectat Bunker Hill rezultatul revoluției voastre? Dacă îl vei

[26] „Nu trăgeți până nu le vedeți albul ochilor!” e ordinul care li s-ar fi dat soldaților americani în timpul asediului Boston-ului.

înfrunta pe Surt diseară, vei întârzia sau vei grăbi venirea Ragnarok-ului? Un erou asta ar face, s-ar arunca în luptă – genul de oameni care ajung în Walhalla. Dar milioanele de suflete care au trăit mai cumpătat și au murit liniștite în paturile lor, de bătrânețe? Ele au ajuns în regatul meu. N-au fost ele mai înțelepte? Ești sigur că locul tău e în Walhalla, Magnus?

Cuvintele Nornelor mă bântuiau în aerul rece. *Ales din greșeală, ucis neonest, Erou ce nu-și are locu-n Walhalla.*

M-am gândit la colegul meu T.J. care încă purta pușca și haina din Războiul Civil, atacând dealurile zi de zi în lupte interminabile, așteptându-și moartea finală de Ragnarok. M-am gândit la Gunderson Tare ca Piatra, care se străduia să nu-și piardă mințile făcând doctorate în literatură – asta când nu își ieșea din minți și zdrobea cranii. Era locul meu alături de ei?

— Du-i sabia unchiului tău, m-a sfătuit Hel. Lasă evenimentele să-și urmeze cursul fără tine. Asta e calea cea mai sigură. Dacă faci asta, tatăl meu, Loki, mi-a cerut să te recompensez.

Îmi simțeam obrajii arzând. Mă chinuia teama irațională că m-aș putea descompune de la degerături și să ajung ca Hel.

— Să mă recompensezi?

— Helheimul nu e un atât de groaznic, a spus zeița. Conacul meu are multe încăperi deosebite pentru oaspeții mei preferați. S-ar putea aranja o întâlnire.

— O întâlnire…

De-abia puteam vorbi.

— Cu mama? E la tine?

Zeița a părut să se gândească la asta, înclinând capul dinspre partea vie spre cea moartă.

— *Aș putea* s-o am. Statutul sufletului ei, a tot ceea ce a fost, e încă incert.

— Poftim…? Eu nu…

— De multe ori, rugăciunile și dorințele celor vii îi afectează pe morți, Magnus. Muritorii au știut asta întotdeauna.

Și-a dezvelit dinții – cariați într-o parte, de un alb strălucitor în cealaltă.

— N-o pot reînvia pe Natalie Chase, dar dacă vrei pot aranja să vă întâlniți în Helheim. Vă pot uni sufletele în așa fel încât să nu mai fiți despărțiți niciodată. Ați putea fi din nou o familie.

Am încercat să-mi imaginez cum ar fi. Mi-a înghețat limba în gură.

— Nu trebuie să vorbești, a spus Hel. E suficient să-mi dai un semn. Plângi după mama ta. Lasă-ți lacrimile să cadă și voi ști că ești de acord. Dar trebuie să te hotărăști acum. Dacă îmi respingi oferta, dacă insiști să-ți duci propria bătălie diseară, propriul Bunker Hill, îți promit că n-o să-ți revezi niciodată mama, nici în această viață, nici în alta.

Mi-am amintit cum aruncam pietre cu mama la Lacul Houghton și cum ochii ei verzi străluceau fericiți. Își întinsese brațele în lumina soarelui, încercând să-mi spună cum era tata. „De asta te aduc aici, Magnus. Nu simți? E peste tot”.

Apoi mi-am imaginat-o pe mama într-un palat întunecos și rece, prizonieră pentru totdeauna. Mi-am amintit de propriul meu cadavru în casa de servicii funerare – o relicvă îmbălsămată, ferchezuită ca să arate bine. M-am gândit la sufletele celor înecați, prinși în plasa lui Ran.

— Plângi, a spus Hel cu satisfacție. Atunci ne-am înțeles?

— N-ai înțeles nimic.

Am privit-o pe zeiță în ochi.

— Plâng pentru că știu ce ar vrea mama. Ar vrea să-mi amintesc de ea așa cum era. Ăsta e singurul monument de care are nevoie. Nu și-ar dori să fie prinsă, păstrată, silită să trăiască precum o fantomă într-un depozit frigorific din Lumea Subpământeană.

Hel s-a încruntat, iar partea dreaptă a feței s-a ridat și a crăpat.

— Cum îndrăznești?

— Vrei cutezanță?

Mi-am scos pandantivul de pe lanț. Sabia s-a alungit complet. Din lamă ieșea abur din cauza frigului.

— Lasă-mă în pace! Spune-i lui Loki că nu avem nicio învoială. Dacă te mai văd vreodată, te tai fix pe din două.

Am ridicat sabia.

Zeița s-a dizolvat în zăpadă. Peisajul din jur s-a estompat. Dintr-odată, m-am trezit atârnat de marginea unui acoperiș, la cinci etaje deasupra asfaltului.

Capitolul 59

Grozăvia care se numește școală generală

Înainte să mă prăbușesc și să mor, cineva m-a prins și m-a tras înapoi.

— Ține-te bine, amice, a spus Sam.

Era îmbrăcată într-o haină nouă – albastră de data asta, cu blugi negri și cizme. Albastrul nu era culoarea mea preferată, dar pe ea o făcea să pară mândră și serioasă, ca un ofițer al forțelor aeriene. Baticul îi era acoperit cu zăpadă. Securea nu era la vedere; probabil era ascunsă în rucsac.

N-a părut surprinsă să mă vadă. Pe de altă parte, avea o expresie preocupată, privind undeva, în depărtare.

Încet-încet am început să-mi revin. Jack era tot la mine în mână. Dintr-un motiv sau altul, nu mă simțeam epuizat după căsăpirea surorilor uriașe.

Asfaltul de dedesubt nu era un teren de joacă, ci mai degrabă o zonă dintre clădirile școlii. În spatele gardului din sârmă, zeci de elevi erau adunați în găști, stând de vorbă în pragul ușilor sau împingându-se pe trotuarul înghețat. Păreau să fie în clasa a șaptea, deși, din cauza hainelor groase și închise la culoare, era greu să-ți dai seama.

I-am poruncit sabiei să revină la forma de pandantiv și am pus-o la loc pe lanț. Nu cred că era cazul să mă plimb pe acoperișul unei școli cu ditamai paloșul.

— Unde suntem? am întrebat-o pe Sam.

— În fostul meu cartier.

După voce, părea tristă.

— Școala Generală Malcolm X.

Am încercat să mi-o imaginez pe Sam în curte, amestecându-se printre fete, ieșind în evidență cu baticului ei colorat.

— De ce te-a trimis Thor înapoi în generală? am întrebat-o. Ce cruzime din partea lui!

A rânjit.

— De fapt, m-a trimis acasă. Am apărut brusc în dormitorul meu, tocmai când Jid și Bibi s-au năpustit înăuntru și m-au

întrebat unde am fost. Conversația aia a fost mai neplăcută decât școala generală.

M-am încordat. Fusesem atât de concentrat pe problemele mele încât uitasem că Sam încerca să ducă și o viață normală.

— Ce le-ai spus?

— Că am stat la niște prieteni. Se vor gândi că e vorba de Marianne Shaw.

— E mai bine decât să le spui că ai stat cu trei tipi ciudați ca noi.

Și-a încrucișat brațele.

— I-am spus lui Bibi că am încercat să-i trimit un mesaj, ceea ce e adevărat. Se va gândi c-a fost vina ei. Bibi nu se descurcă deloc cu telefoanele. De fapt, în Jotunheim nu e semnal. Încerc să nu mint efectiv, dar nu-mi place că trebuie să-i păcălesc. După tot ce au făcut pentru mine, își fac griji că voi avea probleme, că voi semăna cu mama.

— Adică să fii un doctor de succes, căruia îi place să ajute oamenii? Vai, ar fi îngrozitor.

Și-a dat ochii peste cap.

— Știi ce vreau să spun – o rebelă, care să-i facă de râs. M-au închis în camera mea și mi-au spus că sunt pedepsită până la sfârșitul lumii. N-am avut inimă să le spun că ar putea veni în seara asta.

Vântul a început să sufle cu putere, învârtind ventilatoarele de pe acoperiș ca pe niște moriști.

— Cum ai reușit să scapi? am întrebat.

— N-am reușit. M-am trezit aici.

A privit în jos, spre curte.

— Poate că trebuie să-mi reamintesc cum a început totul.

Creierul meu era la fel de ruginit ca ventilatoarele de pe acoperiș, dar o rotiță a reușit să se pună în mișcare.

— Aici ai devenit walkirie.

Sam a dat din cap.

— Un uriaș de gheață a reușit să intre în școală. Poate mă căuta pe mine, poate vâna un alt semizeu. A distrus câteva săli de clasă și a stârnit panică. Nu părea să-i pese de eventuale victime. Școala a fost închisă. Nu știau cu cine au de-a face. Credeau că e un nebun care își face de cap. Au chemat poliția, dar nu mai era timp…

Și-a băgat mâinile în buzunare.

— Am început să-l înjur pe uriaș – să-i strig tot felul de insulte, chestii de genul ăsta. L-am ademenit aici pe acoperiș și…

S-a uitat în jos.

— Uriașul nu știa să zboare. A aterizat chiar acolo, pe asfalt, și s-a spart într-un milion de cioburi de gheață.

Părea ciudat de jenată.

— Te-ai luptat cu un uriaș de una singură, am spus. Ai salvat școala.

— Cam așa, a spus. Personalul, poliția – nu și-au dat seama ce s-a întâmplat. Și-au spus că tipul a fugit de la locul faptei. În confuzia de atunci, nimeni n-a observat ce am făcut. Cu excepția lui Odin. După ce uriașul a murit, Tatăl Suprem mi s-a arătat, chiar unde stai tu acum. Mi-a oferit o slujbă ca walkirie. Am acceptat.

După conversația cu Hel, n-aș fi crezut că e posibil să mă simt mai rău. Pierderea mamei era la fel de dureroasă ca în noaptea în care murise. Dar povestea lui Sam m-a făcut să mă simt prost într-un mod diferit. Sam mă dusese în Walhalla. Își pierduse locul printre walkirii crezând că eram un erou – un erou ca ea. Și în ciuda tuturor lucrurilor care se petrecuseră ulterior, nu părea să mă învinovățească.

— Nu regreți? am întrebat-o. Că mi-ai luat sufletul când am căzut?

A râs încetișor.

— Nu înțelegi, Magnus. Mi s-a *spus* să te aduc în Walhalla. Și nu de către Loki. Ci de către Odin însuși.

Am simțit cum pandantivul mi se încălzește pe claviculă. Pentru o clipă, am simțit miros de trandafiri și căpșuni, de parcă aș fi pătruns într-o zonă cu vară.

— Odin, am spus. Credeam c-a dispărut. N-a mai apărut de când ai devenit walkirie.

— Mi-a zis să nu spun nimic.

Sam s-a cutremurat.

— Cred că și aici am dat greș. Cu o noapte înainte să lupți cu Surt, m-am întâlnit cu Odin în fața casei bunicilor mei. Era deghizat ca un boschetar – barbă neîngrijită, o haină veche albastră, pălărie cu boruri largi. Dar știam cine era. Petecul de pe ochi, vocea… Mi-a spus să stau cu ochii pe tine și, dacă aveai să lupți plin de curaj, să te duc în Walhalla.

În curte, s-a sunat de intrare. Elevii s-au îndreptat spre clase, împingându-se și râzând. Pentru ei, era o zi de școală normală – genul de zi despre care eu nu mai știam ce înseamnă.

— Am fost ales din greșeală, am spus. Nornele mi-au spus că n-ar fi trebuit să ajung în Walhalla.

— Cu toate acestea, ai ajuns, a spus Sam. Odin a anticipat asta. Nu știu de unde vine nepotrivirea asta, dar trebuie să ducem misiunea la bun-sfârșit. Trebuie să ajungem pe insulă în seara asta.

M-am uitat cum zăpada șterge urmele de pași din curtea goală. În scurt timp, n-avea să mai rămână nicio urmă că au fost elevi acolo, așa cum nu mai rămăsese nici după căzătura uriașului de gheață cu doi ani în urmă.

Nu știam ce să cred despre faptul că Odin mă alesese să ajung în Walhalla. Cred că ar fi trebuit să mă simt onorat. Tatăl Suprem însuși mă considera important. El mă alesese, în ciuda părerii Nornelor. Dar dacă așa stăteau lucrurile, de ce nu se deranjase Odin să mă întâlnească în persoană? Loki era legat pe vecie pe o lespede de piatră. Totuși, a găsit o cale să stea de vorbă cu mine. Mimir era un cap retezat. Și a venit. Dar Tatăl Suprem, marele vrăjitor care putea, chipurile, modifica realitatea rostind pur și simplu o rună, cum de nu-și găsise timp pentru o întâlnire rapidă?

Am auzit vocea lui Hel: „Ești sigur că locul tău e în Walhalla, Magnus?”

— Tocmai vin de la Bunker Hill, i-am spus lui Sam. Hel mi-a oferit șansa unei întâlniri cu mama.

Cu greu, i-am spus și ei povestea.

Samirah a întins mâna ca și cum ar fi vrut să mă atingă, apoi s-a răzgândit.

— Îmi pare foarte rău, Magnus. Dar Hel minte. Nu poți avea încredere în ea. E la fel ca tatăl meu, doar că mai rece. Ai făcut alegerea potrivită.

— Da, totuși... Ție nu ți se întâmplă să faci ce trebuie, să *știi* că e ceea ce trebuie, dar să te simți oribil?

— Tocmai ai descris o zi din viața mea.

Sam și-a pus gluga.

— Când am devenit walkirie... Încă nu-s sigură de ce m-am luptat cu uriașul acela. Puștii de la Malcolm X se purtau groaznic cu mine. Prostiile obișnuite: mă întrebau dacă eram teroristă.

Îmi smulgeau hijab-ul. Îmi puneau în dulăpior bilețele și imagini dezgustătoare. Când uriașul a atacat... Aș fi putut să mă prefac că sunt un muritor de rând și să mă pun la adăpost. Dar nu m-am gândit nicio secundă să fug. De ce mi-am riscat viața pentru puștii ăia?

Am zâmbit.

— Ce e? m-a întrebat.

— Cineva mi-a spus că la un erou curajul nu e ceva planificat – e o reacție autentică într-un moment de criză. Trebuie să vină din inimă, fără gândul de recompensă.

Sam a pufnit.

— Acel cineva pare cam înfumurat.

— Poate că nu tu trebuia să vii aici, am zis. Ci *eu.* Ca să înțeleg de ce facem o echipă bună.

— Serios? a ridicat dintr-o sprânceană. Acum facem echipă bună?

— Rămâne de văzut.

M-am uitat spre nord, prin furtuna de zăpadă. Undeva, în acea direcție, era centrul orașului Boston și cheiul Long Wharf.

— Hai să-i găsim pe Blitzen și pe Hearthstone. Trebuie să nimicim un uriaș de foc.

Capitolul 60

O minunată croazieră ucigașă la apus de soare

Blitz și Hearth ne așteptau în fața Acvariului New England.

Blitz purta, desigur, un costum nou: haine de camuflaj măslinii, cravată galbenă și o cască de explorator galbenă cu plasă galbenă.

— Hainele mele pentru vânătoarea de lupi! ne-a spus pe un ton vesel.

Ne-a explicat cum magia lui Thor îl transportase în locul unde trebuia neapărat să ajungă: în cel mai bun magazin universal din Nidavellir. Își folosise Cardul Svartalf Express pentru a cumpăra provizii pentru expediție, inclusiv câteva costume de rezervă și un harpon retractabil din oțel de os.

— În plus, a spus Blitz, tot scandalul legat de întrecerea cu Junior s-a întors împotriva bătrânului vierme! S-a aflat cât de rău a dat-o în bară. Nimeni nu mă mai învinuiește pe mine, strechea sau orice altceva! Oamenii au început să vorbească despre modelele mele de armuri elegante, iar acum cererile curg gârlă. Dacă diseară scap cu viață, chiar aș putea să-mi lansez propria linie de îmbrăcăminte!

Sam și cu mine l-am felicitat, deși exista un mare *dar* legat de supraviețuirea noastră. Dar Blitz era atât de fericit, încât n-am vrut să-l supăr. A început să bată din picior, cântând încetișor „Piticul cel elegant”.

Hearth, în schimb, făcuse cu totul alt fel de cumpărături. Acum avea la el un toiag lucios din stejar alb. În vârf, toiagul se bifurca, asemenea unei praștii. Am avut senzația – nu știu de ce – că dintre cele două capete lipsea o piesă.

Cu toiagul în mână, Hearth semăna cu un adevărat vrăjitor elf războinic, cu excepția faptului că purta blugi negri, o jachetă de piele peste un tricou pe care scria HOUSE OF BLUES și o eșarfă colorată cu dungi.

Hearth și-a sprijinit toiagul de braț și ne-a explicat în semne cum ajunsese la fântâna lui Mimir. Capo îl numise maestru în magie alf seidr și era pregătit să folosească toiagul de vrăjitor.

— Nu-i așa că e minunat?

Blitzen l-a bătut pe spate.

— Știam eu că se va descurca!

Hearthstone și-a țuguiat buzele. „Nu mă simt ca un maestru”.

— Am ceva care te-ar putea ajuta.

Am băgat mâna în buzunar și am scos runa *perthro.*

— Acum câteva ore, am avut o conversație cu Hel. Mi-a amintit de tot ce am pierdut.

Le-am spus ce îmi oferise zeița pe jumătate zombi.

— A, puștiule… Blitzen a clătinat din cap. Eu îi dau înainte cu noua mea linie de îmbrăcăminte și tu a trebuit să treci prin una ca asta.

— E în regulă, l-am asigurat.

În mod ciudat, chiar eram în regulă.

— Chestia e că, atunci când mi-am făcut apariția pe Bunker Hill, tocmai îmi folosisem sabia ca să ucid două uriașe. Ar fi trebuit să leșin sau să mor de epuizare. Nu s-a întâmplat asta. Cred că știu de ce.

Am răsucit între degete piatra inscripționată cu runa.

— Cu cât îmi petrec mai mult timp cu voi, cu atât mi-e mai ușor să folosesc sabia, să mă vindec sau să fac orice. Nu sunt expert în magie, dar într-un fel cred că… efortul este dus de toată lumea.

I-am întins runa lui Hearthstone.

— Știu cum e să te simți ca o cupă goală, să-ți fie luat totul. Dar nu ești singur. Folosește câtă magie vrei. Noi îți suntem alături. Suntem familia ta.

Ochii i s-au umplut de lacrimi verzi. Ne-a vorbit prin semne și de data asta cred că chiar a vrut să spună „vă iubesc”, nu „uriașele sunt bete”.

A luat runa și a așezat-o între capetele noului toiag. Piatra s-a lipit întocmai ca pandantivul meu de lanț. Din simbolul perthro a ieșit o lumină aurie liniștitoare.

„Semnul meu”, ne-a spus. „Semnul familiei mele”.

Blitzen s-a smiorcăit.

— Îmi place. O familie compusă din patru cupe goale!

Sam s-a șters la ochi.

— Dintr-odată, mi-e sete.

— Al-Abbas, am spus, te nominalizez la funcția de soră enervantă.

— Taci din gură, Magnus.

Și-a îndreptat haina, și-a pus rucsacul pe umeri și a tras adânc aer în piept.

— În regulă. Dacă am terminat cu reuniunile de familie, bănuiesc că nu știe nimeni unde putem găsi doi pitici cu o barcă?

— Știu eu.

Blitzen și-a aranjat lavaliera.

— Hearth și cu mine i-am găsit înainte să ajungeți voi. Haideți!

A luat-o înainte spre dig. Cred că voia pur și simplu să vedem cât de bine îi stătea cu noua cască galbenă.

La capătul cheiului Long Wharf, vizavi de chioșcul destinat excursiilor pentru observarea balenelor care e închis peste iarnă, fusese încropit un alt chioșc din resturi de placaj și cutii din carton. Deasupra ferestrei ghișeului, pe o pancartă, apărea scrijelit cu un scris neglijent: EXPEDIȚIE DE OBSERVARE A LUPILOR. NUMAI ÎN ACEASTĂ SEARĂ! O MONEDĂ DE AUR ROȘU DE PERSOANĂ! GRATUIT PENTRU COPIII SUB CINCI ANI!

În cabină era un pitic care era cu siguranță mai puțin svartalf și mai mult vierme. Avea cam 60 de centimetri și atâta păr pe față încât era imposibil să-ți dai seama dacă avea ochi sau gură. Purta un impermeabil galben și o șapcă de căpitan, care, fără îndoială, îl proteja de lumina slabă a zilei și, în același timp, îl făcea să arate ca mascota unui restaurant piticesc unde se servesc homari.

— Salutare! a spus piticul. Sunt Fjalar, la dispoziția dumneavoastră. Doriți să vă înscrieți pentru croazieră? E o vreme minunată pentru observarea lupilor!

— Fjalar?

Blitzen a făcut o față lungă.

— Ai cumva un frate pe nume Gjalar?

— E chiar acolo.

Nu știu cum de n-o observasem, dar la câțiva pași era ancorată o corabie vikingă echipată cu un motor exterior. La pupa, mestecând o bucată de carne uscată, stătea un alt pitic, care arăta exact ca Fjalar, doar că purta o salopetă unsuroasă și o pălărie de fetru cu boruri lăsate.

— Văd că ați auzit despre serviciile noastre de excepție, a continuat Fjalar. Vă tai patru bilete? Doar o dată pe an ai ocazia asta!

— Scuzați-ne un moment.

Blitzen ne-a tras deoparte.

— Ei sunt Fjalar și Gjalar, ne-a șoptit. Sunt celebri.

— Thor ne-a avertizat, a spus Sam. N-avem de ales.

— Știu, dar… Blitzen și-a frânt mâinile – Fjalar și Gjalar? Jefuiesc și ucid de peste o mie de ani! Vor încerca să ne omoare, dacă le dăm ocazia.

— Deci, practic, am rezumat eu situația, sunt la fel ca toți ceilalți pe care i-am întâlnit.

— O să ne lovească pe la spate, s-a agitat Blitz sau o să ne părăsească pe o insulă pustie sau o să ne împingă peste bord în gura unui rechin.

Hearth a arătat spre el apoi a bătut cu un deget în palmă. „Mă bag”.

Ne-am întors la chioșc.

I-am zâmbit mascotei criminale.

— Patru bilete, vă rog.

Capitolul 61

Iarba-neagră e în mod oficial floarea care-mi place cel mai puțin

Nu mi-am închipuit că putea exista ceva mai rău decât expediția noastră de pescuit cu Harald. M-am înșelat.

De cum am ieșit din port, cerul s-a întunecat. Apa s-a făcut neagră ca cerneala de calmar. Dincolo de vălul de zăpadă, țărmul Boston-ului s-a transformat în ceva primitiv – probabil că așa arătase când urmașul lui Skirnir ajunsese pentru prima oară pe râul Charles.

Centrul orașului era doar o adunătură de dealuri gri. Pistele de pe Aeroportul Logan s-au transformat în fâșii de gheață care pluteau pe apă. Diverse insule se scufundau și se ridicau în jur ca într-un clip filmat secvențial în ultimele două milenii.

M-am gândit că poate mă uitam la viitor, mai degrabă decât la trecut – cum avea să arate Boston-ul după Ragnarok. Am hotărât să nu mai spun nimănui lucrul ăsta.

În liniștea care domnea în golf, motorul exterior al lui Gjalar făcea o gălăgie infernală – zăngănea, huruia și scuipa fum în timp ce barca înainta prin apă. Orice monstru de pe o rază de opt kilometri ar fi știut unde să ne găsească.

Fjalar stătea de veghe la proră, avertizându-l din când în când pe fratele lui:

— Stânci la babord! Iceberg la tribord! Kraken[27] la ora două!

Asta nu mă liniștea. Surt îmi promisese că urma să ne întâlnim din nou în acea seară. Plănuia să ne ardă de vii pe mine și pe prietenii mei și să distrugă cele Nouă Lumi. Dar în adâncul sufletului aveam o teamă și mai mare. În sfârșit aveam să-l întâlnesc pe Lup. Conștientizarea acestui lucru mi-a activat toate coșmarurile pe care le avusesem cu ochi albaștri strălucitori, colți albi, mârâituri sălbatice în întuneric.

Sam, care stătea lângă mine, își ținea securea în poală, ca s-o vadă piticii. Blitzen se tot agita cu lavaliera lui galbenă de parcă

[27] Monstru marin uriaș din mitologia norvegiană.

ar fi putut intimida gazdele cu garderoba. Hearthstone exersa dispariția și apariția noului toiag. Când reușea, toiagul apărea de nicăieri și-i zbura direct în mână, ca un buchet de flori cu arc din mâneca unui magician. Dacă greșea, îl înghiontea pe Blitzen sau mă lovea pe mine peste ceafă.

După câteva ore și o duzină de lovituri de toiag, barca s-a cutremurat ca și cum am fi dat de un curent transversal. De la proră, Fjalar ne-a anunțat:

— Nu mai e mult. Am intrat în Amsvartnir – Golful Negru ca Smoala.

— Măi să fie – am zis eu uitându-mă la apa neagră – oare de ce i se spune așa?

Norii s-au risipit. Luna plină, palidă și de argint, ne privea din neantul fără stele. În fața noastră, ceața și lumina lunii se îngemănau, formând o zonă de coastă. Niciodată n-am urât luna plină mai tare.

— Lyngvi, a zis Fjalar. Insula Ierbii-Negre, închisoarea Lupului.

Insula arăta precum craterului unui vulcan antic – un con aplatizat care se ridica la aproximativ cincisprezece metri deasupra nivelului mării. Eu știam că iarba-neagră era violet, dar pantele stâncoase erau acoperite cu flori albe fantomatice.

— Dacă asta-i iarbă-neagră, am spus, apoi aici e din belșug.

Fjalar a chicotit.

— E o plantă magică, prietene, folosită pentru alungarea răului și pentru a ține fantomele la distanță. Ce închisoare mai bună pentru Lupul Fenris decât o insulă înconjurată de așa ceva?

Sam s-a ridicat.

— Dacă Fenris e așa mare cum am auzit, n-ar trebui să-l vedem deja?

— O, nu, a spus Fjalar. Pentru asta trebuie să cobori pe țărm. Fenris e legat în mijlocul insulei, ca o piatră inscripționată cu rune într-un castron.

M-am uitat la Hearthstone. Mă îndoiam că putea citi pe buzele lui Fjalar, ascunse de barba stufoasă, dar nu mi-a plăcut referirea la piatra inscripționată cu rune din castron. Mi-am amintit celălalt sens al runei *perthro*: pahar de aruncat zaruri. Nu voiam să merg orbește în depresiunea vulcanică, în speranța c-o să dau de Yams.

Când mai erau aproximativ trei metri până la plajă, carena bărcii s-a înfipt într-un banc de nisip. Sunetul mi-a amintit cu neplăcere de noaptea în care a murit mama – cum a scârțâit ușa de la apartament înainte să fie spartă.

— Hai, jos cu voi! a zis Fjalar vesel. Să vă bucurați de tur. Luați-o peste creasta de colo. Cred că întâlnirea cu Lupul va merita toți banii!

Poate că doar mi se părea, dar nările mi s-au umplut cu miros de fum și de blană umedă de animal. Noua mea inimă de einherji își testa limitele, bătând cât putea de repede.

Dacă n-ar fi fost prietenii mei, nu sunt sigur că aș fi avut curajul să debarc. Hearthstone a fost primul care a sărit din barcă. Au urmat Sam și Blitzen. Pentru că nu voiam să rămân pe barcă cu piticul homar și cu fratele lui care mânca compulsiv, mi-am aruncat picioarele peste margine. Apa adâncă până la brâu era atât de rece încât sigur urma să am vocea pițigăiată toată săptămâna.

Înaintam cu greu spre plajă când urletul unui lup mi-a spart timpanele.

Da, e adevărat, mă așteptasem la una ca asta. Îmi era teamă de lupi încă din copilărie, așa că m-am străduit din răsputeri să-mi fac curaj. Dar urletul lui Fenris nu semăna cu nimic din ce auzisem până atunci – furia lui era atât de mare încât parcă mă rupea în bucăți, îmi dezintegra moleculele în aminoacizi și apă înghețată din Ginnungagap.

La adăpost, pe barcă, cei doi pitici chicoteau veseli.

— Ar fi trebuit să vă spun, ne-a strigat Fjalar, călătoria înapoi va fi un pic mai scumpă. Obiectele de valoare, vă rog. Strângeți-le într-o geantă. Aruncați-mi-o. Altfel vă lăsăm aici.

Blitzen a înjurat.

— Oricum o să ne lase aici. Așa procedează ei.

Deocamdată nu-mi surâdea deloc ideea de a porni pe uscat în căutarea Lupului Fenris. Ce-mi doream cu disperare era să mă pun pe plâns și să-i implor pe trădătorii de pitici să mă ducă înapoi în Boston.

Îmi tremura vocea, dar m-am străduit să par mai curajos decât mă simțeam.

— Dispăreți, le-am spus piticilor. Nu mai avem nevoie de voi.

Fjalar și Gjalar au făcut schimb de priviri. Barca lor se îndepărta deja.

— Nu l-ai auzit pe Lup?

Fjalar a vorbit mai rar de parcă m-ar fi crezut tâmpit.

— Sunteți blocați pe insulă. Cu Fenris. E de rău.

— Da, știm, am spus.

— O să vă mănânce Lupul! a strigat Fjalar. Așa legat cum e, tot o să vă *mănânce.* În zori, insula o să dispară și voi odată cu ea!

— Mulțumim că ne-ați adus, am spus. S-aveți o călătorie plăcută înapoi.

Fjalar și-a ridicat mâinile în aer, disperat.

— Idioților! Cum vreți. O să vă luăm obiectele de valoare la anul, când o să vă găsim ciolanele! Hai, Gjalar, să ne întoarcem la docuri. Poate avem vreme să mai luăm un grup de turiști.

Gjalar a turat motorul. Barca s-a întors și a dispărut în întuneric.

M-am uitat la prietenii mei. Am avut senzația că nu i-ar fi deranjat să mai țin un discurs motivațional ca atunci când am zis că suntem o familie alcătuită din cupe goale și vom învinge.

— Așa, am spus, după ce am scăpat de o armată de pitici, am înfruntat o veveriță monstruoasă, am omorât trei surori uriașe și am sacrificat doi țapi vorbitori – cât de rău poate fi Lupul Fenris?

— Foarte rău, au răspuns Sam și Blitz deodată.

Hearthstone a făcut două semne de OK, și-a încrucișat încheieturile și le-a îndepărtat – semnul pentru „groaznic”.

— Bun.

Am transformat pandantivul în sabie. Strălucirea lamei făcea florile de iarba-neagră să pară și mai spălăcite și fantomatice.

— Jack, ești gata?

— Frate, mi-a răspuns sabia, sunt gata de când am fost făurit. Dar am sentimentul că ni se întinde o cursă.

— Să ridice mâna, le-am spus prietenilor mei, cine-i surprins de chestia asta?

Nimeni n-a ridicat mâna.

— Bine, în regulă, a spus Jack. Atâta timp cât sunteți conștienți că probabil veți muri în chinuri și veți declanșa Ragnarok-ul, eu mă bag. Să-i dăm drumul!

Capitolul 62

Lupul mic și rău

Îmi amintesc când am fost prima oară la Plymouth Rock.

Reacția mea a fost: „Asta-i tot?”

La fel mi s-a întâmplat și cu Liberty Bell din Philadelphia și cu Empire State Building din New York – de aproape păreau mai mici decât îmi imaginasem, nedemne de atâta faimă.

Asta am simțit și când l-am văzut pe Lupul Fenris.

Auzisem atâtea povești îngrozitoare despre el: zeilor le era prea frică să-l hrănească; putea rupe cele mai rezistente lanțuri; îi mâncase mâna lui Tyr; avea să înghită soarele la sfârșitul lumii; avea să-l mănânce pe Odin într-o singură înghițitură. Mă așteptam la un lup mai mare decât King Kong; care scotea flăcări pe gură, avea o privire ucigătoare și trăgea cu laser pe nări.

M-am trezit însă cu un lup de mărimea unui lup.

Ajunsesem în vârful versantului și priveam în vale, unde Fenris stătea liniștit în fund. Era mai mare decât un Labrador, dar cu siguranță nu era mai mare decât mine. Avea picioarele lungi și musculoase, făcute pentru alergat. În blana cenușie și aspră avea smocuri negre. Nimeni n-ar fi putut zice că e *simpatic* – mai ales dacă i-ar fi văzut colții de un alb strălucitor și mulțimea de oase împrăștiate în jurul labelor sale dar era un animal frumos.

Sperasem să-l găsesc pe Lup pe o parte, legat de picioare și priponit cu cuie, capse, bandă adezivă și Super Glue. În schimb, era legat cu frânghia Gleipnir așa cum sunt legați criminalii cu lanțuri de picioare când sunt transportați undeva. Frânghia strălucitoare era înfășurată în jurul labelor, lăsându-i ceva libertate de mișcare. Probabil că odinioară avusese botul legat cu o bucată de frânghie, ca o botniță. Bucata aia îi atârna acum la gât. Frânghia nu părea prinsă în pământ. Nu eram sigur ce-l împiedica pe Lup să părăsească insula, doar dacă nu existau cumva garduri din acelea invizibile pentru câini.

Una peste alta, dacă aș fi fost în locul zeului Tyr și mi-ar fi fost smulsă mâna pentru ca ceilalți zei să aibă suficient timp să lege Lupul, m-ar cam fi înfuriat treaba de mântuială pe care o făcuseră. În tot tribul Aesir nu era *niciun* zeu care să se priceapă la noduri?

M-am uitat la prietenii mei.

— Unde e adevăratul Fenris? Asta e doar o momeală, nu?

— Nu.

Sam a strâns mânerul securii până i s-au albit degetele.

— El e. O simt.

Lupul s-a întors în direcția de unde ni se auzeau vocile. Avea o sclipire albastră familiară în ochi care mi-a dat fiori pe șira spinării.

— Ca să vezi!

Avea vocea gravă și puternică. Buzele lui negre s-au întins într-un rânjet foarte uman.

— Ce-avem noi aici? Zeii mi-au trimis o gustare?

Mi-am schimbat părerea despre Lup. Poate că mărimea lui era una obișnuită. Poate că nu arunca cu raze laser pe nări. Dar avea ochii mai reci și mai inteligenți decât ai oricărui prădător pe care l-am văzut vreodată – fie el om sau animal. Mișca din bot ca și cum ar fi simțit frica din respirația mea. Iar vocea… Vocea lui mă învăluia ca melasa, periculos de fină și dulce.

Mi-am amintit de prima cină din Walhalla, când șefii de clan nu o lăsaseră pe Sam să se justifice pentru că se temeau de limba iscusită a copiilor lui Loki. Acum înțelegeam de ce.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să mă apropii de Lup. Însă prin tonul vocii parcă ne-ar fi spus: „Haideți jos. Suntem între prieteni”.

Depresiunea vulcanică avea un diametru de aproximativ o sută de metri, așa că Lupul era mai aproape decât mi-aș fi dorit. Panta era blândă, dar îmi alunecau picioarele pe iarba-neagră. Mi-era groază să nu alunec și să ajung direct în labele lui.

— Sunt Magnus Chase.

Vocea mea nu era dulce ca melasa. M-am forțat să-l privesc pe Fenris în ochi.

— Avem o întâlnire.

Lupul și-a dezgoli dinții.

— Într-adevăr, fiu al lui Frey. Cei din tribul Vanir au un miros așa de interesant. De obicei apuc să devorez doar copii de-ai lui Thor sau Odin sau de-ai vechiul meu prieten, Tyr.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc.

— O, nu-i nicio problemă.

Lupul se mișca de colo-acolo iar frânghia îi lucea printre labe, abia încetinindu-i mersul.

— Eu sunt mulțumit. Aștept de mult clipa asta.

În stânga mea, Hearthstone a lovit cu toiagul din stejar alb în stânci. Iarba-neagră a început să strălucească mai tare și din covorul de plante s-a ridicat o ceață fină, argintie, ca dintr-un aspersor care udă gazonul. Cu mâna liberă, Hearth a gesticulat: „Florile sunt o închisoare. Rămâi printre ele”.

Lupul Fenris a chicotit.

— Elful e înțelept. Nu e destul de puternic – nici pe departe suficient de puternic ca să se pună cu mine –, dar are dreptate în privința ierbii-negre. N-o suport. Ciudat însă cum o grămadă de muritori curajoși aleg să părăsească zona de siguranță și să se apropie de mine. Vor să-și pună la încercare puterile sau doar să se asigure că mai sunt legat.

Lupul s-a uitat lacom la Blitzen.

— Tatăl tău a fost unul dintre ei. Un pitic nobil mânat de cele mai bune intenții. S-a apropiat de mine. A murit. Oasele lui sunt pe-aici pe undeva.

Blitzen a scos un strigăt gutural. Sam și cu mine a trebuit să-l ținem ca să nu se năpustească asupra Lupului cu noul lui harpon.

— Destul de trist, într-adevăr, a spus Lupul meditativ. Cum îl chema, Bilì? A avut dreptate, desigur. Frânghia asta ridicolă slăbise de-a lungul timpului. A fost o vreme când nu mă puteam mișca deloc. După câteva secole, am reușit să merg șontâc-șontâc. Încă nu reușesc să trec de iarba-neagră. Cu cât mă îndepărtez mai mult de mijlocul insulei, cu atât se strânge frânghia mai tare și durerea sporește. Dar un progres există! Marea realizare s-a produs însă cam acum doi ani, când am reușit să-mi dau jos botnița asta blestemată!

Sam a bolborosit:

— Acum doi ani…

Lupul și-a înclinat capul într-o parte.

— Da, surioaro. Cu siguranță ai aflat. Am început să-i șoptesc lui Odin în vise că ar fi minunat să te facă pe tine, fiica lui Loki walkirie! Ce poate fi mai grozav decât să transformi un potențial inamic într-un prieten valoros.

— Nu, a spus Sam. Odin n-ar asculta niciodată de tine.

— Crezi?

Lupul a mârâit încântat.

— Asta-i minunat la voi, așa-zisele ființe magice. Auziți doar ce vreți să credeți. Credeți că propria conștiință e cea care vă vorbește, când, de fapt, e Lupul. O, ai făcut bine, surioaro, că mi l-ai adus pe Magnus…

— Nu ți l-am *adus*! a strigat Sam. Și nu sunt surioara ta!

— Nu? Simt mirosul sângelui magic ce-ți curge prin vene. Ai putea fi puternică. L-ai putea face mândru pe tatăl nostru. De ce te împotrivești?

Dinții Lupului erau ascuțiți ca-ntotdeauna, privirea malefică, dar în voce se simțea compasiune, dezamăgire, melancolie. Parc-ar fi vrut să spună: „Pot să te ajut. Sunt fratele tău”.

Sam a făcut un pas înainte. Am apucat-o de braț.

— Fenris, am spus, tu i-ai trimis pe lupii ăia… în seara în care a murit mama.

— Desigur.

— Ai vrut să mă ucizi…

— De ce-aș vrea asta?

Ochii lui albaștri erau mai răi decât niște oglinzi. În ei mi se reflectau toate eșecurile – lașitatea, slăbiciunea, egoismul de care dădusem dovadă fugind când mama avea cea mai mare nevoie de mine.

— Pentru mine erai important. Dar mai aveai nevoie… de ceva. Greutățile te fac puternic. Și uite! Ai reușit – ești primul copil al lui Frey suficient de puternic să găsească Sabia Verii. Mi-ai adus unealta cu care pot scăpa în sfârșit de aceste legături.

Se învârtea lumea cu mine. Aveam senzația că mă aflu din nou pe calul Stanley – în cădere liberă, fără șa, hățuri, fără niciun control. În tot acest timp, îmi închipuisem că Fenris mă voia mort. De aceea atacaseră lupii apartamentul. Dar ținta lui fusese mama. O omorâse ca să mă afecteze pe mine. Era chiar mai rău decât faptul că mama murise ca să mă protejeze. Murise pentru ca monstrul ăsta să mă transforme în vestitorul lui – un semizeu capabil să pună mâna pe Sabia Verii.

Nici nu mă puteam concentra de atâta furie.

Sabia a început să-mi murmure în mână. Mi-am dat seama că Jack nu scosese niciun sunet de multă vreme. M-a tras de mână, smucindu-mă în față.

— Jack, am mormăit. Jack, ce vrei să...?

Lupul a râs.

— Vezi? Menirea Sabiei Verii e să taie aceste legături. N-o poți opri. Copiii lui Frey n-au fost niciodată niște luptători, Magnus Chase. Nu poți spera să ai vreun control asupra sabiei, cu atât mai puțin s-o folosești ca să te lupți cu mine. Nu-mi mai ești de folos. Surt va sosi în curând. Sabia va zbura în mâinile lui.

— Te înșeli..., a murmurat Jack, smucindu-se să scape din strânsoarea mea. A fost o greșeală să mă aduci aici.

— Da, a tors Lupul. Așa e, minunată sabie. Știi, Surt crede că ideea asta a fost *a lui.* E o unealtă imperfectă. Ca majoritatea uriașilor de foc, e plin de el, face pe grozavul, dar nu prea îl duce capul. Însă își va juca rolul bine. Va fi încântat să te aibă.

— Jack, acum ești sabia mea, am spus, deși de-abia îl puteam ține cu amândouă mâinile.

— Taie frânghia..., a murmurat Jack. Taie frânghia.

— Fă-o, Magnus Chase, a spus Fenris. De ce să-l aștepți pe Surt? Eliberează-mă de bunăvoie și-ți voi fi recunoscător. Poate chiar o să vă cruț pe tine și pe prietenii tăi.

Blitzen a mârâit chiar mai tare decât Lupul. A scos din rucsac frânghia nouă, Andskoti.

— Mă pregătisem să leg potaia. Acum mă gândesc s-o strâng de gât și gata.

— Sunt de acord, a spus Samirah. Să moară!

Îmi doream mai mult decât orice să fac ce spun ei. Îmi doream să atac bestia și s-o străpung. Se spunea că Sabia Verii are cea mai ascuțită lamă din toate cele Nouă Lumi. Cu siguranță putea să-i tăbăcească Lupului fundul.

Cred că am fi trecut la fapte, dar Hearthstone și-a fluturat toiagul prin fața noastră. Runa *perthro* s-a aprins, răspândind o lumină aurie.

„Priviți!” Ordinul a fost mai mult un tremur decât un sunet. M-am întors și l-am privit uimit pe Hearthstone.

„Oasele”. Nu folosea limbajul semnelor. Nu vorbea. Gândul lui era pur și simplu *prezent,* limpezindu-mi mintea așa cum alungă vântul ceața.

M-am uitat din nou la scheletele împrăștiate pe jos. Erau oasele eroilor – copiii lui Odin, Thor sau Tyr. Pitici, oameni, elfi. Toți fuseseră păcăliți, înfuriați, vrăjiți de Fenris. Și cu toții muriseră.

Hearthstone era singurul dintre noi care nu putea auzi vocea Lupului. Era singurul cu mintea limpede.

Dintr-odată, sabia a devenit mai ușor de controlat. Încă mi se împotrivea, dar am simțit că balanța înclina mai mult spre mine acum.

— Nu te eliberez, i-am spus Lupului. Și nu trebuie să mă lup cu tine. Îl așteptăm pe Surt. Și-o să-l oprim.

Lupul a adulmecat aerul.

— O... e prea târziu acum. Nu trebuie să lupți cu mine? Sărmane muritor... Nici eu nu trebuie să mă lupt cu tine. Sunt alții care să facă asta în locul meu. Cum spuneam, ființele magice sunt ușor de manipulat, dispuse să facă treaba în locul meu. Uite că au sosit!

Pe insulă s-a auzit o voce:

— STOP!

În celălalt capăt al craterului se afla vechea noastră prietenă Gunilla, flancată de câte o walkirie. În stânga și-n dreapta ei erau foștii mei colegi de la etaj: T.J., Tare ca Piatra, Mallory și X, omul-trol.

— Ați fost prinși în fapt, în timp ce-l ajutați pe inamic, a zis Gunilla. Tocmai v-ați semnat condamnarea la moarte!

Capitolul 63

Urăsc să-mi semnez singur condamnarea la moarte

— Ca să vezi, a zis Lupul. N-am mai avut atâția musafiri de când am fost legat.

Gunilla și-a apucat sulița. Nu s-a uitat la Lup, de parcă ar fi dispărut dacă nu se uita la el.

— Thomas Jefferson Jr., a spus ea, tu și colegii tăi luați prizonierii. Luați-o pe culme, bineînțeles. Încet și cu grijă.

T.J. nu părea prea încântat, dar a dat din cap. Avea haina din război încheiată până la gât. Baioneta îi sclipea în lumina lunii. Mallory Keen m-a privit cu neîncredere, dar poate asta era modalitatea ei de a mă saluta bucuroasă. Cei doi au luat-o la stânga, înaintând pe marginea craterului, în timp ce toate cele trei walkirii își țineau sulițele îndreptate spre Fenris.

X a pornit greoi spre dreapta, urmat de Tare ca Piatra, care își rotea securile și fluiera încetișor de parcă ar fi făcut o plimbare ușoară pe un câmp plin cu dușmani căzuți în luptă.

— Sam, am mormăit, dacă suntem prinși…

— Știu.

— Nu va mai avea cine să-l oprească pe Surt.

— Știu.

— Îi putem învinge, a spus Blitz. Nu poartă armură, cu atât mai puțin o armură elegantă.

— Nu, am spus. Sunt frații mei… tovarășii mei de arme. Lasă-mă să încerc să vorbesc cu ei.

Hearth a gesticulat: „Nebun. Tu?”

Ăsta-i farmecul vorbitului prin semne. Poate a vrut să spună: „Ești nebun?” sau „Sunt nebun. Ca tine!” Am decis să interpretez gestul ca pe o dovadă sprijin.

Lupul Fenris s-a așezat pe picioarele din spate și a încercat să se scarpine la ureche, dar era imposibil din cauza sforii cu care-i erau legate labele.

A adulmecat aerul și mi-a rânjit.

— Interesantă companie ți-ai ales, Magnus Chase. Cineva se ascunde, dar îi simt mirosul. Oare cine-i? Poată că totuși o să am parte de-un ospăț azi!

M-am uitat la Sam. Părea la fel de nedumerită ca mine.

— Îmi pare rău, pufosule, i-am spus. Habar n-am despre ce vorbești.

Fenris a râs.

— Vom vedea. Mă întreb dacă va îndrăzni să-și arate adevărata față.

— Chase!

Gunilla a scos un ciocan din bandulieră.

— Nu mai vorbi cu Lupul că-ți zdrobesc țeasta.

— Gunilla, am răspuns, și eu mă bucur să te văd. Surt e pe drum chiar acum. N-avem vreme de așa ceva.

— O! Te-ai înhăitat cu stăpânul focului care te-a ucis? Sau poate că asta a fost parte din plan de la început – să ajungi în Walhalla.

Sam a oftat.

— Gândești prea mult pentru un copil al lui Thor.

— Iar tu, fiică a lui Loki, asculți prea puțin. Jefferson, mai repede!

Colegii mei de etaj ne-au încercuit.

Mallory a țâțâit.

— Ne-ai cam fugărit, Chase[28].

— Ce inteligent, am spus. De când aștepți să folosești replica asta?

Mallory a rânjit.

Lângă ea, X și-a șters broboanele verzi de sudoare de pe frunte.

— Frânghia cu care e legat Lupul e slăbită. Asta nu-i bine.

Din partea cealaltă a văii, Gunilla strigat:

— Nu fraternizați cu ei! Îi vreau legați!

T.J. avea atârnate pe deget patru perechi de cătușe.

— Uite care-i treaba, Magnus: Gunilla ne-a spus clar că dacă nu ne dovedim loialitatea față de Walhalla capturându-te, ne vom petrece următoarele sute de ani în camera cazanelor, dând cărbune la lopată. Așa că ești arestat, bla, bla, bla.

Tare ca Piatra a zâmbit.

---

[28] Joc de cuvinte: *to chase* înseamnă „a fugări”.

— Dar mai e ceva: suntem vikingi. Nu prea respectăm ordinele. Așa că ești liber din nou.

T.J. a lăsat cătușele să-i alunece de pe deget.

— Hopa!

M-am înveselit.

— Vrei să spui că…

— Ce vrea să spună, idiotule, mi-a zis Mallory, e că suntem aici să te ajutăm.

— Vă iubesc, prieteni!

— Ce vrei să facem? m-a întrebat T.J.

Sam a arătat cu capul spre Blitzen.

— Piticul nostru are o frânghie cu care să legăm din nou Lupul. Dacă putem…

— Destul! a strigat Gunilla.

Walkiriile aflate de-o parte și de alta a ei și-au ridicat sulițele.

— Vă leg singură pe *toți* dacă trebuie!

Fenris a urlat de plăcere.

— Asta ar fi o priveliște minunată. Din păcate, walkirie, ești prea lentă. Au sosit ceilalți prieteni ai mei, iar ei nu iau prizonieri.

X s-a uitat spre sud, iar mușchii de pe gât i se unduiau ca cimentul proaspăt turnat.

— Acolo.

În același moment, Hearthstone a făcut un semn cu toiagul din stejar alb care, cât era el de lung, a fost cuprins de flăcări aurii.

Pe creasta din dreapta, între noi și walkirii, și-au făcut apariția o duzină de uriași de foc. Aveau cam trei metri în înălțime, purtau armuri din piele, săbii mari cât lamele de plug, iar la brâu le atârnau tot felul de securi și cuțite. Aveau pielea de diferite culori vulcanice – cenușă, lavă, piatră ponce, obsidian. Poate că iarba-neagră era nocivă pentru Lup, dar pe uriașii de foc nu părea să-i deranjeze. În urma lor, plantele se aprindeau și luau foc.

În mijlocul lor se afla însuși consultantul în materie de modă al Satanei, stăpânul focului, Surt, îmbrăcat într-un costum de zale din trei piese, croit pe corp, și o cămașă parcă țesută din flăcări – asortată elegant cu iataganul incandescent din mână. Arăta destul de bine, în ciuda faptului că nasul îi era tot tăiat. Măcar asta mă făcea fericit.

Blitzen și-a încleștat dinții.

— Ăsta e designul meu. Mi-a *furat* designul.

— Magnus Chase! a bubuit vocea lui Surt. Văd că mi-ai adus noua sabie. Excelent!

Jack aproape că mi-a sărit din mâini. Probabil că arătam ridicol cum mă chinuiam să-l controlez, ca un pompier care se lupta cu furtunul cu apă sub presiune.

— Stăpânul meu, a zis Jack. El va fi stăpânul meu.

Surt a izbucnit în râs.

— Dă-mi sabia și te voi ucide repede.

A mârâit spre Gunilla și cele două ajutoare ale ei.

— Cât despre fetișcanele lui Odin, nu promit nimic.

Lupul Fenris s-a ridicat și s-a întins.

— Stăpâne Surt, oricât de mult mi-ar plăcea teatralitatea și amenințările, putem să-i dăm drumul? Lumina lunii nu va dura o veșnicie.

— T.J., am spus.

— Da?

— Ai întrebat cum poți fi de ajutor. Eu și prietenii mei trebuie să refacem legăturile Lupului Fenris. Îi ții tu ocupați pe uriașii de foc?

T.J. a zâmbit.

— Am luat cu asalt un deal împotriva a o mie șapte sute de confederați. Cred că mă descurc cu o duzină de uriași de foc.

A strigat peste vale:

— Căpitane Gunilla, ești de partea noastră? Aș prefera să nu mai lupt într-un alt Război Civil.

Gunilla a cercetat din priviri armata de giganți de foc. Pe chip i-a apărut o expresie acră, de parcă i-ar fi găsit chiar mai respingători decât mă găsea pe mine. Și-a ridicat sulița.

— Moarte lui Surt! Moarte dușmanilor Asgardului!

A pornit la atac împreună cu ajutoarele ei.

— Se pare că trecem la treabă, a spus T.J. Pregătiți baionetele!

Capitolul 64

A cui a fost ideea de a-l face pe Lup imposibil de ucis?

În sfârșit, începeau să capete sens luptele zilnice din Walhalla. După groaza și haosul bătăliiilor din curtea hotelului, eram mai pregătit să-i înfrunt pe Lupul Fenris și pe giganții de foc, chiar dacă n-aveau arme AK-47 și nici nu le scria pe piept „Atacă-mă, frate!”

Dar încă îmi era greu să controlez sabia. Mă ajuta însă faptul că Jack oscila între dorința de a zbura în mâinile lui Surt și aceea de-a zbura spre Lup. Din fericire pentru mine, trebuia să mă apropii de Lup.

Sam a doborât la pământ securea aruncată de unul dintre uriași.

— Ai idee cum trebuie să-l legăm pe Fenris?

— Da, am spus. Poate. Nu chiar.

Ne-a atacat un uriaș de foc. Blitzen era atât de supărat – pentru că Lupul se bucurase de moartea tatălui său și Surt îi furase ideile legate de îmbrăcăminte – încât a început să urle precum Crazy Alice din Chinatown și și-a înfipt harponul în mațele uriașului. Uriașul de foc s-a îndepărtat clătinându-se, scuipând flăcări și luând cu el harponul.

Hearthstone a făcut semn spre lup. „Idee”, a gesticulat. „Urmați-mă”.

— Parcă trebuia să rămânem pe iarbă-neagră, mi-am amintit.

Hearthstone și-a ridicat toiagul. La picioarele lui, o rună s-a desfășurat ca o umbră:

În jurul ei iarba-neagră a reînflorit și au apărut lujeri noi.

— *Algiz,* s-a minunat Sam. Runa de protecție. N-am mai văzut pe nimeni s-o folosească.

Parcă îl vedeam pe Hearthstone pentru prima oară. Nu s-a poticnit. N-a leșinat. A înaintat încrezător, iar florile se răspândeau înaintea lui ca un covor. Nu doar că era imun la vocea Lupului, dar magia lui practic retrasa limitele închisorii lui Fenris.

Am coborât în vale, urmându-l pe Hearthstone. În partea dreaptă a insulei, prietenii mei einherjari se luptau cu armata lui Surt. Gunderson Tare ca Piatra și-a înfipt securea în pieptarul unui uriaș. X a apucat un alt aruncător de flăcări și l-a aruncat de pe creastă. Mallory și T.J. luptau spate în spate, înțepând și tăind și ferindu-se de flăcări.

Gunilla și cele două walkirii se luptau cu însuși Surt. Sclipirea sulițelor albe și sabia incandescentă făceau ca lupta să fie aproape prea strălucitoare ca să te poți uita la ea.

Prietenii mei luptau cu vitejie, dar erau depășiți numeric – doi la unu. Uriașii de foc nu se lăsau uciși. Chiar și cel în care înfipsese Blitzen harponul se fâțâia clătinându-se de colo-colo, încercând să le dea foc einherjarilor cu respirația lui grea.

— Trebuie să ne grăbim, am spus.

— Sunt deschis la sugestii, puștiule, a spus Blitzen.

Fenris se plimba, așteptând răbdător. Nu părea îngrijorat că ne îndreptam spre el pe un covor de iarbă neagră, înarmați cu o secure, un toiag alb strălucitor, o sabie necooperantă și un ghem de frânghie.

— Dar vă rog, coborâți, a spus el. Aduceți sabia aia mai aproape.

Blitzen a pufnit.

— Îl leg eu. Hearth mă poate însoți. Magnus și Sam – voi aveți grijă să nu-mi smulgă capul câteva minute.

— E o idee groaznică, a spus Sam.

— Ai una mai bună? a întrebat Blitz.

— Am eu!

Fenris a făcut un salt înainte. Ar fi putut să-mi sfâșie gâtul, dar nu asta era intenția lui. Labele din față i-au trecut de-o parte și de alta a sabiei. Jack a cooperat cu veselie, tăind frânghia în două.

Sam a coborât securea, vrând să-l lovească pe Lup în cap, dar lighioana s-a ferit. Labele din spate îi erau încă legate, dar cele

din față erau libere. Blana Lupului fumega din cauza ierbii-negre. Pe labe i-au apărut bășici, dar era prea încântat ca să-i pese.

— O, e minunat, a zis el jubilând. Mai sunt labele din spate, vă rog. Apoi poate să înceapă Ragnarok-ul!

Toată furia care se acumulase în mine a ieșit la suprafață.

— Blitz, am spus, fă ce trebuie să faci. Îi dau una potăii de-i zboară toți dinții.

L-am atacat pe Lup – probabil c-a fost cea mai proastă idee pe care-am avut-o vreodată. Sam a atacat odată cu mine.

Poate că Fenris era de mărimea unui lup normal, dar chiar și cu labele din spate legate, avea o viteză și o forță imposibil de egalat.

De îndată ce am pășit dincolo de covorul de iarbă neagră, Lupul a devenit doar o amestecătură neclară de gheare și dinți. M-am clătinat și am căzut, cu niște zgârieturi adânci pe piept. Fenris m-ar fi rupt dacă Sam nu l-ar fi doborât cu securea.

Lupul a mârâit.

— Nu mă poți răni. Nici *zeii* nu m-au putut răni. Crezi că nu mi-ar fi luat gâtul dacă ar fi putut? Destinul meu e clar. Până la venirea Ragnarok-ului, sunt imposibil de ucis!

— Probabil că e tare plăcut.

M-am ridicat cu greu în picioare.

— Dar asta nu mă va împiedica să încerc.

Din păcate, Jack nu mă ajuta. De fiecare dată când încercam să atac, sabia se întorcea și o lua într-o parte, făcând tot ce-i stătea în puteri să taie frânghia din jurul picioarelor din spate ale lupului. Lupta mea cu lupul semăna mai degrabă cu jocul de-a v-ați ascunselea.

Blitzen s-a repezit înainte, pregătit cu un laț făcut din frânghia Andskoti. A încercat să-l prindă pe Lup de picioarele din spate, dar părea că se mișcă în reluare. Fenris s-a dat într-o parte, ferindu-se de o altă lovitură dată de Sam cu securea. Lupul l-a tăiat pe Blitzen la gât și piticul a căzut cu fața în jos. Ghemul de frânghie s-a rostogolit.

— Nu! am țipat.

M-am îndreptat spre Blitzen, dar Hearthstone a fost mai rapid decât mine.

L-a lovit pe Fenris cu toiagul în cap. A izbucnit un foc auriu. Lupul s-a îndepărtat scheunând de durere. Pe frunte avea o rună

din care ieșea fum – o simplă săgeată imprimată în blana cenușie:

— *Tiwaz*? a mârâit Lupul. *Îndrăznești* să mă ataci cu runa lui Tyr?

Lupul s-a repezit la Hearthstone, dar parcă s-a izbit de o barieră invizibilă. S-a clătinat și a urlat.

Sam a apărut lângă mine. Rămăsese fără secure. Ochiul stâng îi era închis de umflat ce era, și hijab-ul i se făcuse ferfeniță.

— Hearth a folosit runa sacrificiului, a spus ea, cu vocea tremurândă. Ca să-l salveze pe Blitz.

— Ce înseamnă asta? am întrebat.

Hearth s-a prăbușit în genunchi, sprijinindu-se în toiag. S-a pus între pitic și lup.

— Îți sacrifici puterea ca să-ți protejezi prietenul?

Lupul a râs.

— Foarte bine. N-ai decât să te bucuri de vrajă. Piticul e deja mort. Propria-ți magie te-a condamnat. Poți să te uiți cum mă desfăt cu prada.

Și-a dezgolit colții în fața noastră.

Pe câmpul de luptă lucrurile nu mergeau prea bine.

Una dintre walkiriile Gunillei zăcea întinsă fără viață pe stânci. Cealaltă căzuse și ea, cu armura în flăcări de la sabia lui Surt. Gunilla lupta singură cu Stăpânul Focului, rotindu-și sulița ca pe un bici de lumină, dar n-avea cum să reziste. Îi ieșea fum din haine. Scutul îi era ars și crăpat.

Einherjarii erau înconjurați. Tare ca Piatra își pierduse o secure. Avea atâtea arsuri și tăieturi pe corp încât era o minune că mai era în viață, dar continua să lupte, râzând, în timp ce se repezea la uriași. Mallory stătea într-un genunchi, blestemând în timp ce para loviturile simultane a trei uriași. T.J. își învârtea cu sălbăticie pușca. Chiar și X părea minuscul în comparație cu dușmanii care-l copleșeau.

Îmi bubuia capul. Simțeam cum acționează puterile mele de einherj, încercând să-mi vindece tăieturile de pe piept, dar știam

că Fenris mă putea omorî mai repede decât mă puteam eu vindeca.

Lupul a adulmecat, simțindu-mi fără îndoială slăbiciunea.

— Ce să zic? a chicotit el. Te-ai străduit, Magnus, dar copiii lui Frey n-au fost niciodată buni luptători. Acum nu-mi rămâne decât să-mi devorez dușmanii. Îmi place partea asta!

Capitolul 65

Urăsc partea asta

Viața îți poate fi salvată de cele mai ciudate lucruri. Cum ar fi de niște lei. Sau de niște lavaliere antiglonț.

Fenris s-a repezit la fața mea. Am scăpat cu inteligență, căzând în fund. O siluetă neclară l-a atacat pe Lup și l-a doborât.

Cele două animale s-au rostogolit pe pământul plin de oase, într-un vârtej de colți și gheare. Când s-au despărțit, mi-am dat seama că Fenris se confrunta cu o leoaică cu un ochi umflat.

— Sam? am țipat eu.

— Adu frânghia.

Nu și-a scăpat inamicul din ochi.

— Trebuie să am o discuție cu fratele meu.

Faptul că putea vorbi, deși era leoaică, m-a speriat chiar mai mult decât faptul că era leoaică. Buzele i se mișcau într-un mod foarte uman. Ochii îi rămăseseră aceeași culoare. Vocea ei era tot vocea lui Sam.

Lui Fenris i s-a ridicat blana pe ceafă.

— Deci îți accepți moștenirea acum că ești pe punctul de-a muri, surioară?

— Accept că sunt cine sunt, a spus Sam. Dar nu așa cum îți închipui tu. Sunt Samirah al-Abbas. Samirah Leoaica.

S-a repezit la Lup. S-au zgâriat, s-au mușcat, s-au lovit și au urlat. Auzisem expresia „a te bate până îți sar fulgii”, dar nu mi-am dat seama ce îngrozitor poate fi. Cele două fiare încercau literalmente să se sfâșie în bucăți. Iar una dintre fiare îmi era prietenă.

Prima reacție a fost să intervin în luptă. Dar n-ar fi mers.

Freya îmi spusese că ucisul se număra printre cele mai neînsemnate puteri ale sabiei.

„Copiii lui Frey n-au fost niciodată buni luptători”, spusese Lupul.

Așadar *ce* anume eram?

Blitzen se tăvălea pe jos, gemând. Hearthstone privea îngrozit gâtul piticului.

Lavaliera a sclipit. Nu știu cum, se transformase din mătase galbenă în zale de metal, protejându-i lui Blitzen gâtul. Era o adevărată cravată antiglonț.

Nu mi-am putut reține zâmbetul. Blitz era în viață. Se folosise cu succes de propriile abilități.

Nu era un luptător. Și nici eu, dar o luptă se putea câștiga și altfel.

Am apucat ghemul de frânghie. Parcă era zăpadă țesută – incredibil de moale și rece. Sabia a încetat să se mai miște în mâna cealaltă.

— Ce facem? m-a întrebat Jack.

— Ne gândim.

— O, ce bine!

Sabia a vibrat ca și cum s-ar fi întins înaintea unui pui de somn.

— Și cum merge?

— Mai bine.

Am înfipt vârful sabiei în pământ. Jack n-a încercat s-o șteargă.

— S-ar putea să ajungi în mâinile lui Surt într-o bună zi, am spus, dar el nu-ți înțelege puterea. Eu o înțeleg acum. Suntem o echipă.

Am băgat bucla de la un capăt al sforii pe mânerul lui Jack și am strâns-o bine. Lupta parcă se îndepărta de mine. Am încetat să mă mai gândesc cum să mă lupt cu Lupul. Nu putea fi ucis, cel puțin nu acum, nu de mine.

În schimb, m-am concentrat pe căldura pe care o simțeam de fiecare dată când vindecam pe cineva: puterea creșterii și a vieții, puterea lui Frey. Nornele îmi spuseseră cu nouă zile în urmă: Soarele trebuie să meargă spre est.

În locul acesta era noapte, iarnă și sclipea lumina lunii. Eu aveam nevoie de soarele verii.

Lupul Fenris a observat schimbarea din aer. A pocnit-o pe Sam și a trimis-o de-a rostogolul peste câmpul cu oase. Avea botul plin de zgârieturi. Runa lui Tyr îi strălucea în frunte urâtă și neagră.

— Ce pui la cale Magnus? Nici să nu-ți treacă prin minte!

S-a repezit, dar până să ajungă la mine, a căzut din zbor, chircindu-se și urlând de durere.

Eram înconjurat de lumină – aceeași aură aurie ca atunci când îi vindecasem pe Sam și Hearthstone în Jotunheim. Nu era fierbinte ca focul din Muspelheim. Nu era nici deosebit de luminoasă, dar era evident că-i provoca durere Lupului. Mârâia și se foia, uitându-se la mine cu ochii mijiți de parcă aș fi fost un reflector.

— Oprește-te! a urlat. Vrei să explodez de nervi?

Leoaica Sam s-a ridicat cu chiu cu vai în picioare. Avea o tăietură urâtă pe-o parte. Arăta de parcă s-ar fi ciocnit cu un camion.

— Magnus, ce faci?

— Aduc vara.

Tăieturile de pe piept dispăruseră. Mă simțeam din nou puternic. Tatăl meu era zeul luminii și al căldurii. Lupii erau creaturi ale întunericului. Puterea lui Frey îl putea constrânge pe Fenris așa cum controla și extremele de foc și gheață.

Înfipt în pământ, Jack murmura mulțumit.

— Vară. Da, îmi aduc aminte de vară.

Am desfășurat ghemul de frânghie Andskoti care atârna în spatele lui Jack.

M-am întors spre Lup.

— Un pitic bătrân mi-a spus odată că cele mai puternice materiale folosite la meșteșugit sunt paradoxurile. Frânghia e făcută din paradoxuri. Dar mai am unul – paradoxul final care te va lega strâns: Sabia Verii, o armă care n-a fost făcută pentru a fi o armă, o sabie care e folosită la capacitate maximă atunci când o lași liberă.

I-am poruncit lui Jack să zboare, încrezător că va face ce trebuie.

Ar fi putut să taie și ultimele legături care-l țineau pe Lup. Ar fi putut zbura în celălalt capăt al câmpului de luptă, direct în mâinile lui Surt, dar n-a făcut-o. S-a repezit sub burta Lupului, înfășurând frânghia Andskoti în jurul labelor acestuia atât de repede că Fenris n-a apucat să reacționeze, legându-l și răsturnându-l pe-o parte.

Urletul lui Fenris a zguduit insula.

— Nu! Nu voi…!

Sabia a zburat cu viteză în jurul botului Lupului. Jack a făcut nod executând o piruetă în aer, apoi a plutit înapoi spre mine, cu lama strălucind de mândrie.

— Cum m-am descurcat, șefu'?

— Jack, am spus, ești cea mai minunată sabie.

— Păi, *asta* știu, a spus el. Dar ce zici cum am lucrat cu frânghia? Am făcut un nod al docherului perfect și nici măcar n-am mâini.

Sam a venit împleticindu-se spre noi.

— Ai reușit! Ai… uf!

Se transforma din leoaică în Sam – rănită grav, cu fața zdrobită, plină de sânge într-o parte. Înainte să cadă, am prins-o și am tras-o de lângă Lup. Așa legat cum era, se zbătea cu spume la gură. Nu voiam să stau mai aproape de el decât era necesar.

Hearthstone m-a urmat clătinându-se, sprijinindu-l pe Blitzen. Am căzut toți patru pe covorul de iarbă neagră.

— Suntem în viață, am spus. Nu mă așteptam la asta.

Momentul nostru de glorie a durat… cam o clipă.

Apoi sunetele luptei au devenit mai puternice și mai clare în jur, de parcă ar fi fost smulsă o perdea. Magia de protecție a lui Hearthstone nu doar că ne pusese la adăpost de Lup, dar ne izolase și de lupta cu uriașii de foc… iar prietenii mei einherjari nu se descurcau deloc bine.

— La walkirie! a strigat T.J. Repede!

A pornit poticnindu-se pe creastă, înfigându-și baioneta într-un uriaș și străduindu-se să ajungă la Gunilla. Cât avusesem treabă cu Lupul, căpitanul walkiriilor îi ținuse piept lui Surt. Acum era la pământ și își ținea cu ultimele puteri sulița deasupra capului, iar Surt ridica iataganul.

Mallory mergea fără țintă clătinându-se, neînarmată, prea departe și prea plină de sânge să poată da o mână de ajutor. X încerca să iasă de sub o grămadă de cadavre de uriași. Gunderson Tare ca Piatra stătea nemișcat și plin de sânge, cu spatele sprijinit de o stâncă.

Mi-am dat seama într-o fracțiune de secundă de tot ce e în jur. La fel de repede am înțeles că nici eu, nici Hearth, Blitz sau Sam n-aveam cum să ajungem la ea în timp util.

Însă am apucat sabia și m-am ridicat. M-am îndreptat clătinându-mă spre Gunilla. Privirile noastre s-au întâlnit, iar ultima expresie de pe chipul ei a fost una de resemnare și furie: „Să nu fie degeaba”.

Stăpânul Focului a lovit cu iataganul.

Capitolul 66

Sacrificii

Nu știu de ce m-a afectat atât de tare.

Nici măcar nu-mi plăcea Gunilla.

Dar când l-am văzut pe Surt stând deasupra trupului ei lipsit de viață, când i-am citit triumful în privire, mi-a venit să mă prăbușesc acolo și să zac până la venirea Ragnarok-ului.

Gunilla era moartă. Tovarășele ei erau moarte. Nici măcar nu știam cum le cheamă, dar se sacrificaseră pentru ca eu să am mai mult timp la dispoziție. Tare ca Piatra era mort sau pe moarte. Nici ceilalți einherjari nu se descurcau mai bine. Sam și Blitz și Hearth nu erau în stare să lupte.

Iar Surt încă se ținea pe picioare, puternic ca întotdeauna, cu sabia lui incandescentă pregătită. Trei dintre uriașii de foc erau de asemenea vii și înarmați.

După toate prin câte trecuserăm, stăpânul focului putea să mă ucidă, să-mi ia sabia și să elibereze Lupul.

Judecând după zâmbetul de pe chipul lui, exact asta se aștepta să facă.

— Sunt impresionat, a recunoscut el. Lupul mi-a spus că ai potențial. Cred că nici Fenris nu se aștepta să te descurci așa bine.

Lupul se zbătea în noile lui legături magice.

T.J., care era în preajma stăpânul focului, s-a ghemuit, cu baioneta pregătită. S-a uitat la mine, așteptând un semn. Am știut că era pregătit să atace pentru o ultimă dată, să le distragă atenția uriașilor dacă asta putea să-mi fie de ajutor, dar nu mai puteam permite moartea încă unui om.

— Pleacă acum, i-am spus lui Surt. Întoarce-te înapoi în Muspelheim.

Stăpânul focului și-a lăsat capul pe spate și a hohotit.

— Viteaz până la capăt! Nu cred, Magnus Chase. Cred că vei fi mistuit de foc.

A întins mâna în față. O coloană de foc s-a repezit spre mine.

Am rămas pe poziție.

Mi-am imaginat că eram cu mama în Blue Hills în prima zi de primăvară, iar lumina soarelui îmi încălzea pielea, alungând din corpul meu cele trei luni de frig și întuneric.

Mama s-a întors spre mine, cu un zâmbet luminos: „Aici sunt, Magnus. În acest moment. Cu tine”.

M-a cuprins liniștea. Mi-am amintit că mama îmi spusese odată că toate casele din Back Bay, inclusiv vechea casă a familiei noastre, fuseseră construite pe o groapă de gunoi. Din când în când, inginerii trebuiau să introducă noi stâlpi sub fundații ca să nu se prăbușească clădirile. Aveam impresia că stâlpii mei fuseseră consolidați. Eram rezistent.

Flăcările lui Surt au trecut peste mine. Și-au pierdut din intensitate. Nu erau decât niște scântei fantomatice portocalii și calde, inofensive ca niște fluturi.

Iarba-neagră de pe jos a început să înflorească – flori albe care se întindeau pe pământ, luând în stăpânire zonele călcate în picioare și arse pe unde trecuseră războinicii lui Surt, absorbeau sângele și acopereau cadavrele uriașilor căzuți.

— Lupta s-a încheiat, am zis. Revendic acest pământ în numele lui Frey.

Cuvintele au provocat o undă de șoc care s-a întins în toate direcțiile. Săbiile, pumnalele și securile au zburat din mâinile uriașilor de foc. Lui T.J. i-a picat pușca din mână. Până și armele aflate pe jos au fost îndepărtate de pe insulă, împrăștiate în beznă ca niște șrapnele.

Singurul care mai avea o armă în mână eram eu.

Fără iatagan Surt nu mai arăta așa sigur pe el.

— Trucuri și magie copilărească, a mârâit el. Nu mă poți învinge, Magnus Chase. Sabia va fi a mea!

— Nu astăzi.

Am aruncat sabia. S-a repezit învârtindu-se spre Surt, trecându-i pe deasupra capului. Surt a vrut s-o prindă, dar n-a reușit.

— Ce-a fost asta? a hohotit uriașul. Un atac?

— Nu, am spus. Acesta este sfârșitul tău.

În spatele lui Surt, Jack a tăiat aerul, sfâșiind materia care despărțea lumile. Pe creastă a apărut o urmă de foc în zigzag. Mi-au pocnit urechile. Ca și cum cineva ar fi spart un geam în cabina presurizată a unui avion, Surt și ceilalți uriași de foc au fost aspirați prin fisura, care s-a închis în urma lor.

— La revedere! a strigat Jack. Mai vorbim!

În afară de mârâitul de nemulțumire al Lupului, pe insulă era liniște.

Am pornit-o peste câmp. Am căzut în genunchi lângă Gunilla. Mi-am dat seama că era moartă. Ochii ei albaștri erau ficși și goi. Nu mai avea niciun ciocan în bandulieră. Sulița albă zăcea ruptă pe pieptul ei.

Mă usturau ochii.

— Îmi pare rău.

Trăise cinci sute de ani în Walhalla, adunând sufletele morților, pregătindu-se pentru bătălia finală. Mi-am amintit cum mă certase: „Nici acum, că ai Asgardul în fața ochilor, n-ai niciun pic de respect”.

Acum că murise, i se citea uimirea și venerația pe chip. Speram că vede Asgardul așa cum și-l dorea, plin de zei din tribul Aesir și cu toate luminile aprinse în conacul tatălui ei.

— Magnus, a strigat T.J., trebuie să plecăm.

El și Mallory se chinuiau să-l care pe Gunderson Tare ca Piatra. X a reușit să iasă de sub grămada de cadavre de uriași de foc și căra în brațe trupurile celorlalte două walkirii căzute. Blitz și Hearthstone mergeau cot la cot împleticindu-se, iar Sam îi urma îndeaproape.

Am luat în brațe trupul căpitanului walkiriilor. Nu era ușor și pe mine mă lăsau din nou puterile.

— Trebuie să ne grăbim.

T.J. mi-a vorbit cât de blând a putut, dar din tonul lui mi-am dat seama că era urgent.

Pământul mi se mișca sub picioare. Mi-am dat seama că aura mea strălucitoare nu se limitase doar la a-l orbi pe Lup. Lumina soarelui afectase structura insulei. Insula trebuia să dispară în zori. Magia pe care o folosisem grăbise procesul, iar pământul se transforma într-o ceață spongioasă.

— Mai sunt doar câteva secunde, a icnit Sam. Tai-o.

Un sprint era ultimul lucru de care mă simțeam în stare, dar am reușit cumva, cu Gunilla în brațe, să mă țin după T.J. care se îndrepta spre țărm.

Capitolul 67

Încă o dată, pentru un prieten

— Avem o corabie de-a lui Frey! a strigat T.J.

Habar n-aveam ce fel de corabie era aia. N-am văzut nicio corabie pe plajă, dar eram prea buimac și epuizat ca să întreb. Aveam senzația că frigul și căldura extremă pe care le suportasem toată viața își luau acum revanșa. Îmi ardea fruntea din cauza febrei. Parcă-mi fierbeau ochii în cap. Îmi simțeam pieptul ca o bucată de gheață.

Am înaintat cu greu. Pământul a devenit mai moale. Plaja se scufunda. Valurile dădeau năvală. Îmi ardeau mușchii mâinilor de la greutatea căpitanului walkiriilor.

Am început s-o iau într-o parte. Sam m-a apucat de braț.

— Mai e puțin, Magnus. Hai cu mine.

Am ajuns la plajă. T.J. a scos o bucată de pânză ca o batistă și a aruncat-o în valuri. Pânza s-a mărit imediat, întinzându-se. Cât ai zice pește, pe apă a început să se legene o corabie vikingă în mărime naturală, cu două vâsle uriașe, un galion în formă de mistreț și o pânză verde inscripționată cu logo-ul Hotelului Walhalla. De-a lungul corăbiei scria cu litere albe: AMBARCAȚIUNE PUSĂ LA DISPOZIȚIE DE HOTELUL WALHALLA.

— Sus! T.J. a urcat primul la bord și s-a întins să mi-o ia pe Gunilla din brațe.

Nisipul ud mă trăgea de picioare, dar am reușit să trec peste balustradă. Sam s-a asigurat că toată lumea a urcat în siguranță. Apoi a urcat și ea.

Un murmur profund a reverberat în întreaga insulă, ca un amplificator de bas dat la maximum. Insula Ierbii-Negre s-a scufundat sub valurile negre. Pânzele s-au ridicat singure. Vâslele au început să alunece, iar corabia s-a îndreptat spre vest.

Blitzen și Hearthstone s-au prăbușit la prora. Au început să se certe care riscase cel mai mult, dar erau așa de obosiți încât discuția s-a transformat într-un concurs de ghionturi fără tragere de inimă, ca în clasa a doua.

Sam a îngenuncheat lângă Gunilla. I-a împreunat căpitanului walkiriilor mâinile pe piept și i-a închis cu blândețe ochii albaștri.

— Ceilalți? am întrebat.

X și-a lăsat capul în pământ.

Le lăsase pe cele două walkirii la pupa, dar era evident că erau moarte. Le-a împreunat mâinile ca Gunillei.

— Luptătoare curajoase.

Le-a atins fruntea cu tandrețe.

— Nu le-am cunoscut, am spus.

— Margaret și Irene.

Lui Sam îi tremura vocea.

— Ele… nu m-au plăcut niciodată, dar… au fost walkirii de nădejde.

— Magnus, m-a strigat T.J. de la mijlocul navei, avem nevoie de tine.

El și Mallory stăteau în genunchi lângă Gunderson Tare ca Piatra pe care, în cele din urmă, îl lăsaseră puterile de berserker. Avea pieptul plin de tăieturi și arsuri. Era o imagine de coșmar. Brațul stâng îi atârna într-un unghi nefiresc. Barba și părul îi erau stropite cu sânge și presărate cu bucățele de iarbă neagră.

— O luptă… pe cinste, a șuierat el.

— Nu vorbi, idiotule! Mallory a început să plângă. Cum îți *permiți* să te lași rănit în halul ăsta?

El a zâmbit somnoros.

— Îmi pare rău… Mamă.

— Rezistă, a spus T.J. Te ducem înapoi în Wahalla. Așa că… dacă se întâmplă ceva, poți renaște.

I-am pus lui Tare ca Piatra mâna pe umăr. Am simțit niște răni atât de grave, că mi-a venit să-mi retrag mâna. Aveam senzația că umblu într-un vas cu cioburi de sticlă.

— N-avem vreme, am spus. Îl pierdem.

Mallory s-a înecat cu lacrimi.

— Nu se poate. Nu. Gunderson Tare ca Piatra, te urăsc atât de mult.

A tușit. Pe buze i-au apărut stropi de sânge.

— Te urăsc, Mallory Keen.

— Țineți-l bine, am spus. Voi face tot ce pot.

— Puștiule, gândește-te ce faci, mi-a zis Blitz. Ești deja slăbit.

— Trebuie s-o fac.

Mi-am extins simțurile și am perceput toate oasele rupte ale lui Tare ca Piatra, hemoragia internă, organele zdrobite. M-a cuprins frica. Era prea mult, eram prea aproape de moarte. Aveam nevoie de ajutor.

— Jack, am strigat.

Sabia a venit plutind lângă mine.

— Șefu'?

— Tare ca Piatra e pe moarte. Aș avea nevoie de puterea ta pentru a-l vindeca. Poți s-o faci?

Sabia a murmurat nervoasă.

— Da. Dar, șefu', în clipa în care mă vei lua în mână…

— Știu. Voi fi și mai epuizat ca acum.

— Nu-i vorba doar că l-am legat pe Lup, m-a avertizat Jack. Te-am ajutat și cu aura de lumină aurie, o chestie foarte ca lumea dacă mă-ntrebi pe mine. Apoi a mai fost și Pacea lui Frey.

— Pacea…

Mi-am dat seama că se referea l-a unda de șoc care-i dezarmase pe toți, dar n-aveam vreme să-mi fac griji în privința asta.

— Bine. Am înțeles. Trebuie să acționăm acum.

Am luat sabia. N-am mai văzut bine. Aș fi căzut dacă nu aș fi fost deja așezat. M-am luptat cu greața și amețeala și am așezat sabia pe pieptul lui Tare ca Piatra.

Am fost străbătut de un val de căldură. Barba lui Tare ca Piatra s-a făcut arămie din cauza luminii. Și ultimele mele puteri i-au ajuns în vene, vindecându-i rănile și reparând ce era de reparat.

Când mi-am venit în fire, eram întins pe punte cu fața în sus, uitându-mă la pânza verde care se înfoia în bătaia vântului, în timp ce prietenii mă scuturau și mă strigau pe nume.

Apoi stăteam pe o pajiște însorită, pe malul unui lac, sub un cer albastru. O adiere caldă mi-a răvășit părul. De undeva din spate am auzit vocea unui bărbat:

— Bine ai venit!

Capitolul 68

Nu fi scârbos, frate

Arăta ca un viking de la Hollywood. Semăna cu Thor din filme mai mult decât Thor însuși.

Părul blond îi ajungea până la umeri. Fața bronzată, ochii albaștri, nasul acvilin și barba aspră s-ar fi potrivit perfect pe covorul roșu sau pe plajele din Malibu.

Stătea pe un tron făcut din ramuri de copac, cu șezutul din piele de căprioară. În poală avea un fel de sceptru – un corn de cerb cu mâner din piele.

Când a zâmbit, mi-am recunoscut propriul zâmbet timid și bărbia strâmbă. Avea până și vârtecușul pe care îl am deasupra urechii drepte.

Am înțeles de ce se îndrăgostise mama de el. Nu doar pentru că era frumos sau pentru că blugii decolorați, cămașa de flanel și bocancii erau exact stilul ei. Pe lângă asta, radia căldură și liniște. De fiecare dată când vindecasem pe cineva, de fiecare dată când invocasem puterea lui Frey, folosisem o bucățică din aura lui.

— Tată, am spus.

— Magnus.

Frey s-a ridicat.

Ochii îi sclipeau, dar parcă nu știa ce să facă cu brațele.

— Mă bucur să te văd, în sfârșit. Te-aș îmbrățișa, dar bănuiesc că n-ar fi potrivit. Înțeleg că ai nevoie de mai mult timp…

M-am năpustit spre el și l-am îmbrățișat cât am putut de tare.

Nu era stilul meu. Nu obișnuiesc să îmbrățișez lumea, mai ales necunoscuții.

Dar el nu era un străin. Îl știam la fel de bine ca pe mama. Pentru prima dată am înțeles de ce insistase mama să mă ducă în drumeții și la camping. De fiecare dată când eram în pădure în zilele de vară, de fiecare dată când soarele ieșea din spatele norilor, Frey era acolo.

Poate că ar fi trebuit să-l resping, dar n-am făcut-o. După ce o pierdusem pe mama, nu îmi mai permiteam să fiu ranchiunos.

Anii petrecuți pe stradă mă învățaseră că era inutil să te vaieți și să te plângi de ce ai fi putut avea, ce meritai sau era corect. Am preferat să mă bucur de moment.

M-a cuprins iubitor. Mirosea a foc de tabără, a ace de brad și a bezele prăjite. Aveau bezele în Vanaheim?

Mi-am dat seama de ce trebuia să fiu aici. Eram mort. Sau, cel puțin, eram din nou pe moarte.

M-am desprins din îmbrățișare.

— Prietenii mei…

— Sunt teferi, m-a asigurat Frey. Ai ajuns în pragul morții când l-ai vindecat pe berserker, dar va supraviețui. La fel și tu. Te-ai descurcat bine, Magnus.

Lauda lui m-a intimidat.

— Trei walkirii au murit. Mi-am pierdut aproape toți prietenii. N-am făcut decât să leg lupul cu o nouă frânghie și să-l trimit pe Surt înapoi în Muspelheim – și Jack a făcut toată treaba. Asta nu schimbă, de fapt, nimic.

Frey a izbucnit în râs.

— Magnus, ai schimbat *totul*. Tu, mânuitorul sabiei, modelezi destinul celor Nouă Lumi. Cât despre walkirii – sacrificiul lor a fost unul de bunăvoie. Nu le dezonora simțindu-te vinovat. Nu poți împiedica moartea tuturor, așa cum nici eu nu pot împiedica fiecare vară să devină toamnă… Și așa cum nu pot împiedica împlinirea propriului meu destin la Ragnarok.

— Destinul tău…

Am strâns în palmă piatra inscripționată cu runa, care revenise pe lanț.

— Sabia ta e la mine. N-ai putea să…?

Frey a clătinat din cap.

— Nu, fiule. Așa cum ți-a spus și mătușa ta Freya, eu nu mai pot mânui Sabia Verii. Întreabă sabia, dacă vrei să fii sigur.

Mi-am scos pandantivul. Jack a prins viață, scuipând o tiradă de înjurături pe care nu le pot reproduce.

— Și încă ceva! a țipat sabia. Ai renunțat la mine ca să te poți căsători cu o uriașă? Prietene, ce a fost în capul tău? Săbii, nu gagici, înțelegi cum stă treaba?

Frey a zâmbit cu tristețe.

— Salutare, vechi prieten!

— A, acum suntem prieteni? a întrebat sabia. Nu. Nu, nu. Totul s-a terminat între noi.

Jack a făcut o pauză.

— Noroc că fiul tău e în regulă. Îmi place de el. Atâta timp cât nu intenționează să mă dea la schimb pentru mâna vreunei uriașe.

— Nu e pe lista mea, i-am promis.

— Atunci suntem prieteni. Dar tatăl tău, acest scârbos, perfid…

I-am ordonat sabiei să se transforme din nou în pandantiv.

— Scârbos?

Frey a ridicat din umeri.

— Am făcut o alegere cu mult timp în urmă. Am renunțat la sabie de dragul iubirii.

— Dar la Ragnarok, vei muri dacă n-o ai.

A ridicat cornul de cerb.

— Voi lupta cu asta.

— Cu un corn de animal?

— E una să-ți cunoști soarta, și alta s-o accepți. Îmi voi face datoria. Cu acest corn, voi ucide mulți uriași, chiar și pe Beli, unul dintre marii lor generali. Dar ai dreptate. Nu va fi suficient ca să-l înving pe Surt. Până la urmă, voi muri.

— Cum poți fi atât de liniștit?

— Magnus… nici măcar zeii nu trăiesc o veșnicie. Nu-mi consum energia încercând să mă opun schimbării anotimpurilor. Încerc să mă asigur că zilele mele și anotimpul de care mă ocup sunt cât mai vesele, bogate și îmbelșugate.

M-a mângâiat pe față.

— Dar tu ai înțeles deja asta. Niciun copil de-al lui Thor sau de-al lui Odin sau chiar de-al nobilului Tyr n-ar fi rezistat promisiunilor lui Hel, vorbelor meșteșugite ale lui Loki. Tu ai reușit asta. Numai un fiu de-al lui Frey, cu Sabia Verii, ar fi putut renunța așa cum ai făcut-o tu.

— Să renunț… la mama?

— Da.

Frey a scos ceva de sub tron – un vas ceramic sigilat cam de mărimea unei inimi. Mi l-a pus în mâini.

— Știi ce și-ar dori?

N-am putut scoate niciun cuvânt. Am dat din cap și am sperat că Frey își va da seama cât de recunoscător îi eram.

— Tu, fiule, vei aduce speranță în cele Nouă Lumi. Ai auzit de expresia vară indiană? Vei face posibilă existenta unei ultime

astfel de veri – o ocazie de-a avea căldură, lumină și creștere înainte de lunga iarna a Ragnarok-ului.

— Dar…

Mi-am dres vocea.

— Da, nu-i niciun stres.

Frey și-a arătat dinții albi și strălucitori.

— Exact. Sunt multe de făcut. Cei din triburile Aesir și Vanir sunt împrăștiați. Loki e tot mai puternic. Chiar și prizonier, ne-a ațâțat unul împotriva celuilalt, ne-a distras atenția, ne-a făcut să ne pierdem concentrarea. Recunosc că și eu am fost distras. De prea mult timp nu mai fac parte din lumea oamenilor. Doar mama ta a reușit să…

A rămas cu privirea pe vasul din mâinile mele.

— Asta după discursul meu sforăitor despre desprinderea de trecut…

A zâmbit cu tristețe.

— A fost o prezență plină de viață. Ar fi mândră de tine.

— Tată…

Nu știam ce să mai spun. Poate voiam doar să folosesc cuvântul acesta. Nu prea avusesem ocazia.

— Nu știu dacă mă voi ridica la înălțimea așteptărilor.

Tata a scos o bucată de hârtie zdrențuită din buzunarul cămășii de flanel – fluturașul cu DISPĂRUT pe care Annabeth și tatăl ei îl distribuiseră în ziua în care murisem. Frey mi l-a întins.

— Nu vei fi singur. Pentru moment, odihnește-te, fiule. Îți promit că nu vor trece alți șaisprezece ani până ne vom reîntâlni. Între timp, ar trebui s-o suni pe vara ta. Ar trebui să stați de vorbă. Vei avea nevoie de ajutorul ei până la urmă.

Asta a sunat cam amenințător, dar n-am apucat să-l întreb cum stă treaba. Frey a dispărut într-o clipită. Eram din nou pe corabia vikingă, cu fluturașul și vasul ceramic în mână. Lângă mine stătea Gunderson Tare ca Piatra, sorbind dintr-o cupă de mied.

— Salut.

Mi-a zâmbit cu gura însângerată. Majoritatea rănilor i se cicatrizaseră deja.

— Îți datorez viața. Ce-ai zice să-ți fac cinste cu o cină?

Am clipit și am privit în jur. Corabia acostase în Walhalla, pe unul dintre râurile care treceau prin hol. Habar n-aveam cum ajunseserăm acolo. Prietenii mei erau pe debarcader, discutând

cu Helgi, managerul hotelului. Aveau niște fețe sumbre și se uitau la corpurile celor trei walkirii moarte.

— Ce se întâmplă? am întrebat.

Tare ca Piatra și-a golit paharul.

— Am fost convocați în sala de ospețe ca să dăm explicații în fața șefilor de clan și a armatei de einherjari. Sper c-o să ne lase să mâncăm înainte să ne ucidă din nou. Mor de foame.

Capitolul 69

O... *Deci pe* ăsta *îl mirosea Fenris în capitolul șaizeci și trei*

Probabil că am pierdut o zi întreagă pe drumul spre Walhalla, pentru că cina era în toi în Sala de ospețe. Walkiriile zburau cu carafe de mied. Einherjarii aruncau unii în alții cu pâine și Saehrimnir prăjit. Peste tot erau grupuri de muzicieni care cântau.

Petrecerea se înmuia pe măsură ce grupul nostru se apropia de masa șefilor de clan. O gardă de onoare a walkiriilor ducea pe tărgi corpurile Gunillei, a lui Irene și Margaret, acoperite cu pânză albă. Sperasem că cei uciși vor reveni la viață în Walhalla. Oare walkiriile nu puteau deveni einherjari? Dar nu s-a întâmplat nimic.

Mallory, X, T.J. și Tare ca Piatra mergeau în urma tărgilor. Sam, Blitzen, Herth și cu mine eram ultimii.

Războinicii ne aruncau priviri încruntate când treceam prin dreptul lor. Expresiile walkiriilor erau și mai aprige. Am fost surprins că n-am fost uciși înainte să ajungem la șefii de clan. Presupun că mulțimea voia să ne vadă umiliți în public. Ei nu știau ce am făcut. Știau doar că eram niște pungași evadați aduși înapoi, în urma cadavrelor celor trei walkirii, ca să fim judecați. Nu eram încătușat, dar mă târam cu greutate, de parcă frânghia Andskoti mi-ar fi fost înfășurată în jurul gleznelor. Am adăpostit vasul ceramic în îndoitura brațului. Indiferent ce s-ar fi întâmplat, nu îl puteam pierde.

Ne-am oprit în fața mesei șefilor de clan. Erik, Helgi, Leif și toți tipii ăia pe nume Erik aveau o înfățișare sumbră. Chiar și vechiul meu amic Hunding, bagajistul, mă privea șocat și dezamăgit, de parcă i-aș fi luat ciocolata înapoi.

În cele din urmă, Helgi a spus:

— Explicați.

N-am avut niciun motiv să omit ceva. N-am vorbit tare, dar cuvintele mele se auzeau în sală. Când am ajuns la lupta cu Fenris, m-a lăsat vocea. Sam a trebuit să continue povestea.

La final, șefii de clan au rămas tăcuți. Nu mi-am dat seama în ce dispoziție erau. Poate că acum erau mai degrabă nesiguri decât supărați, dar nu conta. În ciuda discuției cu tata, nu mă simțeam mândru de faptele mele. Supraviețuisem doar pentru că cele trei walkirii din fața mea le ținuseră piept uriașilor de foc în timp ce noi înlănțuiam lupul. Nicio pedeapsă dată de șefii de clan nu mă putea face să mă simt mai rău de-atât.

Apoi Helgi s-a ridicat.

— Aceasta e cea mai gravă chestiune care a ajuns în atenția noastră în ultimii ani. Dacă ați spus adevărul, faptele voastre sunt demne de niște adevărați războinici. L-ați împiedicat pe Lupul Fenris să se elibereze. L-ați trimis pe Surt înapoi în Muspelheim. Dar ați acționat ca niște pungași – fără acordul șefilor de clan și într-o companie… discutabilă.

I-a privit cu dispreț pe Hearth, Blitz și Sam.

— Loialitatea, Magnus Chase… Loialitatea față de Walhalla e totul. Șefii de clan trebuie să discute despre toate lucrurile astea în particular înainte să dea un verdict, cu excepția cazului în care Odin dorește să intervină.

S-a uitat la tronul de lemn gol, care, desigur, a rămas gol. Cocoțați pe spătarul scaunului, corbii mă fixau cu ochii lor negri strălucitori.

— Prea bine, a oftat Helgi. Noi…

Din stânga mea a bubuit o voce:

— Odin dorește să intervină.

Un murmur de neliniște a străbătut sala. X și-a ridicat fața cenușie spre șefii de clan.

— X, a șoptit T.J., nu-i momentul pentru glume.

— Odin dorește să intervină, a spus omul-trol cu încăpățânare.

Înfățișarea i s-a schimbat. Aspectul de trol uriaș a dispărut, ca un costum de camuflaj. În locul lui X a apărut un bărbat care semăna cu un sergent pensionat. Avea pieptul bombat, brațe groase și purta un tricou polo pe care scria Hotel Walhalla. Părul lui cărunt era tuns scurt, iar barba pătrată îi accentua trăsăturile feței înăsprite de trecerea timpului. Peste ochiul stâng avea un petic negru de piele. Ochiul drept era albastru închis, de

culoarea venelor. La brâu avea atârnată o sabie atât de mare, că l-a făcut pe Jack să tremure pe lanțul lui.

Pe ecusonul de pe piept avea scris: ODIN, TATĂL SUPREM, PROPRIETAR ȘI FONDATOR.

— Odin.

Sam s-a pus într-un genunchi.

Zeul i-a zâmbit. Apoi probabil că mi-a făcut conspirativ cu ochiul, deși era greu de spus, din moment ce n-avea decât un singur ochi.

Numele lui a apărut pe buzele tuturor celor prezenți. Einheijarii s-au ridicat. Șefii de clan s-au ridicat și s-au închinat cu respect.

Odin, fostul om-trol cunoscut sub numele de X, a ocolit masa și s-a așezat pe tron. Cei doi corbi i-au aterizat pe umeri și l-au ciupit cu afecțiune de urechi.

— Ei bine! a tunat vocea lui Odin. Ce trebuie să facă un zeu ca să primească o cupă de mied?

Capitolul 70

Suntem puși în fața PowerPoint-ului sorții

Odin și-a primit băutura, a ținut câteva toasturi, apoi a început să se plimbe prin fața tronului, povestind pe unde fusese și ce făcuse în ultimele decenii. Eram prea șocat ca să aud cu adevărat discursul lui. Cred că majoritatea einherjarilor erau în aceeași situație.

Lumea s-a dezmeticit doar când Odin a poruncit să se pornească ecranele strălucitoare „Prin ochii walkiriilor”. Einherjarii au început să clipească și să se agite de parcă ar fi ieșit dintr-o hipnoză în masă.

— Sunt un căutător de cunoaștere! a proclamat Odin. Dintotdeauna am fost. Am atârnat de Arborele Lumii timp de nouă zile și nouă nopți, chinuit de durere, pentru a descifra secretul runelor. Am stat șase zile la coadă, pe viscol, ca să descopăr vrăjitoria smartphone-ului.

— Poftim? am murmurat.

Blitzen a tușit.

— Nu insista.

— Iar mai recent, a anunțat Odin, am suportat șapte săptămâni de formare ca vorbitor motivațional la un hotel din Peoria ca să descopăr… asta!

În mână i-a apărut o telecomandă. Pe ecranele magice a apărut titlul unui document PowerPoint, cu o imagine care se rotea și pe care se putea citi: PLANUL LUI ODIN: CUM SĂ AI SUCCES ÎN VIAȚA DE APOI!

— Ce se întâmplă? i-am șoptit lui Sam.

— Odin încearcă întruna tot felul de lucruri, a spus ea. Caută cunoașterea în locuri noi. E foarte înțelept, dar…

Hearthstone a gesticulat cât a putut el de discret: „De asta lucrez pentru Mimir”.

— Vedeți voi, a continuat Odin, plimbându-se de colo, colo, cu corbii care dădeau din aripi ca să-și țină echilibrul, tot ce au făcut acești eroi, au făcut cu știința și încuviințarea mea. Am fost cu ei tot timpul, fie în persoană, fie cu spiritul.

Imaginea de pe ecran s-a schimbat. Odin a început să citească niște propoziții scrise cu liniuță. Am trecut cu privirea peste ele, dar el vorbea despre motivul pentru care se ascunsese în Walhalla dându-se drept X, omul-trol:

— Ca să văd cum veți primi un asemenea războinic și cum vă îndepliniți îndatoririle când credeți că nu sunt prezent. Mai trebuie să lucrați la puterea de validare și automotivare.

A explicat de ce a ales-o pe Samirah al-Abbas să facă parte dintre walkirii:

— Dacă fiica lui Loki poate da dovadă de un asemenea curaj, noi de ce nu putem? Samirah posedă cele șapte calități eroice despre care voi vorbi în viitoarea mea carte, *Șapte calități eroice,* care va fi disponibilă în magazinul de cadouri din Walhalla.

Apoi a explicat de ce profeția Nornelor nu însemna ceea ce crezuserăm că înseamnă:

— *Ales din greșeală, ucis neonest,* a recitat el. Magnus Chase a fost ales din greșeală de *Loki* – care a crezut că băiatul poate fi ușor influențat. În schimb, Magnus Chase s-a dovedit un adevărat erou!

În ciuda complimentului, îl preferam pe Odin, omul trol taciturn, vorbitorului motivațional. Nici cei prezenți la cină nu știau ce să creadă, deși unii dintre șefii de clan luau notițe conștiincioși.

— Astfel ajungem la partea *pozitivă* a prezentării.

Odin a mers mai departe cu slide-show-ul. A apărut o fotografie cu Blitzen, făcută în mod evident în timpul concursului de măiestrie cu Junior. Sudoarea curgea pe fața lui Blitzen și se vedea că suferă, de parcă cineva tocmai i-ar fi scăpat un ciocan pe picior.

— Blitzen, fiu al lui Freya! a spus Odin. Acest pitic nobil a câștigat frânghia Andskoti, care l-a înlănțuit pe Lupul Fenris. Și-a ascultat inima, și-a stăpânit temerile și l-a slujit pe vechiul meu prieten Mimir cu credință. Pentru eroismul tău, Blitzen, vei fi eliberat din serviciul lui Mimir și vei primi fonduri pentru a deschide magazinul pe care ți l-ai dorit dintotdeauna. Și trebuie să spun…

Odin și-a fluturat mâna peste tricou. Brusc, acesta s-a transformat într-o vestă de zale.

— Am luat prototipul tău după concurs și e un produs admirabil. Orice războinic înțelept ar trebui să-și facă rost de așa ceva!

Einheijarii au scos murmure de aprobare. S-au auzit chiar câteva „Oooo”-uri și „Aaaa”-uri.

Blitzen a făcut o plecăciune adâncă.

— Vă mulțumesc, stăpâne Odin. Sunt… Nici nu știu ce să… Aș putea folosi această frază pentru a-mi promova linia de produse?

Odin a zâmbit cu bunăvoință.

— Desigur. Iar aici îl avem pe elful Hearthstone!

O fotografie cu Hearth a apărut pe ecrane. Era prăbușit în cadrul ferestrei, la palatul lui Geirrod. Avea un zâmbet prostesc și făcea semnul pentru „mașină de spălat”.

— Această nobilă creatură a riscat totul pentru a redescoperi magia runelor. E primul vrăjitor adevărat care apare printre muritori în ultimele secole. Fără el, încercarea de a-l înlănțui pe Lup ar fi eșuat de mai multe ori.

Odin i-a zâmbit elfului.

— Prietene, și tu vei fi eliberat din serviciul lui Mimir. Te voi aduce personal în Asgard, unde te voi învăța runele într-o sesiune gratuită de nouăzeci de minute, însoțită de un DVD și de un exemplar cu autograf al cărții mele *Magia runelor cu Tatăl Suprem.*

Aplauze politicoase.

Hearthstone m-a privit uimit. A reușit să facă semnul de „mulțumesc”.

Imaginea s-a schimbat. În fotografie era Sam, care stătea agitată lângă tejgheaua de la Fadlan’s Falafel, privind într-o parte, roșie ca racul, în timp ce Amir se apleca spre ea zâmbind.

— Oooooo, a exclamat mulțimea de einherjari, urmate de chicoteli.

— Omoară-mă acum, a mormăit Sam. Te rog!

— Samirah al-Abbas! a spus Odin. Eu te-am ales să fii walkirie grație curajului, îndârjirii și potențialei tale măreții. Mulți dintre cei prezenți n-au încredere în tine, dar te-ai ridicat la înălțimea provocării. Mi-ai urmat poruncile. Ți-ai făcut datoria chiar și când ai fost insultată și exilată. Pe tine te voi lăsa să alegi.

Odin le-a privit pe walkiriile ucise care erau în fața mesei șefilor de clan. O tăcere respectuoasă s-a lăsat în întreaga încăpere.

— Gunilla, Margaret, Irene știau ce riscuri presupune să fii walkirie. Și-au dat viața pentru a face posibilă victoria de astăzi. În cele din urmă, au văzut care e adevărata ta valoare și au luptat de partea ta. Cred că ar fi de acord să fii repusă în drepturi ca walkirie.

Lui Sam i s-au înmuiat picioarele. A trebuit să se sprijine pe Mallory Keen.

— Îți ofer posibilitatea să alegi un loc de muncă, a continuat Odin. Am nevoie de o conducătoare a walkiriilor mele. Nu-mi trece prin cap cineva mai bun decât tine. Asta ți-ar permite să-ți petreci mai mult timp în lumea muritorilor, poate și șansa să te odihnești după misiunea asta chinuitoare. Sau... – în ochiul albastru i-a apărut un licăr – ai putea alege o misiune mult mai periculoasă și să lucrezi direct pentru mine, plecând în alte misiuni... cum să spun... cu risc ridicat și recompense pe măsură.

Sam s-a înclinat.

— Tată suprem, mă simt onorată. N-aș putea-o înlocui niciodată pe Gunilla. Tot ce cer e șansa să dovedesc cine sunt, ori de câte ori va fi necesar, până când nimeni de aici nu se va mai îndoi de loialitatea mea față de Walhalla. Voi alege sarcina cea mai periculoasă. Poruncește-mi și nu te voi dezamăgi.

Asta i-a uns la inimă pe cei din public. Einherjarii au aplaudat. Unii au scos strigăte de încurajare. Până și celelalte walkirii o priveau pe Sam cu expresii mai puțin ostile.

— Foarte bine, a spus Odin. Încă o dată, Samirah, ți-ai dovedit înțelepciunea. Vom discuta mai târziu despre îndatoririle tale. Iar acum... Magnus Chase.

Imaginea de pe ecrane s-a schimbat și am apărut eu: țipam în timp ce cădeam de pe Podul Longfellow.

— Fiu al lui Frey, ai recuperat Sabia Verii. Ai ținut-o departe de Surt. Te-ai dovedit... mă rog, poate nu chiar un mare războinic...

— Mulțumesc, am mormăit.

— ... dar cu siguranță un mare einherjar. Cred că suntem cu toții de acord – noi cei de la masa șefilor de clan – că și tu meriți o recompensă.

Odin a privit în stânga și în dreapta. Șefii de clan s-au foit mormăind în silă:

— Ăăă… da, absolut.

— Nu ofer lucruri cu ușurință, a spus Odin. Dar dacă consideri în continuare că Walhalla nu e locul potrivit pentru tine, te voi trimite în Folkvanger, unde stăpânește mătușa ta. Fiind membru al tribului Vanir, poate că îți va plăcea mai mult. Sau – și m-a fixat cu ochiul lui albastru – dacă dorești, îți voi permite chiar să te întorci în lumea muritorilor și te voi elibera de îndatoririle tale de einherjar.

În încăpere s-au auzit murmure și atmosfera s-a tensionat. După fețe, mi-am dat seama era o ofertă neobișnuită. Odin risca. Dacă stabilea un precedent și lăsa un einherjar să se întoarcă în lume, n-ar fi vrut și ceilalți să plece?

M-am uitat la Sam, la Blitzen și la Hearthstone. M-am uitat la colegii mei de la etajul al nouăsprezecea – T.J., Tare ca Piatra, Mallory. Pentru prima dată în ultimii ani, nu m-am mai simțit fără adăpost.

M-am plecat în fața lui Odin.

— Mulțumesc, Tată Suprem. Dar casa mea e acolo unde-mi sunt prietenii. Sunt un einherjar. Sunt un războinic. Îmi e suficient.

Toată sala de mese a izbucnit în aplauze. Lumea a început să lovească cu pocalele în mese și să-și lovească săbiile de scuturi. Prietenii mei m-au înconjurat, m-au îmbrățișat și m-au bătut pe umeri. Mallory m-a sărutat pe obraz și mi-a spus:

— Ești un imbecil.

Apoi, mi-a șoptit la ureche:

— Mulțumesc.

Tare ca Piatra mi-a ciufulit părul.

— Facem noi războinic din tine, fiu al lui Frey.

Când aplauzele au încetat, Odin a ridicat mâna. Telecomanda s-a transformat într-o suliță albă strălucitoare.

— În numele lui Gungir, arma sfântă a Tatălui Suprem, declar că acești șapte eroi vor avea liberă trecere printre cele Nouă Lumi, inclusiv Walhalla. Oriunde vor merge, vor merge în numele meu, în slujba Asgardului. Cine se opune va plăti cu viața!

Și-a coborât sulița.

— În această seară, vom sărbători în cinstea lor. Mâine, tovarășii noștri căzuți la datorie vor fi încredințați apei și focului!

Capitolul 71

Incendiem o barcă în formă de lebădă, ceea ce probabil e ilegal

Funeraliile au avut loc pe iazul din Grădina Publică. Nu se știe cum, einherjarii ajunseseră în posesia unei bărci în formă de lebădă – în genul celor care în mod normal nu navighează iarna. Modificaseră barca, transformând-o într-un rug funerar plutitor pentru cele trei walkirii. Corpurile erau învelite în pânză albă și așezate pe un pat de lemn, înconjurate de arme, armuri și aur.

Iazul era înghețat. Teoretic, n-ai fi avut cum să lansezi la apă barca, dar einherjarii aduseseră ceruseră ajutorul unui prieten – o uriașă înaltă de patru metri și jumătate pe nume Hyrokkin.

În ciuda vremii, Hyrokkin era îmbrăcată în pantaloni scurți și un tricou XXXXL cu însemnele Clubului de canotaj din Boston. Înainte de ceremonie, a călcat cu picioarele goale întreaga suprafață a iazului, spărgând gheața și speriind rațele. Apoi s-a întors și a așteptat respectuoasă pe mal, cu gambele în apa înghețată, în timp ce einherjarii veneau să-și ia rămas-bun de la cele căzute în luptă. Mulți au lăsat arme, monede sau alte bunuri pe rugul funerar. Unii au vorbit despre felul în care Gunilla, Margaret sau Irene îi ajutaseră să ajungă în Walhalla.

În cele din urmă, Helgi a aprins focul. Hyrokkin a împins barca în apă.

Nu erau oameni în Grădina Publică. Poate că magia îi ținea la distanță. Dacă ar fi fost totuși pe acolo, probabil că vreo vrajă i-ar fi împiedicat să vadă mulțimea de războinici strigoi care priveau cum arde o barcă.

Ochii mi-au căzut pe locul de sub pod unde în urmă cu două săptămâni fusesem în viață, fără adăpost și într-o stare groaznică. Abia acum puteam recunoaște cât de îngrozit mă simțisem în tot acest timp.

O coloană de foc a cuprins barca, ascunzând privirii corpurile walkiriilor. Apoi flăcările au dispărut, de parcă cineva ar fi oprit

gazul, iar din barcă n-a mai rămas nicio urmă, doar un cerc din care ieșeau aburi.

Participanții s-au întors și s-au împrăștiat prin parc, îndreptându-se spre Hotelul Walhalla de pe Strada Beacon.

T.J. m-a prins de umăr.

— Vii, Magnus?

— Imediat.

În timp ce colegii mei se îndreptau spre casă, m-am bucurat să văd că Gunderson Tare ca Piatra i-a cuprins talia lui Mallory Keen, iar ea nu i-a tăiat mâna.

Blitzen, Hearth, Sam și cu mine am rămas în urmă, uitându-ne cum se risipește aburul de pe suprafața iazului.

În cele din urmă, Hearth a gesticulat: „Mă duc la Asgard. Mulțumesc, Magnus”.

Văzusem invidia de pe chipul unor einherjari. Timp de decenii, poate secole, niciunui muritor nu i se permisese să viziteze orașul zeilor. Acum Odin se învoise să fie profesorul unui elf.

— E minunat, prietene, am spus. Dar nu uita să vii în vizită, bine? Acum ai o familie.

Hearthstone a zâmbit și a gesticulat: „Am înțeles”.

— O, ne va vizita, n-are de ales, a spus Blitzen. Mi-a promis că mă ajută să mă mut în noul meu magazin. Eu nu car toate cutiile alea fără ajutorul magiei!

M-am bucurat pentru Blitz, deși îmi era greu să mă gândesc că încă un prieten pleacă.

— Sunt sigur că vei avea cel mai bun magazin din Nidavellir.

Blitzen a pufnit.

— Din Nidavellir? Ha! Piticii nu merită să aibă parte de geniul meu. Cu aurul roșu de la Odin îmi voi permite un magazin frumos pe strada Newbury. *Blitzen’s Best* se va deschide la primăvară, deci n-ai absolut nicio scuză să nu vii să-ți iau măsură pentru una din asta. Și-a dat la o parte pardesiul, lăsând să se vadă o vestă anti-glonț strălucitoare, elegantă.

Nu m-am putut abține și l-am îmbrățișat pe Blitzen.

— Bine, bine, puștiule.

M-a bătut pe spate.

— Să nu șifonăm materialul.

Sam a zâmbit.

— Ai putea să-mi croiești un nou hijab. Cel vechi e ferfeniță.

— O să ți-l fac la preț de producător, cu mai multe proprietăți magice! a promis Blitzen. Și am câteva idei pentru culori.

— Tu ești expertul, a spus Sam. Eu una trebuie să ajung acasă. Sunt pedepsită. Am o grămadă de teme pentru școală.

— Și ai un prieten de care trebuie să te ocupi, am spus.

A roșit, iar asta o făcea să pară și mai drăguță.

— Nu este... Bine, bine. Da, ar trebui, probabil, să mă ocup de el, ce-o fi însemnând și asta.

M-a lovit în piept.

— Datorită ție, pot zbura din nou. Ăsta e cel mai important lucru. Încearcă să nu mori prea des până data viitoare.

— Când va fi asta?

— În curând, a promis Sam. Odin n-a glumit când a pomenit de misiunile cu risc ridicat. Vestea bună e că – și-a dus degetul la gură – pot să-mi aleg propria echipă de luptători. Așa că... să nu spuneți că nu v-am avertizat.

Îmi venea s-o îmbrățișez, să-i spun ce mult apreciez tot ce făcuse, dar știam că Sam s-ar fi simțit stânjenită. M-am mulțumit să-i zâmbesc.

— Oricând, al-Abbas. Acum că Odin ne-a dat permisiunea să călătorim în toate lumile, poate voi veni să te vizitez în Dorchester.

— Asta, a spus ea, e o idee cu adevărat înspăimântătoare. Bunicii mei m-ar ucide. Amir ar...

— Bine, fie, am zis. Dar nu uita: nu ești singură în povestea asta.

— Am reținut.

M-a lovit cu cotul.

— Iar tu, Magnus, te întorci în Walhalla să sărbătorești? Colegii te-au ridicat în slăvi. Am auzit chiar câteva walkirii speculând că ai putea ajunge șef de clan în câteva secole.

Am zâmbit, dar nu eram pregătit să gândesc în termeni de secole. Am aruncat o privire prin Grădina Publică. Un taxi tocmai oprea în fața barului Cheers, la intersecția dintre străzile Beacon și Brimmer. Vasul ceramic atârna greu în haina mea de iarnă.

— Deocamdată am o întâlnire, am spus. Trebuie să îmi țin o promisiune.

Mi-am luat rămas-bun de la prieteni. Apoi m-am dus să mă întâlnesc cu verișoara mea.

Capitolul 72

Pierd un pariu

— E mult mai bine decât la ultima slujbă la care am participat, a spus Annabeth. A ta.

Stăteam pe o creastă din Blue Hills, privind cum cenușa mamei plutește pe deasupra copacilor acoperiți cu zăpadă. Dedesubt, soarele sclipea pe lacul Houghton. Era rece, dar nu mă simțeam inconfortabil. Îmi era cald și bine – mai bine decât îmi fusese de ani de zile.

Mi-am băgat vasul ceramic gol sub braț.

— Mulțumesc că ai venit cu mine, am spus.

Annabeth m-a studiat cu ochii ei cenușii, așa cum părea să studieze totul – luând în considerare nu doar aspectul, ci și felul de a fi, punctele slabe, potențialul de recuperare. La urma urmei, era o fată care construise replici ale Partenonului din rune la doar șase ani.

— Cu plăcere, mi-a răspuns. Mama ta… din câte îmi amintesc, a fost super.

— I-ar fi plăcut să știe că ai fost aici.

Annabeth a privit pe deasupra copacilor. Fața ei părea arsă de vânt.

— Te-au incinerat și pe tine, să știi. Mă refer la celălalt corp… sau ce-o fi fost. Cenușa a fost pusă în mausoleul familiei. Nici nu știam că *avem* un mausoleu al familiei.

M-am cutremurat, imaginându-mi cenușa într-un vas de porțelan într-o nișă din piatră rece. Era mult mai bine aici, la aer și în lumina rece a soarelui.

— Nu cred că ți-a fost ușor să te prefaci că am murit, am spus.

Și-a îndepărtat un fir de păr de pe față.

— Cred că pentru Randolph slujba a fost mai greu de suportat. Părea cam zdruncinat, având în vedere, știi tu…

— Că nu i-a păsat niciodată de mine?

— Sau de vreunul dintre noi. Tata însă… Magnus, a fost greu. El și cu mine avem o relație problematică, dar încerc să fiu sinceră cu el acum. Nu-mi place să mă ascund.

— Îmi pare rău.

Mi-am întins mâinile.

— M-am gândit că e mai bine să nu te implic în problemele mele. În ultimele câteva zile, n-am știut dacă o să supraviețuiesc. S-au întâmplat niște chestii periculoase, care au avut legătură cu familia din partea tatii.

— Magnus, s-ar putea să înțeleg mai multe decât crezi.

Am căzut pe gânduri. Annabeth părea mai bine ancorată în realitate, mai cu picioarele pe pământ decât majoritatea oamenilor cu care discutasem – chiar și decât cei din Walhalla. Pe de altă parte, nu voiam s-o pun în pericol sau să ameninț relația șubredă pe care începeam s-o reclădim.

— Sunt bine acum, am asigurat-o. Stau cu niște prieteni. E un loc bun, dar nu e genul de aranjament pe care l-ar înțelege oricine. Unchiul Randolph nu trebuie să știe nimic. Aș aprecia dacă n-ai spune nimănui, nici măcar tatălui tău.

— Hmm, a spus ea. Bănuiesc că n-o să aflu detalii?

Mi-am amintit ce-mi spusese Frey: „Ar trebui să vorbiți. Vei avea nevoie de ajutorul ei până la urmă”. Mi-am amintit ce-mi spusese Sam despre familia ei – cum fuseseră în atenția zeilor timp de generații. Randolph mă lăsase să înțeleg că lucrurile stăteau la fel cu familia noastră.

— Pur și simplu nu vreau să te pun în pericol, am spus. Speram că ai putea fi singura mea legătură cu lumea obișnuită.

Annabeth m-a privit. A pufnit și a început să râdă.

— Uau. N-ai idee cât e de amuzant.

A tras adânc aer în piept.

— Magnus, dacă ai ști ce viață ciudată am…

— Bine, dar faptul că suntem aici împreună…, am spus. Nu m-am mai simțit atât de *normal* de ani de zile. După toate certurile prostești dintre părinții noștri, după ranchiuna idioată și după ani în care n-am vorbit unii cu alții, speram că generația noastră nu va fi la fel de aiurea.

Annabeth a devenit serioasă.

— Genul ăsta de normalitate îmi place.

Mi-a întins mâna.

— Pentru noi, verii Chase. Să sperăm că nu vom fi la fel de aiurea.

Ne-am strâns mâinile.

— Acum, scuipă tot, mi-a poruncit. Spune-mi ce se întâmplă. Îți promit că nu voi spune nimănui. E posibil chiar să te pot ajuta. De asemenea, îți promit că indiferent ce ți se întâmplă, viața mea e și mai ciudată. Prin comparație, a ta ar părea liniștită ca viața în suburbii.

M-am gândit la lucrurile prin câte trecusem – la moarte și la înviere, la pescuitul Șarpelui Lumii, la lupta cu uriașii, la fuga de veverițele monstruoase, la cum înlănțuisem un lup pe o insulă care urma să dispară.

— Pe ce vrei să pariezi? am spus.

— Hai s-auzim, vere.

— Luăm prânzul? i-am sugerat. Știu un loc unde se mănâncă un falafel grozav.

— Perfect, a spus ea. Să auzim ce ai făcut.

— O, nu, am spus. Zici că povestea ta e uimitoare? Atunci tu începi prima.

EPILOG

Randolph nu mai dormise de la slujba funerară a nepotului său.

În fiecare zi vizita mausoleul, în speranța unui semn, a unui miracol. Vărsa lacrimi amare, dar nu pentru tânărul Magnus, ci pentru tot ce pierduse, pentru tot ce nu mai putea fi readus înapoi.

A intrat pe ușa din spate a casei lui din oraș, iar mâinile îi tremurau atât de tare, că de-abia a putut deschide. Și-a scos cizmele de iarnă și haina grea, apoi s-a târât la etaj, gândindu-se pentru a mia oară la ce îi spusese lui Magnus pe pod, întrebându-se ce ar fi putut face altfel.

Ajuns în ușa biroului a înlemnit. Pe birou stătea un bărbat în sutană de preot, care-și bălăngănea picioarele.

— Iar ai fost în vizită la cimitir? a rânjit Loki. Sincer, pentru mine slujba a fost un prilej minunat de a pune punct poveștii ăsteia.

— Tu ai fost preotul?

Randolph a oftat.

— Normal că tu ai fost preotul.

Loki a chicotit.

— „Viața unui tânăr a fost curmată înainte de vreme, dar să ne bucurăm de numeroasele lui talente și de impactul lui asupra noastră...” Am improvizat, desigur. La asta mă pricep cel mai bine.

Randolph îl mai întâlnise de zeci de ori pe zeul minciunilor – atunci când Loki alesese să-și trimită esența în Midgard – dar tot era un șoc pentru el – ochii aceia strălucitori, părul care părea în flăcări, buzele distruse și cicatricile de pe nas. Era deopotrivă neobișnuit de chipeș și de înspăimântător.

— Ai venit să mă omori, înțeleg.

Randolph a încercat să rămână calm, dar își auzea bătăile inimii pulsându-i în urechi.

— De ce ai așteptat atâta?

Loki și-a desfăcut mâinile într-un gest de mărinimie.

— N-am vrut să mă grăbesc. Trebuia să văd cum ies lucrurile. E adevărat că ai dat greș. Aș putea să te omor, dar mi-ai putea fi de folos în continuare. La urma urmei, încă mai am ceva ce-ți dorești.

Zeul s-a ridicat de pe birou și a deschis mâna. În palma lui au apărut flăcări, care au luat forma unei femei și a doua fete în miniatură. Acestea se zvârcoleau în foc, întinzând mâinile spre Randolph, implorându-l în tăcere.

Dacă n-ar fi avut bastonul, Randolph s-ar fi prăbușit.

— Te rog. Am încercat. N-am… n-am anticipat prezența piticului și a elfului. Sau a blestematei de walkirii. Nu mi-ai spus…

— Randolph, dragul meu prieten…

Loki și-a strâns pumnul și a stins focul.

— Sper că nu cauți scuze?

— Nu, dar…

— Eu sunt *maestrul* scuzelor. Ar trebui să te străduiești din răsputeri ca să mă impresionezi. Spune-mi, îți mai dorești familia înapoi?

— De… Desigur.

— A, bine. Ce frumos. Pentru că n-am terminat cu tine. Și nici cu băiețelul acela, Magnus.

— Dar sabia e la el. Ți-a zădărnicit planul.

— A zădărnicit *un aspect* al planului. Da, a fost foarte instructiv.

Loki a făcut un pas înainte. L-a prins pe Randolph de obraz cu un gest aproape tandru.

— Trebuie să recunosc, nepotul tău m-a impresionat. Nu seamănă deloc cu restul familiei.

Randolph a mirosit otrava înainte s-o simtă. Aburul usturător i-a ajuns în nări. Obrazul i-a fost cuprins de o durere înnebunitoare. A căzut în genunchi și a rămas fără aer, în stare de șoc. A încercat să se ferească, dar mâna lui Loki a rămas neclintită.

— Cuminte, cuminte, a spus Loki împăciuitor. Asta e doar așa ca să vezi cum e viața mea – cu veninul de șarpe care îmi este azvârlit în față în fiecare zi. Poate vei înțelege de ce mă face asta să fiu mai morocănos.

Randolph a urlat până când i s-a uscat gâtul.

— Nu te voi omorî, vechi prieten, a spus Loki. Dar pedepsesc eșecul. Absolut!

Și-a retras mâna. Randolph s-a chircit, plângând, simțind în nări mirosul de carne arsă.

— De ce…, a murmurat. De ce…?

Loki a ridicat din sprâncene mimând surpriza.

— Ce de ce? De ce te torturez? De ce mă folosesc de tine în continuare? De ce lupt împotriva zeilor? Așa sunt eu, Randolph! Nu te mai necăji. Sunt sigur că vei găsi o explicație pentru cicatricea sinistră în formă de mână de pe fața ta. Cred că îți dă o anumită… solemnitate. Vikingii vor fi foarte impresionați.

Loki s-a îndreptat spre vitrinele lui Randolph. Și-a trecut degetele peste colecția de ornamente și talismane.

— Ragnarok-ul poate fi declanșat de multe lucruri, prietene. Sabia Verii nu e singura armă pusă în joc.

A smuls un colier din vitrină. I-au sclipit ochii când micul pandantiv de argint în formă de ciocan a început să penduleze între degetele lui.

— O, da, Randolph.

Loki a zâmbit.

— Noi doi o să ne distrăm de minune.

GLOSAR

AEGIR – stăpânul valurilor;

AESIR – zei ai războiului, apropiați de oameni;

ALF SEIDR – magie elfă;

ANDSKOTI – Adversarul, frânghia nouă, magică ce-l ține înlănțuit pe Lupul Fenris;

BALDER – zeul luminii; al doilea fiu al lui Odin și Frigg și fratele geamăn al lui Hod. Frigg a obligat toate lucrurile pământești să jure că nu-i vor face niciodată rău fiului ei, dar a uitat de vâsc. Loki l-a păcălit pe Hod să-l ucidă pe Balder cu o săgeată făcută din vâsc;

BIFROST – podul-curcubeu care face legătura între Asgard și Midgard;

DRAUGR – strigoi scandinav;

EIKTHRYMIR – un cerb din Arborele Laeradr din ale cărui coarne curge neîncetat apă, alimentând toate râurile din toate lumile;

Einherjari – mari eroi care au murit prin curaj pe Pământ; soldați în armata veșnică lui Odin; se antrenează în Walhalla pentru Ragnarok, atunci când cei mai viteji dintre ei i se vor alătura lui Odin împotriva lui Loki și a uriașilor în bătălia sfârșitului lumii;

LUPUL FENRIS – un lup invincibil născut din relația lui Loki cu o uriașă; puterea lui extraordinară îi sperie chiar și pe zei, care-l țin legat de o stâncă pe o insulă. De Ragnarok, se va elibera;

FOLKVANGER – viața de apoi pentru eroii uciși și care fac parte din tribul Vanir, peste care domnește zeița Freya;

FREY – zeul primăverii și ale verii; al soarelui, ploii și recoltei; al abundenței și fertilității, al creșterii și vitalității. Frey este fratele geamăn al lui Freya și, asemenea surorii lui, este asociat cu frumusețea supremă. Domnește în Alfheim;

FREYA – zeița dragostei; sora geamănă a lui Frey; domnește peste Folkvanger;

FRIGG – zeița căsătoriei și a maternității; soția lui Odin și regina Asgardului; mama lui Balder și a lui Hod;

GINNUNGAGAP – vidul primordial; o ceață care ascunde aparențele;

GLEIPNIR – frânghia făcută de pitici pentru a-l lega cu ea pe Lupul Fenris;

HEIDRUN – capra din Arborele Laeradr din al cărui lapte se prepară miedul magic din Walhalla;

HEIMDALL – zeul vigilenței și paznicul podului Bifrost, calea de acces spre Asgard;

HEL – zeița celor care au avut parte de o moarte dezonorantă; născută din relația lui Loki cu o uriașă;

HELHEIM – lumea subpământeană, unde domnește Hel și care este locuită de cei care au murit de slăbiciune, de bătrânețe sau boală;

HLIDSKJALF – Tronul lui Odin;

HOD – fratele orb al lui Balder;

HONIR – zeu din tribul Aesir, care, împreună cu Mimir, au făcut schimb de lumi cu zeii Frey și Njord din tribul Vanir, la sfârșitul războiului dintre Aesir și Vanir;

IDUN – cea care împarte merele nemuririi care îi țin pe zei tineri și sprinteni;

JORMUNGAND – Șarpele Lumii, născut din relația lui Loki cu o uriașă; corpul său este atât de lung încât înfășoară întreg Pământul;

JOTUN – uriaș;

LOKI – zeul intrigilor, al magiei și vicleniei; fiul a doi uriași; expert în magie și în schimbarea înfățișării. În raport cu zeii din Asgard și cu oamenii este când rău intenționat, când eroic. Din pricina rolului jucat în moartea lui Balder, Loki a fost legat cu lanțuri de Odin de trei bolovani uriași, cu un șarpe veninos încolăcit deasupra capului. Din când în când, veninul șarpelui îi rănește lui Loki fața, iar zvârcolirile lui sunt cauza cutremurelor;

LYNGVI – Insula Ierbii-Negre, pe care este legat Lupul Fenris; poziția insulei se schimbă în fiecare an după cum se mișcă ramurile Arborelui Yggdrasil în bătaia vânturilor din vid. Iese la suprafața numai la răsăritul primei luni pline din an;

MAGNI ȘI MODI – fiii preferați ai lui Thor, predestinați să supraviețuiască Ragnarok-ului;

MIMIR – zeu din tribul Aesir, care, împreună cu Honir, au făcut schimb de lumi cu zeii Frey și Njord din tribul Vanir, la sfârșitul războiului dintre Aesir și Vanir. Când cei din tribul Vanir au fost nemulțumiți de sfaturile lui, i-au tăiat capul și i l-au trimis lui Odin. Odin i-a pus capul într-o fântână magică, unde apa l-a

adus din nou la viață, și Mimir a absorbit toată cunoașterea din Arborele Lumii;

MJOLNIR – ciocanul lui Thor;

MUSPELL – foc;

NAGLFAR – Corabia Unghiilor;

NARVI – unul dintre fiii lui Loki, spintecat de fratele său Vali, care a fost transformat într-un lup după ce Loki l-a ucis pe Balder;

NIDHOGG – dragonul care trăiește la poalele Arborelui Lumii și îi roade rădăcinile;

NJORD – zeul corăbiilor, al marinarilor și pescarilor; tatăl lui Frey și al lui Freya;

NORNE – trei surori care controlează destinele zeilor și oamenilor;

NORUMBEGA – așezare scandinavă dispărută, aflată în cel mai îndepărtat punct în care au ajuns exploratorii;

ODIN – Tatăl Suprem și rege al zeilor; zeul războiului și al morții, dar și al poeziei și înțelepciunii. Și-a dat un ochi pentru o gură de apă din Fântâna înțelepciunii și astfel a devenit posesorul unei cunoașteri fără pereche. Din tronul său din Asgard poate vedea toate cele Nouă Lumi; când nu stă în sala tronului, locuiește în Walhalla, alături de cei mai curajoși dintre cei uciși în luptă;

RAGNAROK – Sfârșitul lumii, când cei mai viteji dintre einherjari i se vor alătura lui Odin împotriva lui Loki și a uriașilor în bătălia de la sfârșitul lumii;

RAN – zeița mării; soția lui Aegir;

RATATOSK – veverița invulnerabilă care aleargă mereu în sus și-n jos prin Arborele Lumii, transmițând insultele pe care și le adresează vulturul care trăiește în vârful arborelui și Nidhogg, dragonul care trăiește la rădăcina acestuia;

AUR ROȘU – moneda din Asgard și Walhalla;

SAEHRIMNIR – fiara magică din Walhalla; în fiecare zi, este ucisă și gătită pentru cină și învie mereu a doua zi dimineața; își schimbă gustul în funcție de dorințele celui care ia masa;

SESSRUMNIR – Sala tronurilor, conacul lui Freya din Folkvanger;

SCHIRNIR – zeu; slujitorul și mesagerul lui Frey;

SLEIPNIR – armăsarul cu opt picioare al lui Odin; numai Odin îl poate chema; este unul dintre copiii lui Loki;

SUMARBRANDER – Sabia Verii;

SURT – domnește în ținutul Muspelheim;

SVARTALF – elfii negri, un neam de pitici;

THOR – zeul tunetului; fiul lui Odin. Furtunile cu tunete sunt efectele pământești ale plimbărilor lui Thor pe cer în puternicele sale care, iar fulgerele apar când își aruncă ciocanul, Mjolnir;

COPACUL LAERADR – copacul din mijlocul Sălii de ospețe a celor uciși din Walhalla, unde trăiesc animale nemuritoare care au îndatoriri specifice;

TYR – zeul curajului, al legii și al duelului; Lupul Fenris i-a smuls o mână când a fost legat de către zei;

ULLER – zeul încălțămintei de iarnă și al tirului cu arcul;

UTGARD-LOKI – cel mai puternic vrăjitor din Jotunheim; regele uriașilor de munte;

VALA – clarvăzător;

VALI – fiul lui Loki, care a fost transformat într-un lup după ce Loki l-a ucis pe Balder; lupul și-a spintecat fratele, pe Narvi, apoi a fost spintecat la rândul său;

WALHALLA – paradisul războinicilor aflați în slujba lui Odin;

WALKIRIILE – *slujitoarele* lui Odin, care decid care dintre eroii uciși ajung în Walhalla;

VANIR – zei ai naturii; apropiați de elfi;

YGGDRASIL – Arborele Lumii;

YMIR – cel mai mare dintre uriași; tatăl uriașilor și al zeilor. A fost ucis de Odin și frații acestuia, care i-au folosit trupul pentru a crea ținutul Midgard. Acest act a stat la baza urii de dimensiuni cosmice dintre zei și uriași.

CELE NOUĂ LUMI

ASGARD – ținutul tribului Aesir

VANAHEIM – ținutul tribului Vanir

ALFHEIM – ținutul elfilor luminii

MIDGARD – ținutul oamenilor

JOTUNHEIM – ținutul uriașilor

NIDAVELLIR – ținutul piticilor

NIFLHEIM – ținutul gheții, al ceții și al negurii

MUSPELHEIM – ținutul uriașilor de foc și al demonilor

HELHEIM – ținutul lui Hel și al morților care au avut o moarte dezonorantă

Rune (în ordinea apariției)

DAGAZ – noi începuturi, transformări

THURISAZ – runa lui Thor

FEHU – runa lui Frey

RAIDHO – roata, călătoria

PERTHRO – cupa goală

EHWAZ – cal, transport

ALGIZ – protecție

TIWAZ – runa lui Tyr

virtual-project.eu

